A SOSIT TIMPUL

O MÂNĂ DE AJUTOR
PENTRU
STUDENȚII BIBLIEI

STUDII ÎN SCRIPTURI

vol. II

A sosit timpul

STUDII ÎN SCRIPTURI

„Cărarea celor neprihăniţi este ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei" (Prov. 4:18-Cornilescu).

VOLUMUL II

A sosit timpul

„ . . . Pentru ca timpurile de înviorare să poată veni prin prezenţa Domnului şi să trimită . . . pe Isus Hristos pe care cerul trebuie să-L primească pînă la TIMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinţilor Săi proroci din vechime". „ . . . voi fraţilor, nu sînteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoţ" - Fapt. 3:19-21 - Cornilescu rev.; 1 Tes. 5:4 - Cornilescu rev.

Editat în România, în anul 1994, de către
ASOCIAŢIA CREŞTINĂ STUDENŢII ÎN BIBLIE
3400 Cluj - Napoca, Str. Sunătoarei Nr. 4
(Originalul publicat în 1889)

ACEASTĂ OPERĂ ESTE DEDICATĂ

Regelui Regilor şi Domnului Domnilor
în interesul
CONSACRAŢILOR SĂI „SFINŢI"
care aşteaptă înfierea
şi
tuturor celor ce cheamă în vreun loc Numele Domnului,
„casei credinţei"
şi
creaţiei care „suspină şi suferă durerile naşterii" şi
„aşteaptă . . . descoperirea fiilor lui Dumnezeu"
(Rom. 8:22,19 - Cornilescu rev.),

****

să pună „în lumină înaintea tuturor care este administrarea acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu". Această lumină a răspîndit-o „din belşug peste noi, prin orice fel de înţelepciune şi de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe care-l alcătuise în Sine însuşi, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor spre a-Şi uni iarăşi într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri şi cele de pe pământ".
(Efes. 3:9-Cornilescu rev.; 1:8-10-Cornilescu)

Prefaţa ediţiei

Această ediţie a Volumului II - Studii în Scripturi este realizată pe baza unei traduceri româneşti anterioare (din limba franceză) care a fost verificată şi corectată prin comparaţie cu originalul în limba engleză. Considerînd că sînt utile pentru cei care au mai citit-o, am păstrat particularităţile vechii ediţii, şi anume:

– numerotarea paragrafelor;

– prezenţa indexului tematic;

– folosirea termenului „capitol" (Capitolul 1, 2, . . ., 10; în original este Studiul 1, 2, . . ., 10);

– existenţa unor trimiteri biblice suplimentare, pe care le-am scris cu litere mai mici, în paranteză.

În încercarea de a reda cît mai fidel citatele biblice folosite de autor am utilizat, după caz, traduceri româneşti ale Scripturilor (Cornilescu, Cornilescu revizuită, Sfînta Scriptură de la 1874 - de laşi, aceeaşi traducere ca în Biblia Nitzulescu) şi englezeşti (King James, Diaglott) sau, cînd n-am avut altă soluţie, am tradus direct din volumul original.

Textele de cîntare sînt folosite pentru a completa spaţiul tipografic rămas, astfel ca fiecare nou capitol să înceapă pe pagina din dreapta; nu s-a urmărit ca ele să redea versurile folosite în acelaşi scop în original.

Conştienţi de limitele noastre şi de faptul că o asemenea muncă de comparare-corectare a unei traduceri preexistente este supusă greşelii mai mult decît realizarea unei traduceri noi, sîntem totuşi, încredinţaţi că munca nu ne este în zadar şi că ea oferă creştinilor posibilitatea de a recepţiona corect dezvăluirile Cuvîntului divin pregătite pentru noi la acest sfîrşit de „veac" prin pana autorului cărţii.

Lui Dumnezeu, Tatăl nostru, îi mulţumim pentru pază şi ajutor în realizarea acestei lucrări şi le sîntem recunoscători tuturor celor care au contribuit într-un fel sau altul la ea.

Editorii

Notă explicativă

În original în titlul Volumului II („The Time is at Hand") cît şi pe parcursul său, de aproximativ 15 ori, este folosită expresia „at hand" care poate fi tradusă în mai multe feluri. Socotind că problema nu este lipsită de importanţă am considerat de datoria noastră să oferim o mică explicaţie despre felul în care am tradus această expresie în titlul şi pe parcursul volumului.

După dicţionarul englez-român de L. Levitchi - A. Bantaş, 1992, şi după dicţionarul american Webster („Webster's new world dictionary of the american language"), 1959, precum şi din textele biblice care conţin pe „at hand" folosite în volum (2 Tesaloniceni 2:2 - vezi şi comentariul autorului de la capitolul 9 -, şi respectiv Matei 3:2; 10:5-7, Romani 13:11,12) rezultă că „at hand" poate avea fie sensul de „prezent" fie sensul de „aproape".

Ca urmare am redat această expresie în mod diferit, de la caz la caz, prin sensul de „prezent" (cu echivalenţele „sosit", „de faţă", „aici", etc.) sau prin sensul de „aproape" („apropiat"), avînd în vedere mesajul general al cărţii şi contextul în care apare expresia.

Cuvintele care provin din „at hand" sînt marcate pe parcursul volumului cu două asteriscuri (**).

Prescurtări folosite

A. D. (Anno Domini) = Anul Domnului
Cornilescu rev. = traducerea Cornilescu revizuită
î. Chr. = înainte de Christos
n. e. = nota editorului
p. = pagina

Prefaţa autorului

Prima ediţie a acestui volum a fost publicată în anul 1889. De atunci ediţiile au urmat una după alta cu repeziciune în diferite limbi; astăzi mai bine de un milion şi jumătate de exemplare sînt în mîinile poporului. Aceste cifre sînt uimitoare dacă considerăm cît de puţini oameni din zilele noastre cred că Biblia este o descoperire divină şi cît de puţini dintre cei ce au credinţă în Biblie apreciază profeţiile şi cronologia - în special cronologia biblică şi istoria biblică a lumii.

Autorul şi editorii au mari motive să se bucure de mărturiile care le sosesc continuu, mărturii care spun că acest volum s-a dovedit foarte folositor poporului lui Dumnezeu de pretutindeni în studiul Bibliei - confruntînd mesajul Cuvîntului lui Dumnezeu în diferite subiecte şi teme utile celui ce studiază. Mulţi dintre ei ne spun cît de mult au fost binecuvîntaţi privitor la felul întoarcerii Domnului nostru Isus Christos - prin dovada scripturală dată în acest volum cum că Domnul nostru nu va mai reveni pe acest pămînt ca om, deoarece El şi-a îndeplinit complet misiunea ca fiinţă omenească atunci cînd, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om la Calvar (Evr. 2:9). Textele aduse în atenţia cititorului care dovedesc că acum Domnul nostru este Cel glorificat, că El este la dreapta Tatălui şi că în curînd va deveni Regele lumii au fost folositoare multora dintre cititori, după cum mărturisesc scrisorile lor - Evr. 10:12,13.

Acest volum nu are pretenţia de a fi infailibil, nici

de a fi o inspirație directă a lui Dumnezeu în interpretarea Cuvîntului Său. El susține, dimpotrivă, că descoperirea divină este Biblia. Străduința autorului a fost de a confrunta dovezile biblice și de a oferi sugestii în ce privește semnificația lor.

Tratînd subiecte atît de dificile, cum rareori au fost tratate de alții, cititorul nu trebuie să se mire dacă unele din interpretările prezentate în acest volum nu s-au îndeplinit cu absolută acuratețe pînă în cel mai mic amănunt. Însă autorul, editorii și miile de cititori ai acestui volum nu se rușinează de el și-l pun la dispoziția tuturor celor ce se interesează de studiul Bibliei, ca fiind cel mai interesant și cel mai folositor pentru a înțelege Cuvîntul lui Dumnezeu.

Cronologia Bibliei expusă în acest volum arată că cele șase mari zile de cîte o mie de ani, începînd cu Adam, s-au sfîrșit și că a șaptea mare zi, cei o mie de ani de domnie a lui Christos, a început în 1873. Noi vedem că evenimentele ultimilor 43 de ani - despre care acest volum afirmă că sînt începutul Mileniului - confirmă și întăresc în totul profețiile Bibliei. Aproape toate invențiile moderne au fost descoperite în decursul celor 43 de ani. Mașina de cusut, una din primele, a început să se perfecționeze cu 43 de ani în urmă. De atunci avem din belșug și la un preț ieftin, prin invențiile omenești, tot felul de aparate și unelte agricole, tot felul de obiecte utile de atelier, de magazin, de fabrică, casnice. Acestea reduc orele de lucru și înlătură „sudoarea feței", pe care Biblia o identifică cu blestemul.

Se poate spune, fără teamă de a greși, că în cei 43 de ani bogățiile lumii s-au înmulțit de o mie de ori. Cînd ne gîndim că în spatele acestei scurte perioade se află

6000 de ani de strădanii omeneşti, pare aproape o minune că lumea a putut să facă în 43 de ani de o mie de ori mai mult decît în cei 6000 de ani trecuţi. Acest fapt atestă bine pretenţia prezentului volum că noi am intrat în a şaptea zi şi că ceea ce noi ca generaţie trăim astăzi sînt numai sclipiri prevestitoare ale binecuvîntărilor milenare, mult mai mari, ce vor veni cînd Soarele Dreptăţii va răsări cu vindecarea în razele sale şi va împrăştia întunericul, ignoranţa şi superstiţia din lume - Mal. 4:2.

Acest volum prezintă ceea ce autorul lui a propovăduit timp de peste 40 de ani, şi anume că, după cronologie, „timpurile neamurilor" s-au sfîrşit în toamna anului 1914. Expresia „timpurile neamurilor", în uzanţă biblică, înseamnă anii sau perioada de timp în care Dumnezeu a îngăduit naţiunilor păgîne să aibă control, după luarea împărăţiei tipice de la Israel natural şi care acoperă intervalul de timp între acel eveniment şi stabilirea Împărăţiei lui Dumnezeu în mîinile lui Mesia „care are drept la ea" - Ezec. 21:27; Luc. 21:24.

Fireşte, noi nu puteam şti în 1889 dacă anul 1914, arătat atît de clar în Biblie ca fiind sfîrşitul contractului de arendare a puterii neamurilor sau a permisiunii lor de a conduce lumea, voia să spună că la acel timp ele vor fi pierdut orice putere sau că, contractul lor fiind expirat, va începe evacuarea lor. Acum vedem că în planul lui Dumnezeu era prevăzută evacuarea naţiunilor, şi, imediat, în luna august 1914, împărăţiile păgîne, despre care vorbesc profeţiile, începură marea luptă actuală, care, după Biblie, trebuie să atingă punctul culminant în răsturnarea completă a tuturor guvernelor omeneşti, deschizînd astfel calea pentru deplina stabilire a Împărăţiei

scumpului Fiu al lui Dumnezeu.

Nu ne este cu putinţă să vedem dincolo de văl, nu putem cunoaşte dezvoltarea lucrurilor sub conducerea gloriosului nostru Domn şi a membrilor deja glorificaţi ai Bisericii Sale. Dar credem că, într-un fel sau altul, Domnul ia acum în mîini afacerile lumii cum n-a mai făcut niciodată în timpurile trecute. Ceea ce ştim este că marele timp de strîmtorare ce a început corespunde întocmai declaraţiei divine cu privire la timpul şi împrejurările stabilirii Împărăţiei lui Mesia. Însuşi Domnul ne informează că în momentul cînd Îşi va lua marea Sa putere şi va domni neamurile vor fi înfuriate şi mînia divină va veni - Apoc. 11:15-18. Ceva mai tîrziu va sosi momentul cînd cei morţi vor fi judecaţi şi cînd răsplata va fi dată slujitorilor lui Dumnezeu, mici şi mari, ceea ce la urmă va duce la nimicirea incorigibililor care ar vrea să exercite o influenţă vătămătoare pe pămînt - Apoc. 21:8; 11:17,18.

Pretutindeni în lume oamenii cunoşteau aşteptările studenţilor Bibliei pentru anul 1914 şi cînd un război atît de formidabil ca cel din prezent izbucni, cînd vînturile conflictului au început să sufle cu o asemenea furie şi distrugere, mii de persoane îşi amintiră de ceea ce auziseră şi citiseră cu privire la sfîrşitul timpurilor neamurilor. Astăzi cei ce recunosc deplin timpurile în care trăim noi se numără cu miile şi influenţa este foarte folositoare şi inspiratoare. Sentimentul că noi sîntem în ziua Domnului şi că în curînd toţi sfinţii Săi vor fi adunaţi împreună cu El prin schimbarea învierii are un efect stimulator şi încurajator asupra studenţilor Bibliei, separîndu-i de lume cu temerile şi ambiţiile ei şi fixîndu-le ochii pe coroana vieţii, pe care Domnul o păstrează

pentru cei ce-L iubesc pe El mai presus de toate.

Autorul recunoaşte că în această carte emite ideea că sfinţii s-ar putea aştepta să fie cu Domnul în glorie la sfîrşitul timpurilor neamurilor. Căderea în această greşeală a fost naturală, dar Domnul a folosit-o pentru binecuvîntarea poporului Său. Gîndul că toată Biserica va fi adunată în glorie înainte de luna octombrie 1914 a avut desigur un efect stimulator şi sfinţitor asupra miilor de copii ai lui Dumnezeu, care, toţi, pot să preamărească pe Domnul - chiar pentru această greşeală. Într-adevăr, mulţi pot să spună că ei mulţumesc lui Dumnezeu că punctul culminant al experienţelor Bisericii n-a fost atins în momentul cînd ne aşteptam şi că astfel, ca popor al lui Dumnezeu, avem noi ocazii de a desăvîrşi sfinţenia şi de a participa cu Stăpînul nostru la proclamarea în mai mare măsură a mesajului Său către poporul lui Dumnezeu.

Evident, greşeala noastră nu era cu privire la sfîrşitul „timpurilor neamurilor"; totuşi, am tras o concluzie falsă, neautorizată de Cuvîntul lui Dumnezeu. Am văzut în Biblie anumite paralele între Vîrsta Iudaică şi Vîrsta Evanghelică. Dar ar fi trebuit să observăm că în cele două cazuri aceste paralele urmăresc sistemele nominale spre distrugere şi nu arată timpul glorificării Noii Creaţii. Această lămurire va ajuta pe cititor în studiul volumului „A sosit** timpul". Nu ne îndoim cîtuşi de puţin că marile binecuvîntări care au venit către mulţi dintre noi în trecut vor continua să meargă prin acest volum şi către alte mii de cititori.

În acest sens îl însoţesc rugăciunile autorului.

Brooklyn, N.Y. Charles T. Russell

1 octombrie 1916

Cîntare

Partea I

1. Fiţi veseli, Domnul a sosit,
Sus, la cîntare sfinţi!
Vine după mireasa Sa
De străluciri cuprins;
Da, da, de străluciri cuprins!

2. Suflete, înnoiţi-vă!
Semnele se-arată:
Soseşte Mîntuitorul,
Şi-a fi de toţi urmat;
Da, da, va fi de toţi urmat!

3. Fiţi veseli, Domnul a sosit,
Şi cîntaţi-i din nou,
Păduri, dealuri, cîmpuri, livezi;
Răsune cu ecou;
Da, da, răsune cu ecou.

4. Şi domnind dreptatea Sa
Oamenii vor vedea:
Dreptatea face fericiri
Şi minuni iubirea;
Da, da, şi minuni iubirea!

5. Şi bucuria va zbura
Cu aripi înfocat;
Va fi odihnă în lume,
Şi n-a mai fi necaz;
Da, da, şi n-a mai fi necaz!

6. Fiţi veseli, Domnul a sosit,
Ca Rege să-l primiţi,
Duceţi-i ale voastre dări,
Să vadă că-l iubiţi;
Da, da, să vadă că-l iubiţi!

Cuprins

Capitolul I
Timpurile şi sezoanele stabilite în mod divin

TIMPURILE ŞI SEZOANELE SÎNT STABILITE DIVIN - DE CE NU SÎNT ELE INDICATE MAI CLAR - DESCOPERITE LA TIMPUL CUVENIT - DORINŢA SERIOASĂ DE A CUNOAŞTE TIMPURILE ŞI SEZOANELE ESTE LĂUDABILĂ - GREŞELILE ADVENTIŞTILOR - SCOPUL REAL AL PROFEŢIILOR TIMPULUI - POZIŢIA NOASTRĂ PREZENTĂ - SCOPUL CAPITOLELOR URMĂTOARE 1

Capitolul II
Cronologia Bibliei

CRONOLOGIA ESTE NECESARĂ PENTRU ÎNŢELEGEREA PROFEŢIEI - DATE INDISPENSABILE FURNIZATE ÎN BIBLIE - DE LA CREAREA LUI ADAM LA A. D. 1873 AU FOST 6000 DE ANI - O EXPUNERE A CRONOLOGIEI BIBLICE ÎN PERIOADE MARI - EXAMINAREA EI DETALIATĂ - DE LA CREARE PÎNĂ LA ZIUA CÎND APELE POTOPULUI SECASERĂ - PÎNĂ LA LEGĂMÎNTUL AVRAMIC - PÎNĂ LA DAREA LEGII - PÎNĂ LA ÎMPĂRŢIREA CANAANULUI ÎNTRE SEMINŢII - PERIOADA JUDECĂTORILOR - PERIOADA REGILOR - PERIOADA PUSTIIRII - PÎNĂ LA A. D. 1873 - PRIN CE DIFERĂ ACEASTĂ CRONOLOGIE DE CEA A EPISCOPULUI USHER, REDATĂ ÎN BIBLIILE ENGLEZEŞTI - DATA ADEVĂRATĂ A NAŞTERII DOMNULUI NOSTRU 25

Capitolul III

Îndeplinirea profeţiei timpului la întîia venire a lui Christos

Daniel 9:23-27

CELE 70 DE SĂPTĂMÎNI ALE PROFEŢIEI LUI DANIEL - EVENIMENTE PREZISE SĂ SE PETREACĂ ÎN ACEST TIMP - TIMPUL VENIRII LUI MESIA INDICAT ŞI STABILIREA UNUI PRINCIPIU PRIN FELUL ÎN CARE ESTE INDICAT - O CHEIE PENTRU ALTE PROFEŢII ALE TIMPULUI - TIMPUL CRUCIFICĂRII LUI MESIA INDICAT - FAVOAREA SPECIALĂ PENTRU IŞRAEL CA NAŢIUNE SCURTATĂ ÎN MOD DREPT, DAR CONTINUATĂ INDIVIDUAL - UNGEREA SFÎNTULUI SFINŢILOR - NECAZ VĂRSAT PESTE CEL PUSTIIT 61

Capitolul IV

Timpurile neamurilor

CE SÎNT TIMPURILE NEAMURILOR - ÎNCEPUTUL, LUNGIMEA, SFÎRŞITUL LOR, A. D. 1914 - EVENIMENTE CARE LE ÎNSOŢESC - EVENIMENTE CARE LE URMEAZĂ - TIMP LITERAL ŞI TIMP SIMBOLIC - UN TIP REMARCABIL - INDICAŢII PREZENTE - ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU TREBUIE SĂ RĂSTOARNE CONDUCEREA NEAMURILOR - TREBUIE, DECI, SĂ SE ORGANIZEZE ÎNAINTE DE SFÎRŞITUL EI - ÎNAINTE DE A. D. 1914 - DE CE I SE ÎMPOTRIVESC ÎMPĂRĂŢIILE NEAMURILOR - CUM ŞI DE CE TOŢI O VOR ACCEPTA ÎN FINAL CU BUCURIE - „DORINŢA TUTUROR NAŢIUNILOR VA VENI" 73

Capitolul V

Felul întoarcerii şi arătării Domnului nostru

ARMONIA FELULUI VENIRII A DOUA A DOMNULUI NOSTRU CU ALTE TRĂSĂTURI ALE PLANULUI DIVIN - CUM ŞI CÎND ÎL VA VEDEA BISERICA - CUM ŞI CÎND VA FI DESCOPERITĂ SLAVA DOMNULUI ASTFEL CA TOATĂ CARNEA S-O VADĂ - AFIRMAŢII APARENT CON-

TRADICTORII SÎNT ÎN ARMONIE - EL VINE „CA UN HOŢ", NU CU MANIFESTĂRI EXTERIOARE ŞI TOTUŞI „CU UN STRIGĂT" - CU „GLASURI" - ŞI „CU SUNETUL MARII TRÎMBIŢE" - „EL SE VA DESCOPERI ÎN FLACĂRĂ DE FOC ADUCÎND RĂZBUNARE" ŞI TOTUŞI „EL VA VENI ÎN ACELAŞI FEL" CUM A PLECAT - IMPORTANŢA TIMPULUI PROFETIC ÎN ACEASTĂ PRIVINŢĂ - ARMONIA INDICAŢIILOR PREZENTE 109

Capitolul VI

Marele Jubileu al pămîntului

„TIMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR" PREZISE PRIN MOISE - DATA INDICATĂ A ÎNCEPERII LOR - ELE NU POT ÎNCEPE PÎNĂ LA VENIREA MARELUI RESTAURATOR - DOVADĂ DIN LEGE - CA ÎNTĂRIRE, MĂRTURII ALE PROFEŢILOR - CONCLUZII LOGICE CARE REZULTĂ DIN ACEASTA, CONSIDERATE SEPARAT ŞI ÎMPREUNĂ - ARMONIA INDICAŢIILOR PREZENTE 191

Capitolul VII

Dispensaţiile paralele

VÎRSTA IUDAICĂ, UN TIP AL VÎRSTEI EVANGHELICE - REMARCABIL PARALELISM SAU CORESPONDENŢĂ ÎNTRE CELE DOUĂ DISPENSAŢII - TOTUŞI ELE SÎNT DISTINCTE - SUPERIORITATEA EPOCII CREŞTINE, ANTITIPUL - ISRAEL CARNAL ŞI SPIRITUAL, ÎN CONTRAST - EXAMINAREA PRINCIPALELOR PARALELE - PARALELELE TIMPULUI, SPECIAL MENŢIONATE - PERIOADA DE FAVOARE A ISRAELULUI TRUPESC - TIMPUL ÎNDEPĂRTĂRII LOR DIN FAVOARE - PERIOADA DE NEFAVOARE ARĂTATĂ ÎN PROFEŢII CA FIIND EGALĂ CU PERIOADA DE FAVOARE - MĂRTURIA APOSTOLICĂ CONFORM CĂREIA PERIOADA LOR DE NEFAVOARE ESTE PERIOADA ÎNALTEI CHEMĂRI A ISRAELULUI SPIRITUAL - LUNGIMEA VÎRSTEI EVANGHELICE ARĂTATĂ ASTFEL ÎN MOD INDIRECT, DAR CLAR - ARMONIA INCONTESTABILĂ, CONVINGĂTOARE ŞI MULŢUMITOARE ÎNTRE CRONOLOGIA BIBLICĂ, MĂRTURIA JUBILEULUI, TIMPURILE NEAMURILOR ŞI ALTE PROFEŢII CARE CONŢIN LECŢII PRIVIND ACESTE PARALELE 223

Capitolul VIII

Întîi va veni Ilie

CUM SE RAPORTEAZĂ ACEASTĂ IMPORTANTĂ PROFEŢIE LA A DOUA VENIRE - O ÎMPLINIRE PARŢIALĂ ŞI TIPICĂ ÎN IOAN BOTEZĂTORUL - ÎMPLINIREA REALĂ - VIZIUNEA PE MUNTELE SFÎNT - CORESPONDENŢE REMARCABILE ÎNTRE ILIE, TIPUL, ŞI ANTITIPICUL ILIE - A SOSIT** TIMPUL - PERSPECTIVA - SUCCESORUL LUI ILIE, ELISEI 279

Capitolul IX

Omul păcatului - Antichrist

ANTICHRIST TREBUIE SĂ FIE DEZVOLTAT, DESCOPERIT ŞI NIMICIT ÎNAINTE DE ZIUA DOMNULUI - DISCUTAREA UNEI VEDERI OPUSE ASUPRA ACESTUI SUBIECT - DESCRIERE PROFETICĂ - NAŞTEREA LUI ANTICHRIST - DEZVOLTAREA SA RAPIDĂ - PORTRETUL SĂU ISTORIC ŞI DESCRIEREA BIBLICĂ SÎNT ÎN ACORD - ÎMPĂRĂŢIA SA, O CONTRAFACERE - CAPUL ŞI GURA SA, REMARCABILE - MARILE SALE CUVINTE TRUFAŞE DE BLASFEMIE - ÎNVĂŢĂTURILE SALE BLASFEMATOARE - ASUPRIREA SFINŢILOR CELUI PREA ÎNALT - DOMNIA SA MILENARĂ - ANTICHRIST NIMICIT CU SABIA SPIRITULUI - LUPTA SA FINALĂ ŞI SFÎRŞITUL SĂU 301

Capitolul X

A sosit** timpul

NIMIC NU INTERVINE - STABILIREA ÎMPĂRĂŢIEI LUI CHRISTOS, LUCRAREA CARE PROGRESEAZĂ ACUM - MĂRTURIA PROFEŢIEI ESTE DE ACORD - ÎNŢELEPŢII LUMII VĂD MULTE - SFINŢII VEGHETORI VĂD MAI CLAR - IMPORTANT PENTRU TOŢI ESTE SĂ-ŞI DESCHIDĂ OCHII ÎN DIRECŢIA BUNĂ 415

Capitolul I

Timpurile şi sezoanele stabilite în mod divin

TIMPURILE ŞI SEZOANELE SÎNT STABILITE DIVIN - DE CE NU SÎNT ELE INDICATE MAI CLAR - DESCOPERITE LA TIMPUL CUVENIT - DORINŢA SERIOASĂ DE A CUNOAŞTE TIMPURILE ŞI SEZOANELE ESTE LĂUDABILĂ - GREŞELILE ADVENTIŞTILOR - SCOPUL REAL AL PROFEŢIILOR TIMPULUI - POZIŢIA NOASTRĂ PREZENTĂ - SCOPUL CAPITOLELOR URMĂTOARE

1. După cum ne-am străduit să expunem în „Planul divin al vîrstelor" (Vol. I - n. e.) elementele proeminente ale aranjamentului divin pentru mîntuirea omului dintr-un punct de vedere pur spiritual, tot aşa vrem să arătăm în acest volum, prin aceeaşi autoritate (Biblia), că timpurile şi sezoanele diferitelor trăsături ale acestui plan sînt stabilite în mod divin; că de la începutul lui, fiecare din punctele succesive ale acestui plan s-a împlinit exact la timpul său şi că *acum a sosit** timpul* pentru culminarea lui (a planului - n. e.) în binecuvîntarea tuturor familiilor pămîntului - Gen. 28:14; Gal. 3:16.

2. De-a lungul veacurilor Vîrstei Evanghelice Biserica, aşa cum o învăţase Domnul şi Învăţătorul ei, s-a rugat, zicînd: „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer şi pe pămînt" (Mat. 6:10). Dar, asemenea copiilor somnoroşi, socotind că mai este încă mult timp,

au aţipit şi mulţi aproape au uitat importanţa acestor cuvinte care acum par să moară pe buzele lor. Tuturor acestora, ale căror inimi sînt totuşi credincioase Domnului, le amintim cuvintele apostolului Pavel: „Este ceasul să vă treziţi din somn, căci acum mîntuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut. Noaptea este foarte înaintată se apropie** ziua (milenară)" (Rom. 13:11,12 - Cornilescu rev.). *Da, ea este chiar la uşi. Acum* Împărăţia Cerurilor este aici**, nu numai în stadiu embrionar sau de început ca la prima venire a Domnului nostru (Mat. 3:2), ci în sensul în care El a declarat că ea urma să vină (Ioan 18:36,37) - „în putere şi mare slavă".

3. Cu toate acestea, numai acei care au făcut un studiu serios al „Planului Vîrstelor" vor fi în stare să aprecieze învăţăturile acestui volum privitoare la timpurile şi sezoanele stabilite de Dumnezeu pentru desfăşurarea diferitelor trăsături ale acestui plan şi pentru împlinirea lui deplină. Nădăjduim, prin urmare, că nimeni nu va începe acest studiu înainte de a fi înţeles pe deplin învăţăturile primului volum. Altfel acesta nu va fi pentru el hrană la timp potrivit. Adevărul nu este hrană la timp potrivit decît atunci cînd sîntem pregătiţi să-l primim. Un copil nu este capabil să rezolve o problemă de aritmetică înainte de a fi fost instruit asupra întrebuinţării cifrelor şi limbii. Tot astfel este şi cu adevărul divin. Înţelegerea lui poate fi cîştigată numai treptat, treaptă după treaptă, şi pentru a cîştiga o înţelegere a lui trebuie să urcăm pe treptele prevăzute - cu grijă, desigur, probînd cu Scripturile fiecare treaptă şi fără teamă de a înainta atunci cînd aflăm că terenul este sigur. Numai cei care au o credinţă deplină în Dumnezeu, pentru care cuvintele „aşa zice Domnul"

pun capăt oricărei îndoieli şi oricărei dispute, vor putea fi călăuziţi de Spiritul lui Dumnezeu în adevărul avansat pe măsură ce el devine cuvenit - vor fi conduşi în lucruri noi şi vor fi întăriţi în cele vechi, dovedite ca adevărate prin aceeaşi autoritate. Aceştia sînt singurii pe care Dumnezeu voieşte să-i conducă astfel. La sfîrşitul acestei vîrste, care este timpul secerişului, o mare parte din adevăr este cuvenit să fie descoperit, adevăr pe care Dumnezeu nu l-a făcut cunoscut în timpurile trecute nici chiar celor mai credincioşi şi mai drepţi fii ai Săi. Profetul Habacuc (2:3) declară că *la timpul sfîrşitului* vedenia privitoare la măreaţa desfăşurare a planului lui Dumnezeu va vorbi şi nu va minţi; că va vorbi atît de clar unor copii ai lui Dumnezeu încît ei vor fi capabili să o scrie pe table aşa ca şi alţii să o poată citi cu uşurinţă. Daniel, la rîndul său (12:4,9,10), declară că atunci cunoştinţa se va înmulţi şi că înţelepţii vor înţelege vedenia (prin credinţă).

4. Scriind aceste rînduri nu avem drept scop să profeţim după planul unei rodnice închipuiri omeneşti, nici să ne arătăm mai înţelepţi decît ceea ce este scris în Sfintele Scripturi. De aceea ne ţinem aproape de izvorul adevărului divin, înlăturînd orice născocire omenească, străduindu-ne să explicăm profeţia la lumina profeţiei şi a împlinirii ei vădite. Căutăm, de asemenea, să redăm clar pe tăbliţe (hîrtie) lucrurile pe care Dumnezeu le pecetluise şi care, din această cauză, nu puteau fi înţelese înainte de acest timp al sfîrşitului, dar despre care El ne-a asigurat că *atunci* vor fi înţelese.

5. În acest volum prezentăm un lanţ de mărturie asupra subiectului timpului şi sezoanelor hotărîte ale lui Dumnezeu, a cărui fiecare verigă o considerăm puter-

nică scriptural, în timp ce întregul, cînd este privit împreună, în legătura pe care fiecare parte o are cu cealaltă, dă dovada unui plan atît de larg şi de cuprinzător, a unui scop atît de adînc şi a unei armonii aşa de perfecte, încît arată în mod clar cercetătorului studios şi reverenţios că este în afara lăţimii şi adîncimii gîndirii umane şi de aceea nu poate fi de origine omenească.

6. Aflăm că sfîrşitul Vîrstei Evanghelice, ca şi sfîrşitul Vîrstei Iudaice, este numit seceriş (Mat. 9:37; 13:24; 30,39), că, întocmai ca acesta, el este o perioadă de 40 de ani. Aflăm mai departe că razele mărturiilor profetice sînt special concentrate asupra secerişului vîrstelor şi mai cu seamă asupra secerişului acestei vîrste, în care chiar toată lumina Vîrstei Iudaice - din cauza caracterului ei tipic - se centrează într-un măreţ focar. La această lumină putem vedea acum în mod deosebit mersul maestuos al Dumnezeului nostru nu numai în lunga panoramă a vîrstelor trecute, ci şi în avanposturile prezente ale acestui plan. Mai mult însă, potrivit făgăduinţei Sale de a ne arăta lucrurile viitoare (Ioan 16:13), vedem cu o minunată claritate de discernămînt aranjamentul Său înţelept pentru binecuvîntarea tuturor în Vîrsta Milenară şi chiar pînă la sfîrşitul ei glorios care va duce la restabilirea tuturor lucrurilor. Vedem că multe, mari şi minunate evenimente se concentrează în acest seceriş: în el se produce marele timp de strîmtorare, ziua lui Iehova, nimicirea totală a lui Antichrist şi căderea Babilonului celui mare, începutul întoarcerii favorii divine la evrei, a doua venire a Domnului nostru şi stabilirea Împărăţiei Sale, învierea şi răsplătirea sfinţilor.

7. Aflăm că profeţiile arată clar începutul şi sfîrşitul acestei perioade de seceriş şi evenimentele cuvenite să se petreacă în ea. Scopul acestui volum este, în rezumat, să urmărească deosebitele linii ale timpurilor profetice către evenimentele cu care culminează ele şi să atragă atenţia asupra lor. Pentru a primi mărturia lui, cititorul are nevoie de urechi de auzit - Apoc. 2:7; Mat. 11:15, să fie gata, cu inima umilită, să se debaraseze de multe păreri şi idei greşite, atît de repede pe cît va ajunge să vadă lipsa lor de armonie cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu ne îndoim că acest volum va aduce o mare binecuvîntare celor ce vor fi astfel dispuşi şi vor urmări lecţiile lui cu răbdare, cu atenţie şi în ordinea aranjamentului său. Dacă învăţăturile lui sînt primite într-o inimă onestă şi bună, ele vor fi o putere pentru a-i despărţi de lume şi a-i forma ca grîu pentru grînar. A stimula, a maturiza şi a separa astfel pe sfinţi în această perioadă a secerişului, după cum este despărţit grîul de neghină, este scopul pentru care, înţelegem noi, aceste profeţii, în desfăşurare acum, au fost menite de Domnul nostru.

8. Celor cărora Dumnezeu le-a permis, cu ajutorul volumului precedent, să examineze şi să înţeleagă marea hartă a vîrstelor, care înfăţişează atît de clar aranjamentul metodic, scopul adînc şi sfera minunată a planului divin, ar trebui să fie interesaţi să găsească tot ce Dumnezeu a binevoit să destăinuie cu privire la timpurile şi sezoanele acestui plan. Interesul lor pentru aceste lucruri ar trebui să fie infinit mai mare decît al tuturor cercetătorilor din vîrstele trecute, care nu puteau să vadă marile binecuvîntări păstrate pentru toţi. Copiii credincioşi ai lui Dumnezeu vor dori foarte mult să ştie cînd va

apărea Regele slavei şi cînd va fi legat prinţul întunericului, cînd vor străluci fiii luminii ca soarele şi cînd va fi împrăştiat întunericul, cînd vor fi primiţi sfinţii în deplina înfiere divină şi cînd va fi izbăvită creaţia care geme din robia stricăciunii (Rom. 8:21), cînd va fi pe deplin descoperit lumii uimite caracterul glorios al Tatălui nostru Ceresc, înclinînd inimile celor ce iubesc dreptatea spre adorare, iubire şi ascultare de Christos.

9. A fi lipsit de o astfel de dorinţă ar însemna o lipsă de interes şi de apreciere pentru planurile lui Dumnezeu. Apostolii, profeţii şi îngerii au dorit şi au căutat cu stăruinţă să cunoască *timpul* arătat de spiritul lui Dumnezeu prin profeţi. Un asemenea interes din partea copiilor Săi este plăcut lui Dumnezeu. Cu toate că pînă acum El n-a îndeplinit într-o măsură mai largă o asemenea dorinţă, pentru că nu sosise timpul cuvenit, totuşi n-a criticat vreodată un asemenea interes. Dimpotrivă, El l-a numit pe cercetătorul Daniel om preaiubit şi a răspuns cercetării lui atît cît se potrivea cu planul Său - Dan. 10:11,12.

10. O asemenea cercetare nu trebuie privită ca un amestec neîngăduit în tainele lui Dumnezeu. Creatorul doreşte ca noi să manifestăm pentru planurile Sale un interes care să ne facă să „cercetăm Scripturile" (Ioan 5:39,40) şi să luăm aminte la cuvîntul profetic (2 Petru 1:19), pentru a fi într-o atitudine potrivită de aşteptare, care ne va face să deosebim clar adevărul, *descoperit la vremea cuvenită*. Lucrurile ascunse aparţin lui Dumnezeu, dar lucrurile descoperite sînt ale noastre şi ale copiilor noştri - Deut. 29:29. De aceea, dacă ne ţinem strict de Cuvîntul lui Dumnezeu şi fugim de orice speculaţie deşartă, atunci sîntem pe un teren solid. Dacă

planul lui Dumnezeu, timpurile şi sezoanele lui, n-ar fi scrise în Scripturi, nimeni nu le-ar putea găsi acolo; pe de altă parte, Dumnezeu n-a vorbit desigur prin apostolii şi profeţii Săi lucruri cu scopul de a le ţine ascunse pentru totdeauna. La timpul cuvenit şi în ordinea cuvenită fiecare din trăsăturile planului divin, timpurile şi sezoanele lui relatate în Scripturi, sînt descoperite celor ce veghează (Amos 3:7; Gen. 18:17), dar întreaga schiţă a planului, ca şi amănuntele timpurilor lui, nu puteau fi văzute şi înţelese înainte de perioada stabilită, înainte de „timpul sfîrşitului" (Dan. 12:9,10). Să nu uităm că pînă în momentul cînd Dumnezeu voieşte să descopere tainele Sale, nici o ştiinţă, nici o rugăciune nu le poate descoperi. Cu toate că profeţiile au fost timp de veacuri înaintea ochilor tuturor, ele *n-au putut* fi înţelese şi taina lor n-a putut fi descoperită înainte de a fi sosit timpul cuvenit.

11. Cînd unii dintre ucenici au cerut Domnului Isus să le spună cînd va fi stabilită Împărăţia lui Dumnezeu (înainte să fi sosit), El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să ştiţi timpurile sau perioadele, pe acestea Tatăl le-a pus sub stăpînirea Sa" (Fapt. 1:7 - Cornilescu rev.). Cu altă ocazie, El le spune: „Cît despre ziua aceea sau ceasul acela nu ştie nimeni, nici îngerii care sînt în cer, nici Fiul ci numai Tatăl. Luaţi seama, vegheaţi şi rugaţi-vă, căci nu ştiţi cînd va fi timpul acela . . . iar ce zic vouă, zic tuturor, *vegheaţi*" (Marc. 13:32,33,37).

12. Nu trebuie să înţelegem că prin aceste cuvinte Domnul nostru a vrut să spună că nimeni afară de Tatăl nu va cunoaşte *vreodată* timpurile şi sezoanele; ele nu dovedesc nicidecum că noi n-am putea cunoaşte aceste timpuri şi sezoane *acum* şi că nici chiar Domnul nostru

n-ar putea să le cunoască. Însuşi faptul că întreaga schiţă a planului Tatălui nostru precum şi timpurile şi sezoanele se văd clar astăzi, este o dovadă evidentă că noi trăim în timpul sfîrşitului prezentei stăpîniri a celui rău şi în zorii zilei Mileniului, cînd cunoştinţa creşte şi înţelepţii încep să înţeleagă, cum a fost profeţit - Dan. 12:4,10. Dacă profeţia n-ar fi fost dată în scopul de a fi înţeleasă la vremea cuvenită, n-ar fi fost nici necesară şi nici înţeleaptă scrierea ei.

13. Aceste cuvinte ale Învăţătorului nostru indică faptul că Dumnezeu nu îndeplineşte diferitele părţi ale planului Său la întîmplare, ci El *a hotărît* şi a definit timpuri şi sezoane pentru fiecare trăsătură a marii Sale opere. Atotputernicia şi înţelepciunea Sa nemărginite sînt o garanţie că planul Său nu dă greş şi nu întîrzie (vezi Ier. 1:12; Isa. 55:10,11; 46:10,11; Luca 1:37; Efes. 1:9,10; Fapt. 3:18-24, etc.).

14. Aceste cuvinte cuprind şi ideea că înainte de acel timp Tatăl nu descoperise nimănui, nici chiar Domnului nostru Isus, timpurile şi sezoanele în legătură cu planul Său. Sîntem astfel departe de a sprijini părerea generală că Domnul nostru a mustrat cercetarea şi interesul cu privire la timpuri şi că prin cuvintele Sale *a interzis* o asemenea examinare. Tocmai dimpotrivă, cuvintele lui Isus arată clar că dacă nu le fusese dat *încă* să cunoască timpurile şi sezoanele, va veni totuşi un timp cînd acestea vor fi foarte importante şi vor fi atunci descoperite celor ce vor veghea. El îndeamnă pe ucenicii Săi să *ia seama* să nu se lase surprinşi prin nepăsare, ci să *vegheze* mereu ca să poată şti cînd va fi sosit timpul cuvenit - 1 Tes. 5:1-6.

15. Cei ce *au vegheat* în tot timpul Vîrstei Evanghe-

lice, deşi n-au văzut tot ce-au aşteptat, au fost totuşi în mare măsură binecuvîntaţi şi ţinuţi la o parte de lume; în timp ce acei ce vor fi în viaţă la *„timpul cuvenit"* şi vor *veghea* cu supunere, vor şti, vor vedea, „vor înţelege" şi nu vor fi în necunoştinţă în mijlocul evenimentelor măreţe ale „secerişului" acestei vîrste. Cei care, în orice timp, neglijează să vegheze, pierd totdeauna o binecuvîntare căreia Învăţătorul îi dădea o mare importanţă şi dovedesc ei înşişi că sînt orbiţi de prejudecăţile dumnezeului acestei lumi sau supraîncărcaţi cu afacerile acestei vieţi şi cu interesele lor prezente, astfel încît uită angajamentul lor de deplină consacrare Domnului, care este de a căuta mai întîi Împărăţia şi viaţa viitoare - Mat. 6:33.

16. Apostolii Petru şi Pavel atrag atenţia asupra acestui subiect al timpurilor şi sezoanelor. Petru declară (2 Petru 1:16 - Cornilescu rev.) că noi nu urmăm basme meşteşugit alcătuite, că el a văzut într-o vedenie simbolică gloria Împărăţiei lui Christos, pe muntele schimbării la faţă, cînd contempla glorioasa „vedenie" a lui Moise, Ilie şi Isus, îmbrăcaţi în veşminte strălucitoare. Moise simboliza pe vrednicii din vechime (Evr. 11:38-40), care vor fi reprezentanţii pămînteşti ai Împărăţiei cereşti. Ilie înfăţişa pe „biruitorii" din această Vîrstă a Evangheliei iar scena în întregul ei reprezenta „gloria viitoare", după ce suferinţele pentru cauza lui Christos vor fi terminat alegerea Bisericii care se face potrivit favorii divine. Deşi Petru ne relatează această vedenie, el ne trimite totuşi la mărturia profetică, zicînd: „Şi avem cuvîntul profeţiei *şi mai sigur*, la care bine faceţi că luaţi aminte ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziuă" (2 Petru 1:19 - Cornilescu rev.). El ştia

bine că profeţiile nu puteau fi pe deplin înţelese *atunci* de nimeni, de aceea el îndrumă pe cei sfinţi să fie într-o atitudine vigilentă - nu să privească cerul, ci să aştepte veghind îndeplinirea a tot ce Dumnezeu a vestit prin sfinţii săi profeţi cu privire la înnoirea tuturor lucrurilor şi la „timpurile restabilirii", care formează o mare şi importantă parte din mărturia lor. El ne asigură că profeţiile ne vor aduce noi şi minunate adevăruri de-a lungul drumului, *pînă la* ivirea zorilor Zilei Milenare - Mat. 19:38; Fapt. 3:20-24.

17. Apostolul Pavel declară: „Cît despre timpuri şi perioade („timpuri şi sezoane" - King James; „vremi şi soroace" - Cornilescu; „timpuri şi anotimpuri" - Sfînta Scriptură 1874, n.e.) nu aveţi nevoie să vi se scrie, fraţilor, pentru că voi înşivă ştiţi foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoţ noaptea. (Ea va veni în tăcere, pe furiş, şi odată venită mulţi nu vor şti un oarecare timp că ei sînt deja în această zi.) Cînd vor zice: Pace şi linişte! („pace şi siguranţă" - King James, n. e.) atunci o nimicire neaşteptată va veni peste ei (neaşteptată şi rapidă în comparaţie cu progresul lent al celor şase mii de ani scurşi, întocmai după cum timpul nostru este numit epoca rapidă a aburului şi electricităţii - nu în mod brusc ca fulgerul, ci fără veste), ca *durerile naşterii* peste femeia însărcinată . . . Dar voi, fraţilor, nu sînteţi în întuneric pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoţ" - 1 Tes. 5:1-4 - Cornilescu rev.

18. „Fraţii" au toţi candela, temeinicul cuvînt profetic menţionat de Petru, ca o lumină într-un loc întunecos. Cîtă vreme vor fi în atitudinea potrivită şi umilită de fraţi, fiind credincioşi şi supuşi studenţi ai Cuvîntului, ei nu vor fi niciodată în întuneric; adevărul

le va fi întotdeauna ca hrană la *timp cuvenit*. Niciodată cei ce au trăit astfel în armonie cu Dumnezeu n-au fost în neştiinţă în ce priveşte adevărurile necesare aşa încît să fie obligaţi să umble orbecăind în întuneric cu lumea. Avraam şi Lot au cunoscut *dinainte* nimicirea Sodomei, Dumnezeu zicînd: „Să ascund Eu de Avraam ceea ce am să fac?" (Gen. 18:17 - Cornilescu rev.). Noe a ştiut că potopul are să vină, destul timp înainte, încît şi-a putut construi arca şi a fost informat *chiar despre ziua* cînd trebuia să intre în ea (Gen. 6:13; 7:4). La prima venire, la fel, Simeon, Ana şi înţelepţii de la răsărit au ştiut să aştepte pe Mesia; într-adevăr, aşteptarea era atunci generală (Luc. 2:25-38; 3:15; Mat. 2:2). Dacă Dumnezeu a făcut astfel cu casa robilor va face El mai puţin pentru casa fiilor? Domnul şi Capul nostru a zis: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpînul său, ci v-am numit prieteni, pentru că *v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl meu*" (Ioan 15:15). Domnul nostru trebuie, desigur, să cunoască timpurile şi sezoanele *la vremea lor*, fiindcă El execută planul şi, dacă *nu S-a schimbat* (Mal. 3:6), El va face cunoscute planurile Sale celor ce sînt aproape de El, asociaţi la opera Sa -- *prietenilor Săi, sfinţilor Săi*.

19. Raţiunea, deci, ne învaţă că pe cît de sigur este că „Stăpînul DOMNUL nu face nimic, fără să-şi descopere taina Sa slujitorilor Săi, prorocii" (Amos 3:7 - Cornilescu rev.) şi că cea mai mare parte din ceea ce le-a descoperit lor nu era pentru ei, ci pentru noi, Biserica evanghelică (1 Pet. 1:12), pe atît de sigur este că credincioşii nu vor fi lăsaţi în întuneric, în neştiinţă cînd va fi sosit Ziua Domnului. Ea nu va veni peste *ei* ca un hoţ şi ca o cursă - pe neaşteptate, pentru că ei vor veghea

şi vor avea lumina făgăduită, cuvenită atunci, asupra subiectului - Dan. 12:8-10.

20. Apostolul ne spune de ce a afirmat hotărît că fraţii nu vor fi în întuneric şi în neştiinţă cu privire la timpuri şi sezoane cînd se cuvine, zicînd (vers 5): „Pentru că *voi* toţi sînteţi fii ai luminii şi fii ai zilei". Ei sînt concepuţi prin adevăr şi sînt dezvoltaţi prin adevăr din ce în ce mai mult pînă la ziua deplină - căreia îi aparţin - Iac. 1:18; Ioan 17:17,19.

21. Să se observe cu cîtă grijă, în aceste pasaje şi în altele ale Scripturilor, pronumele *voi, vouă* şi *ei, lor* deosebesc clasele la care se referă - sfinţii şi lumea. Cunoştinţa ce-o vor avea sfinţii în ziua Domnului, despre însemnătatea şi dezvoltarea evenimentelor ce se vor desfăşura în lume, este pusă în contrast cu ignoranţa lumii. „Nu *aveţi* nevoie să *vi* se scrie . . . Cînd *vor* zice: „Pace şi siguranţă!" atunci o nimicire neaşteptată va veni peste *ei* . . . şi nu *vor* scăpa (King James). Dar *voi*, fraţilor, nu sînteţi în întuneric pentru ca ziua aceea să *vă* surprindă ca un hoţ; *voi* toţi sînteţi fii ai luminii . . ." (Cornilescu rev.) - 1 Tes. 5:1-5. „Luaţi seama la *voi* înşivă", zice Domnul, „ca nu cumva să *vi* se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mîncare şi băutură şi cu îngrijorările vieţii şi ziua aceea să vină peste *voi* fără veste; căci ea va veni ca o cursă peste toţi *cei* care locuiesc pe toată faţa pămîntului. Vegheaţi deci (vegheaţi asupra voastră înşivă, dar şi asupra cuvîntului profetic) tot timpul şi rugaţi-*vă* ca să fiţi socotiţi vrednici să scăpaţi de toate acestea care se vor întîmpla şi să staţi în picioare înaintea Fiului Omului" (Luc. 21:34-36 - Cornilescu rev).

22. Urmează, deci, că dacă un copil al lui Dumnezeu care trăieşte în ziua Domnului rămîne în întuneric şi

neştiinţă cu privire la aceste lucruri, înseamnă sau că el s-a prea obosit de lucrurile acestei vieţi şi s-a întoxicat cu spiritul lumii sau că este prea apăsat de grijile vieţii acesteia şi, în amîndouă cazurile, el neglijează cu indiferenţă să vegheze, să-şi ţină candela curăţată şi arzînd şi cu ulei în vas, adică cu Cuvîntul lui Dumnezeu în inimă şi în minte şi cu spiritul adevărului în el însuşi.

23. Cu toate că mare parte din ceea ce priveşte timpurile şi sezoanele, ca şi amănuntele planului, au fost prezise de profeţi, ei au mărturisit totuşi neştiinţa lor cu privire la importanţa profeţiilor pe care ei înşişi le rosteau (vezi Dan. 12:8; Ezec. 20:49; Mat. 13:17; 1 Pet. 1:10-12). Formulate în limbaj tainic şi simbolic şi fiind în legătură cu evenimente încă viitoare aceste profeţii erau imposibil de înţeles atunci. Astfel, cu toate că au fost date atunci ca mărturie a preştiinţei şi orînduirii divine, ele erau totuşi pentru învăţătura celor ce vor trăi la timpul cuvenit pentru îndeplinirea lor, şi nu pentru cei ce le profeţeau (Rom. 15:4). Profeţii aşteptau desfăşurarea diferitelor trăsături aflate în legătură ale planului divin şi ale istoriei lumii, care, prin aranjamentul lui Dumnezeu, vor deschide aceste profeţii şi vor îmbogăţi pe copilul lui Dumnezeu răbdător şi căutător cu „hrană la timp potrivit" pentru ceasul ispitei şi al nevoii din „ziua cea rea" - ziua strîmtorării prin care se va sfîrşi această vîrstă, în mijlocul căreia, de asemenea, noua eră şi dispensaţie răsare.

24. O minunată invenţie modernă care poate să ilustreze aranjamentul divin al timpurilor profetice este ceea ce se numeşte închizătoarea cu cifru - folosită de băncile mari; cheia rămîne permanent în uşă, ca şi în alte închizători cu cifru. Pentru a putea deschide trebuie o

anumită mişcare cunoscută numai de cei iniţiaţi în acest secret, însă o cît de mică mişcare greşită dă loc la complicaţii. Închizătoarea cu cifru - *timp* adaugă următoarea particularitate: datorită unui sistem de orologiu aşezat în casele de bani ale băncii, uşile lor închise peste noapte nu pot fi deschise de nimeni pînă la o anumită oră stabilită pentru dimineaţa următoare şi atunci numai prin folosirea cifrului corect, pe care a fost reglată închizătoarea.

25. Tot aşa, Tatăl nostru Ceresc a închis şi sigilat numeroase trăsături din planul Său în cursul nopţii cu marea sa Închizătoare - Timp, aşezată în aşa fel ca să împiedice deschiderea lor înainte de timpul fixat, dimineaţa Zilei mari a restabilirii. Atunci Unsul lui Iehova, „Cel care deţine cheia" şi cunoaşte cifrul, "deschide şi nimeni nu va închide" (Apoc. 3:7). El ne-o deschide dîndu-ne informaţia necesară despre cum se foloseşte cheia profeţiei de către cei ce doresc să afle comorile înţelepciunii nemărginite. Şi noi putem deschide comorile înţelepciunii divine acum, pentru că ora dimineţii a sosit - deşi este devreme şi nu s-a luminat încă pentru lume.

26. Dar numai ţinînd cu grijă seama de instrucţiuni şi folosind cheia la cifrul stabilit de marele Proiectant ni se vor deschide bogăţiile ei (ale înţelepciunii divine - n. e.).

27. În fapt această ilustraţie se potriveşte planului lui Dumnezeu în toate părţile lui: fiecare trăsătură a adevărului şi fiecare profeţie este doar o parte din unicul mare cifru care poate fi deschis acum pentru că este dimineaţă - pentru că zăvoarele marii Închizători - Timp sînt date la o parte. Acest mare cifru, odată deschis,

destăinuie pe deplin şi minunat comorile nemărginite ale înţelepciunii, puterii, dreptăţii şi iubirii divine. Cel care deschide va cunoaşte într-adevăr pe Dumnezeu ca niciodată înainte.

28. Să examinăm dar Scripturile cu respectul cuvenit ca să putem învăţa ceea ce-i place lui Dumnezeu să ne arate cu privire la timpurile şi sezoanele lui. Fiindcă foarte de curînd El ne-a arătat atît de clar marea schiţă a planului Său, ne putem aştepta că a sosit vremea să ne călăuzească în cunoaşterea trăsăturilor lui privitoare la timp. Timpurile şi sezoanele au fost ascunse cu multă iscusinţă în trecut şi sfinţii au fost astfel feriţi de descurajare pentru că timpul împlinirii era atît de îndepărtat. Acum, cînd planul se apropie de glorioasa lui împlinire, sfinţii au privilegiul să cunoască timpul ca să-şi poată ridica capetele şi să se bucure, ştiind că eliberarea lor se apropie (Luc. 21:28). Descoperirea timpului la „timpul sfîrşitului" va fi tot aşa de folositoare şi încurajatoare pentru sfinţi, după cum descoperirea lui înainte de vreme ar fi fost pentru ei fără folos şi o pricină de descurajare.

29. Evident, Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al ordinii. Tot ce face El este în perfectă armonie cu un plan precis aranjat dinainte; timpurile şi sezoanele pe care le-a fixat El nu sînt o parte neînsemnată sau fără importanţă în planul Său. Să notăm că Isus s-a născut la timp. „*Dar cînd a venit împlinirea vremii* Dumnezeu a trimis pe Fiul Său" (Gal. 4:4). Nu înainte, nici după, ci exact cînd s-a împlinit timpul. Prima cuvîntare a Domnului nostru se referea la timp. El a venit, predicînd şi zicînd: „*S-a împlinit timpul* . . . Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie" (Marc. 1:15 - Cornilescu rev.); „Christos *la*

timpul cuvenit a murit" (Rom. 5:6 - Cornilescu rev.); El „a înviat a treia zi (la timpul fixat), *după Scripturi*" (1 Cor. 15:4 - Cornilescu rev.). În decursul misiunii Sale, duşmanii Săi au căutat adeseori să-l prindă, dar nu au putut, *„căci încă nu-i venise ceasul"* - Ioan 7:30 - Cornilescu rev.

30. Profeţiile privitoare la timpuri n-au fost date pentru a satisface o simplă curiozitate, ci pentru ca cei ce studiază Cuvîntul lui Dumnezeu să poată cunoaşte evenimentele prezise cînd *se cuvine*. De pildă, cu toate că profeţiile au arătat timpul şi felul primei veniri, ele n-au fost înţelese înainte de venirea lui Christos şi atunci ele i-au ajutat pe cei ce studiau cu atenţie Scripturile să recunoască în omul Isus pe Christosul trimis de Dumnezeu, potrivit cu ceea ce fusese stabilit şi profeţit. Tot astfel, profeţiile privitoare la a doua Sa venire şi modul cum va veni sînt cuvenite a fi înţelese aproape de timpul cînd acest eveniment trebuie să se producă, pentru ca să putem cunoaşte ziua Sa atunci cînd va fi venit - precum şi cursul evenimentelor şi datoriile acelei ore. Oricine va studia cu luare aminte Vechiul Testament va observa importanţa care se dă datelor şi marea precizie cu care unele din ele sînt indicate, chiar şi ziua, deşi adesea ele se referă la evenimente ce par fără importanţă. Dar studentul sîrguincios va afla că aceste diferite date şi referinţe cronologice sînt verigile unui minunat lanţ de mărturie care arată în mod limpede două evenimente dintre cele mai importante şi mai semnificative ale istoriei lumii: prima şi a doua venire a Răscumpărătorului şi Domnului lumii şi faptele importante în legătură cu ele.

31. Faptul că majoritatea creştinilor sînt indiferenţi

faţă de aceste lucruri nu este un motiv pentru ca cei ce iubesc venirea Lui şi doresc să fie aprobaţi de El să cadă într-o asemenea stare de „căldicel".

32. Trebuie să ne amintim că Israelul trupesc, cu excepţia „prietenilor" lui Dumnezeu, s-a poticnit şi *n-au cunoscut timpul cercetării lui* (Luc. 19:44) şi că profetul a prezis că se vor poticni *amîndouă* casele lui Israel - casa nominală a lui Israel şi casa nominală creştină (Isa. 8:14). La secerişul sau sfîrşitul fiecărei dispensaţii numai *o rămăşiţă* este pregătită să primească şi să aprecieze adevărurile cuvenite atunci şi să intre astfel în privilegiile şi binecuvîntările speciale ale noii dispensaţii ai cărei zori apar. Fiecare creştin, individual, la închiderea acestei vîrste este dator să facă astfel ca el să fie din numărul acestei „rămăşiţe" şi nu din mulţimea căldiceilor, nepăsătorilor şi indiferenţilor din biserica creştină *nominală*, care se vor poticni cu siguranţă, după cum a fost prezis de profet, de Domnul şi de apostoli şi după cum la fel a fost prefigurat de comportamentul lui Israel trupesc, care a fost umbra sau tipul ei.

33. Dar dacă profeţiile privitoare la timpuri sînt de mare folos la timpul cuvenit, prin faptul că ele arată diferitele trăsături ale planului lui Dumnezeu cu privire la seceriş, etc., nu este mai puţin adevărat că o cunoaştere a felului venirii şi arătării Domnului nostru este foarte necesară. Pentru aceasta, la locul ei potrivit, se cere o foarte migăloasă atenţie (1 Tim. 2:6). În spatele întregii acestei cunoştinţe trebuie să se găsească sfinţenia şi umilinţa, care trebuie să deschidă calea pentru a o primi făcînd pe copiii lui Dumnezeu capabili să înlăture toate prejudecăţile din inimile lor şi să caute cu sîrguinţă să cunoască ceea ce a fost deja descoperit. Aşa a fost şi

la prima venire; numai cei serioşi, consacraţi şi umiliţi au văzut clar timpul şi felul acestei veniri. Cei lumeşti, cei prea îngreunaţi sau prea sătui nu vor vedea nici profeţiile, nici semnele timpului care se vor împlini, pînă cînd secerişul va fi trecut şi vara favorii speciale va fi terminată - Ier. 8:20; Cînt. 2:10-14.

34. La sfîrşitul sau „secerişul" Vîrstei Iudaice „adevăraţii israeliţi", care erau într-adevăr umiliţi şi serioşi, se aflau într-o stare de aşteptare care se deosebea cu totul de cea a trufaşilor, a lumeştilor şi a celor care se credeau drepţi. În consecinţă, ei erau gata nu numai să accepte planul lui Dumnezeu aşa cum l-a orînduit El, ci erau şi mai bine pregătiţi să asculte şi să examineze adevărul atunci cînd au ajuns în atingere cu el. În timp ce fariseilor critici şi mulţumiţi de sine le dădea răspunsuri întunecate sau neclare, Domnul nostru consuma timp şi grijă să explice clar şi deschis adevărul căutătorilor umiliţi şi serioşi (Mat. 13:10-17; 16:1-4; Marc. 7:1-23; Luc. 18:18-30; Ioan 1:45-51; Luc. 24:13-49; Ioan 20:24-28; 21:1-12). Cei trufaşi şi cei mulţumiţi de ei înşişi şi toţi care îl urmau se poticneau (Mat. 15:14), pe cînd cei umiliţi, cei flămînzi de adevăr se interesau de adevăr cu seriozitate (Mat. 13:36; Marc. 4:10). Acestora din urmă Domnul le explica zicerile întunecate, spunînd: „. . . *Vouă* vă este dat să cunoaşteţi taina Împărăţiei lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sînt afară (care nu sînt *adevăraţi* israeliţi) toate lucrurile sînt înfăţişate în pilde, pentru ca privind să privească şi să nu vadă; şi auzind să audă şi să nu înţeleagă" - Marc. 4:11,12.

35. Tot aşa este şi la sfîrşitul acestei vîrste. Acum, ca şi atunci, adevărul separă pe cei zeloşi şi umili şi-i face să înainteze în cunoştinţa dată unora ca ei, acum, ca-

re-i întăreşte şi-i luminează ca să nu se poticnească cu masa creştinilor nominali, căldicei şi mulţumiţi de sine, care resping adevărul cuvenit a fi înţeles astăzi pentru că sînt orbiţi de starea nepotrivită a inimii lor; prin urmare, ei vor fi respinşi de Domnul ca nevrednici de a fi Mireasa Lui - Efes. 4:1; 1 Cor. 9:27; Mat. 7:21-27.

36. O greşeală mare, în care foarte mulţi au căzut, constă în a crede că cunoaşterea acţiunilor şi planurilor lui Dumnezeu este de mică importanţă; că harurile caracterului creştin este tot ce cere Dumnezeu de la noi şi că acestea se pot cîştiga şi păstra mai bine prin ignoranţă. Cît de deosebit înfăţişează Scripturile această temă! Ele ne sfătuiesc nu numai să cultivăm harurile caracterului creştin, ci şi să supraveghem într-una acea condiţie a inimii care ne face capabili să înţelegem adevărul - mai cu seamă acest mare adevăr privitor la prezenţa Domnului atunci cînd este cuvenit - şi cînd au loc schimbările dispensaţionale. Cunoaşterea adevărului dispensaţional este tot atît de importantă acum la sfîrşitul acestei vîrste cum a fost la sfîrşitul Vîrstei Iudaice. Cei care n-au ştiut să deosebească adevărul cuvenit atunci n-au putut nici să primească favorurile cuvenite atunci. Chiar aşa este şi la sfîrşitul acestei vîrste: cei care, orbiţi de necredinţă şi deşertăciune lumească, nu pot discerne Adevărul cuvenit acum, nu pot nici să primească favorurile *speciale* cuvenite acum. Ei nu sînt biruitori şi sînt prin urmare nepotriviţi să fie mireasa lui Christos şi să intre în glorioasa moştenire a sfinţilor, ca moştenitori împreună cu El. Adevărul primit în mijlocul împrejurărilor contrare lui, în decursul acestei vîrste, devine o încercare a credincioşiei noastre faţă de Dumnezeu; prin urmare, ca o seceră, el separă

pe cei potriviţi de cei nepotriviţi - grîul de neghină.

37. Studiul profeţiilor privitoare la timpurile cuvenite atrage după sine un fel de dispreţ, din cauza greşitelor aplicări făcute de „adventişti" şi de alţii şi din cauza că, drept urmare a acestor aplicări greşite, evenimentele aşteptate la timpuri fixate de ei nu s-au produs. Noi vedem însă că chiar aceasta face parte din planul lui Dumnezeu pentru a întuneca subiectul în ochii tuturor, cu excepţia acelora cărora le era destinat. Dumnezeu permise ca dispreţul şi ridicolul să se ţină astfel de studiul timpurilor profetice pentru a împiedica pe înţelepţii şi învăţaţii acestei lumi să le înţeleagă (Mat. 11:25). Nu ne îndoim că aceasta face parte din planul divin, întocmai ca trimiterea lui Isus la Nazaret, ca să se numească „Nazarinean" (Mat. 2:23), cu toate că în realitate El s-a născut în onorabilul oraş Betleem. Şi după cum înţelepţii şi învăţaţii din vremea lui Isus ziceau: „Poate ieşi ceva bun din Nazaret?" (Ioan 1:46), tot aşa şi astăzi, cînd se vorbeşte de timpurile profetice sau de ceva ce se referă la a doua venire a Domnului nostru mulţi strigă: „adventişti"! - ca şi cum ar zice „poate să vină ceva bun de la adventism?". Cu toate acestea ei admit că multe profeţii care vorbesc despre timpuri nu s-au îndeplinit încă şi că a doua venire a Domnului nostru este subiectul cel mai remarcabil al Scripturilor.

38. Avem o mare simpatie pentru primii adventişti (iudei), ca şi pentru ultimii, deşi numai un mic număr dintre ei şi-au dat seama de adevărurile ce erau aproape pe punctul de a se înţelege, dar pe care nu le-au putut înţelege pentru că şi unii şi alţii erau orbiţi de o *greşită aşteptare.* Prietenii noştri adventişti n-au înţeles felul şi scopul întoarcerii Domnului aşa cum învaţă Scripturile;

prin urmare, ei au aşteptat pe Isus *aşa cum a fost şi nu aşa cum este* (2 Cor. 5:16). Ei consideră venirea Lui ca pe ceva care va umple toate inimile de spaimă şi groază, cu excepţia celor sfinţi, că scopul ei este să adune pe cei aleşi, să nimicească tot restul omenirii şi să ardă lumea în foc. Cu astfel de idei ei s-au servit de profeţiile timpului ca de un bici ca să biciuiască lumea şi s-o aducă la Dumnezeu. Dar lumea îi privea cu indiferenţă, tratîndu-i ca pe nişte exaltaţi lipsiţi de judecată şi zicînd că dacă există un Dumnezeu de bună seamă El este mult mai înţelept şi mai drept decît atît. Deoarece adventiştii au prezis în repetate rînduri sfîrşitul lumii şi prezicerile lor au dat mare greş, dispreţul lumii a crescut în *aşa* măsură încît astăzi chiar pomenirea timpului profetic este primită în general cu un zîmbet de neîncredere sau cu un dispreţ făţiş, chiar de către creştinii care ştiu prea bine că profeţia şi cronologia constituie o bună parte din descoperirea lui Dumnezeu.

Cel ce suportă nemişcat a lumii încruntare
Nu dă atenţie surîsului ei dispreţuitor.
Pe acela mări de strîmtorare nu-l pot îneca
Şi nici uneltirile lui Satan nu-l pot înşela.

39. Cu toate acestea Dumnezeu n-a dat profeţiile despre timp într-un asemenea scop şi nici n-a încercat să convertească lumea într-un asemenea mod, deoarece El caută închinători care i se închină în spirit şi adevăr (Ioan 4:23) şi nu din cei ce-i slujesc de frică. Dacă El ar fi voit să aducă pe oameni la ascultare prin teroare, ar fi putut desigur plănui o metodă mai eficace decît proclamarea sfîrşitului *timpului* - mijloc găsit de prietenii noştri adventişti. Timpul profetic a fost dat nu pentru a speria şi îngrozi lumea cu el - şi nicidecum pentru lume

-, ci pentru a lumina, a întări, a îmbărbăta, a încuraja şi a călăuzi *Biserica* în vremurile tulburi de la sfîrşitul vîrstei. De aceea s-a scris că „nici unul din cei răi nu va înţelege, dar cei înţelepţi vor înţelege" (Dan. 12:10). Pentru aceştia profeţiile timpului devin o hrană la timp cuvenit şi aceasta, împreună cu altă hrană, întăreşte pe cei ce se hrănesc din ea astfel încît ei vor putea *sta* în ziua cea rea (Efes. 6:13 - Cornilescu rev.), ziua de mare strîmtorare prin care vîrsta prezentă se încheie. Această hrană îi ajută să înţeleagă măreţele evenimente ce se petrec în jurul lor astfel încît ei nu pot fi tulburaţi de teamă şi groază, nici devoraţi de planurile şi teoriile false - ştiinţă pe nedrept numită astfel - de care este plină lumea în zilele noastre. Ceva mai mult, în mijlocul focului mistuitor (al tulburărilor) ei pot să fie martori ai lui Dumnezeu şi ai planului Său şi să înveţe poporul, arătîndu-i gloriosul rezultat al planului lui Dumnezeu şi ridicînd un steag pentru popoare - Isa. 62:10; 11:10.

40. Acesta este scopul profeţiilor timpului. Cît de importante şi indispensabile sînt ele pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrşit şi deplin pregătit în acest timp (2 Tim. 3:16,17)! Fără aceste dovezi profetice ale timpului noi am putea vedea evenimentele din această zi a Domnului fără a cunoaşte că-i aparţin şi fără a şti care sînt datoriile şi privilegiile noastre în ea. Adevăraţii consacraţi să ia deci seama să nu subaprecieze aceste dovezi profetice ale timpului care au fost date în scopul de a călăuzi cuvintele şi faptele noastre în primii zori ai Zilei Milenare, înainte de răsăritul soarelui, în timp ce lumea şi biserica nominală sînt încă adormite, ignorante şi nepăsătoare faţă de schimbările dispensaţionale ce au loc acum. Aceste dovezi profetice ale timpului au fost

minunate mijloace de care s-a servit Dumnezeu ca să atragă mai deplin şi mai în amănunţime atenţia scriitorului asupra altor trăsături din planul divin. Cercetătorul care va fi cu luare aminte va trage din acestea un folos trainic nu numai prin faptul că va fi informat asupra „adevărului prezent", ci ele vor da forţă şi realitate vitală tuturor adevărurilor scripturale, furnizînd proba că toate planurile lui Dumnezeu conlucrează în *timp* precum şi în *fel* la dezvoltarea glorioaselor Sale scopuri.

41. Insuccesul prezicerii adventiştilor, care au încercat să fixeze un timp pentru nimicirea lumii prin foc, etc., se referă mai mult la caracterul evenimentelor aşteptate decît la timp. După exemplul iudeilor ei s-au înşelat aşteptînd *lucrul incorect* la *timpul corect*. Aceasta însă n-a fost decît cauza secundară pentru care ei n-au putut înţelege clar adevărul. Cauza principală a fost că nu sosise încă timpul pentru a avea o mai clară descoperire. Dar sosise timpul pentru a îndemna sfinţii să aştepte arătarea Domnului, pentru ca aceştia să se ducă în întîmpinarea Mirelui şi să încerce o dezamăgire înainte de adevărata Sa venire. Toate acestea au fost arătate de Domnul nostru în parabola cu cele zece fecioare, ale cărei însemnătate şi amănunte le vom explica la timpul lor. După cum s-a arătat în volumul precedent, focul care trebuie să mistuie pămîntul în ziua Domnului, este un foc simbolic, nu literal. În capitolele următoare vom arăta că aplicaţiile unor profeţii cu privire la timp care au fost părăsite de adventişti ca fiind greşite nu erau greşite, ci corecte şi arătau clar focul simbolic din acest timp, care îşi face deja lucrarea.

42. Adventiştii, îngreunaţi de dificultatea aşteptării

unei arderi literale a pămîntului, au încercat să forţeze toate perioadele profetice, în aşa fel ca să le facă să ducă la o singură zi, o zi de 24 de ore. În acest mod ei au forţat unele profeţii pentru a le face să se potrivească cu altele şi să se termine la aceeaşi dată. O vedere mai clară a planului divin descoperă acum desăvîrşita armonie a diferitelor profeţii cu privire la timp şi nu este necesar a deforma vreuna din ele nici a o forţa pentru ca să se potrivească cu altele. Dacă în capitolele următoare alcătuim o examinare a principalelor profeţii, nu inventăm însă nici o teorie pentru ca apoi să ne străduim să punem de acord cu ea toate perioadele profetice, ci urmărim cu grijă fiecare perioadă în parte pînă la capătul ei, apoi împletim laolaltă teoria sau planul destăinuit astfel de marele Descoperitor al tainelor. Se va vedea atunci că ordinea şi armonia planului divin sînt tot atît de luminos oglindite în timpurile şi sezoanele lui ca şi în caracteristicile lui glorioase pe care le-am înfăţişat în volumul precedent şi le-am schiţat grafic în „Harta vîrstelor". Şi cînd marele orologiu al vîrstelor bate orele indicate pe cadranul profetic, evenimentele prezise se petrec tot aşa de sigur cum sigur este că Dumnezeu le-a prezis.

Capitolul II

Cronologia Bibliei

CRONOLOGIA ESTE NECESARĂ PENTRU ÎNŢELEGEREA PROFEŢIEI - DATE INDISPENSABILE FURNIZATE ÎN BIBLIE - DE LA CREAREA LUI ADAM LA A. D. 1873 AU FOST 6000 DE ANI - O EXPUNERE A CRONOLOGIEI BIBLICE ÎN PERIOADE MARI - EXAMINAREA EI DETALIATĂ - DE LA CREARE LA ZIUA CÎND APELE POTOPULUI SECASERĂ - PÎNĂ LA LEGĂMÎNTUL AVRAMIC - PÎNĂ LA DAREA LEGII - PÎNĂ LA ÎMPĂRŢIREA CANAANULUI ÎNTRE SEMINŢII - PERIOADA JUDECĂTORILOR - PERIOADA REGILOR - PERIOADA PUSTIIRII - PÎNĂ LA A. D. 1873 - PRIN CE DIFERĂ ACEASTĂ CRONOLOGIE DE CEA A EPISCOPULUI USHER, REDATĂ ÎN BIBLIILE ENGLEZEŞTI - DATA ADEVĂRATĂ A NAŞTERII DOMNULUI NOSTRU

43. În acest capitol vom prezenta dovada biblică care arată că de la crearea lui Adam şi pînă în anul 1872 al erei creştine s-au scurs 6000 de ani şi că, prin urmare, de la 1872 noi am intrat, după cronologie, în a şaptea mie de ani sau în Mileniu - la începutul căruia „Ziua Domnului", „Ziua strîmtorării", este spre a mărturisi spargerea în bucăţi a împărăţiilor acestei lumi şi stabilirea Împărăţiei lui Dumnezeu sub toată întinderea cerurilor.

44. Cronologia este necesară, de asemenea, pentru a servi ca bază la examinarea perioadelor profetice. Înainte de toate trebuie să arătăm în mod precis unde am ajuns noi pe cursul timpului. Pentru aceasta ne trebuie date vrednice de crezare spre a putea face

calculul; vom începe deci prin a studia cronologia. O cronologie completă a istoriei omeneşti trebuie neapărat să înceapă cu crearea omului.

45. Durata de timp care s-a scurs de la crearea omului este evaluată în diferite feluri. Între acei care acceptă istorisirea biblică nu poate să existe decît o mică diferenţă de păreri, dar între cei care o resping diferenţele sînt enorme, variind pentru această perioadă de la zeci pînă la sute de mii de ani. Aceste păreri sînt sprijinite pe fapte care nu oferă decît un temei foarte slab pentru concluzii atît de extravagante şi de cutezătoare. De exemplu prezenţa unor vîrfuri de săgeţi din silex (cremene) la o adîncime considerabilă în turbăriile din Elveţia şi Irlanda este considerată ca o *dovadă* că nivelul la care se găsesc acum era altădată suprafaţa, că muşchii de turbă au crescut treptat de jur împrejur şi deasupra, iar timpul necesar pentru o asemenea creştere este calculat după rata lor de creştere actuală, care este foarte slabă. Dacă ceea ce spun ei a fost adevărat, s-ar dovedi, fireşte, că omul a trăit pe acest pămînt înainte cu sute de mii de ani. Însă alţi geologi demonstrează, cu bune temeiuri, că aceste turbării erau înainte vreme atît de moi încît un vîrf de săgeată din silex putea cu uşurinţă să se afunde încetul cu încetul la o mare adîncime în puţine secole.

46. Să citǎm o altă exemplificare: „Făcîndu-se sondaje în pămîntul mîlos al văii Nilului, au fost descoperite două cărămizi, una la o adîncime de douăzeci iar cealaltă la douăzeci şi patru de iarzi*. Dacă socotim că grosimea stratului format prin depunerea fluviului atinge opt

*1 iard (yard) = 0,9144m (n. e.)

ţoli* într-un secol, trebuie să conchidem că prima din aceste cărămizi are o vechime de 12.000 de ani iar a doua de 14.000. Cu ajutorul unor calcule *de acelaşi fel* Burmeister (un geolog celebru) presupune că s-au scurs 72.000 de ani de la prima apariţie a omului pe pămîntul Egiptului iar Draper (un alt geolog renumit) atribuie europeanului care a fost martor al ultimei epoci glaciare o vechime de peste 250.000 de ani**.

47. Este clar că *dacă calculăm* după metoda acestor *mari* oameni, vom ajunge la aceleaşi *mari* concluzii. Dar unii dintre noi sînt destul de neştiinţifici pentru a se întreba dacă nu este mai mult decît probabil ca depunerile formate de nămolul Nilului să fi fost foarte neregulate, cum este cazul cu alte fluvii care-şi schimbă uneori albiile, revărsîndu-se peste ţărmuri în mod impresionant într-o simplă inundaţie.

48. Ne amintim apoi de potopul din ziua lui Noe, eveniment care nu numai că este menţionat în mod deosebit în Biblie, dar şi vechile tradiţii păgîne i-au păstrat amintirea, şi ne minunăm cît noroi şi cîte fragmente de rocă au fost astfel depuse în plus peste cei opt ţoli pe secol. Ne minunăm de asemenea cum de nu le-a trecut prin minte acestor oameni *renumiţi*, cum de la sine se întîmplă unora mai puţin *renumiţi*, că este cu totul firesc ca cele două cărămizi aruncate în acest pămînt mîlos, în momentul cînd era de o consistenţă foarte moale şi acoperit cu apă, să se scufunde la o mare adîncime prin propria lor greutate, ele fiind mult mai dense decît pămîntul mîlos. Cît despre diferenţa de

*1 ţol (inci) = 2,54 cm (n. e.)

**Prof. N. Joly în lucrarea sa „Man Before Metals" („Omul înainte de metale"), pag. 183

adîncime între cele două cărămizi, unei minţi *neştiinţifice* i se pare mult mai raţional a admite că una din ele a putut să cadă pe o muchie sau pe un vîrf iar cealaltă, fiind căzută de-a latul, s-a scufundat din pricina aceasta mai încet, decît să-şi închipuie că oameni trăind la intervale de două mii de ani au făcut două cărămizi identice.

49. Înainte cu cîţiva ani, într-o veche albie a rîului Mississippi s-a dat peste scheletul unui om. Cîţiva geologi se puseră numaidecît să calculeze cam cîte mii de ani *ar putea fi* indicaţi de numărul picioarelor de noroi, mîl, etc., care acopereau scheletul şi îşi închipuiră că au găsit un specimen de om preistoric de mare valoare. Mai tîrziu însă s-a găsit la cîteva picioare mai jos de schelet o parte dintr-o ambarcaţie cu fundul plat, asemenea corăbiilor care se întrebuinţau pe Mississippi înainte cu abia cincizeci de ani. Această descoperire răsturnă complet calculele şi scăpă omenirea de o „altă *dovadă*" că lumea este mai veche cu sute de mii de ani decît arată Biblia.

50. Lăsînd la o parte părerile lipsite de logică şi cu totul nevrednice de crezare ale unor geologi asupra acestui subiect al cronologiei şi recurgînd la informaţiile ce ni le poate da istoria omenirii, ce aflăm oare? Istoria celor mai vechi popoare păgîne nu poate fi urmărită clar şi distinct decît pînă la 3000 de ani în urmă. Mai încolo nu găsim decît tradiţii nevrednice de crezare; totul este obscur, nesigur, mitic şi fabulos. Istoria romanilor nu începe aşa de departe, deoarece nu sînt decît 27 de secole de cînd a fost fondată Roma şi primele ei secole sînt mult învăluite în tradiţii îndoielnice. Dincolo de 3000 de ani în urmă, în istoria babilonienilor, sirienilor

şi egiptenilor, ajungem la o perioadă unde istoria este fragmentară şi învăluită de o mare întunecime. În istoria Chinei sîntem duşi cu aceeaşi perioadă de timp în urmă la dinastia Tchou, de la care evenimentele istoriei chineze „*încep* să fie mai vrednice de crezare". La greci, remarcaţi prin erudiţia lor în cei 3000 de ani trecuţi şi la care am putea nădăjdui să găsim o istorie mai exactă decît la toate celelalte popoare, ce aflăm? Aflăm că datele lor sînt precise în ultimii 2600 de ani, dar nu mai mult. Dincolo de această perioadă ajungem la ceea ce se cheamă „epoca legendară, mitologică sau preistorică a Greciei". Singura dare de seamă raţională cunoscută a primilor 3000 de ani ai omului pe pămînt se găseşte în Biblie. Acest fapt este în perfectă armonie cu pretenţia ei de origine, de călăuzire şi de ocrotire divină.

51. Precum este cu istoria, aşa şi cu datele: lumea n-are nici un mijloc, în afară de Biblie, pentru a putea urmări şirul cronologiei sale dincolo de anul 776 î. Chr. Cu privire la acest subiect citäm pe profesorul Fisher de la Yale College, care zice: „Încetul cu încetul s-a ajuns la o metodă exactă pentru stabilirea datelor; inventarea erelor a fost indispensabilă pentru a putea ajunge la acest scop. *Timpul definit cel mai îndepărtat* pentru datarea evenimentelor a fost limitat în Babilon, la era lui Nabonasar, anul 747 î. Chr.. Grecii (cam la 300 de ani înainte de Christos) au datat evenimentele cu începere de la prima victorie reputată în jocurile olimpice, anul 776 î. Chr.. Aceste jocuri aveau loc tot la patru ani. Romanii, abia la cîteva secole după fondarea Romei care avu loc la 753 î. Chr., începură să dateze evenimentele lor cu începere de la *acel* an".

52. Următorul articol, extras din „Enciclopedia

americană", cu titlul „Cronologia", ne oferă o dovadă în plus că numeroasele aşa zise istorii ale timpurilor îndepărtate abundă în tradiţii fanteziste şi mitice, care le fac fără valoare şi cu totul nevrednice de crezare:

53. „Istoria popoarelor vechi, afară de cea a evreilor, îşi are originea în perioadele mitice de mii sau milioane de ani şi chiar după ce povestirile încep să ia un aspect istoric diferenţele sînt foarte mari . . . Inscripţiile siriene, babiloniene şi egiptene sînt într-un limbaj astăzi inexistent şi cu caractere care nu se mai întrebuinţează de multă vreme . . . Datele greceşti sau romane sînt în genere bine adeverite în legătură cu prima olimpiadă, anul 776 î. Chr., şi cu stabilirea Consulatului, 510 î. Chr., cele anterioare acestora fiind mai cu seamă tradiţionale sau legendare. Herodot este valoros numai în ce priveşte evenimentele timpului său, cam pe la 450 î. Chr., şi pentru evenimentele unuia sau a două veacuri care l-au precedat".

54. Clinton, în lucrarea sa asupra cronologiei Greciei (pag. 283), zice: „Istoria conţinută în scrierile ebraice prezintă un remarcabil şi plăcut contrast faţă de istorisirile timpurii ale grecilor. În acestea din urmă trebuie să depunem multă trudă pentru a putea urmări cîteva fapte obscure care ne-au fost conservate de poeţi, care ne-au fost transmise cu toate înfrumuseţările poeziei şi ale fabulei, pe care ele le primiseră prin tradiţie orală. În analele naţiunii ebraice avem povestiri autentice, scrise de contemporani călăuziţi de inspiraţie. Ceea ce ne-au transmis ei ne vine prin urmare cu o îndoită precizie. Ei erau ajutaţi de inspiraţia divină în ceea ce raportau ca simpli martori omeneşti, aceste lucruri fiind astfel vrednice de crezare".

55. Biblia, care conţine istoria dată de Dumnezeu a primilor 3000 de ani, este singura operă în lume care ne dă o istorie clară şi prelungită pînă la perioada unde autenticitatea istoriei laice este precis dovedită. Ea începe cu Adam, primul om menţionat în istorie pe monumente sau pe inscripţii. În ea sînt raportate numele său, epoca creării sale şi moartea sa. Într-însa putem urmări pe descendenţii săi cu numele şi vîrsta fiecăruia, într-o perioadă de aproape 4000 de ani. După cum vom vedea, indicaţiile Bibliei merg pînă la primul an al lui Cirus, 536 î. Chr., dată care este bine stabilită şi îndeobşte acceptată; abia acolo încetează firul cronologiei biblice. Începînd de la această dată istoria laică este demnă de încredere. Dumnezeu a pregătit astfel pentru copiii Săi o indicaţie cronologică clară, care se intinde pînă în zilele noastre. Prin profeţiile sale Biblia chiar completează istoria pînă la terminarea „restabilirii tuturor lucrurilor", la sfîrşitul celei de a şaptea mie de ani, cînd va lua fiinţă era de fericire eternă. Biblia este prin urmare singura istorisire ce există în lume care ne dă o vedere de ansamblu a întregii istorii omeneşti. Ea ne transportă din paradisul pierdut al Genesei la paradisul restaurat al Apocalipsei, urmărind astfel cărarea omenirii pînă în eternitate. Luate în totalitatea lor, istoria şi profeţiile Bibliei oferă o vedere panoramică a întregului curs al evenimentelor, de la creaţie şi căderea omului pînă la împăcarea şi restabilirea lui. Biblia este deci harta întregii istorii, cum foarte bine a zis cineva: „fără ea istoria ar fi aidoma unui rîu ce curge dintr-un izvor necunoscut spre mări necunoscute". Dar sub conducerea ei putem urmări cursul acestor rîuri pînă la izvoarele lor şi, mai mult putem să le urmărim pînă la

vărsarea lor măreaţă în oceanul eternităţii.

56. Prin urmare, numai în Biblie putem nădăjdui să găsim o istorie care să ordoneze neregularităţile cronologiei şi dezacordul perioadelor ce pare să existe la prima vedere în analele istoriei omeneşti, pentru a le face să se armonizeze între ele şi cu perioadele naturii.

57. Începînd cu întrebarea 'cît timp a trecut de la crearea omului' noi trebuie să fim convinşi - şi sîntem - că Acela care a dat profeţiile, spunînd că ele vor fi înţelese la timpul sfîrşitului, s-a îngrijit deopotrivă în Cuvîntul Său de datele necesare pentru ca noi să fim în stare să determinăm cu acurateţe locul acestor profeţii. Cu toate acestea, toţi cei care s-ar aştepta să afle aceste lucruri scrise cu atîta claritate încît să poată convinge chiar şi pe cititorul superficial sau pe scepticul nesincer, ar fi dezamăgiţi. Timpurile şi sezoanele lui Dumnezeu sînt date în aşa fel ca să fie convingătoare în timpul acesta numai pentru cei care, prin cunoaşterea lui Dumnezeu, sînt în stare să cunoască metodele Sale caracteristice. Dovada este dată *„ca omul lui Dumnezeu* să fie . . . cu totul pregătit" (2 Tim. 3:17 - Cornilescu rev.). Aceşti oameni ai lui Dumnezeu ştiu prea bine că în toate căile prin care îi conduce Tatăl Ceresc ei trebuie să umble prin credinţă şi nu prin vedere (2 Cor. 5:7). Tuturor acelora care sînt pregătiţi să umble astfel sperăm să le putem arăta la fiecare pas dovezi temeinice ale Cuvîntului lui Dumnezeu - o bază sigură pentru o credinţă rezonabilă.

58. Nu vrem să discutăm aici valoarea versiunii Septuaginta şi a celei ebraice a Vechiului Testament, diferenţa lor în ceea ce priveşte datele cronologice, etc., ci ne vom mulţumi să observăm (şi sperăm că şi cititorul

o va face) că Septuaginta a fost o traducere făcută de către egipteni, în vreme ce versiunea ebraică este originalul. Aceste fapte, puse în legătură cu veneraţia aproape superstiţioasă cu care evreii păzesc fiecare iotă şi fiecare capitol din aceste scrieri sacre, sînt o dovadă puternică în favoarea unei încrederi desăvîrşite ce se poate avea în versiunea ebraică. Acceptarea ei de către savanţi este cu totul generală şi în acest volum noi îi acceptăm datele, etc..

59. Dăm aici dovada că de la crearea lui Adam pînă în anul 1873 s-au scurs şase mii de ani. Deşi Biblia nu conţine nici o declaraţie directă că a şaptea mie de ani va fi epoca de domnie a lui Christos, marea zi de Sabat, a restabilirii pentru lume, totuşi venerabila tradiţie nu este nici ea fără fundament raţional. Legea dată lui Israel, poporul tipic, care prescrie că cele şase zile de muncă şi de oboseală trebuiau să fie urmate de o zi de înviorare şi de odihnă, pare să ilustreze foarte bine cei şase mii de ani în timpul cărora toată creaţia suspină şi suferă durerile naşterii sub robia păcatului şi a morţii (Rom. 8:22), căutînd zadarnic să se elibereze pe sine, şi marea Zi Milenară în timpul căreia obosiţii şi împovăraţii vor putea veni la Isus Christos, Păstorul şi Episcopul sufletului lor (1 Pet. 2:25) şi prin El să afle odihnă, înviorare şi restabilire - ziua în care, datorită meritului sîngelui Său preţios, ei vor putea afla căinţă şi iertare de păcate. În a şaptea zi tipică Isus l-a întrebat pe neputincios: „Vrei să te faci sănătos?" şi ca răspuns la credinţa şi ascultarea sa acesta primi puterea să-şi ia patul şi să umble (vezi Ioan 5:6-9; Mat. 12:10,13; Ioan 7:23; Luc. 13:11-16; 14:1-5). Tot astfel în timpul sabatului antitipic, în timpul Mileniului, se va spune întregii lumi că „*oricine*

voieşte" poate să aibă viaţă şi sănătate veşnică dacă vrea să umble în credinţă şi ascultare - Apoc. 22:17; Isa. 55:1.

60. Să nu pierdem din vedere faptul deja arătat (Vol. I, cap. 8) că cuvîntul *zi* este nedefinit şi înseamnă pur şi simplu o perioadă de timp, fie ea de lungă sau de scurtă durată. Apostolul Petru lasă să se înţeleagă că perioada celei de-a şaptea mie de ani din istoria lumii va fi a şaptea zi în socoteala lui Dumnezeu, zicînd: „Dar preaiubiţilor, să nu uitaţi un lucru (să nu fie ascuns de voi - *vezi* subsol Cornilescu rev. - n. e.) că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani şi o mie de ani ca o zi . . . Ziua Domnului . . . va veni . . ." etc. - 2 Pet. 3:8-10 - Cornilescu rev.

61. În acest caz, dacă perioada celei de a şaptea mie de ani a istoriei pămîntului este o epocă special arătată ca fiind perioada de domnie a lui Christos, atunci vom arăta că noi *am intrat deja* în aceea perioadă, dovedind că ea a început în anul A. D. 1873. Aceasta ne aminteşte ceea ce am arătat deja în volumul precedent, şi anume că Scripturile învaţă că zorii Mileniului sau Ziua Domnului va fi o vreme întunecoasă, furtunoasă, plină de tulburări pentru lume şi biserica nominală, cu toate că primele ei iviri de lumină vor fi pline de mîngîiere şi de încurajare pentru sfinţii care îşi iau mîngîierea şi pacea din nădejdea pusă înaintea lor în Evanghelie. Această nădejde pătrunde ca o ancoră pînă dincolo de timpul strîmtorării şi se agaţă de preţioasele făgăduinţe ale răsăritului de soare şi ale slavei milenare; ei văd dincolo de timpul de strîmtorare domnia glorioasă şi binecuvîntările făgăduite.

62. Starea generală a lumii din zilele noastre şi dezvoltarea rapidă de la 1873 încoace a socialismului,

nihilismului şi comunismului, al căror ţel declarat este răsturnarea puterilor care sînt şi redistribuirea bogăţiei lumii, în mod sigur nu sînt în dezacord cu ceea ce aşteptăm noi, oricît de mult, în unele privinţe, aceste lucruri pot fi aspru criticate de cei ce iubesc legea, ordinea şi pacea. Numai cei ce văd că anarhia şi necazul care vin sînt mijloacele de care se serveşte Dumnezeu pentru stabilirea unei legi, a unei ordini mai complete şi a unei păci mai durabile, pot fi scăpaţi de frica ce ar putea să-i copleşească în timp ce trec prin aceste evenimente.

63. Această indicaţie a celei de a şaptea epoci, cea a Mileniului, nu este singurul lucru care dă valoare cronologiei, pentru că, în timp ce vom înfăţişa mai multe linii ale profeţiei cu totul independente de cronologie, ea este totuşi măsura prin care sînt stabilite diversele linii profetice. Acordul desăvîrşit între aceste două categorii de învăţăminte profetice, una depinzînd de cronologie, cealaltă cu totul independentă de ea, este o foarte puternică dovadă nu numai a corectitudinii acestor aplicaţii, ci şi a exactităţii cronologiei care arată această armonie, pe acelaşi principiu că o cheie care deschide o casetă greu de deschis este evident cheia cea bună. Cronologia ce urmează armonizează diferitele mărturii profetice cu privire la domnia lui Christos şi la stabilirea ei, punînd în lumină timpul şi ordinea care le corespund. Cronologia este suportul sau mînerul prin care toate dovezile profetice cu privire la timp, întocmai ca florile sau crestăturile cheii, sînt ţinute şi lucrează împreună.

REZUMAT CONCIS AL CRONOLOGIEI PÎNĂ LA ANUL LUMII 6000

64. Expunerea concisă care urmăreşte perioadele cronologice poate fi numită, pe drept cuvînt, cronologia Bibliei, pentru că numai darea de seamă biblică relatează datele pînă la anul întîi al lui Cirus, 536 î. Chr., dată bine autentificată şi în general acceptată de către savanţi. Aici firul cronologic al Bibliei încetează, cu puţin mai încoace de perioada unde istoria laică începe să fie demnă de încredere. Acest fapt este prin el insuşi un semn vădit al unei conduceri şi supravegheri divine, care ne ajută numai acolo unde nu mai putem să ne ajutăm singuri.

De la crearea lui Adam

65. Pînă la sfîrşitul potopului . . . . . 1656 ani
De la acest timp pînă la legămîntul cu Avram . . . . . 427 ani
De la acest timp pînă la exod şi darea Legii . . . . . 430 ani
De la acest timp pînă la împărţirea Canaanului . . . . . 46 ani
Perioada judecătorilor . . . . . 450 ani
Perioada regilor . . . . . 513 ani
Perioada pustiirii . . . . . 70 ani
De la acest timp pînă la A. D. . . . . 536 ani
De la acest timp pînă la A. D. 1873 . . . . . 1872 ani

Total . . . . . 6000 ani

66. Cititorul să descopere singur cum am stabilit fiecare din aceste perioade în parte, pentru ca să vadă ce puternic fundament pentru credinţa noastră este conţinut în Cuvîntul lui Dumnezeu. În istoria Vechiului

Testament observăm două întreruperi; totuşi, cînd aflăm în Noul Testament că Dumnezeu s-a îngrijit de punţi care să acopere aceste două goluri, trebuie să ne crească încrederea ce-o avem că Dumnezeu a aranjat toată darea de seamă a istoriei biblice în aşa fel ca timpurile şi sezoanele lui să rămînă ascunse pînă cînd va fi sosit vremea cuvenită pentru a le descoperi - aşa cum a făcut El şi cu alte adevăruri deja remarcate.

67. Vom examina acum fiecare perioadă de mai sus separat şi în ordinea menţionată, pînă la domnia lui Cirus. Fiecare cititor să ia Biblia în mînă şi să verifice citatele, pentru ca să poată primi acestea nu ca pe nişte cuvinte ale unui om, ci ca pe cuvintele lui Dumnezeu.

Cronologia perioadei cuprinsă între crearea lui Adam şi ziua cînd apele secaseră pe pămînt

68. „La vîrsta de 130 de ani Adam a născut un fiu şi i-a pus numele Set" - Gen. 5:3 . 130 ani
„La vîrsta de 105 ani Set a născut pe Enos" - Gen. 5:6 . . . . . 105 ani
„La vîrsta de 90 de ani Enos a născut pe Cainan" - Gen. 5:9 . . . . . 90 ani
„La vîrsta de 70 de ani Cainan a născut pe Mahalaleel" - Gen. 5:12 . . . . . 70 ani
„La vîrsta de 65 de ani Mahalaleel a născut pe Iared" - Gen. 5:15 . . . . . 65 ani
„La vîrsta de 162 de ani, Iared a născut pe Enoh" - Gen. 5:18 . . . . . 162 ani
„La vîrsta de 65 de ani Enoh a născut pe Metusala" - Gen. 5:21 . . . . . 65 ani

„La vîrsta de 187 de ani Metusala a născut pe Lameh" - Gen. 5:25 . . . . . 187 ani
„ La vîrsta de 182 de ani Lameh a născut pe Noe" - Gen. 5:28 . . . . . 182 ani
„Noe era de 600 de ani, cînd a venit potopul pe pămînt" - Gen. 7:6 . . . . . 600 ani

---

Total, de la crearea lui Adam pînă *în ziua* cînd apele secaseră pe pămînt - Gen. 8:13 . . . . . 1656 ani

69. Nimic nu este mai simplu şi mai exact decît atît. Să examinăm acum perioada următoare.

De la potop pînă la legămîntul cu Avram, la moartea tatălui său Terah

70. „La vîrsta de 100 de ani Sem a născut pe Arpacşad, la 2 ani după potop" - Gen. 11:10 . . . . . 2 ani
„La vîrsta de 35 ani Arpacşad a născut pe Şelah" - Gen. 11:12 . . . . . 35 ani
„La vîrsta de 30 ani Şelah a născut pe Eber" - Gen. 11:14 . . . . . 30 ani
„La vîrsta de 34 ani Eber a născut pe Peleg" - Gen. 11:16 . . . . . 34 ani
„La vîrsta de 30 de ani Peleg a născut pe Reu" - Gen. 11:18 . . . . . 30 ani
„La vîrsta de 32 de ani Reu a născut pe Serug" - Gen. 11:20 . . . . . 32 ani
„La vîrsta de 30 de ani Serug a născut pe Nahor" - Gen. 11:22 . . . . . 30 ani
„La vîrsta de 29 de ani Nahor a născut pe Terah" - Gen. 11:24 . . . . . .29 ani

„Zilele lui Terah au fost de 205 ani; şi
Terah a murit în Haran" - Gen. 11:32 . . . 205 ani

Total . . . . 427 ani

71. Această perioadă, de asemenea, este foarte simplă şi exactă. Dar perioada următoare nu este aşa de uşor de găsit, deoarece linia directă a cronologiei este întreruptă pînă după ieşirea poporului Israel din Egipt. Prin urmare, ar fi cu neputinţă să continuăm dacă Pavel şi Ştefan, ca purtători de cuvînt ai Spiritului, nu ne-ar da legătura ce lipseşte.

Perioada de la legămîntul cu Avram pînă la darea Legii

72. Apostolul Pavel declară că durata acestei perioade este de 430 de ani (Gal. 3:17). Legămîntul cuprindea făgăduinţa stăpînirii veşnice a Canaanului şi deşi a fost mai de multe ori confirmat lui Avraam, Isaac şi Iacov, el era totuşi acelaşi legămînt (vezi Gen. 12:7,8; 13:14-18; 26:3,4; 35:9-12; 46:2-4; 50:24). După cum se poate vedea făcînd comparaţie între Genesa 12:1-5,7 şi Fapte 7:2-5, legămîntul a fost făcut (potrivit făgăduinţei anterioare) de îndată ce Avram a fost pe deplin de acord cu condiţiile în urma cărora trebuia să-l primească; aceasta avu loc numaidecît la intrarea lui în Canaan, imediat după moartea tatălui său, care muri la Haran, în drum spre Canaan. Data legămîntului, exact după moartea lui Terah, fiind astfel stabilită prin declaraţia lui Ştefan şi avînd declaraţia lui Pavel că legea a fost dată 430 de ani după legămînt, întreruperea cronologiei Vechiului Testament este astfel corectată de către Noul

Testament. Să citim relatarea cu atenţie şi să notăm particularităţile cu care puntea de legătură a fost construită.

73. „Dumnezeu zisese lui Avram (înainte de a părăsi Mesopotamia sau Ur al Haldeilor): Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău (fraţi, etc.) şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta: Voi face din tine un neam mare" etc. (Gen. 12:1,2; compară cu Fapt. 7:2). Aceasta arată că Dumnezeu *propusese* legămîntul lui Avram înainte de moartea tatălui său Terah şi înainte de a pleca să locuiască în Haran, dar exista o clauză care-i cerea lui Avram un act de credinţă şi de ascultare înainte ca legămîntul să fie făcut în realitate. Această clauză era să arate credinţă în făgăduinţa că un asemenea legămînt va fi încheiat cu el, părăsind locul naşterii şi al rudeniei sale şi mergînd spre pămîntul spre care era trimis, ceea ce Avram şi făcu. Şi fiindcă soţia sa, nepotul său Lot şi tatăl său îmbătrînit erau de aceeaşi credinţă şi doreau să împartă soarta cu el, le-a îngăduit şi lor să meargă şi plecară toţi patru spre pămîntul făgăduit. Tatăl său murind pe drum, la Haran, Avram intră atunci în Canaan pentru a asigura acolo legămîntul şi a-l întări, cum le-a declarat Ştefan iudeilor: „după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în ţara aceasta în care locuiţi voi acum". „Avram a plecat (din Haran), *cum îi spusese Domnul*" (Fapt. 7:4; Gen. 12:4). Legămîntul fu făcut îndată ce a intrat în ţară (vezi Gen. 12:5-7). Astfel avem data legămîntului şi începutul celor 430 de ani la moartea lui Terah şi lanţul cronologiei este complet pînă la darea Legii. Prima trăsătură a Legii a fost Paştele, instituit chiar în ziua cînd Israel ieşi din Egipt - Exod. 12:41-43,47,50,51 - Sf. Scriptură 1874.

74. În armonie cu aceasta citim: „Iar rămînerea copiilor lui Israel, care au locuit în Egipt, fu patru sute şi treizeci de ani. Şi s-a întîmplat că la sfîrşitul celor patru sute treizeci de ani, *chiar în ziua aceea*, toate oştirile Domnului au ieşit din ţara Egiptului" - Exod. 12:40-42,51; King James.

75. S-ar putea presupune că declaraţiile lui Moise şi Pavel (Exod. 12:40-42 şi Gal. 3:17) nu sînt în armonie, primul afirmînd că rămînerea (rămînerea pentru un timp - n. e., „şederea" - Cornilescu) lui Israel a fost de 430 de ani iar celălalt că de la legămîntul cu Avram pînă la darea Legii au fost 430 de ani, spunîndu-se că dacă nu s-au scurs decît 430 de ani de la venirea lui Avram în Canaan pînă la darea Legii, atunci durata rămînerii copiilor lui Israel în Egipt trebuie să fi fost mult mai scurtă.* Dar trebuie observat că declaraţia nu este că Israel a rămas în Egipt 430 ani, ci că întreaga lungime a rămînerii acestui popor, care a trăit cîtva timp în Egipt, a durat 430 ani. „Rămînerea copiilor lui Israel, care au locuit în Egipt, fu patru sute şi treizeci de ani". Locuirea de care este vorba aici începu în momentul cînd Avram a venit în Canaan (Evr. 11:8,9). Israel a rămas în Avraam, în Isaac şi Iacov întocmai cum Levi a plătit zeciuială lui Melhisedec cînd era încă *în coapsele tatălui său* -

*Cel care, în pofida declaraţiei lui Pavel (Gal. 3:17), nu poate admite că israeliţii au stat numai 215 ani în Egipt, să ne dea voie să facem observaţia că socoteala este foarte uşoară. Levi a locuit în Egipt cam 100 de ani. Moise avea 80 de ani la ieşirea din Egipt iar Iochebed, fata lui Levi şi mama lui Moise, nu putea fi prea înaintată în vîrstă la naşterea lui Moise, pentru că Amram, bărbatul Iochebedei şi tatăl lui Moise, a fost în acelaşi timp nepotul de frate al Iochebedei - Exod. 2:1,2; 6:16; Num. 26:57-60 (nota traducătorului în limba franceză).

Evr. 7:9,10.

76. Legămîntul cu Avram a intrat în vigoare în momentul cînd, plecînd din Haran, puse piciorul în Canaan, pămîntul făgăduit. Din acest moment el şi tot Israelul într-însul, deşi nu era încă născut, deveniră moştenitorii lucrurilor făgăduite şi locuitori temporari, aşteptînd de la Dumnezeu îndeplinirea făgăduinţelor. Această rămînere a durat exact 430 de ani pînă la ziua cînd Israel părăsi Egiptul şi cînd primi cea dintîi trăsătură a Legii, instituirea Paştelui. Prin urmare declaraţiile lui Moise şi Pavel se referă în mod precis la aceeaşi perioadă şi dau astfel dovada cea mai pozitivă că de la legămîntul cu Avram pînă la darea Legii au fost 430 de ani. Pavel insistă îndeosebi asupra faptului că Paştele trebuie privit ca începutul Legii (ceea ce şi Moise arată în Exodul 12:42,43,47,50). Moise a scos în evidenţă cu precizie această perioadă, chiar şi ziua.

77. A treia perioadă este deci astfel clar stabilită. Cînd vedem cu cîtă grijă minuţioasă, pînă la zi, ne-a pregătit Domnul această verigă în lanţul cronologiei, aceasta ne dă o deplină încredere, mai cu seamă cînd ne gîndim că această particularitate nu a fost probabil de un interes special pentru Biserică în trecut şi n-a fost dată decît pentru a fi folosită în prezent.

Perioada de la exod pînă la împărţirea Canaanului între seminţii

78. Cei 40 de ani ai lui Israel în pustie sau „Ziua ispitirii în pustie" (Deut. 8:2; Ps. 95:8-10; Evr. 3:8,9) au fost urmaţi de 6 ani de război în Canaan şi de împărţirea ţării între seminţii. Un an, o lună şi cinci zile se scurseseră între momentul ieşirii lor din Egipt şi cel al

plecării lor de la Sinai spre Paran (Num. 33:3; 10:11-13). Atunci au fost trimise iscoadele din Cades-Barnea, din pustiul Paran (Num. 13:3-26; 32:8-13). Unul dintre aceştia, anume Caleb, cînd ceru partea sa la împărţirea ţării (Ios. 11:23; 10:42) spuse: „eram în vîrstă de patruzeci de ani, cînd m-a trimis Moise, robul lui Dumnezeu din Cades-Barnea, ca să iscodesc ţara şi i-am adus ştiri . . . Acum iată că Domnul m-a ţinut în viaţa, cum a spus. *Sînt patruzeci şi cinci de ani de cînd vorbea Domnul astfel* . . . , cînd umbla Israel prin pustie, şi acum iată că *azi* sînt în vîrstă de optzeci şi cinci de ani" (Ios. 14:7,10). Putem vedea astfel că patruzeci şi cinci de ani s-au scurs între iscodirea ţării şi împărţirea ei între seminţii, după cum afirmă Iosua, şi ceva mai bine de un an între exod şi trimiterea iscoadelor, ceea ce face patru zeci şi şase de ani întregi, plus o fracţiune* de la exod pînă la împărţirea ţării. Şi deoarece primii patruzeci de ani din această perioadă au fost petrecuţi în pustiu, cum

*Nu socotim decît anii compleţi, un calcul mai exact nefiind cu putinţă; uneori, ca mai sus, anii sînt cu o fracţiune mai lungi iar alteori mai scurţi, ca în cazul domniei lui Zedechia. Se spune că Zedechia a domnit unsprezece ani (2 Cron. 36:11; Ier. 52:1); totuşi din versetele 3-7 din Ieremia 52 reiese clar că durata domniei lui n-a fost decît de zece ani, 4 luni şi 9 zile. Credem că aceste fracţiuni se compensează unele pe altele şi avem încrederea că Domnul a călăuzit şi aranjat astfel lucrurile. Această încredere este bazată pe concluzie şi pe rezultatele ce se pot deduce din ea şi pe exactitatea la zi, pe care am remarcat-o deja, chiar cînd este vorba de perioade lungi. Pentru a ilustra grija lui Dumnezeu în această problemă şi modul amănunţit în care o tratează vezi Genesa 7:11,13, Exodul 12:40,41.

ne arată mai multe pasaje ale Scripturii, îndeosebi Fapte 7:36 şi Evrei 3:9, cei şase ani ce mai rămîn pînă la împărţirea ţării au fost petrecuţi în Canaan, pentru cucerirea şi luarea în stăpînire a pămîntului făgăduit.

Perioada judecătorilor

79. Ajungem acum la partea cea mai grea a cronologiei, perioada care pleacă de la împărţirea ţării la ungerea lui Saul ca rege. Cu toate că judecătorii n-au funcţionat continuu, ea este totuşi cunoscută în general sub numele de perioada judecătorilor. În cartea Judecătorilor şi în 1 Samuel sînt menţionate nouăsprezece perioade, aproximativ patru sute cincizeci de ani în total; dar aceste perioade sînt fără legătură, întrerupte şi aşa de încurcate şi de amestecate încît n-am putea trage din ele nici o concluzie clară şi am fi obligaţi să spunem, cum au spus şi alţii, că nu putem cunoaşte nimic pozitiv asupra acestui subiect, dacă Noul Testament n-ar clarifica această obscuritate. Pavel ne spune că după ce Dumnezeu a împărţit ţara între ei prin sorţi: „Timp (în timp) de aproape patru sute cincizeci de ani le-a dat judecători, pînă la prorocul Samuel. Ei au cerut apoi un împărat . . . Dumnezeu le-a dat pe Saul . . ." - Fapt. 13:19-21 - Cornilescu rev.

80. Cuvîntul grecesc redat *aproape* în versiunea comună (traducerea englezească King James - n. e.) este *hos*, care înseamnă *în timpul* sau *pe cînd*. Vezi Luca 24:32, Fapte 1:10, 10:17 unde acelaşi scriitor foloseşte acest cuvînt redat prin *pe cînd* în versiunea comună. Acest pasaj ar fi mai bine tradus astfel: „El le dete judecători *timp de* patru sute cinci zeci de ani". Versiunea în limba siriacă (vechea aramaică din Siria - n. e.) îl redă astfel:

„pentru patru sute cincizeci de ani, El le dete judecători pînă la Samuel profetul", ultimul dintre „judecători".

81. Acceptăm această declaraţie a apostolului despre durata perioadei judecătorilor ca pe o dezlegare special prevăzută a acestei probleme. Numai în două cazuri, şi anume cei patru sute treizeci de ani dintre Legămînt şi Lege şi această perioadă a judecătorilor, există o nesiguranţă în cronologia Vechiului Testament, dar amîndouă sînt clar arătate în Noul Testament. Putem oare presupune că lucrurile s-au petrecut aşa din întîmplare? Este mult mai înţelept a cugeta că Dumnezeu a ascuns mai întîi aceste lucruri lăsînd incomplete relatările Vechiului Testament şi că mai tîrziu a completat în Noul Testament ceea ce lipsea, pentru ca, la timpul cuvenit, cînd atenţia va fi atrasă de aceste lucruri, cei care vor avea interesul să facă comparaţie între aceste relatări să poată găsi verigile care lipsesc, acestea fiind date într-un fel care este intenţionat pentru a ne învăţa dependenţa de Marele Supraveghetor al Timpului.

Perioada regilor

82. Domnia lui Saul a fost în timpul sau pe parcursul a patruzeci de ani, cu începere de la ultimul judecător pînă în momentul cînd David a fost uns ca rege. După el perioadele regilor din linia lui David sînt uşor de urmărit în cronici, şi anume:

„Timpul" lui Saul - Fapt. 13:21 . . . . . 40 ani
Domnia lui David - 1 Cron. 29:27 . . . . . 40 ani
Domnia lui Solomon - 2 Cron. 9:30 . . . . . 40 ani
Domnia lui Roboam - 2 Cron. 12:13 . . . . . 17 ani
Domnia lui Abia - 2 Cron. 13:2 . . . . . 3 ani
Domnia lui Asa - 2 Cron. 16:13 . . . . . 41 ani

Domnia lui Iosafat - 2 Cron. 20:31 . . . . . 25 ani
Domnia iui Ioram - 2 Cron. 21:20 . . . . . 8 ani
Domnia lui Ahazia - 2 Cron. 22:2 . . . . . .1 an
Domnia lui Atalia - 2 Cron. 22:12 . . . . . 6 ani
Domnia lui Ioas - 2 Cron. 24:1 . . . . . 40 ani
Domnia lui Amaţia - 2 Cron. 25:1 . . . . . 29 ani
Domnia lui Ozia - 2 Cron. 26:3 . . . . . 52 ani
Domnia lui Iotam - 2 Cron. 27:1 . . . . . 16 ani
Domnia lui Ahaz - 2 Cron. 28:1 . . . . . 16 ani
Domnia lui Ezechia - 2 Cron. 29:1 . . . . . 29 ani
Domnia lui Manase - 2 Cron. 33:1 . . . . . 55 ani
Domnia lui Amon - 2 Cron. 33:21 . . . . . 2 ani
Domnia lui Iosia - 2 Cron. 34:1 . . . . . 31 ani
Domnia lui Ioiachim - 2 Cron. 36:5 . . . . . 11 ani
Domnia lui Zedechia - 2 Cron. 36:11 . . . . . .11 ani

Total . . . . . 513 ani

Cei şaptezeci de ani de pustiire

83. Am ajuns la perioada pustiirii ţării, care a durat 70 de ani şi s-a terminat cînd poporul s-a întors din Babilon, în anul 1 al lui Cirus, 536 î. Chr. - vezi 2 Cron. 36:20,23.

84. Această dată este bine stabilită în istoria lumii şi cronologia Bibliei nu se prelungeşte dincolo de ea.

Perioada de la întoarcerea evreilor pînă la A D. 1873

85. Perioada de la întoarcerea evreilor din robia Babilonului, în anul întîi al lui Cirus, la sfîrşitul celor 70 de ani de pustiire a ţării lor, pînă la data cunoscută ca „Anno Domini"* 1 nu este cuprinsă în istoria Bibliei;

*Peste tot, referindu-se la anii de după Christos, ai erei

însă, după cum am spus mai înainte, ea este clar stabilită de istoria laică, avînd o lungime de 536 ani. Ptolemeu, un învăţat greco-egiptean, geometru şi astronom, a fixat bine aceste cifre. Ele sînt în genere acceptate de către savanţi şi cunoscute sub numele de „Canonul (sistemul, legea - n. e.) lui Ptolemeu".

86. Am stabilit deci astfel o linie de cronologie clară şi continuă, care pleacă de la crearea omului pînă la începutul erei creştine (Anno Domini), formînd în total o perioadă de patru mii o sută douăzeci şi opt (4128) de ani. Adăugînd la aceştia 1872 ani ai erei creştine, obţinem o perioadă de 6000 de ani, începînd de la creare şi pînă la A. D. 1873.

Comparaţie între această cronologie şi cea a lui Usher

87. Este interesant pentru cititor să cunoască prin ce se deosebeşte această cronologie de cea înscrisă pe marginea versiunii comune a Bibliei engleze şi care este cunoscută sub numele de „Cronologia lui Usher". Diferenţa dintre ele înainte de perioada celor 70 de ani de pustiire este de 124 de ani; este suma a patru perioade de cîte 18, 4, 2, şi 100 ani, după cum urmează:

88. Usher pune începutul celor 70 de ani de pustiire cu *optsprezece* ani mai devreme de cum am arătat noi mai sus - adică cu optsprezece ani înainte de detronarea lui Zedechia, ultimul rege al lui Iuda - pentru că regele Babilonului a dus mulţi israeliţi prizonieri la acel timp*.

noastre, autorul foloseşte iniţialele A. D. („Anno Domini", în traducere „Anul Domnului"), pe care, pentru conformitate cu originalul, le folosim şi noi (n. e.).

*De observat, de altfel, că această captivitate parţială s-a produs cu *unsprezece* ani înainte de detronarea regelui Zedechia şi nu cu optsprezece.

(2 Cron. 36:9,10,17; 2 Regi 24:8-16). El comite în mod vădit greşeala destul de generală de a privi aceşti 70 de ani drept perioada de *robie*, pe cînd Dumnezeu declară explicit că sînt 70 de ani de *pustiire* a ţării, că ţara va fi „pustiită şi fără locuitori", ceea ce n-a fost cazul înainte de detronarea lui Zedechia (2 Regi 24:14). Dar pustiirea ce-a urmat detronării lui Zedechia a fost completă, pentru că, deşi cîţiva din cei mai săraci ai ţării au fost lăsaţi să lucreze pămîntul şi viile (2 Regi 25:12), curînd chiar şi aceştia, „tot poporul, de la cel mai mic pînă la cel mai mare" (vers. 26), au fugit în Egipt de frica Caldeilor. În privinţa aceasta nu poate exista nici o îndoială. Prin urmare, calculînd timpul pînă la *pustiirea ţării* toate perioadele pînă la sfîrşitul domniei lui Zedechia ar fi trebuit socotite în el, cum am făcut noi.

89. Diferenţa de *patru ani* se găseşte în domnia lui Ioram. Usher spune că această domnie a fost de patru ani, pe cînd Biblia spune că a fost de opt ani - 2 Cron. 21:5 şi 2 Regi 8:17.

90. Cît priveşte diferenţa de *doi ani*, unul din ei se află la sfîrşitul domniei lui Ahaz, căruia Usher îi atribuie o durată de 15 ani, iar Biblia una de 16 ani (2 Cron. 28:1; 2 Regi 16:2). Celălalt an se află în durata domniei lui Ioas, pentru care Usher socoteşte 39 ani pe cînd Biblia o dă de 40 de ani - 2 Regi 12:1; 2 Cron. 24:1.

91. Nu putem explica aceste diferenţe decît presupunînd că Usher a urmat sau a încercat să urmeze pe istoricul Iosefus ale cărui date cronologice sînt astăzi cunoscute ca temerare şi eronate. Cît despre noi, ne bazăm numai pe Biblie, avînd credinţa că Dumnezeu îşi este propriul interpret.

92. În afară de aceşti 24 de ani diferenţă în perioada

regilor mai este o alta *de o sută de ani* între cronologia de mai sus şi cea a lui Usher. Această diferenţă se găseşte în perioada judecătorilor. Aici Usher este înşelat de greşeala evidentă din 1 Regi 6:1, unde se spune că al patrulea an de domnie a lui Solomon a fost al patru sute optzecilea de la ieşirea din Egipt. Este posibil ca aici să fie o greşeală de transcriere şi ar trebui evident să se citească al cinci sute optzecilea an. Într-adevăr, dacă la cei 4 ani ai lui Solomon adăugăm pe cei 40 ai lui David, timpul de 40 ani al lui Saul şi cei 46 ani ce s-au scurs de la ieşirea din Egipt pînă la împărţirea ţării, avem 130 de ani, care, scăzuţi din 480 ani nu vor da decît 350 ani pentru perioada Judecătorilor, în loc de 450 ani menţionaţi în cartea judecătorilor şi de către Pavel, după cum am arătat deja. Litera ebraică *„daleth"* (4) seamănă mult cu litera *„hay"* (5) şi se presupune că numai astfel s-a produs eroarea, din greşeala unui copist. Prin urmare în 1 Regi 6:1 trebuie citit cinci sute optzeci de ani şi astfel totul este în perfectă armonie cu celelalte declaraţii biblice.

93. În felul acesta Cuvîntul lui Dumnezeu corectează cele cîteva mici greşeli ce s-au strecurat acolo prin cine ştie ce împrejurări.* Să ne amintim însă că aceste lacune se găsesc în perioada legată în mod eficace prin mărturia

*O greşeală similară se poate observa comparînd 2 Cronici 36:9 cu 2 Regi 24:8: una atribuie optsprezece ani iar cealaltă, evident greşit, numai opt ani vîrstei lui Ioiachin care a domnit trei luni, a făcut rele în ochii lui Iehova şi a fost pedepsit prin robie, etc. O astfel de greşeală putea uşor să se producă, însă Dumnezeu a păzit atît de bine Cuvîntul Său încît cele cîteva mici greşeli făcute de copişti sînt foarte vădite iar deplina armonie a Cuvîntului dă un mare fundament credinţei.

inspirată a Noului Testament.

94. Aşadar, cînd Usher calculează anul 1 al erei creştine ca fiind anul 4005 de la crearea lui Adam, acesta este în realitate, după cum am arătat, anul 4129 după Biblie. Rezultă că A. D. 1872 este anul 6000 al lumii iar A. D. 1873 este începutul perioadei celei de a şaptea mie de ani, al şaptelea mileniu sau a şaptea zi de o mie de ani a istoriei pămîntului.

95. Astfel, de la creare şi pînă la istoria laică bine dovedită, numai cronologia Bibliei este clară şi puternică. Ea poartă de asemenea evidenţa metodelor deosebite ale providenţei divine în înregistrarea, tăinuirea şi dezvăluirea ei treptată la timpul cuvenit. Acestea, împreună cu datele bine stabilite ale erei creştine şi ale cîtorva veacuri care i-au premers ne dau putinţa să stabilim exact unde ne aflăm astăzi pe cursul vremii. Şi plini de nădejde începem să ridicăm sus capetele şi să ne bucurăm dîndu-ne seama că noi în realitate intrăm cu repeziciune în vîrsta glorioasă a celei de a şaptea mie de ani - deşi ştim că începutul ei trebuie să fie întunecos şi plin de tulburări, cum a fost prezis de profeţi, şi că norii furtunoşi se îngrămădesc deja şi devin din ce în ce mai întunecoşi - Isa. 21:11,12.

DATA NAŞTERII DOMNULUI NOSTRU

96. *În veacul al şaselea Biserica începu să calculeze timpul cu începere de la naşterea Mîntuitorului nostru şi fixă data A. D. (Anno Domini - Anul Domnului, după Christos, al erei noastre - n. e.) cum este şi astăzi, adică 536 ani după primul an al lui Cirus, regele Persiei*. Că*

*Anul A. D. a fost fixat în secolul VI de către Dionysius Exiguus şi de către alţi învăţaţi ai acelei perioade şi a intrat în folosinţă generală două secole mai tîrziu.

această dată astfel plasată este sau nu exactă, faptul nu modifică cu nimic cronologia care arată că cei 6000 de ani de la crearea lui Adam au luat sfîrşit cu A. D. 1872, deoarece s-au scurs 1872 ani de la anul numit A. D. (anul Domnului - n. e.) şi primul an al lui Cirus a început cu 536 ani înainte de acest an (A. D.), fie el anul naşterii Domnului sau nu.

97. Poate n-am putea mai bine explica acest lucru decît prin ilustraţia care urmează, adică printr-o linie pe care se află un asterisc:

Înainte de Chr. . . . * . . . A. D.

98. Să presupunem că această linie reprezintă cei 6000 de ani ai istoriei lumii de la crearea lui Adam pînă în A. D. 1873 iar asteriscul este anul naşterii lui Isus, Mîntuitorul. Mutînd acest asterisc înspre extremitatea dreaptă sau stîngă a liniei nu schimbăm cu nimic lungimea perioadei întregi, ci schimbăm doar numele anilor. Dacă deplasăm punctul cu un an în urmă, perioada dinainte de Isus Christos va fi cu un an mai lungă, însă *suma* anilor liniei va fi aceeaşi, pentru că cifra luată dintr-o parte este totdeauna adăugată la cealaltă. Totuşi să examinăm în cîteva cuvinte data naşterii Domnului nostru, fiindcă această dată ne va fi de folos în studiile următoare.

99. Este în obiceiul învăţaţilor să nu accepte că data naşterii lui Isus îndeobşte acceptată este corectă, spunînd că ar fi o greşeală de patru ani, Domnul nostru născîndu-se, după părerea lor, cu 4 ani înainte de anul desemnat ca „Anul Domnului", adică în anul 4 î. Chr.. Această teorie a fost urmată de editorii versiunii comune englezeşti a Bibliei (precum şi de cei ai vechii Biblii Segond - nota traducătorului în limba franceză). Noi nu

putem admite că adevărata dată a naşterii Domnului nostru este anul 4 înainte de Christos. Dimpotrivă, aflăm că El s-a născut numai cu un an şi trei luni înainte de era noastră, anul Domnului (A. D.), şi anume în octombrie anul 2 înainte de Christos. Principalul motiv al celor mai mulţi care pretind că A. D. (Anul Domnului - n. e.) ar fi trebuit aşezat cu 4 ani mai devreme pentru a arăta adevărata dată a naşterii Mîntuitorului este dorinţa de-a armoniza această dată cu anumite afirmaţii ale istoricului evreu Iosefus privitoare la lungimea domniei lui Irod cel Mare. Potrivit uneia din aceste afirmaţii, s-ar părea că Irod a murit cu trei ani înainte de anul considerat A.D.. Dacă ar fi aşa, atunci am avea o dovadă sigură că Domnul nostru s-a născut în anul 4 înainte de Christos deoarece atunci a dat Irod porunca să fie ucişi copiii din Betleem, masacru de la care copilul Isus a fost scăpat (Mat. 2:14-16). Oare această afirmaţie a lui Iosefus este vrednică de crezare? Este adevărat că Irod a murit cu 4 ani înainte de anul A. D.? Răspundem: nu, Iosefus singur nu este o autoritate suficientă pentru o asemenea decizie, mai ales că inexactitatea sa în expunerea datelor este cunoscută şi admisă.

100. Totuşi această idee a prevalat; anul 4 î. Chr. a fost în general acceptat şi datele şi evenimentele istorice au fost puţin forţate pentru a se adapta la acestă teorie şi a o susţine. Între alte dovezi presupuse care au servit la sprijinirea acestei teorii, că anul 4 î. Chr. ar fi adevărata dată, găsim pe cea a unei eclipse de lună arătată de Iosefus că ar fi avut loc puţin înainte de moartea lui Irod. Ceea ce se ştie despre această eclipsă se reduce la următoarele: Irod aşezase un vultur mare de aur deasupra porţii templului. Doi iudei de vază, cu

numele de Matei şi Iuda, au convins pe cîţiva tineri să-l doboare la pămînt, ceea ce aceştia şi făcură; pentru această faptă ei au fost arestaţi şi executaţi. Pentru a lămuri mai bine acest lucru Iosefus povesteşte că în acel templu era un alt Matei, mare preot, care n-a fost amestecat în această răscoală. Apoi adaugă: „Irod îndepărtă pe acest Matei din slujba sa de mare preot şi arse de viu împreună cu tovarăşii săi pe celălalt Matei care aţîţase la răscoală; în aceeaşi noapte avu loc o eclipsă de lună". Acest fapt este pomenit ca fiind unul din ultimele fapte însemnate ale lui Irod, căruia i se atribuie de către Iosefus, pe baza eclipsei menţionate, o dată care ar putea corespunde cu anul 4 î. Chr.

101. Dar, cum se întîmplă uneori că pînă la patru eclipse de lună au loc în acelaşi an, este evident că, în afară de împrejurări cu totul deosebite, istorisirea unui asemenea eveniment nu dovedeşte nimic. O asemenea istorisire, în schimb, are o mare valoare pentru fixarea de date, cînd ora din noapte, timpul anului şi durata eclipsei sînt toate menţionate, cum s-a făcut în alte cîteva cazuri; dar în cel de care ne ocupăm nu se pomeneşte nimic din toate acestea şi, prin urmare, această istorisire nu dovedeşte absolut nimic în ceea ce priveşte cronologia. Iosefus aminteşte şi despre un post ce s-ar fi ţinut înaintea acestui eveniment, dar el nu spune ce fel de post a fost acesta sau cît timp înainte de acest eveniment a avut loc.

102. Dar s-a întîmplat să nu fie decît o singură eclipsă de lună în anul 4 î. Chr., pe cînd în anul 1 î. Chr. au fost trei. Eclipsa din anul 4 î. Chr. a fost parţială (şase degete sau numai o jumătate a lunii fiind întunecată), pe cînd în anul 1 î. Chr. toate trei au fost eclipse totale;

întreg discul lunii a fost întunecat, fireşte timp mai îndelungat, astfel că aceste eclipse au fost mult mai perceptibile. Dacă deci teoria eclipsei ar avea ceva importanţă, ea n-ar fi desigur în favoarea anului 4 î. Chr.

103. Data morţii lui Irod, din nefericire, nu este consemnată de un istoric vrednic de crezare. Iosefus semnalează cîteva perioade importante în istoria sa şi datele cîtorva evenimente care s-au întîmplat atunci, dar aceste date nu sînt vrednice de crezare; unele ar vrea să arate că Irod a murit în anul 4 î. Chr. însă altele nu se potrivesc cu această dată. Se spune de pildă că el a murit la vîrsta de 70 ani. El fusese numit guvernator al Galileii în anul 47 î. Chr. şi Iosefus spune că în acel moment el avea 25 de ani („Antichităţi iudaice" 14:9:2). Ar însemna că el s-a născut în anul 72 î. Chr. (47+25) şi că moartea sa la 70 ani ar fi avut loc în anul 2 î. Chr. şi nu în anul 4 î. Chr..

104. În acest sens este bine să observăm deosebirea de păreri ce există între învăţaţi cu privire la data exactă a morţii lui Irod; astfel toţi vor putea înţelege că nu există nici un motiv bine întemeiat pentru acceptarea anului 4 î. Chr. ca singura dată în armonie cu Matei 2:14-16. Enciclopedia biblică a lui Faussett spune că Irod era de 20 ani cînd a fost numit guvernator, ceea ce înseamnă că moartea lui, la vîrsta de 70 ani, a avut loc în A. D. 2. Enciclopedia lui Chambers şi Dicţionarul biblic al lui Smith spun că avea 15 ani, ceea ce ar plasa moartea lui în A. D. 7. Enciclopedia lui Appleton, la capitolul „Cronologie", zice: „Iosefus dă şi date însă el este în general prea neglijent pentru a fi luat în socoteală".

105. Vom arăta acum care este dovada scripturală asupra acestui subiect, dovadă care este mai mult în

acord cu „era noastră" şi care arată că naşterea Domnului nostru a avut loc la numai un an şi trei luni înainte de ianuarie „Anul Domnului" 1. Ea este după cum urmează:

106. Misiunea Domnului nostru a ţinut trei ani şi jumătate. Cele 69 de săptămîni de ani simbolici (Dan. 9:24-27) au durat pînă la botezul Său şi la ungerea Sa ca Mesia; atunci a început ultima sau a şaptezecea (70) săptămînă (şapte ani) de favoare faţă de Israel. *La mijlocul* acestei a 70-a săptămînă - la trei ani şi jumătate după începerea slujbei Sale El a fost „tăiat" (în moarte) („stîrpit" - Cornilescu). Noi ştim că El a fost crucificat în timpul serbării Paştelui, aproximativ la 1 aprilie, oricare ar fi anul. Cei trei ani şi *jumătate* ai misiunii Sale, care s-au terminat în aprilie, trebuie prin urmare să fi început prin octombrie, oricare ar fi anul. Deci luna octombrie a anului trebuie să fi fost adevărata lună a naşterii Sale, pentru că El *n-a întîrziat* să-şi înceapă misiunea îndată ce-a împlinit 30 de ani şi nici nu putea s-o înceapă mai înainte, deoarece trebuia să se conformeze Legii (sub care se născuse şi de care asculta). După cum citim: „Isus era *cam* de treizeci de ani cînd *a început* . . ." - Luc. 3:23.

107. Ioan Botezătorul era cu şase luni mai în vîrstă decît Isus (Luc. 1:26,36); El era deci major (de treizeci de ani după Lege - Num. 4:3; Luc. 3:23 etc.) şi a început să predice cu şase luni înainte ca Isus să fie major şi să-şi înceapă slujba. Data începerii misiunii lui Ioan este clar stabilită, anume: „în anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar", al treilea împărat al Romei (Luc. 3:1). Aceasta este o dată stabilită precis, asupra căreia nu poate exista nici o îndoială. Tiberiu a devenit

împărat după moartea lui Cezar August, în anul Romei 767, care era A. D. 14.

108. Cei care se lasă înşelaţi de mărturisirile inexacte ale lui Iosefus privitoare la Irod şi care aşează naşterea lui Isus în anul 4 î. Chr. se izbesc de o nouă dificultate vrînd să se potrivească cu el. Pentru a armoniza declaraţia atît de clară din Luca cu teoria lor privind anul 4 î. Chr. ei pretind că Tiberiu a început să-şi exercite autoritatea cu trei sau patru ani înainte de moartea lui August, înainte de a fi fost instalat pe deplin împărat, şi că este posibil ca autoritatea lui să fi fost recunoscută de la acea dată.

109. O atare presupunere este fără temei pentru oricine vrea să cerceteze chestiunea în paginile istoriei. Este adevărat că Tiberiu a fost ridicat la o poziţie foarte importantă de către August, dar nu cu *patru* ani înainte de moartea acestuia, cum susţine teoria lor, ci cu *zece* ani înainte, în A. D. 4. Puterea ce i-a fost conferită atunci a fost doar la fel cu cea primită de alţii înaintea lui. În nici un sens al cuvîntului ea n-a fost o putere imperială şi nici nu se poate spune că *„domnia"* lui a început în acel moment; el nu era decît moştenitorul legal al tronului. Chiar întrebuinţînd modul de a vorbi cel mai exagerat, nu s-ar putea spune că *„domnia"* lui a început înainte de moartea lui August şi înainte de a primi investitura puterii din mîinile Senatului roman, în A. D. 14.

110. Istoria ne spune: „Împăratul îmbătrînind şi vîrsta lui cerînd un asociat, îl adoptă pe Tiberiu, A. D. 4, *reînnoindu-i* puterea de tribun" - *Rees Ciclopaedia*, articolul „Tiberiu".

111. „El (August) se hotărî prin urmare să cadă în

sarcina lui (Tiberiu) o parte în guvernare . . . Această investitură formală îl aşează în aceeaşi poziţie care a fost ocupată de veteranul Agripa către sfîrşitul anilor săi; fără îndoială că acest lucru era privit îndeobşte ca o introducere la primul loc în imperiu . . . Programul *pentru succesiune* era astfel clar indicat: Tiberiu avea un mandat care-i permitea să ia locul lui (a lui August, n. e.) ca şef al Senatului, al poporului şi al armatei . . . *Adopţiunea*, ce avu loc în acelaşi timp, este datată 27 iunie A. D. 4 sau anul 757 al Romei" - *Merivale's History of the Romans* (Appleton's), vol. 4, pag. 220, 221.

112. Avem prin urmare o dovadă convingătoare că primul an de domnie a lui Tiberiu Cezar n-a început cu trei sau patru ani înaintea morţii lui August; onorurile ce-i fuseseră conferite în timpul lui August le primise cu zece ani şi nu cu patru ani înainte de moartea acestuia şi ele nu erau în nici un sens onoruri imperiale.

113. Putem deci considera data din Luca 3:1 nu numai ca singura dată în Noul Testament, ci ca dată asupra căreia nu există echivoc. În privinţa aceasta nu poate avea loc nici o îndoială în mintea celor care au aprofundat aceste lucruri. Tiberiu a început să domnească în A. D. 14; al 15-lea an al domniei sale a fost deci A. D. 29, an în care, după cum relatează Luca 3:1-3, Ioan şi-a început misiunea. Deoarece Isus avea 30 de ani în octombrie, cînd şi-a început misiunea pămîntească, iar Ioan şi-a început-o pe a sa cu şase luni mai devreme, rezultă că Ioan a început să propovăduiască primăvara, în jur de 1 aprilie, îndată ce atinse majoratul, pentru că planurile lui Dumnezeu se execută întotdeauna exact la timp. Ioan, prin urmare, era în vîrstă de 30 de ani cam la 1 aprilie A. D. 29 şi s-a născut cam pe la 1 aprilie anul

2 î. Chr..* Naşterea lui Isus, şase luni mai tîrziu, trebuie să fi avut loc cam la 1 octombrie anul 2 î. Chr..

114. Ceva mai mult, există dovada clară şi puternică că Isus a fost crucificat vinerea în 3 aprilie A. D. 33. Faptul că crucificarea lui a avut loc la sfîrşitul zilei a 14-a a lunii Nisan, dată ce rareori cade într-o zi de vineri, dar care în A. D. 33 a căzut în această zi, stabileşte atît de perfect această dată încît chiar Usher care adoptă anul 4 î. Chr. ca data naşterii lui Isus a fost nevoit să admită că crucificarea Sa a fost în A. D. 33. Faceţi comparaţie între datele pe care Usher le consemnează în notele marginale la versiunea comună engleză, la Luca 2:21 şi Matei 2:1, şi cele din Matei 27 şi Luca 23. Data crucificării fiind A. D. 33, rezultă că dacă Isus s-ar fi născut în anul 4 î. Chr., El ar fi avut 36 ani la moarte iar misiunea Sa ar fi durat astfel şase ani. Dar este clar că misiunea Domnului nostru n-a durat decît 3 ani şi jumătate. Acest fapt, îndeobşte acceptat, este dovedit de profeţia lui Daniel privitoare la suprimarea lui Mesia la *mijlocul* celei de a 70-a săptămînă de favoare a lui Israel - Dan. 9:24-27.

115. Este dovedit astfel din nou că naşterea lui Isus s-a petrecut cam cu un an şi trei luni înainte de era noastră (n. e.), A. D. 1, pentru că misiunea Sa s-a terminat la vîrsta de 33 de ani şi jumătate, 3 aprilie anul A. D. 33, deci ziua naşterii Sale poate fi uşor găsită căutînd data care este cu 33 de ani şi jumătate anterioară lui 3 aprilie a anului A. D. 33. Treizeci şi doi de ani şi

*În beneficiul cititorilor nu prea obişnuiţi cu calcularea datelor atragem atenţia asupra faptului că la începutul anului A. D. 29 doar 28 de ani completi erau trecuţi, al 29-lea de-abia începuse.

trei luni înainte de aprilie A. D. 33 ne-ar duce la 3 ianuarie A. D. 1 iar un an şi trei luni mai în urmă ne-ar duce la 3 octombrie anul 2 î. Chr., ca fiind data naşterii Domnului nostru la Betleem. Diferenţa între timpul lunar întrebuinţat de iudei şi timpul solar pe care-l întrebuinţăm noi astăzi este de cîteva zile, astfel că nu putem fi siguri dacă ziua exactă a fost în septembrie cam prin 27, dar data de 1 octombrie a anului 2 î. Chr. este *aproape* corectă. Nouă luni înaintea acestei date ne-ar duce la Crăciunul anului 3 î. Chr., ca fiind data la care Domnul nostru şi-a lăsat de-o parte gloria pe care o avea lîngă Tatăl înainte de a fi lumea (făcută) şi cînd schimbarea la natura omenească a început. Pare probabil că serbarea Crăciunului la 25 decembrie vine de aici. Unii scriitori ai istoriei Bisericii pretind că ziua Crăciunului a fost sărbătorită la început ca data bunei vestiri adusă de către Gabriel fecioarei Maria (Luca 1:26). Este sigur că o asemenea dată, în toiul iernii, nu se potriveşte cu mărturia Sfintei Scripturi că pe vremea naşterii Domnului nostru păstorii erau afară în cîmp cu turmele lor.

Cîntare

1. Ca vuiet de ape multe
În decursul vîrstelor,
Izbucnind, pătruzînd foarte,
Ca-n puternic cor cîntă.

Corul
Aleluia! Aleluia!
Anunţul ceresc sună.
Vine Mesia glorios,
Domnul şi Regele nost.

2. Iată Steaua Dimineţii
Răspîndind raza-n lume
El e Alfa şi Omega
Cel întîi şi pe urmă.

3. Doamne, nu tezauri scumpe
Strîngem noi la tronul Tău;
Tot ce avem noi îţi predăm,
Inima ţi-o consacrăm.

Capitolul III

Îndeplinirea profeţiei timpului la întîia venire a lui Christos

Daniel 9:23-27

70 DE SĂPTĂMÎNI ALE PROFEŢIEI LUI DANIEL - EVENIMENTE PREZISE SĂ SE PETREACĂ ÎN ACEST TIMP - TIMPUL VENIRII LUI MESIA INDICAT ŞI STABILIREA UNUI PRINCIPIU PRIN FELUL ÎN CARE ESTE INDICAT - O CHEIE PENTRU ALTE PROFEŢII ALE TIMPULUI - TIMPUL CRUCIFICĂRII LUI MESIA INDICAT - FAVOAREA SPECIALĂ PENTRU ISRAEL CA NAŢIUNE SCURTATĂ ÎN MOD DREPT, DAR CONTINUATĂ INDIVIDUAL - UNGEREA SFÎNTULUI SFINŢILOR - NECAZ VĂRSAT PESTE CEL PUSTIIT

116. „Înţelege lucrul şi ia în considerare viziunea. Şaptezeci de săptămîni sînt hotărîte pentru poporul tău şi pentru cetatea ta sfîntă pentru a sfîrşi nelegiuirea, şi pentru a pune capăt păcatelor, şi pentru a face reconciliere pentru nelegiuire, şi pentru a aduce dreptatea veşnică, şi pentru a pecetlui viziunea şi profeţia, şi pentru a unge pe sfîntul sfinţilor. De aceea să ştii şi să înţelegi că de la ieşirea poruncii pentru restaurarea şi rezidirea Ierusalimului pînă la Mesia Prinţul vor fi şapte săptămîni şi şaizeci şi două de săptămîni (7+62=69); strada va fi zidită din nou, şi zidul, chiar în timpuri de strîmtorare.

117. Şi după şaizeci şi două de săptămîni Mesia va

fi tăiat, dar nu pentru sine. (Şi poporul prinţului care va veni (prinţul roman - armata lui Titus) va nimici cetatea şi sanctuarul; şi sfîrşitul lor va fi cu un potop, şi pînă la sfîrşitul războiului pustiirile sînt hotărîte). Şi el (Mesia) va confirma legămîntul cu mulţi timp de o săptămînă (a şaptezecea sau ultima săptămînă a legămîntului de favoare). Şi în mijlocul săptămînii el va face ca jertfa şi prinosul să înceteze, şi pentru (sau din cauza) răspîndirea urîciunilor, el (Mesia) o va pustii - chiar pînă la sfîrşit (terminare) şi ce s-a (ce este) hotărît (în planul lui Dumnezeu) va fi vărsat peste cel pustiit" (popor - reprezentat prin Ierusalim)" (Dan. 9:23-27; King James).

118. Dacă această profeţie marchează începutul „secerişului" Vîrstei Iudaice şi prezenţa Domnului nostru acolo ca şef-secerător, sînt multe alte profeţii care arată mult mai clar începutul „secerişului" Vîrstei Evanghelice, în care Domnul nostru este de asemenea prezent, la a doua Sa venire, pentru a fi secerătorul-şef. Împlinirea acestei profeţii ilustrează împlinirile profetice în general şi în acelaşi timp stabileşte un punct marcat într-o altă profeţie ce o vom arăta.

119. În timp ce multe profeţii se combină pentru a fixa şi confirma data celei de a doua veniri a lui Christos, singură aceasta indică data primei veniri. Dacă împlinirea ei este clar stabilită, acest fapt ne va ajuta să calculăm şi să ne pronunţăm asupra celor care se referă la a doua venire. Pentru acest motiv ne ocupăm aici de această profeţie care s-a împlinit şi de asemenea pentru că va fi necesar ca unele din datele stabilite în ea să fie înţelese în legătură cu profeţiile care se referă la a doua venire şi pe care le vom examina pe larg mai departe.

120. Daniel avusese mai multe vedenii, după cum ni se spune în capitolele 2, 4, 7 şi 8 din profeţia sa. Toate arătau marea prosperitate şi înălţare a împărăţiilor păgîne sau a neamurilor, dar el se interesa în special de Israel, despre al cărui viitor nu fusese informat. El ştia, totuşi, din profeţia lui Ieremia (Ier. 29:10; 2 Cron. 36:20-23), că pustiirea Iudeii trebuia să dureze şaptezeci de ani şi cunoscînd că această perioadă era aproape de sfîrşit (Dan. 9:2) se ruga stăruitor ca Israel să poată intra din nou în favoarea lui Dumnezeu (vers. 17-19) şi Dumnezeu îi răspunse, transmiţîndu-i printr-un înger profeţia amintită mai sus.

121. Perioada *delimitată* („tăiată" sau „hotărîtă") din istoria lui Israel, arătată aici, este de *„şaptezeci de săptămîni"* de la un punct de plecare dat, care este emiterea decretului pentru restaurarea şi zidirea din nou a Ierusalimului (Reţinem, nu a templului!). În această perioadă trebuia să se înfăptuiască lucruri mari: oraşul trebuia să fie zidit din nou în împrejurări nefavorabile (Neem. 4), în vremuri tulburi; păcatului i se va pune capăt printr-o împăcare ce se va face pentru nedreptate; dreptatea (îndreptăţirea) va fi stabilită - nu ca aceea ce se săvîrşea din an în an prin sîngele taurilor şi al berbecilor, ci adevărata şi „eterna îndreptăţire" adusă de jertfa lui Christos. Daniel a fost de asemenea informat că acela care va introduce jertfa mai bună va face *să înceteze* prin acest fapt jertfele şi prinosurile Legii.

122. În această perioadă Mesia, Mîntuitorul lui Israel aşteptat de atîta vreme, trebuia să vină. Şapte săptămîni şi şaizeci şi două de săptămîni sau şaizeci şi nouă de săptămîni erau anunţate ca măsură a timpului pînă la prezenţa lui Mesia; după aceasta El va fi tăiat, dar nu

pentru sine însuşi. Va rămîne deci încă o săptămînă după venirea lui Mesia, ultima, a şaptezecea a acestor favoruri făgăduite. A fost prezis că la mijlocul acestei săptămîni El va face să înceteze jertfele tipice făcînd „sufletul Său o jertfă pentru păcat" - Isa. 53:10-12; King James

123. Aceste şaptezeci de săptămîni sau patru sute nouăzeci (490) de zile, reprezintă patru sute nouăzeci de ani, fiecare zi simbolică reprezentînd un an. Fiind *astfel împlinită* în aceasta, singura profeţie a timpului care se referă direct la întîia venire ne dă o cheie pentru alte profeţii, care, după cum vom vedea mai departe, fuseseră ascunse în numere simbolice - *o zi pentru un an* - pînă cînd timpul cuvenit pentru înţelegerea lor sosi. Această profeţie fu concepută în astfel de termeni încît Daniel şi alţi iudei puteau, dacă voiau, s-o considere de necrezut şi s-o uite cu vremea sau cei care *„aşteptau* mîngîierea lui Israel" puteau să-şi amintească de ea şi să deducă că timpul era simbolic ca în cazul lui Ezechiel (4:6). Desigur că aceşti credincioşi ştiau să aştepte pe Mesia. Este chiar scris că tot poporul era în aşteptarea lui (Luc. 3:15), deşi n-au fost toţi în stare să-l primească în felul cum a venit.

124. Trebuie să remarcăm că şaizeci şi nouă de săptămîni simbolice sau patru sute optzeci şi trei (483) de ani *duc pînă la Mesia Prinţul*, şi nu pînă la naşterea lui Isus în Betleem. Cuvîntul evreiesc *Mesia*, corespunzător cuvîntului grecesc *Christ*, înseamnă *Unsul* şi este mai curînd un titlul decît un nume. Isus n-a fost Unsul, Mesia, Christosul, înainte de a se fi botezat. Compară Fapte 10:37,38 cu Matei 3:16. El a fost uns cu Spirit Sfînt îndată ce-a ieşit din apă. Acest lucru s-a întîmplat cînd

El atinsese vîrsta bărbăţiei, adică 30 de ani, potrivit Legii sub care se născuse şi căreia era supus ca oricare alt iudeu, pînă în ziua în care a pus capăt dominaţiei ei, îndeplinindu-i condiţiile - „pironind-o pe cruce" (Col. 2:14). Cele şaizeci şi nouă de săptămîni din această profeţie se termină deci la vremea botezului Său şi a ungerii Sale. Numai de la acest timp, şi nu mai înainte, El a fost Mesia, Christosul, Unsul. Prin urmare, cele şaizeci şi nouă de săptămîni sau patru sute optzeci şi trei (483) de ani s-au sfîrşit în toamna anului A. D. 29. Atunci s-a împlinit partea profeţiei care zice: „De la ieşirea poruncii pentru restaurarea şi rezidirea Ierusalimului (Dan. 9:25 - King James) pînă la Mesia (Unsul) Prinţul, vor fi şapte săptămîni şi şaizeci şi două (69) de săptămîni". Găsim că a şaptezecea, care a început atunci, s-a împlinit ca şi celelalte - un an pentru o zi.

125. Cea mai mare parte dintre cei care au scris asupra acestui subiect au socotit începutul acestei perioade de la anul al şaptelea al lui Artaxerxe, cînd acesta i-a dat lui Ezra o misiune (Ezra 7:7-14) ce se presupune că a fost executarea decretului lui Cirus (Ezra 1:3; 5:13; 6:1-12). Trebuie să observăm totuşi că decretul lui Cirus era de a zidi casa Domnului - Templul şi zidul curţii acestuia. A fost însă şi un alt decret, în al douăzecilea an al lui Artaxerxe, ce dădea lui Neemia împuternicirea de a *rezidi zidurile Ierusalimului* care la timpul acela erau încă nereparate (Neem. 2:3-8; 6:15; 7:1). De la emiterea acestui decret pentru „restaurarea şi rezidirea Ierusalimului" trebuie datată această profeţie a lui Daniel. Toată istoria se armonizează cu aceasta. Există a singură aparentă contrazicere într-o profeţie a lui Isaia privitoare la acest fapt, unde se spune că Cirus

nu numai că „va da drumul prinşilor Mei", ci de asemenea „el Îmi va zidi *cetatea*" (Isa. 45:13). La această aparentă obiecţie noi răspundem: cuvîntul tradus aici prin *cetate* este *ir* şi înseamnă un loc înconjurat cu ziduri. Înţelegem că aici se face referire la zidurile curţii Templului; faptele citate mai sus se acordă cu aceasta. Acelaşi cuvînt *ir* este redat prin *curte* în 2 Regi 20:4.

126. Data cînd s-a dat misiunea lui Neemia este îndeobşte admisă ca fiind anul 445 î. Chr., însă dr. Hale în lucrarea sa asupra cronologiei (pag. 449 şi 531), ca şi dr. Priestlie în tratatul său „Harmony of the Evangelists" („Armonia evangheliştilor") (pag. 24-38), dovedesc că acest mod de a vedea este în întîrziere cu nouă ani şi dau anul 454 î. Chr. ca adevărata dată a primirii misiunii de către Neemia; această dată se potriveşte cu cea a prezicerii lui Daniel (9:25) privitoare la decretul pentru restaurarea şi rezidirea Ierusalimului.

127. Deoarece şaizeci şi nouă de săptămîni (7 şi 62) sau patru sute optzeci şi trei (483) de ani ne duc pînă la Mesia (Unsul), scăzînd din această perioadă de 69 de săptămîni sau 483 de ani cei patru sute cincizeci şi patru (454) de ani î. Chr., data adevărată cînd s-a emis decretul pentru rezidirea Ierusalimului, restul - A. D. 29 - ar fi anul în care Unsul (Mesia) s-ar manifesta. Aceasta este în acord exact cu ceea ce am dovedit deja că Isus a fost botezat de către Ioan şi a primit ungerea Spiritului în anul 29, cam la 3 octombrie. El era atunci de 30 de ani, potrivit datei reale a naşteri Sale, după cum am dovedit în capitolul precedent.

128. Misiunea Domnului nostru a durat *trei ani şi jumătate* şi s-a terminat prin crucificarea Sa în timpul Paştelui, în primăvara anului A. D. 33. Prin aceasta El

a îndeplinit exact profeţia cu privire la săptămîna care a rămas sau ultima săptămînă (şapte ani) a favorii promise. *După* (7 şi 62) şaizeci şi nouă de săptămîni, „Mesia va fi tăiat (traducerea Douay „va fi ucis") dar nu pentru sine* . . . *în mijlocul săptămînii* (cea care a rămas - a 70-a) el va face ca jertfa şi prinosul să înceteze" (Dan. 9:26; King James).

129. Jertfele ce se aduceau după Lege au încetat atunci, dar nu în sensul că preoţii n-au mai jertfit animale, tămîie etc., pentru că jertfele au continuat să fie aduse ca şi în trecut an de an, însă ele n-au fost acceptate de Iehova şi n-au mai fost în nici un sens jertfe pentru păcat. Adevărata jertfă fiind venită, Domnul nostru Isus „înlăturînd păcatul prin jertfa Sa" (Evr. 9:26 - Cornilescu rev.), Iehova nu mai putea recunoaşte alte ofrande ca jertfe şi nici un fel de necesitate a lor.

130. Acolo pe cruce Mesia, care se jertfise pe Sine trei ani şi jumătate, şi-a sfîrşit lucrarea (Ioan 19:30) şi astfel „a pus capăt păcatului" făcînd înaintea lui Dumnezeu o deplină şi completă ispăşire pentru fărădelegea omului şi aducînd astfel întregii omeniri îndreptăţire *eternă* pentru păcat, în locul îndreptăţirii anuale tipice săvîrşită prin jertfele tipice pentru poporul tipic Israel. Moartea lui Mesia a fost de asemenea *„sigiliul"* - garanţia îndeplinirii - tuturor viziunilor şi a profeţiilor cu privire la binecuvîntările viitoare şi la „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinţilor Săi proroci din vechime"

*Această expresie - „dar nu pentru sine" - este diferit redată în alte traduceri, dintre care multe sînt în faţa noastră; dar, în opinia noastră, aceasta, a versiunii comune (King James - n. e.), este cea mai clară şi mai bine tradusă.

(Fapt. 3:21 - Cornilescu rev). Amîndouă aceste făgăduinţe, legămîntul făcut cu Avraam precum şi noul legămînt, au fost garantate, făcute sigure cu „sîngele său preţios" (Luc. 22:20; 1 Cor. 11:25) care vorbeşte în favoarea noastră mai bine decît sîngele taurilor şi al ţapilor - aducînd veşnica îndreptăţire şi desfiinţarea păcatului pentru toţi cei care-l primesc. În restul sau a doua jumătate a celei de a şaptezecea săptămîni de favoare iudaică - cei trei ani şi jumătate care au început la Rusalii - ucenicii Săi, „sfîntul sfinţilor" din această naţiune, au fost unşi cu Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu întocmai cum a fost uns Mesia la sfîrşitul celei de a şaizeci şi noua săptămînă.

131. Astfel au fost împlinite cuvintele versetului 24 din această profeţie: „Şaptezeci de săptămîni sînt hotărîte pentru POPORUL TĂU şi pentru cetatea ta sfîntă: (a) pentru a sfîrşi nelegiuirea, pentru a pune capăt păcatelor, pentru a face reconciliere pentru nelegiuire, şi pentru a aduce dreptatea veşnică, (b) pentru a pecetlui viziunea şi profeţia, (c) pentru a unge pe sfîntul sfinţilor". Profeţia nu arată că întreagă această lucrare va fi amînată pînă la ultima „săptămînă", cînd Mesia va fi prezent. Israeliţii au înţeles fără îndoială că ea presupune *din partea lor* o mare reformă morală care îi va pregăti pentru Mesia şi pentru ca naţiunea lor să fie unsă sub El ca popor „sfînt al sfinţilor" pentru binecuvîntarea lumii în general. Veacurile de experienţă nu i-au învăţat să recunoască că *ei* nu erau în stare să ridice păcatul şi să facă reconciliere pentru fărădelege; că trebuia o jertfă de răscumpărare desăvîrşită pentru a face această mare lucrare ce constă în ştergerea păcatului şi îndreptăţirea condamnatului.

132. Pe de altă parte, deşi arată că Mesia va fi tăiat (va muri) la mijlocul celei din urmă săptămîni, profetul Daniel nu arată că masa poporului său va fi *nesfîntă* şi va fi din cauza aceasta lepădată, cum au fost ei, la mijlocul acelei săptămîni (Mat. 23:38). Un alt profet spune: „Domnul va sfîrşi lucrul şi-l va *scurta* în dreptate (în mod drept)" (Rom. 9:28 - King James) şi astfel totul a fost terminat în jumătatea săptămînii (trei ani şi jumătate ai) misiunii lui Isus, cu excepţia ungerii sfîntului sfinţilor.

133. Dar ce se întîmplă cu restul din a şaptezecea săptămînă, cu cei trei ani şi jumătate care se întind dincolo de cruce? Oare Iehova făgăduise şaptezeci de săptămîni de favoare pentru israeliţi şi nu le-a dăruit în realitate decît şaizeci şi nouă şi jumătate? La prima vedere s-ar părea că este aşa, mai cu seamă dacă ne amintim că cinci zile înainte de moartea Sa „în mijlocul săptămînii", Isus plîngea asupra cetăţii lor şi le rostea sfîrşitul, zicînd: „Iată că vi se lasă casa pustie" (Mat. 23:38). Dar nu este aşa; Iehova cunoştea sfîrşitul de la început şi cînd a promis şaptezeci de săptămîni El avea în vedere acest lucru. Prin urmare trebuie să ne aşteptăm ca favoarea lui Dumnezeu să dăinuiască încă asupra acestui popor timp de trei ani şi jumătate după crucificare, deşi el a fost atunci lăsat în pustiire ca naţiune.

134. Că israeliţii ca naţiune nu erau potriviţi să fie beneficiarii favorii principale sau spirituale (nici chiar ai favorii pămînteşti) a fost demonstrat prin faptul că l-au respins pe Mesia, aşa cum a prevăzut şi a prezis Dumnezeu. Prelungirea încercării lor naţionale dincolo de mijlocul săptămînii a şaptezecea n-ar fi fost pentru

ei de nici un folos şi ea a fost scurtată atunci cînd ei au fost lăsaţi „pustii" - respinşi din favoare. În restul timpului rămas din această săptămînă (adică în cei trei ani şi jumătate), favoarea a fost *mărită*, deşi mărginită la „rămăşiţă", la sfîntul sfinţilor, la cei mai curaţi şi mai potriviţi, numai la cei cărora ea le putea fi folositoare (Isa. 10:22,23; compară cu Rom. 9:28). Creşterea favorii consta în faptul că El a dăruit rămăşiţei trei ani şi jumătate de exclusivă atenţie şi de exclusivă slujire sub avantajele mai mari ale dispensaţiei Spiritului, care, începînd cu ucenicii la Rusalii, atinse probabil tot grîul copt al acestei naţiuni în timpul acestei perioade de favoare specială. Cît priveşte rezultatele primelor zile vezi Fapte 2:41 şi 4:4. Din aceast motiv, deşi Isus gustase moartea pentru toţi şi Evanghelia era spre a fi proclamată tuturor, totuşi El învăţa pe ucenicii Săi *să înceapă cu Ierusalimul*. Ei nu trebuia nici să părăsească aceasta lucrare specială, nici să ofere această favoare a noii dispensaţii altora, înainte ca cei trei ani şi jumătate de *favoare promisă lui Israel* să se sfîrşească - pînă cînd Dumnezeu să-i trimită în mod special către păgîni, cum îi trimisese către iudei - Fapte cap. 10.

135. Părerea cronologiştilor asupra datei convertirii lui Corneliu oscilează între anii 37 şi 40 A. D.. Dar, sprijinindu-ne pe profeţia care formează subiectul nostru, nu ne îndoim că ea s-a petrecut în toamna anului 36 A. D., în momentul cînd se sfîrşiseră cele şaptezeci (70) de săptămîni sau cei patru sute nouăzeci (490) de ani de favoare a lui Israel. Fiindcă favoarea lor exclusivă s-a sfîrşit atunci, această dată trebuie să fie marcată cel mai potrivit prin trimiterea Evangheliei la neamuri. Israeliţii n-au fost lipsiţi de Evanghelie după aceasta, dar

ei au fost trataţi întocmai ca neamurile, deşi prejudecăţile lor îi aşezau, fără îndoială, într-o poziţie mai puţin favorabilă. „Sfîntul sfinţilor" fiind deja ales, Evanghelia nu le mai era rezervată exclusiv lor, ci a fost deschisă oricărei creaturi care avea urechi de auzit - Fapt. 13:46.

136. După cele şaptezeci de săptămîni veniră strîmtorarea şi tulburările prezise în versetele 26 si 27. Prinţul roman veni şi distruse oraşul şi templul, şi, asemenea unui potop, nu lăsă în urmă-i decît o pustiire şi o nimicire năprasnică. Mesia, pe care ei îl respinseseră, îngădui să vină asupra acestui popor fel de fel de rele şi va mai îngădui încă „pînă la desăvîrşire", pînă cînd le va fi destul, pînă cînd El va zice: „Vorbiţi mîngîietor Ierusalimului şi strigaţi-i că timpul lui hotărît s-a sfîrşit, că nelegiuirea lui este iertată" (Isa. 40:2 - King James). Deocamdată *ceea ce este hotărît* va fi vărsat asupra celui pustiit (sau poporul lepădat), pînă cînd paharul lui va fi plin de necaz - pînă în ziua cînd vor zice: „Binecuvîntat este cel ce vine în numele Domnului!" - Marc. 11:9,10. Ziua eliberării israeliţilor începe acum, mulţumim lui Dumnezeu; şi dacă pustiirea şi strîmtorarea lor nu s-a sfîrşit încă, totuşi, fiecare ceas grăbeşte timpul cînd mintea lor orbită de prejudecăţi va vedea la lumina zilei pe Cel pe care l-au străpuns şi cînd îl vor plînge după cum plînge cineva pe unicul său fiu - Zah. 12:10.

137. Deoarece mulţi dintre cei care au citit pasajul examinat aici căzuseră în mare confuzie şi eroare, neînţelegînd corect aranjamentul cuvintelor profetului, confundînd pe Mesia Prinţul cu prinţul roman etc., sugerăm cititorului să studieze cu grijă pasajul aşa cum este aranjat la începutul acestui capitol, cu atenţie la paranteze şi la remarcile explicative din paranteze.

Cîntare

1. Ce cînt plăcut! El a venit,
Mîntuitor promis;
Inimi, Lui tron să-i gătiţi
Şi în cîntec să-L măriţi.

2. Vine El, „Soare-al Dreptăţii",
S-alunge nori, ceaţă,
Să dea flori pustietăţii,
În veci zi de viaţă.

3. El vine să libereze,
Pe cei prinşi de Satan;
Va distruge-a morţii poartă,
Şi tot ce-i Lui duşman.

4. Vine-a ridica suflete
Să lege pe răniţi;
Din comori de graţie
Va da celor lipsiţi.

5. Osana! binecuvîntat,
Prinţul nou de pace;
În cer veşnic va fi adorat:
El cu drept domneşte.

Capitolul IV

Timpurile neamurilor

CE SÎNT TIMPURILE NEAMURILOR - ÎNCEPUTUL, LUNGIMEA, SFÎRŞITUL LOR, A. D. 1914 - EVENIMENTE CARE LE ÎNSOŢESC - EVENIMENTE CARE LE URMEAZĂ - TIMP LITERAL ŞI TIMP SIMBOLIC - UN TIP REMARCABIL - INDICAŢII PREZENTE - ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU TREBUIE SĂ RĂSTOARNE CONDUCEREA NEAMURILOR - TREBUIE, DECI, SĂ SE ORGANIZEZE ÎNAINTE DE SFÎRŞITUL EI, ÎNAINTE DE A. D. 1914 - DE CE I SE ÎMPOTRIVESC ÎMPĂRĂŢIILE NEAMURILOR - CUM ŞI DE CE TOŢI O VOR ACCEPTA ÎN FINAL CU BUCURIE - „DORINŢA TUTUROR NAŢIUNILOR VA VENI"

(Deoarece subiectul examinat în acest capitol este în strînsă legătură cu cel din capitolul 13, Volumul I, cititorul va fi mult ajutat citind din nou acel capitol înainte de a începe studiul acestuia.)

„Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri pînă se vor împlini timpurile neamurilor" - Luc. 21:24 - Cornilescu rev..

138. Expresia „timpurile neamurilor" este aplicată de Domnul Isus intervalului de timp din istoria lumii cuprins între înlăturarea împărăţiei tipice a lui Dumnezeu, împărăţia lui Israel (Ezec. 21:25-27) şi introducerea şi stabilirea antitipului ei, adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu, cînd Christos „va veni în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinţii Săi şi admirat în toţi cei care au crezut" - 2 Tes. 1:10 - Cornilescu rev..

139. În acest interval de timp stăpînirea pămîntului a fost exercitată de guverne păgîne, adică ale nea-

murilor, iar Israel trupesc ca şi cel spiritual au fost şi trebuie să fie supuşi acestor puteri, pînă la expirarea timpului lor (Rom. 13:1). Cu toate că Dumnezeu nu aprobă nici nu recomandă aceste guvernări, El le recunoaşte totuşi, cu alte cuvinte El îngăduie într-un scop înţelept stăpînirea lor, pentru un timp hotărît.

140. Domnia asupra pămîntului a fost dată la început lui Adam, pentru a-l supune, a-l stăpîni şi conduce după dreptate (Gen. 1:28). Însă Adam a căzut şi domnia pierdută prin păcat a fost luată de la el. Apoi Dumnezeu a îngăduit îngerilor să încerce salvarea omenirii din păcat, dar unii dintre ei „nu şi-au păstrat starea de la început" şi au păcătuit, ceea ce a dus la nimicirea lor prin potop (Iuda 6; Gen. 6:1-7,11-13). După potop Dumnezeu a făcut cunoscută lui Avraam intenţia Sa de a salva omenirea păcătoasă, muribundă, prin posteritatea lui Avraam, ridicînd din ea un mare eliberator, conducător şi învăţător, zicînd: „Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînţa ta" - Gen. 22:15-18.

141. Aceasta a fost cea dintîi aluzie la o stăpînire naţională, universală asupra pămîntului. Această aluzie venită din partea lui Dumnezeu presupunea o calificare specială, o superioritate deosebită a acestui conducător asupra şi deasupra tuturor celorlalţi şi că va fi spre binele şi folosul tuturor oamenilor să se supună şi să asculte de un asemenea conducător. Această făgăduinţă din partea lui Dumnezeu s-a înrădăcinat adînc în minţile şi inimile posterităţii lui Avraam - Israel şi fără indoială că edomiţii şi moabiţii, rudele lor, o cunoşteau. Este probabil că o asemenea speranţă naţională a ajuns şi la cunoştinţa celorlalte naţiuni, ceea ce a născut în ele

dorinţa de a fi naţiunea conducătoare şi de a cuceri stăpînirea universală, socotindu-se tot atît de capabile şi de îndreptăţite ca şi oricare alt neam din sămînţa lui Avraam să stăpînească, să înveţe şi să binecuvînteze astfel pe toate celelalte naţiuni.

142. Speranţa lui Israel de-a ajunge la dominaţia universală, nu pentru că neamurile doreau aceasta, ci prin alegerea lui Dumnezeu şi puterea Sa manifestată în favoarea lor, pare să se fi întins şi la alte naţiuni. Oricum însă, vedem că aceşti regi şi aceste popoare ale neamurilor considerau stăpînirile lor ca favoruri ale dumnezeilor la care se închinau. Acelaşi sentiment mai există şi astăzi, atît la mărunţii conducători şi prinţi cît şi la cei mai puternici regi şi împăraţi. Indiferent de slăbiciunile lor intelectuale sau fizice, de cît de incorect şi necorespunzător se conduc pe sine sau conduc pe alţii, ei sînt cu toţii stăpîniţi, în măsură apropiată nebuniei, de ideea că Dumnezeu i-a ales în mod special pe ei şi familiile lor pentru a guverna şi „BINECUVÎNTA" (?) tot pămîntul. Această teorie, acceptată de masa poporului, este cu mîndrie gravată pe medaliile, monedele şi documentele de stat, prin menţiunea: „Rege . . . prin graţia lui Dumnezeu".

143. Astfel, în timp ce israeliţii aşteptau şi nădăjduiau să stăpînească întreg pămîntul, potrivit făgăduinţei - nădejde pe care ei o crezură pe punctul de a se realiza mai cu seamă sub domnia lui David şi a lui Solomon, această năzuinţă spre imperiu universal deveni generală la celelalte naţiuni. Cînd sosi timpul ca Dumnezeu să ia coroana regească de la Israel, pînă va veni adevărata sămînţă ca să preia domnia, El hotărî să îngăduie regatelor neamurilor să încerce modul lor de a guverna,

ca omenirea să se convingă astfel că eforturile sale de a se autoguverna sînt inutile în condiţia sa păcătoasă din prezent. După cum odinioară dăduse îngerilor domnia pierdută de Adam spre a dovedi incapacitatea lor de a guverna şi de a binecuvînta lumea, tot aşa a lăsat acum această domnie în mîinile neamurilor pentru ca ele să poată încerca diferitele sisteme de guvernare fără ajutorul Său. Dumnezeu a îngăduit aceste diferite *experimente* ca tot atîtea învăţăminte folositoare şi necesare spre a ocupa intervalul de timp pînă cînd Unsul Domnului, care are dreptul, va veni şi va prelua domnia lumii ca să aducă la îndeplinire toate scopurile Sale îndurătoare.

144. După cum Israel după trup a fost tip al lui Israel spiritual, Biserica lui Christos, care de asemenea este numită în sensul său mai înalt „o preoţie împărătească, o naţiune sfîntă" (1 Pet. 2:9 - King James), care la timpul cuvenit va guverna şi binecuvînta toate naţiunile, tot aşa, în anumite privinţe, împărăţia lor a fost un tip al Împărăţiei lui Christos. Prin urmare, cînd a sosit timpul ca Dumnezeu să transfere domnia lumii în mîinile neamurilor, a trebuit mai întîi să fie luată coroana tipică de la Israel şi împărăţia lui tipică să nu mai fie recunoscută. Cînd Dumnezeu a făcut acest lucru, El a mărturisit că israeliţii *s-au dovedit ei înşişi nepotriviţi* de a li se încredinţa dominaţia universală, fiindcă deveniseră corupţi, vanitoşi şi idolatri, pe măsura ridicării lor naţionale. Sentinţa divină a acestei transferări a coroanei s-a dat sub domnia lui Zedechia şi este exprimată de profet în aceste cuvinte: „Aşa zice Iehova, Domnul: Să i se scoată diadema, şi să i se ia coroana! Acesta nu va mai fi cum a fost; înalţă pe cel umilit şi umileşte pe cel

înălţat. O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna, şi nu va mai sta, pînă ce nu va veni acela al căruia este dreptul şi acestuia o voi da" - Ezec. 21:25-27 (Sfînta Scriptură 1874); Gal. 3:29; Apoc. 2:26,27; 20:4-6; Dan. 7:27.

145. Această răsturnare a coroanei sau a domniei s-a îndeplinit: coroana a fost transferată mai întîi Babilonului, apoi Medo-Persiei, după aceea Greciei şi în sfîrşit Romei. Caracterul acestor imperii poate fi găsit în paginile istoriei, unde este în perfect acord cu descrierile profetice în chipul cel mare din viziunea lui Nebucadneţar şi în vedenia lui Daniel despre cele patru fiare (Dan. cap. 2 şi 7). Împărăţia lui Israel va rămînea deci răsturnată pînă cînd Christos, moştenitorul legitim al tronului lui Israel şi al întregului pămînt pe care l-a cumpărat cu sîngele Său preţios, va veni şi va lua domnia imperiului Său. După cum am văzut, imperiul Său va fi al cincilea imperiu universal al pămîntului, Împărăţia lui Dumnezeu sub toată întinderea cerurilor. Dar, spre deosebire de cele patru imperii anterioare care fuseseră permise şi recunoscute pentru un timp hotărît fără ca totuşi să fi fost aprobate, aceasta va fi aprobată şi stabilită de Dumnezeu ca reprezentanta Lui pe pămînt. Ea va fi Împărăţia lui Dumnezeu, Împărăţia Unsului lui Iehova şi va fi stabilită treptat, într-o perioadă de mare strîmtorare prin care se va încheia Epoca Evanghelică şi în care stăpînirile prezente vor fi total consumate, sfîrşindu-se în mijlocul unei mari confuzii - Dan. 2:44; Ţef. 1:14-17; 3:8,9.

146. În acest capitol prezentăm dovezi biblice că sfîrşitul complet al timpurilor neamurilor adică sfîrşitul contractului lor de domnie va fi atins în anul 1914 şi că această dată va vedea descompunerea guvernării oame-

nilor imperfecţi. Prin urmare, dacă Sfînta Scriptură sprijineşte acest fapt el va dovedi:

(1) Că Împărăţia lui Dumnezeu, pentru care Domnul ne-a învăţat să ne rugăm (Mat. 6:10.): „Vie împărăţia ta", va începe la această dată să-şi asume controlul universal şi că atunci în scurt timp va fi „ridicată" sau ferm stabilită pe pămînt, pe ruinele instituţiilor prezente.

(2) Că Acela care are dreptul la domnie va fi atunci prezent ca noul Conducător şi nu numai atît, dar va fi prezent mult timp înainte de această dată, deoarece El Însuşi va fi cauza directă a răsturnării acestor împărăţii ale neamurilor, zdrobindu-le ca pe vasele unui olar (Ps. 2:9; Apoc. 2:27) şi stabilind în locul lor guvernul Său drept.

(3) Că, puţin timp înainte de sfîrşitul acestei răsturnări, ultimul membru al Bisericii, „preoţimea regală", „corpul lui Christos", va fi glorificat împreună cu Capul, deoarece toţi membrii vor domni cu Christos ca împreună moştenitori cu El ai Împărăţiei Sale, care nu poate fi deplin „ridicată" fără toţi membrii.

(4) Că Ierusalimul, cu începere de la acest timp, va înceta să mai fie călcat în picioare de neamuri şi va fi ridicat din ţărîna dizgraţiei divine la locul de cinste, fiindcă „timpurile neamurilor" vor fi împlinite sau completate - Luc. 21:24.

(5) Că orbirea lui Israel va începe să dispară la această dată şi chiar mai înainte, întrucît „orbirea în parte" a lor va ţine *„pînă* va intra numărul deplin al neamurilor" (Rom. 11:25 - King James) sau, cu alte cuvinte, pînă cînd numărul total al celor luaţi dintre neamuri ca membri în Corpul, Mireasa lui Christos, va fi în întregime ales.

(6) Că marele timp de „necaz . . ., cum n-a mai fost niciodată de la începutul lumii" (Mat. 24:21,22) îşi va atinge punctul culminant într-o domnie universală a anarhiei şi că atunci oamenii vor învăţa să fie liniştiţi şi să recunoască pe Iehova ca Dumnezeul adevărat care trebuie să fie înălţat pe pământ - Ps. 46:10 - Cornilescu rev.. Starea de lucruri, comparată în limbaj simbolic cu valurile unei mări înfuriate, cu pământul topindu-se, cu munţii clătinîndu-se şi cu cerurile arzînd, va trece atunci şi „cerurile noi şi pământul nou" cu binecuvîntările lor paşnice vor începe să fie recunoscute de omenirea istovită din cauza necazului. Dar Unsul Domnului şi dreapta şi legitima Sa autoritate vor fi recunoscute mai întîi de o clasă de copii ai lui Dumnezeu care vor trece prin marele necaz; această clasă este reprezentată pe harta vîrstelor din Vol. I prin literele m şi t (vezi Vol. I, pag. . . .), apoi, la sfîrşitul timpului de necaz, de către Israel după trup şi, în cele din urmă, de către omenire în general.

(7) Că *înainte de această dată* Împărăţia lui Dumnezeu, organizată în putere, va fi pe pământ, pentru a lovi şi sfărîma chipul neamurilor (Dan. 2:34) şi a nimici cu desăvîrşire puterea acestor regi. Puterea şi domnia ei vor fi stabilite pe măsură ce prin influenţele şi agenţiile ei diferite va zdrobi şi spulbera „stăpînirile care sînt" - civile şi eclesiastice (fierul şi lutul) - Dan. 2:44,45.

Începutul timpurilor neamurilor, la 606 î. Chr.

147. Cuvintele Domnului nostru, „pînă se vor *împlini* timpurile neamurilor"*, implică ideea că aceste

*Cuvîntul grecesc „kairos", tradus aici prin „timpuri", înseamnă *un timp fixat*. Acelaşi cuvînt este tradus „timpuri"

timpuri trebuiau să aibă o limită precizată, pentru că nu s-ar putea spune despre o perioadă nedelimitată şi nedefinită că ea se va împlini. Astfel, deci, domnia neamurilor a avut un început, va dăinui un *timp anumit* şi se va sfîrşi la timpul hotărît.

148. Începutul acestor timpuri ale neamurilor este clar indicat de Scripturi. Dacă ele ne dau de asemenea şi lungimea acestei perioade fixate, sau a contractului de stăpînire a neamurilor, atunci vom putea şti cu precizie şi cînd se va termina ea. Biblia ne dă această perioadă determinată care trebuie să se împlinească, însă ea o dă în aşa fel încît n-a putut fi înţeleasă cînd s-a scris, nici înainte ca scurgerea timpului şi evenimentele istoriei să răspîndească lumina lor asupra ei. Chiar şi atunci, însă, ea n-a putut fi înţeleasă decît de cei care vegheau şi care nu erau supraîncărcaţi cu grijile acestei lumi.

149. Biblia ne dă o dovadă clară şi tare că „timpurile neamurilor" sînt o perioadă de 2520 de ani, de la anul 606 î. Chr. pînă la A. D. 1914 inclusiv. Această arendare a stăpînirii universale acordată guvernelor neamurilor a început, cum am văzut deja, prin Nebucadneţar, nu la începutul domniei lui, ci atunci cînd împărăţia tipică a lui Dumnezeu a încetat şi cînd stăpînirea asupra lumii a fost lăsată de Dumnezeu în mîinile neamurilor. Începutul acestor „timpuri ale neamurilor" este deci precis marcat ca fiind timpul cînd coroana împărăţiei tipice a lui Dumnezeu a fost luată de la Zedechia, ultimul rege al lui Iuda.

150. Potrivit cuvintelor profetului (Ezec. 21:25-27)

şi în textele următoare: Marcu 1:15, 1 Timotei 6:15, Apocalipsa 12:14, Fapte 3:19; 17:26. Cuvîntul „sezoane" din Fapte 1:7 este din acest cuvînt grecesc.

Zedechia a fost detronat şi Ierusalimul împresurat, transformat în ruine de armata lui Nebucadneţar şi în această stare a rămas timp de şaptezeci de ani - pînă la restaurarea din anul întîi al lui Cirus (2 Cron. 36:21-23). Deşi Ierusalimul a fost rezidit şi cei prinşi s-au întors în ţară, totuşi Israel n-a avut rege de atunci şi pînă azi (Osea 3:4). Restabiliţi în ţară şi repuşi în libertăţile lor personale de către Cirus, israeliţii, ca naţiune, au fost rînd pe rînd supuşi perşilor, grecilor şi romanilor; la prima venire a Domnului nostru ei se aflau sub jugul Romei, Pilat şi Irod fiind reprezentanţii Cezarului.

151. Cunoscînd aceste fapte nu va fi greu să găsim cînd au început timpurile neamurilor, căci primul an al lui Cirus este o dată bine precizată - atît istoria laică cît şi cea religioasă sînt de acord cu Canonul lui Ptolemeu care îl aşează în anul 536 î. Chr.. Dacă anul 536 î. Chr. înseamnă sfîrşitul celor şaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului şi începutul restaurării iudeilor, rezultă că răsturnarea împărăţiei lor a avut loc cu şaptezeci de ani înainte de 536, adică (536 + 70) în anul 606 î. Chr., care este data începutului timpurilor neamurilor.

152. Recunoscînd că Dumnezeu a arendat puterea guvernelor lumii sau neamurilor, înseamnă nu numai că ele trebuie să cadă, să fie înlăturate şi înlocuite cu Împărăţia lui Christos cînd timpurile lor se vor sfîrşi, ci şi că Dumnezeu nu le va lua domnia ca s-o dea Unsului Său înainte de expirarea contractului lor, deci înainte ca „timpurile neamurilor" să se împlinească. Prin cunoaşterea acestor fapte sîntem feriţi de acea falsă idee în care papalitatea a dus lumea - că Împărăţia lui Dumnezeu a fost *ridicată* la Rusalii şi a fost mai deplin stabilită atunci cînd, după cum se pretinde, Imperiul roman păgîn a fost

convertit la creştinism (la papalitate) şi a reuşit să ajungă să aibă puterea lumească şi spirituală asupra lumii. Noi vedem, mulţumită acestei profeţii privitoare la „timpurile neamurilor", că această pretenţie a bisericii Romei, mai mult sau mai puţin însuşită şi de protestantism, este falsă, că aceste naţiuni pe care atît papalitatea cît şi protestantismul le numesc naţiuni creştine şi ale căror guverne le numesc „creştinătate" (în engleză „Christendom" („creştinătate", „lumea creştină") provine din „Christ's Kingdom" („regatul lui Christos") - n. e.) nu sînt de fapt creştine. Ele sînt „împărăţiile acestei lumi" iar Împărăţia lui Christos nu poate lua controlul înainte să se fi împlinit „timpurile" lor, cu toate că ea se va pregăti şi se va organiza pentru aceasta în puţinii ani ce vor încheia „timpurile neamurilor", cînd aceste regate vor fi cutremurate, dezintegrate şi vor cădea în anarhie.

153. În decursul Vîrstei Evanghelice Împărăţia lui Christos existase numai în stadiu de început, în umilinţă, fără putere şi fără privilegiu de a domni - fără coroană şi avînd numai sceptrul făgăduinţei, necunoscută de lume şi supusă „stăpînirilor care sînt" - împărăţiilor neamurilor. Moştenitorii Împărăţiei cereşti trebuie să continue în aceste condiţii pînă la timpul stabilit pentru a domni împreună cu Christos. În decursul timpului de strîmtorare care va încheia această vîrstă ei vor fi înălţaţi la putere, însă „domnia" dreptăţii asupra lumii nu poate avea loc înainte de 1915 - cînd „timpurile neamurilor" îşi au sfîrşitul. Este deci de datoria membrilor Bisericii să aştepte cu răbdare timpul stabilit pentru triumfala şi glorioasa lor domnie, să stea la o parte de împărăţiile acestei lumi, ca străini, peregrini şi oaspeţi, şi ca moştenitori ai Împărăţiei viitoare să-şi

centreze toate ambiţiile şi speranţele în ea. Creştinii ar trebui să recunoască adevărata natură a acestor împărăţii şi să se ţină separaţi de ele, dîndu-le respectul şi ascultarea cuvenită pentru că Dumnezeu le-a îngăduit să guverneze. După cum ne învaţă apostolul Pavel: „Orice suflet să fie supus autorităţilor care sînt mai presus decît el; căci nu este autoritate decît de la Dumnezeu" - Rom. 13:1 - Cornilescu rev..

154. Israel trupesc nu poate nici el să intre în moştenirea sa, de atîta timp făgăduită înainte de acest timp, cu toate că măsuri pregătitoare vor fi luate mai dinainte. Dumnezeu nu va stabili pe deplin nici faza pămîntească nici faza spirituală a Împărăţiei Sale înainte de a expira contractul neamurilor.

155. Coroana (domnia) a fost luată de la poporul lui Dumnezeu (de la ambele seminţe - spirituală şi trupească), pînă în ziua cînd „timpurile neamurilor" vor fi ajuns la sfîrşitul lor - la prezenţa glorioasă a lui Mesia, care va fi nu numai „Regele iudeilor", ci singurul „rege peste tot pămîntul în ziua aceea" (Zah. 14:9). Unii se pot gîndi că această îndepărtare a coroanei de la Israel a fost o violare a făgăduinţei: „sceptrul nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cîrmuire dintre picioarele lui, pînă ce va veni Şilo (Gen. 49:10 - Cornilescu rev.). Să observăm însă deosebirea dintre *coroană* şi *sceptru*, căci dacă coroana a fost luată în zilele lui Zedechia, sceptrul, cum vom vedea, n-a fost luat decît 639 de ani mai tîrziu - cînd Domnul nostru Isus, din seminţia lui Iuda şi din neamul lui David după trup, fu aprobat de Dumnezeu ca singurul şi legitimul moştenitor al sceptrului pămîntesc de atîta timp făgăduit.

156. Făgăduinţa lui Dumnezeu către Avraam,

reînnoită lui Isac şi lui Iacov, era că din posteritatea lor se va naşte marele Eliberator care va binecuvînta şi ridica nu numai familia lor în lume, ci „va *binecuvînta* TOATE familiile pămîntului" (Gen. 28:14). O vreme s-a sperat că Moise, marele legislator şi eliberator, era cel făgăduit, dar el le-a spus în mod profetic: „Domnul Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un prooroc *ca mine*" (Deut. 18:15), arătînd astfel că el nu era decît un tip al celui ce avea să vină; şi Moise muri. Apoi făgăduinţa: „sceptrul nu se va depărta din Iuda" (Gen. 49:10-Cornilescu rev.) a limitat aşteptarea la această seminţie şi toate celelalte seminţii se ţinură întrucîtva de Iuda, în măsura credinţei lor în făgăduinţele lui Dumnezeu, aşteptînd o binecuvîntare în unire cu Iuda, la timpul cuvenit. Cînd regele David se ridică din seminţia ce avea făgăduinţa, victoriile sale aduseră mari speranţe într-un regat întins al cărui influenţă să se extindă pînă va cuprinde întreaga lume şi va *supune* Legii toate naţiunile. Apoi, cînd înţelepciunea şi măreţia lui Solomon, a cărui faimă era universală, atinseră apogeul, totul făcea să se creadă că *domnia universală* era la îndemîna lor. Făgăduinţa lui Dumnezeu făcută lui David, că *din coapsele lui* va ridica un lăstar care va şedea de-a pururi pe tronul Său, limitase la o *singură familie* făgăduinţa pe care o avea seminţia lui Iuda, şi această familie era deja pe tronul lui Israel. Cînd marele templu al lui Solomon fusese clădit şi cînd sute de cîntăreţi şi de preoţi formară acolo o impunătoare privelişte, cînd faima înţelepciunii şi bogăţiei lui Solomon se răspîndise în lumea largă, cînd regii îi trimiteau daruri şi doreau favorurile lui, cînd regina din Seba veni cu daruri ca să vadă pe regele cel mai vestit şi cel mai minunat din cîţi

a cunoscut lumea vreodată, nu este de mirare că pieptul iudeilor fu plin de speranţă şi de mîndrie, deoarece momentul înălţării seminţei lui Avraam şi al binecuvîntării tuturor popoarelor, pe care îl aşteptau de atîta timp, părea chiar sosit**.

157. Amară le-a fost însă dezamăgirea cînd, după moartea lui Solomon, împărăţia fu sfîşiată şi în cele din urmă complet răsturnată şi cînd poporul care spera să cîrmuiască şi să binecuvînteze neamurile ca naţiunea sfîntă a lui Dumnezeu fu dus în robia Babilonului. „Pe malurile rîurilor Babilonului, şedeam jos şi plîngeam, cînd ne aduceam aminte de Sion" - Ps. 137.

158. Însă, deşi coroana, adică *puterea* de a guverna a fost îndepărtată, *dreptul* de a guverna (sceptrul), cuprins la început în făgăduinţa lui Dumnezeu, n-a fost îndepărtat, şi cu toate că domnia universală a fost dată lui Nebucadneţar şi urmaşilor săi, cum este ilustrat prin chipul cel mare şi prin cele patru fiare, acest lucru n-a fost, totuşi, decît pentru o perioadă limitată. Făgăduinţa făcută la început lui Israel trebuia să se împlinească - coroana fu îndepărtată, dar sceptrul rămase pînă la venirea lui Şilo. Asta s-a şi spus în hotărîrea privitoare la Zedechia: Să i se ia coroana! O voi răsturna, şi nu va mai sta, *pînă* ce nu va veni acela *al căruia este dreptul* şi acestuia o voi da - Ezec. 21:27 - Sfînta Scriptură 1874.

159. În timp ce legămîntul făcut cu Avraam făgăduia domnia şi binecuvîntarea lumii prin sămînţa sa, legămîntul Legii, încheiat cu Israel, copiii lui Avraam, limita şi restrîngea acest legămînt avraamic, astfel că numai cei ce erau supuşi pe deplin şi desăvîrşit Legii puteau pretinde sau aveau dreptul să spere să participe la domnia şi la binecuvîntarea făgăduită în legămîntul

avraamic. Cunoştinţa acestui fapt a dus la formarea sectei fariseilor care pretindeau că împlinesc fără greşeală toate cerinţele Legii, „socotindu-se pe ei drepţi şi dispreţuind pe ceilalţi", numindu-i „vameşi şi păcătoşi" în timp ce ei înşişi se numeau „copiii lui Avraam", moştenitori ai domniei făgăduite care trebuia să binecuvînteze lumea - Ioan 8:33-39.

160. Învăţătura clară, puternică a Domnului nostru Isus fu în parte îndreptată împotriva rătăcirilor fariseilor care credeau că păzirea minuţioasă (din partea lor) a unor ceremonii exterioare ale Legii însemna o deplină supunere la litera şi spiritul ei. Domnul nostru învăţa ceea ce toţi creştinii ştiu astăzi, că Legea în plinătatea ei este de o perfecţiune atît de măreaţă şi că omul este atît de decăzut şi de *imperfect*, atît de împresurat de ispite înafară şi de plin de slăbiciuni înlăuntru, încît este cu neputinţă vreunuia din ei să împlinească această Lege în mod desăvîrşit şi să beneficieze de binecuvîntarea avraamică. Mustrările pe care Domnul nostru le adresa fariseilor nu trebuie înţelese deci ca imputări făcute străduinţelor fariseilor de a împlini fără greşeală Legea. El nu-i mustra nici pentru că nu împlineau în mod deplin Legea, lucru pe care nici un om imperfect nu-l poate face. El îi mustra din pricina făţărniciei lor, căci se amăgeau pe ei înşişi şi amăgeau şi pe alţii pretinzînd că sînt perfecţi şi sfinţi, pe cînd ei înşişi puteau să vadă şi puteau să vadă şi alţii că curăţenia lor era numai o spoială pe dinafară, inimile lor rămînînd tot necurate şi neconsacrate. El îi critica pentru că evlavia lor era numai de formă, numai pe buze, pe cînd inimile le erau departe de Dumnezeu. După cum declară Domnul nostru şi apostolul Pavel (Ioan 7:19; Rom. 3:20), nici unul din ei

nu ţinuse pe deplin Legea şi nu *putea* s-o ţină. Ei ar fi putut totuşi să se apropie mult mai mult de o respectare desăvîrşită a Legii şi a cerinţelor ei decît au făcut-o.

161. Domnul nostru nu numai că mărturisea prin cuvintele Sale că importanţa Legii consta în aceasta: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu *toată* inima ta, cu *tot* sufletul tău şi cu *tot* cugetul tău . . . şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi", ci El a ilustrat personal acest fapt, lăsîndu-se cu totul voinţei şi planului lui Dumnezeu, lăsînd la o parte orice plan şi orice ambiţie personală, precum şi orice căutare după interese personale - împlinind pe deplin voia lui Dumnezeu cu *toată* inima Sa, mintea Sa, sufletul Său şi cu toată puterea Sa şi iubind pe aproapele Său ca pe Sine însuşi, chiar pînă la moarte - Mat. 22:36-40.

162. Astfel, împlinind condiţiile Legii - supunîndu-i-se cu desăvîrşire, cum nici un membru din familia omenească imperfectă nu putea s-o *facă*, Domnul nostru Isus *a devenit moştenitorul tuturor binecuvîntărilor făgăduite în legămîntul Legii, încheiat cu Israel pe muntele Sinai, dovedind totodată că El era SĂMÎNŢA LUI AVRAAM, căreia i se aplica acum întreaga făgăduinţă avraamică*. Domnul nostru şi-a asigurat astfel *sceptrul* (dreptul făgăduit sau autoritatea de a domni pe pămînt) care de veacuri fusese făgăduit că îl va merita un membru din seminţia lui Iuda, din familia lui David şi lui i se va da. Marele premiu, la care nădăjduise Israel, după care alergase şi pe care-l dorise timp de veacuri, fusese în sfîrşit cîştigat de Leul (Puternicul) din seminţia lui Iuda. Şilo, marele *Pacificator*, venise; cel care nu numai că a făcut pace între Dumnezeu şi oameni prin sîngele crucii Sale, cînd a răscumpărat neamul omenesc din osînda morţii ce era

în mod drept asupra tuturor, dar care, de asemenea, cînd îşi va lua domnia şi marea Sa putere ca Rege al regilor şi Domn al domnilor, va învinge toată nedreptatea, tot răul şi tot păcatul şi va stabili pacea pe o bază sigură de sfinţenie. El este Prinţul Păcii.

163. Cînd sceptrul (*dreptul*), în virtutea legămîntului, trecu la Domnul nostru Isus, acest Legămînt al Legii *se sfîrşi*, căci cum ar fi putut Dumnezeu să continue a *oferi* altora, fie sub orice condiţie, premiul care fusese deja cîştigat de Şilo? Prin urmare, după cum declară apostolul, Christos a pus capăt Legii (legămîntului) „pironind-o pe cruce" - Col. 2:14; Rom. 10:4.

164. Prin acest fapt „Prinţul păcii" a asigurat supuşilor atît iertarea păcatelor cît şi restabilirea, şi a stabilit o Împărăţie veşnică pe temeiuri de dreptate, cum pe nici o altă cale nu s-ar fi putut face. Astfel s-a îndeplinit profeţia; „Sceptrul nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cîrmuire („legiuitorul" - King James; n. e.) dintre picioarele (coapsele) lui, *pînă* va veni Şilo" (Gen. 49:10 - Cornilescu rev.). Deci sceptrul s-a îndepărtat din Iuda pentru a fi dat „*Leului* (celui puternic, fiinţei spirituale mai presus de toate, Domnului slavei), *din seminţia lui Iuda*", care deţine acum acest sceptru (sau titlu de autoritate) ca Rege al regilor şi Domn al domnilor - Apoc. 5:5; 19:16.

165. Chiar după cei şaptezeci de ani de robie în Babilon, cei care s-au întors pentru a reclădi templul şi zidurile cetăţii erau dintre acei care aveau în inimă făgăduinţa lui Dumnezeu, care aşteptau mîngîierea lui Israel (Luc. 2:25). Ei se grupară în jurul seminţiei lui Iuda, amintindu-şi de făgăduinţele lui Dumnezeu că Legislatorul, Eliberatorul, marele Şilo sau cel ce aduce pacea

trebuie să vină în această seminţie. Dar vai, cînd Pacificatorul, Cel ce curăţă nedreptatea şi aduce împăcarea prin sîngele crucii Sale a venit, ei îl dispreţuiră şi-l respinseră, deoarece ei nu aşteptau un Mare preot, ci un mare general.

166. Şilo, primind la învierea Sa sceptrul şi „toată puterea", din pricina ascultării Sale pînă la moarte, într-adevăr va binecuvînta pe Israel mai întîi - însă nu pe Israel trupesc, căci nu toţi sînt adevăraţi israeliţi cîţi sînt după trup - Rom. 9:6. Şilo, *moştenitorul*, caută şi găseşte copii ai lui Avraam după spirit, atît pe cei din posteritatea sa legitimă cît şi pe cei dintre neamuri care au moştenit credinţa şi ascultarea lui Avraam - ca să facă din ei un popor care să-i poarte numele - Fapt. 15:14. *„După aceasta"* (după ce adunarea Bisericii Sale alese se va termina - în secerişul sau sfîrşitul Veacului Evanghelic, la încheierea timpurilor neamurilor) favoarea Sa se va întoarce iarăşi la Israel, El va zidi din nou ruinele lui şi în cele din urmă pe ale tuturor familiilor de pe pămînt pe temeiuri mai bune, aşa cum mintea şi inima omului nu şi-ar fi putut închipui. El, care deţine acum sceptrul - *„al căruia este dreptul"* (Ezec. 21:27 - Sf. Scriptură 1874) de a domni - va primi, deopotrivă, şi coroana la expirarea „timpurilor neamurilor" (Luc. 21:24) şi „la el se va aduna poporul" (Gen. 49:10 - King James). Sceptrul sau dreptul la „toată puterea în cer şi pe pămînt" (Mat. 28:18) Lui i-a fost dat la învierea Sa, dar El aşteaptă timpul stabilit de Tatăl - limita „timpurilor neamurilor" - înainte de a-şi lua în stăpînire marea Sa putere şi de a-şi începe glorioasa domnie - vezi Apoc. 11:17,18; Evr.10:12,13.

167. Să nu uităm data găsită deja a începutului acestor „timpuri ale neamurilor" - adică anul 606

î. Chr., în timp ce vom proceda la examinarea mărturiilor care dovedesc că durata lor este de 2520 ani, sfîrşindu-se în A. D. 1914.

168. Să nu ne aşteptăm însă să găsim aceste indicaţii profetice scrise în multe cuvinte. Dacă această indicaţie ne-ar fi fost dată aşa, ea ar fi fost cunoscută înainte de timpul cuvenit. De aceea ea a fost dată într-o formă ca să rămînă ascunsă pînă la „timpul sfîrşitului" - Dan. 12:4,10.

169. Cuvintele Domnului nostru Isus, că Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri pînă cînd se vor împlini „timpurile neamurilor", cuprind ideea unei perioade limitate şi determinate a domniei neamurilor, precum şi gîndul că aceste timpuri sînt legate şi măsurate într-un fel sau altul cu cetatea pămîntească a Ierusalimului şi cu casa trupească a lui Israel, cu toate că atît Israel spiritual cît şi cel trupesc au fost supuşi acestor puteri ale neamurilor. Se pune întrebarea: „Oare a prezis Dumnezeu ceva privitor la istoria lui Israel care să ne poată da lungimea exactă a acestor *„timpuri"* despre care a vorbit Domnul nostru"? Da, desigur.

170. Să ne întoarcem la Leviticul. În el găsim binecuvîntări şi blesteme cu caracter pămîntesc şi vremelnic. Dacă Israel se va supune cu credincioşie lui Dumnezeu, el va fi binecuvîntat mai presus de toate celelalte neamuri. Dacă nu, anumite rele vor veni peste el. Concluzia este exprimată în aceste cuvinte: „Voi umbla printre voi şi voi fi Dumnezeul vostru şi voi veţi fi poporul meu . . . dar dacă nu Mă veţi asculta şi nu veţi împlini toate aceste porunci . . . Îmi voi întoarce faţa împotriva voastră şi veţi fi ucişi înaintea vrăjmaşilor voştri; cei ce vă urăsc vor domni peste voi." „Veţi

semăna sămînţa în zadar, fiindcă vrăjmaşii voştri o vor mînca." „*Şi dacă, cu toate acestea, nu Mă veţi asculta, atunci* VĂ VOI PEDEPSI DE ŞAPTE ORI *mai mult* (în plus) *pentru păcatele voastre*" (Lev. 26:12,17,18,24,28; King James).

171. Această ameninţare, „ de *şapte ori*" (în engleză „seven times", expresie care se traduce prin expresia „de şapte ori", dar care cuvînt cu cuvînt se traduce „şapte timpuri" - n. e.), este menţionată de trei ori. Diferitele pedepse specificate înainte de expresia „*şapte ori*" arată diferitele lor captivităţi la asirieni, moabiţi, madianiţi, filisteni, etc., în decursul cărora Dumnezeu a avut în continuare grijă de ei. Tranzacţiile Lui cu ei au fost „învăţătură peste învăţătură, regulă peste regulă, puţin aici, puţin acolo" (Isa. 28:10 - Cornilescu rev.); ca şi pînă acum El continua să-i ţină în mînă şi cînd ei se căiau şi strigau către El, le răspundea şi-i elibera din mîna duşmanilor lor (Jud. 3:9,15). Dar, aceste pedepse neavînd efect, El a aplicat pe cea de şapte ori mai mult, cu care îi ameninţase. Coroana fu îndepărtată în mod permanent şi Israel, ca şi lumea întreagă, a fost supus puterilor de fiară pentru *şapte timpuri* (şapte ori). Astfel, li s-a întîmplat aşa cum i-a avertizat Dumnezeu: „Dacă cu toate acestea (pedepsele de mai înainte) nu mă veţi asculta, atunci vă voi pedepsi de *şapte ori mai mult*."

172. Ordinea de idei în care se află cele „*şapte ori*" (mai mult, în plus, adiţional) arată că ele implică o pedeapsă finală şi decisivă asupra acestui popor, *după* ce pedepsele anterioare suferite în repetate rînduri n-au putut să-l reformeze în mod permanent. Pedeapsa acestor „*şapte ori*" îşi va atinge scopul de a umili cu totul pe israeliţi în faţa lui Dumnezeu şi de a-i pregăti astfel

să primească binecuvîntările Sale. Prin urmare, aceste *şapte ori* se referă la *lungimea timpului* în care neamurile aveau să-i cîrmuiască; fără îndoială Domnul nostru făcea referire la această perioadă de „şapte ori" (şapte timpuri - n. e.) cînd vorbea de *timpurile* neamurilor - Luc. 21:24.

173. După cum am dovedit deja, aceste timpuri au început cînd *micile captivităţi şi pedepse* făcură loc acestei mari şi finale pedepse naţionale a celor „şapte ori", cînd ultimul lor rege, Zedechia, a fost îndepărtat. A urmat atunci o lungă perioadă de pedepse - cele „şapte ori" („şapte timpuri" - n. e.) prezise sau 2520 de ani.

174. În Biblie un *timp* are înţelesul de un an, n-are importanţă dacă este vorba de un an literal sau simbolic, căci în momentul emiterii unei profeţii era imposibil de ştiut dacă *timpul* menţionat era literal sau simbolic. Profeţii căutară cu sîrguinţă, dar în zadar, să ştie ce timp sau ce *fel de timp* (literal sau simbolic) arată Spiritul (1 Pet. 1:11 - Cornilescu rev.). Un an *simbolic*, aşa cum este folosit în profeţii, se calculează pe baza unui an lunar, 12 luni de cîte 30 de zile fiecare sau 360 de zile, fiecare zi reprezentînd un an. Prin urmare „un timp" sau un an, dacă este simbolic, înseamnă trei sute şaizeci (360) de zile simbolice iar „şapte timpuri" echivalează cu 2520 (7 x 360 = 2520) de zile simbolice sau de ani literali - Num. 14:34; Ezec. 4:6.

175. Chestiunea ce se prezintă aici este de a şti dacă aceste „şapte timpuri" au înţeles literal sau simbolic. Este vorba de şapte ani sau două mii cinci sute douăzeci de ani (2520)? Răspundem: acestea au fost timpuri simbolice, 2520 de ani. Ele nu pot fi înţelese ca şapte ani literali, deoarece Israel a avut mai multe pedepse de mai

lungă durată; de exemplu ei au fost înrobiţi de regele Mesopotamiei opt ani (Jud. 3:8), de regele Moabului optsprezece ani (Jud. 3:14), de regele Iabin douăzeci de ani (Jud. 4:2,3), de filisteni o perioadă de patruzeci de ani şi alta de optsprezece ani (Jud. 10:7,8; 13:1), în afară de robia de şaptezeci de ani în Babilon. Toate aceste perioade fiind mult mai lungi decît „şapte timpuri" sau şapte ani literali şi aceste „şapte timpuri" fiind pedeapsa definitivă, cea din urmă şi cea mai lungă, se dovedeşte că este vorba de timpuri în înţeles simbolic şi nu literal, deşi cuvîntul evreiesc tradus prin „şapte timpuri" („şapte ori", în traducerile româneşti; n. e.) în Levitic 26:18,21,24,28 este acelaşi cu cuvîntul tradus la fel în Daniel 4:16,23,25,32 („şapte vremi", în Cornilescu - n. e.) cu deosebirea că în Daniel este adăugat cuvîntul *iddan*, pe cînd în Levitic este lăsat să fie subînţeles. De reţinut că el se repetă de patru ori în fiecare caz. În cazul lui Nebucadneţar aceste „şapte timpuri" s-au împlinit în 7 ani literali; însă, după cum vom vedea, atît Nebucadneţar cît şi cele „şapte timpuri" ale lui erau tipuri.

176. Drept dovadă că cele „şapte timpuri" de decădere ale lui Nebucadneţar (Dan. 4:16,23-26) au fost şapte ani literali este faptul că ele sau împlinit într-adevăr în şapte ani; tot aşa avem astăzi dovada că cele „şapte timpuri" de umilinţă şi de supunere a lui Israel şi a lumii, sub „puterile care sînt", sînt şapte timpuri simbolice sau 2520 de ani literali. Nu mai lipsesc astăzi acestei perioade decît 26 de ani pentru ca ea să fie împlinită şi în toate părţile se lucrează pentru terminarea domniei neamurilor şi pentru a aduce dreptatea veşnică şi toate binecuvîntările Noului Legămînt lui Israel cît şi întregii creaţii care geme - Rom. 8:19-21.

Sfîrşitul celor şapte timpuri ale lui Israel

177. Această lungă perioadă („şapte timpuri" sau 2520 de ani) de pedeapsă a lui Israel este perioada de domnie a naţiunilor - „timpurile neamurilor". Deoarece aceste „timpuri ale neamurilor" au început, cum am dovedit, în anul 606 î. Chr., ele se vor sfîrşi în A. D. 1914 (2520 - 606 = 1914). Atunci binecuvîntările descrise în ultima parte a aceluiaşi capitol (Lev. 26:44,45) se vor împlini. Dumnezeu îşi va aduce aminte de legămîntul făcut cu părinţii lor şi-l va îndeplini faţă de Israel - Rom. 11:25-27.

178. Acest lucru se poate arăta mai clar în modul următor:

Cele „şapte timpuri" de pedeapsă a lui Israel . . . . . 2520 ani
Aceste timpuri au început atunci cînd contractul de arendare a puterii a fost dat neamurilor, ceea ce s-a întîmplat, după cum am dovedit, în anul 606 î. Chr.; prin urmare în A. D. 1
din perioada lor trecuseră. . . . . 606 ani
iar restul arată data de 1914

179. Ca dovadă că *în uzanţa Bibliei* pentru profeţiile simbolice se socoteşte o *zi* pentru un an dăm exemplele următoare, care s-au împlinit în acest sens:

(a) Iscoadele au cercetat Canaanul 40 de zile, simbolizînd cei 40 de ani de călătorie a lui Israel prin pustiu - Num. 14:33,34.

(b) Cînd Dumnezeu a vrut să anunţe prin Ezechiel o perioadă de necazuri pentru Israel, El a făcut pe profet s-o simbolizeze, zicînd; „Îţi pun cîte o zi pentru fiecare an" - Ezec. 4:1-8.

(c) În aceea remarcabilă profeţie, împlinită deja, a lui Daniel (9:24-27), pe care am examinat-o în capitolul precedent şi în care este arătată perioada pînă la ungerea Domnului nostru Isus precum şi cei şapte ani de favoare a lui Israel ce urmează şi în mijlocul cărora Mesia fu „tăiat" (King James), este folosit timpul simbolic: fiecare zi din aceste şaptezeci de săptămîni simbolice reprezintă un an, căci aşa s-au împlinit.

(d) La fel, în Daniel 7:25 şi 12:7 perioada de triumf a papalităţii este arătată ca fiind trei timpuri şi jumătate; noi ştim (şi va fi arătat în acest volum) că această profeţie s-a împlinit în 1260 de ani (360 x 3,50 = 1260).

Aceeaşi perioadă este menţionată şi în Apocalipsa: în capitolul 12:14 ea este arătată prin trei timpuri şi jumătate (360 x 3,50 = 1260); în capitolul 13:5 prin patruzeci şi două de luni (42 x 30 = 1260) iar în capitolul 12:6 este arătată ca fiind de 1260 de zile. Împlinirea acestor profeţii va fi examinată amănunţit mai la urmă. Pentru moment este suficient să observăm că folosirea de către Spiritul Sfînt a cuvîntului „timpuri" în alte pasaje este în acord cu prezenta folosire a acestui termen - că în profeţiile simbolice un „timp" înseamnă un an simbolic de 360 de ani. Faptul că trei timpuri şi jumătate aplicate la lungimea timpului bisericii apostate s-au împlinit în 1260 de ani stabileşte principiul după care trebuie să se calculeze cele *şapte timpuri* de domnie a neamurilor (360 x 7 = 2520) şi dovedeşte că sfîrşitul lor va fi în anul 1914, căci dacă trei timpuri şi jumătate fac 1260 de zile (ani), şapte timpuri vor fi o perioadă de două ori mai lungă, adică de 2520 de ani.

180. Dacă cele „şapte timpuri" ale lui Israel s-ar fi împlinit în şapte ani literali atunci binecuvîntările ce le

erau garantate prin legămîntul necondiţionat făcut de Dumnezeu cu părinţii lor ar fi trebuit să urmeze numaidecît la sfîrşitul celor şapte ani (vezi Lev. 26:45 şi Rom. 11:28), ceea ce însă nu s-a întîmplat. Ei nu s-au bucurat încă de aceste binecuvîntări făgăduite. Pavel (Rom. 11:25,26) declară că acest legămînt nu poate fi împlinit înainte ca Biserica Evanghelică aleasă, corpul lui Christos, să fie completată ca eliberatorul lor, prin care legămîntul va fi pus în aplicare. „Iată legămîntul pe care-l voi face cu casa lui Israel după *zilele acelea*" (cele *„şapte timpuri"* de pedeapsă), zice Domnul: voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăţa pe aproapele sau pe fratele său zicînd, „Cunoaşte pe Domnul!" Ci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic pînă la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor" (Ier 31:33,34; Evr. 10:16,17). „În zilele acelea (zilele de favoare ce vor urma după cele şapte timpuri de pedeapsă) nu se va mai spune: „părinţii au mîncat aguridă şi copiilor li s-au strepezit dinţii", ci fiecare (care va muri) va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om care va mînca aguridă i se vor strepezi dinţii!" - Ier. 31:29,30.

181. Restaurarea de la sfîrşitul celor şaptezeci de ani din robia în Babilon n-a fost o eliberare din robia neamurilor, căci Israel le-a fost mereu tributar de atunci. Această restaurare a servit numai să adune la un loc un popor la care trebuia să vină Mesia, căci neamurile continuară să ţină înrobiţi pe israeliţi şi din pricina aceasta Domnul Isus spunea că ei vor continua să fie călcaţi în picioare pînă cînd se vor împlini timpurile

neamurilor. Lumea este martoră a faptului că pedeapsa lui Israel a fost continuă sub domnia neamurilor, începînd din anul 606 î. Chr., că ea continuă încă şi că nu se poate spera în reorganizarea lor naţională înainte de anul 1914, limita celor „şapte timpuri" ale lor sau a celor 2520 de ani. Dar, această lungă perioadă a pedepsei lor naţionale ajungînd acum aproape de sfîrşit, noi putem vedea clar că smochinul neroditor este pe cale să înmugurească (Luca 13:6-9), ceea ce arată că iarna suferinţelor este pe sfîrşite, că vara milenară se apropie şi că atunci ei vor fi restabiliţi în moştenirea şi independenţa lor naţională. Faptul că acum există mari pregătiri şi speranţe în ce priveşte reîntoarcerea lui Israel în ţara lor este o dovadă puternică ce confirmă această învăţătură a Sfintelor Scripturi. În ceea ce priveşte semnificaţia unui astfel de eveniment, vezi Volumul I, pag. . .

O altă linie de mărturie

182. Daniel ne înfăţişează un alt tablou al „timpurilor neamurilor" în capitolul 4 din cartea sa. Aici domnia iniţială a omului asupra întregului pămînt, destituirea lui şi certitudinea restabilirii lui, care trebuie să înceapă la sfîrşitul „timpurilor neamurilor", este ilustrată în mod convingător într-un vis dat lui Nebucadneţar, în explicarea dată de Daniel şi în împlinirea lui cu Nebucadneţar însuşi.

183. În vis Nebucadneţar privea şi, iată, vedea un copac înalt în mijlocul pămîntului. Copacul acesta creştea şi se făcea puternic, vîrful lui ajungea pînă la cer şi se zărea pînă la marginile pămîntului. Frunzişul era frumos şi roadele lui erau îmbelşugate şi toţi găseau

hrană în el. Fiarele cîmpului se adăposteau la umbra lui, păsările cerului îşi făceau cuiburi în ramurile lui şi din el se hrăneau toate vietăţile. Şi iată că un veghetor, un sfînt, se cobora din cer. El striga din răsputeri şi zicea aşa: „Tăiaţi copacul şi rupeţi ramurile; scuturaţi-i frunza şi risipiţi roadele; fugăriţi fiarele de sub el şi păsările din ramurile lui! Dar trunchiul cu rădăcinile lui lăsaţi-l în pămînt şi legaţi-l cu lanţuri de fier şi de aramă în iarba de pe cîmp, ca să fie udat de roua cerului şi să fie la un loc cu fiarele în iarba pămîntului. Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară şi vor trece *şapte vremuri* peste el. Hotărîrea aceasta a fost luată în sfatul străjerilor şi pusă la cale înaintea sfinţilor, ca să ştie cei vii că Cel Prea Înalt stăpîneşte peste împărăţia oamenilor, că o dă cui îi place şi înalţă pe ea pe cel mai de jos dintre oameni!" - Dan. 4:14-17.

184. Acest copac, remarcabil prin gloria şi frumuseţea lui, reprezintă prima stăpînire (domnie) a pămîntului, dată neamului omenesc prin reprezentantul şi capul său, Adam, căruia Dumnezeu îi spusese: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă, umpleţi pămîntul şi supuneţi-l şi *stăpîniţi* peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pămînt" (Gen. 1:28 - Cornilescu rev.). Gloria iniţială a omului şi puterea cu care fusese investit erau într-adevăr sublime; ele se întindeau peste tot pămîntul, pentru a binecuvînta, a hrăni, a adăposti şi a ocroti orice făptură vie. Dar, cînd a intrat păcatul în lume, a venit porunca să fie doborît copacul, şi gloria, frumuseţea şi puterea neamului omenesc au fost luate. Creaturile inferioare nu mai găsiră adăpost, ocrotire şi binecuvîntare sub influenţa lui. Moartea doborî marele copac, împrăştie rodul şi

frunzele lui şi lipsi creaţia inferioară de stăpînul şi *binefăcătorul ei.*

185. În ceea ce priveşte pe om, orice putere de a recîştiga domnia pierdută se dusese fără speranţă de întoarcere. Dar nu tot aşa era din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Stăpînirea provenea la origine din planul Său, era un dar binevoitor din partea Sa şi, cu toate că poruncise să fie tăiat copacul, rădăcina - scopul şi planul de restabilire al lui Dumnezeu - a continuat totuşi să dăinuiască, deşi legată cu lanţuri puternice ca să nu crească pînă la timpul hotărît de Dumnezeu.

186. După cum în vis imaginea se schimbă dintr-un trunchi de copac într-un om degradat şi adus la tovărăşie şi la asemănare cu animalele, detronat şi îndepărtat de gloria sa pe bună dreptate, tot aşa vedem pe om, pe domnul pămîntului, decăzut şi degradat, gloria şi stăpînirea fiindu-i îndepărtate. De cînd sentinţa a fost rostită, neamul omenesc şi-a avut partea cu animalele, iar inima omului a devenit animalică şi degradată. Ce impresionant este acest tablou, dacă considerăm starea semicivilizată sau primitivă din trecut sau din prezent a marii majorităţi a neamului omenesc şi faptul că însăşi mica minoritate care doreşte să învingă pornirile josnice n-a reuşit s-o facă decît într-o mică măsură, cu mari lupte şi cu permanente eforturi. Omenirea trebuie să rămînă în starea ei degradată, sub stăpînirea răului, pînă cînd va învăţa că Cel Prea Înalt domneşte în împărăţia oamenilor şi că El o dă cui voieşte. În timp ce oamenii se află în această stare de degradare Dumnezeu permite unor caractere dintre cele mai josnice să stăpînească peste ei, pentru ca amara lor experienţă din prezent să poată fi de trainic folos în viitor.

187. Conform explicării dată de Daniel, ni se spune că „toate aceste lucruri s-au împlinit asupra împăratului Nebucadneţar" (Dan. 4:28) şi că în această stare de nebunie, de degradare şi de animalitate el a rătăcit printre fiarele cîmpului pînă ce au trecut peste el „*şapte timpuri*" (şapte ani literali în cazul său). Explicarea pe care o dă Daniel visului nu priveşte decît împlinirea lui asupra lui Nebucadneţar. Dar faptul că visul, explicarea şi împlinirea lui sînt toate menţionate aici amănunţit, este o dovadă că relatarea acestora are în vedere un scop. Faptul, deci, că visul se potriveşte admirabil să ilustreze planurile lui Dumnezeu - de a supune întreg neamul omenesc stăpînirii celui rău pentru pedepsire şi disciplinare, pentru ca la timpul cuvenit să-l poată restaura şi stabili în dreptate şi la viaţă veşnică - ne împuterniceşte să-l acceptăm ca un tip plănuit de Dumnezeu.

188. Visul, în împlinirea lui asupra lui Nebucadneţar, este în mod special vrednic de atenţie, dacă ne amintim că el fusese numit *capul* conducător al domniei umane (Dan. 2:38) şi că lui, ca domn al pămîntului, i s-au adresat de către profet aproape aceleaşi cuvinte pe care Dumnezeu le-a adresat lui Adam la început: „Dumnezeul cerurilor ţi-a dat împărăţie, putere, bogăţie şi slavă. El ţi-a dat în mîini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele cîmpului şi păsările cerului, şi te-a făcut stăpîn peste toate acestea" (Dan. 2:37,38, compară cu Gen. 1:28). Nebucadneţar primi apoi, din cauza păcatului său, cele „şapte timpuri" de pedeapsă, după care mintea începu să-i revină şi restabilirea sa la domnie fu îndeplinită. El a fost restabilit în domnia sa cu o slavă şi mai mare după ce-a învăţat lecţia necesară, la care se referă, zicînd: „La sfîrşitul acestor zile, eu, Nebucadneţar,

am ridicat ochii spre ceruri şi mi-a venit iarăşi mintea la loc. Am binecuvîntat pe Cel Prea Înalt, am lăudat şi am cinstit pe Cel care trăieşte veşnic. Acela a cărui stăpînire este o stăpînire veşnică şi a cărui împărăţie este din generaţie în generaţie. Toţi locuitorii pămîntului sînt o nimica; El face ce vrea cu oastea cerurilor şi cu locuitorii pămîntului şi nimeni nu se poate împotrivi, nici nu poate să-I zică: „Ce faci?". În timpul acela mi-a venit mintea înapoi; slava împărăţiei mele, măreţia şi strălucirea mea mi s-au dat înapoi . . . am fost pus iarăşi peste împărăţia mea şi mi-au fost adăugate măreţii deosebite. Acum, eu, Nebucadneţar, laud, înalţ şi cinstesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sînt adevărate, toate căile Lui sînt drepte şi El poate să smerească pe cei care umblă cu mîndrie" (Dan. 4:34-37 - Cornilescu rev.).

189. Degradarea lui Nebucadneţar a fost un tip al degradării umane sub stăpînirile de fiare, în decursul celor şapte timpuri sau ani simbolici - un an pentru o zi, 2520 de ani - începînd din ziua aceea. Să se observe că acestea corespund exact cu cele şapte timpuri prezise asupra lui Israel, care se termină, cum s-a arătat, în 1914. Cele şapte timpuri au început sub acest Nebucadneţar, cînd Israel a fost dus în Babilon şi cînd coroana Împărăţiei lui Dumnezeu i-a fost îndepărtată.

190. Cu aceasta este în perfectă armonie faptul că profeţia, realizînd un tablou al acestor stăpîniri ale neamurilor, ni le reprezintă prin tot atîtea fiare sălbatice, în vreme ce Împărăţia lui Dumnezeu, la încheierea lor, este reprezentată ca fiind dată unuia *în asemănare cu un fiu al omului* - Dan. cap. 7.

191. Nu vedem motivul pentru care aceste fragmente ale istoriei unui rege păgîn au fost scrise, decît

dacă ar fi în scopul de a prefigura degradarea omenirii şi durata timpurilor neamurilor. Este un fapt neîndoielnic că aceşti şapte ani de degradare ilustrează cum nu se poate mai bine decăderea omenirii; un fapt este, de asemenea, că Dumnezeu a promis o restituire a domniei pământului după ce omenirea va fi învăţat anumite lecţii importante. Al treilea fapt este că cele *şapte* timpuri simbolice ale neamurilor (2520 ani) se sfîrşesc chiar în momentul cînd neamul omenesc îşi va recunoaşte propria degradare şi incapacitatea prezentă de a conduce lumea spre folosul ei şi va fi gata să primească domnia şi Împărăţia lui Christos. Această ilustraţie, atît de potrivită, ne dă convingerea că cei şapte ani ai lui Nebucadneţar, deşi s-au împlinit literal în persoana lui, aveau şi o semnificaţie mai înaltă, mai largă, ca o ilustraţie a celor şapte timpuri simbolice a domniei neamurilor, pe care le reprezintă.

192. Data exactă a decăderii lui Nebucadneţar nu este arătată, însă nici nu are vreo importanţă, deoarece perioada decăderii lui simboliza perioada întreagă a domniei neamurilor, care a început atunci cînd coroana împărăţiei tipice a lui Dumnezeu a fost îndepărtată de la Zedechia. Această domnie a fost de fiară chiar de la început; zilele ei sînt numărate, hotarele pe care i le-a fixat Iehova nu pot fi depăşite.

193. Ce înviorătoare este perspectiva pe care ne-o oferă viziunea încheierii acestor şapte timpuri! Israel şi neamul omenesc, reprezentat prin acest popor, nu vor mai fi călcaţi în picioare, asupriţi şi cîrmuiţi rău de puterile nemiloase ale neamurilor. Împărăţia lui Dumnezeu şi a Christosului Său va fi atunci stabilită pe pământ iar Israel şi întreaga omenire vor fi binecuvîntaţi

sub autoritatea Sa dreaptă şi echitabilă. Atunci rădăcina făgăduinţei şi a speranţei sădită mai întîi în Eden (Gen. 3:15), trecută peste potop şi transplantată în Israel, poporul tipic (Gen. 12:1-3), va înmuguri şi va înflori din nou.

194. Ea a început să înmugurească la prima venire a Domnului Isus Christos, dar anotimpul ce-i fusese hotărît pentru a înflori şi a-şi da roadele binecuvîntate în restabilirea tuturor lucrurilor nu era încă sosit. La sfîrşitul timpurilor neamurilor, însă, semnele sigure ale primăverii nu vor lipsi; bogate vor fi roadele verii şi glorios va fi secerişul toamnei cînd aceste roade vor fi adunate spre a se bucura în veacurile eterne de glorie care vor urma (Efes. 2:7). Atunci omul, care a fost la început adevăratul domn al pămîntului, va fi cu totul repus în poziţia sa, cu şi mai multă desăvîrşire şi glorie, ca în tip, şi el va lăuda, va preamări şi va onora pe Regele cerului - Dan. 4:34-37; Isa. 17:7,8; Mica 4:8.

195. Deja începem să vedem că omenirea îşi recapătă mintea, oamenii îşi dau seama întrucîtva de starea lor căzută şi caută să-şi îmbunătăţească condiţia. Ei chibzuiesc, fac proiecte şi planuri pentru a obţine o mai bună condiţie de trai decît cea la care au fost supuşi sub puterile de fiare. Însă, înainte de-a recunoaşte pe Dumnezeu şi domnia Sa asupra tuturor, ei vor mai avea încă o dată experienţa unui groaznic acces de nebunie; din această luptă vor ieşi slabi, neajutoraţi, istoviţi, însă cu mintea restabilită, aşa încît vor recunoaşte şi se vor apleca sub autoritatea Aceluia care vine pentru a restabili, pe bazele permanente ale experienţei şi ale cunoştinţei binelui şi răului, domnia dintîi, pierdută de atîta vreme din pricina neascultării.

196. Este adevărat că a pretinde, cum pretindem noi, că în cei douăzeci şi şase de ani ce vor urma toate guvernele prezente vor fi răsturnate şi spulberate înseamnă a aştepta lucruri mari. Dar, să avem în vedere că noi trăim într-un timp special şi particular, în „ziua lui Iehova", cînd lucrurile se desfăşoară cu mare repeziciune, cum este scris: „lucru scurt va face Domnul pe pămînt" (Rom. 9:28 - Sf. Scriptură 1874); (vezi Vol. I, cap. 15). În ultimii unsprezece ani aceste lucruri au fost propovăduite şi publicate în substanţă aşa cum sînt enumerate mai sus şi în acest timp scurt dezvoltarea influenţelor şi agenţiilor pentru răsturnarea celor mai puternice împărăţii ale pămîntului a fost minunată. În acest timp comunismul, socialismul şi nihilismul s-au ridicat dintr-o dată la o viguroasă existenţă şi deja pricinuiesc mare nelinişte conducătorilor şi mai marilor pămîntului, al căror suflet tremură de groază în aşteptarea celor ce vor veni pe pămînt, căci puterile prezente sînt puternic zguduite şi în cele din urmă vor trece cu mare zgomot - Luc. 21:26 - Cornilescu rev.; 2 Pet. 2:9; 3:7,10.

197. În faţa acestor puternice dovezi biblice privitoare la „timpurile neamurilor" noi considerăm ca un adevăr bine stabilit că sfîrşitul împărăţiilor acestei lumi şi stabilirea completă a Împărăţiei lui Dumnezeu vor avea loc către sfîrşitul anului 1915.* Atunci rugăciunea Bisericii, care de la plecarea Domnului ei n-a încetat să se roage „Vie împărăţia ta", va fi ascultată. Sub această înţeleaptă şi dreaptă administrare tot pămîntul va fi plin de slava lui Dumnezeu - de cunoştinţă, de dreptate şi de pace (Ps. 72:19; Isa. 6:3; Hab. 2:14) şi voinţa lui Dumnezeu se va face *„pe pămînt ca în cer"* - Mat. 6:10.

*Vezi prefaţa autorului (1916).

198. Profeţia lui Daniel, că Împărăţia lui Dumnezeu se va stabili nu după ce împărăţiile de pe pămînt vor fi spulberate, ci în zilele lor, în timp ce ele există încă şi sînt la putere, şi că tocmai Împărăţia lui Dumnezeu va fi aceea care va sfărîma (Dan. 2:44) şi va nimici toate acele împărăţii, este vrednică de consideraţia noastră specială. Aşa s-a întîmplat cu fiecare din aceste împărăţii de fiare; ele existau înainte de a cuceri domnia universală. Babilonul exista mult timp înainte de a cuceri Ierusalimul şi de a obţine stăpînirea (Dan. 2:37,38). Medo-Persia era în fiinţă înainte de a cuceri Babilonul şi aşa a fost cu toate imperiile. A trebuit ca fiecare să aibă o existenţă prealabilă, să primească o putere superioară înainte de a putea cuceri pe alţii. Aşa este şi cu Împărăţia lui Dumnezeu: ea exista în formă embrionară de 18 veacuri, însă, ca şi lumea în general, a fost supusă „autorităţilor care sînt" „rînduite de Dumnezeu" (Rom. 13:1). Împărăţia lui Dumnezeu nu va putea ajunge la stăpînire universală înainte ca cele „şapte timpuri" să se termine. Totuşi, ca şi celelalte, ea trebuie să obţină puterea necesară pentru răsturnarea acestor împărăţii înainte de a fi în măsură să le sfărîme în bucăţi.

199. Astfel, în această „zi a lui Iehova", „ziua strîmtorării", Domnul nostru ia marea Sa putere (pînă aici inactivă) şi domneşte; şi aceasta va cauza necazul, cu toate că lumea nu-L va recunoaşte un oarecare timp. Nu încape nici o îndoială că sfinţii au şi ei o parte în această lucrare de sfărîmare a împărăţiilor actuale, căci este scris: „să lege pe împăraţii lor cu lanţuri şi pe mai marii lor cu obezi de fier, şi să aducă la împlinire împotriva lor judecata scrisă! Aceasta este o cinste pentru toţi credincioşii Lui" (Ps. 149:8,9). Şi mai departe:

„Celui ce va birui şi celui ce va păzi, pînă la sfîrşit, lucrurile Mele, îi voi da stăpînire peste Neamuri. Le va cîrmui cu un toiag de fier şi le va zdrobi (*imperiile*) ca pe nişte vase de lut." - Apoc. 2:26,27; Ps. 2:8,9.

200. Examinarea făcută în volumul precedent privind marea deosebire ce există între caracterul Împărăţiei lui Dumnezeu şi cel al împărăţiilor de fiare ale pămîntului ne ajută să înţelegem şi deosebirea în modul de a face războiul. Metodele de cucerire şi de zdrobire nu vor semăna cîtuşi de puţin cu vreuna din cele întrebuinţate pînă acum la răsturnarea neamurilor. Acela care îşi ia acum marea sa putere pentru a domni este arătat în simbol (Apoc. 19:15) ca cel *din gura căruia* iese o sabie ascuţită „ca să lovească cu ea neamurile. Şi el le va păstori cu toiag de fier". Această sabie este ADEVĂRUL - Efes. 6:17. Sfinţii care sînt în viaţă precum şi mulţi oameni din lume sînt folosiţi acum ca nişte ostaşi ai Domnului pentru a da la iveală erorile şi răul. Dar să nu ne grăbim a conchide că aici este simbolizată o *convertire paşnică* a popoarelor, deoarece mai multe texte, între altele Apocalipsa 11:17,18, Daniel 12:1, 2 Tesaloniceni 2:8, Psalmii 149 şi 47, învaţă tocmai contrariul.

201. Nimeni, prin urmare, să nu fie surprins cînd vom arăta în capitolele următoare că ridicarea Împărăţiei lui Dumnezeu a început deja, că profeţiile arată că este cuvenit ca ea să înceapă să-şi exercite puterea în 1878 şi că „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic" (Apoc. 16:14), care se va termina în 1915* prin răsturnarea completă a autorităţii pămînteşti actuale, a început deja. Adunarea oştirilor în vederea acestei

*Vezi prefaţa autorului (1916).

bătălii este cum nu se poate mai vădită din punctul de vedere al Cuvîntului lui Dumnezeu.

202. Dacă vederea noastră nu este împiedicată de prejudecăţi, dacă potrivim bine telescopul Cuvîntului lui Dumnezeu, atunci vom vedea lămurit caracterul mai multor evenimente cuvenite să aibă loc în „ziua Domnului"; noi vedem că sîntem chiar în mijlocul acestor evenimente şi că „a venit ziua cea mare a mîniei Lui" - Apoc. 6:17.

203. Sabia adevărului este gata ascuţită pentru a lovi sistemele şi obiceiurile rele - civile, sociale şi eclesiastice. Mai mult, putem vedea că sabia a şi început să lovească: libertatea de gîndire şi drepturile civile şi religioase ale omului, multă vreme pierdute din vedere şi călcate în picioare de regi, împăraţi, papi, sinoade, concilii, tradiţii şi crezuri, sînt astăzi apreciate şi proclamate cum n-au fost niciodată înainte. Conflictul intern clocoteşte deja şi în curînd va izbucni ca un foc mistuitor; sistemele şi erorile omeneşti, care de multe veacuri au încătuşat adevărul şi au asuprit creaţia care geme, se vor topi în acest foc mistuitor. Adevărul - cunoştinţa despre el în continuă creştere şi răspîndire - este sabia care nedumereşte şi zdrobeşte capete pe toată întinderea pămîntului (Ps. 110:6). Dar, totuşi, cîtă binecuvîntare este ascunsă în această strîmtorare! Ea va pregăti neamul omenesc să aprecieze pe deplin dreptatea şi adevărul sub domnia Regelui dreptăţii.

204. Cînd, în cele din urmă, oamenii vor ajunge să înţeleagă că judecata este pusă în linie iar dreptatea în fir cu plumb (Isa. 28:17; Cornilescu rev.), ei vor învăţa de asemenea că numai regulile stricte ale dreptăţii pot asigura binecuvîntările pe care toţi le doresc. Cu totul descurajaţi de propriile lor căi şi de nefastele roade ale

egoismului, ei îi vor ura bun venit şi se vor supune dreptei autorităţi care va lua controlul. Şi astfel, după cum este scris, „va veni dorinţa tuturor neamurilor" - Împărăţia lui Dumnezeu sub controlul absolut şi nelimitat al Unsului lui Iehova (Hag. 2:7 - Cornilescu rev., vezi nota de subsol).

Cîntare

1. Ochii mei văd deja a Domnului meu sosire
Deja se simţeşte că El vine cu mînie
Văd în a Sa mînă flăcărînd marea sabie
Domnul s-apropie.

Corul

Aleluia, aleluia,
Aleluia, aleluia,
Aleluia, aleluia,
Domnul s-apropie.

2. Văd judecata Lui, cum cutreieră pămîntul
Gemutul şi semnul renaşterii precedîndu-l,
Judecata dreaptă prin ce se dărîmă tronuri
Domnul s-apropie.

3. Vremile păgîne au trecut pentru vecie,
Cu ele vor trece şi jalea şi păcatele,
Vezi Leul lui Iuda are sabia în mînă
Domnul s-apropie.

4. A şaptea trîmbiţă sunînd El nu pierde lupta
Va cerne inime judecînd în al Său tron sfînt,
Desfătează-te suflete şi laudă-l gură
Domnul s-apropie.

Capitolul V

Felul întoarcerii şi arătării Domnului nostru

ARMONIA FELULUI VENIRII A DOUA A DOMNULUI NOSTRU CU ALTE TRĂSĂTURI ALE PLANULUI DIVIN - CUM ŞI CÎND ÎL VA VEDEA BISERICA - CUM ŞI CÎND VA FI DESCOPERITĂ SLAVA DOMNULUI ASTFEL CA TOATĂ CARNEA S-O VADĂ - AFIRMAŢII APARENT CONTRADICTORII SÎNT ÎN ARMONIE - EL VINE „CA UN HOŢ" - NU CU MANIFESTĂRI EXTERIOARE ŞI TOTUŞI „CU UN STRIGĂT" - CU „GLASURI" - ŞI „CU SUNETUL MARII TRÎMBIŢE" - „EL SE VA DESCOPERI ÎN FLACĂRĂ DE FOC ADUCÎND RĂZBUNARE" - ŞI TOTUŞI „EL VA VENI ÎN ACELAŞI FEL" CUM A PLECAT - IMPORTANŢA TIMPULUI PROFETIC ÎN ACEASTĂ PRIVINŢĂ - ARMONIA INDICAŢIILOR PREZENTE

205. Ceea ce am văzut cu privire la apropiata încheiere a timpurilor neamurilor şi asigurarea că împlinirea speranţei Bisericii trebuie să aibă loc înainte* de această încheiere nu poate decît să mărească setea de adevăr a celor ce aşteaptă acum mîngîierea lui Israel. Lor le va fi sete să cunoască şi cea mai mică informaţie dată de Tatăl prin profeţi privind „secerişul", sfîrşitul sau perioada cu care se sfîrşeşte această vîrstă, - separarea grîului de neghină printre membrii în viaţă ai bisericii nominale, şi timpul schimbării celor biruitori, spre a fi împreună cu Domnul şi Capul lor şi a fi asemenea Lui

*Vezi prefaţa autorului (1916)

- 1 Ioan 3:2.

206. Pentru a putea aprecia natura şi înţelepciunea învăţăturilor profetice cu privire la aceste subiecte profund interesante este absolut necesar să avem o vedere clară atît despre *scopul* celei de-a doua veniri a Domnului Isus Christos cît şi despre *modul* cum El se va descoperi. Sperăm că toţi cititorii noştri s-au convins prin citirea Volumului I că *scopul* venirii Sale este să împace cu Dumnezeu pe „oricine voieşte", printr-un proces de conducere, învăţare şi disciplinare denumit judecare şi binecuvîntare. A examina *felul* venirii şi arătării Domnului este prin urmare un fapt de primă importanţă, înainte de a studia despre timpul secerişului, etc.. Cititorul trebuie să aibă clar în minte scopul întoarcerii Domnului cînd studiază felul acestei întoarceri şi pe ambele (atît scopul cît şi felul - n. e.) cînd studiază timpul. Acest lucru este necesar pentru a contracara vederile greşite ce preocupă deja numeroase persoane, vederi bazate pe idei false despre scopul şi felul venirii Domnului.

207. Să sesizăm şi să ţinem cît se poate de bine în minte faptul dovedit deja şi anume că planul lui Dumnezeu, executat de Christos, este un tot armonios şi că lucrarea celei de-a doua veniri este în strînsă legătură cu lucrarea celei dintîi precum sînt efectul şi cauza, adică marea lucrare a Restabilirii de la a doua venire urmează lucrării de răscumpărare îndeplinită la întîia venire, ca o succesiune logică, potrivit planului divin. De aceea, întoarcerea Domnului este *aurora speranţei pentru lume*, timpul distribuirii favorurilor asigurate prin răscumpărare - Vîrsta Evanghelică fiind doar o paranteză în decursul căreia se alege mireasa lui Christos pentru a fi asociată

cu Domnul ei în marea operă de restabilire, pe care El vine s-o înfăptuiască.

208. Deoarece Biserica lui Christos, care s-a dezvoltat şi format în decursul Vîrstei Evanghelice, trebuie să fie asociată cu Domnul ei în marea operă de restabilire din Vîrsta Milenară, prima lucrare a lui Christos la a doua Sa venire trebuie să fie adunarea Bisericii Sale alese. La aceasta face aluzie profetul, cînd zice: „Adunaţi-mi pe credincioşii Mei, care au făcut legămînt cu Mine prin jertfă" (Ps. 50:5 - Cornilescu rev.). Acest timp de adunare sau de „seceriş" se află în perioada de suprapunere a celor două vîrste. După cum vom dovedi, aceasta este o perioadă de patruzeci de ani, care, în acelaşi timp, încheie Vîrsta Evanghelică şi introduce Vîrsta Milenară (vezi Vol. I, pag. . . . şi harta vîrstelor). Această perioadă a secerişului are ca scop nu numai să separe grîul de neghină în biserica nominală, să adune şi să glorifice clasa grîului, ci mai trebuie să realizeze arderea (nimicirea) neghinei (ca neghină sau imitaţie a grîului - nu ca indivizi; focul nimicirii este simbolic ca şi neghina). De asemenea, în această perioadă se va aduna şi nimici roada rea a „viei pămîntului" (ambiţie, lăcomie şi egoism) care a crescut şi s-a copt în decursul veacurilor în împărăţiile acestei lumi şi în diferitele organizaţii omeneşti, civile şi sociale.

209. Cînd am tratat scopul întoarcerii Domnului nostru am dovedit că El va veni *în persoană*. Fie-ne îngăduit acum să prevenim pe cititorul studios împotriva unei confuzii de gîndire privind două expresii ale Domnului, care în aparenţă se contrazic: „Iată, eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrşitul veacului (*aionos* - vîrstei)" şi „Mă *duc* să vă pregătesc un loc . . . *voi veni*

din nou şi vă voi lua la Mine" (Mat. 28:20; Ioan 14:2,3 - Cornilescu rev.). Exemplul următor va ilustra armonia acestor două promisiuni: un om spune prietenului său în momentul cînd se despart: „Nu uita că voi fi cu tine tot timpul călătoriei tale!" Cum? Desigur nu în persoană, pentru că ei iau trenul pentru a merge în direcţii diferite, în localităţi diferite, ci în sensul că prin iubirea, prin gîndul şi interesul pe care le au unul pentru altul ei nu vor fi despărţiţi. Tot aşa, dar în înţeles mai înalt, Domnul a fost întotdeauna cu Biserica Sa, puterea Sa divină făcîndu-L în stare să o supravegheze, călăuzind şi ajutînd fiecare membru, de la primul pînă la ultimul. Acum, însă, nu examinăm prezenţa Domnului cu noi în acest înţeles figurativ, ci modul cum se va manifesta a doua Sa prezenţă şi arătare, „cînd va veni, ca să fie glorificat în sfinţii Săi şi admirat în toţi cei ce cred în ziua aceea" - 2 Tes. 1:10 Diaglott.

210. *Scripturile ne învaţă că Christos vine din nou* (Mat. 16:27) *ca să domnească pînă ce va pune pe toţi* vrăjmaşii sub picioarele Sale - pe orice adversar şi toate lucrurile care ar împiedica marea restabilire pe care El vine s-o înfăptuiască, ultimul vrăjmaş pe care-l va nimici fiind moartea (1 Cor. 15:25,26) şi că El va domni o mie de ani (Apoc. 20:6). Prin urmare aflăm, după cum de altfel ne putem aştepta, că un loc mult mai spaţios a fost rezervat în profeţii celei de-a doua veniri şi celor o mie de ani de domnie glorioasă şi de nimicire a răului decît celor treizeci şi patru de ani ai primei Sale veniri în vederea răscumpărării. Şi după cum am văzut că profeţiile arată diferitele faze importante ale celor treizeci şi patru de ani de viaţă pămîntească a lui Isus, de la Betleem şi Nazaret la fiere şi la oţet, la împărţirea

veşmintelor, la cruce, la mormînt şi la înviere, tot aşa ele ne arată diferitele faze ale celor o mie de ani ai prezenţei Sale a doua, în mod deosebit începutul şi sfîrşitul lor.

211. A doua prezenţă a Domnului va cuprinde, deci, o perioadă de timp mult mai lungă decît prima. Misiunea primei Sale veniri s-a terminat în mai puţin de treizeci şi patru de ani, pe cînd opera ce-o va avea de îndeplinit în decursul prezenţei Sale a doua va cere 1000 de ani. Se poate de altfel uşor vedea că deşi lucrarea de la întîia venire nu a fost mai puţin importantă decît lucrarea celei de a doua veniri, - da, deşi ea a fost *atît de importantă* încît lucrarea celei de-a doua veniri *n-ar fi fost niciodată posibilă fără ea* -, ea n-a fost totuşi atît de variată şi prin urmare cere mai puţină descriere decît venirea a doua.

212. În timp ce căutăm dovezi biblice în legătură cu a doua venire a Domnului, să nu aşteptăm mai mult ca la întîia venire să găsim ca profeţiile să indice un moment al sosirii Domnului deosebit de bogat în întîmplări şi să atragă atenţia tuturor oamenilor la faptul prezenţei Sale. Nu aceasta este metoda obişnuită a lui Dumnezeu şi nu s-a întîmplat aşa nici la întîia venire. Întîia venire a lui Mesia n-a fost observată prin nici o demonstraţie neaşteptată sau surprinzătoare, în afara ordinii obişnuite a lucrurilor, dar a fost manifestată şi dovedită prin îndeplinirea treptată a profeţiilor, arătînd observatorilor atenţi că evenimentele ce trebuiau aşteptate se îndeplineau la timp. Aşa va fi şi la a doua venire. Este mai puţin important a descoperi momentul precis al venirii Sale decît a discerne faptul prezenţei Sale atunci cînd va fi venit, după cum la întîia venire a fost mai important a putea recunoaşte prezenţa Sa, şi cu cît mai

repede cu atît mai bine, decît a cunoaşte data exactă a naşterii Sale. În ce priveşte venirea a doua, pe foarte mulţi îi interesează în primul rînd faptul şi momentul venirii Sale, însă ceea ce este mai important este *perioada prezenţei* (numită în Luca 17:28 zilele Fiului omului), după cum a fost la întîia venire. Momentul precis cînd începe această prezenţă va pierde cu timpul din importanţă; în schimb, scopul ei, precum şi lucrarea ce trebuie să se facă în această perioadă a prezenţei Sale va căpăta o importanţă mult mai mare.

213. Trebuie, de asemenea, să nu uităm că Domnul nostru Isus Christos nu mai este fiinţă omenească, deoarece ca om El s-a jertfit pe Sine ca preţ de răscumpărare pentru om, devenind om chiar pentru acest scop (1 Tim. 2:6; Evr. 10:4,5; 1 Cor.15:21,22). El este acum înălţat nespus de mult la natura divină. De aceea Pavel zice: „Chiar dacă am cunoscut pe Christos după carne, totuşi acum nu-L mai cunoaştem în felul acesta" (2 Cor. 5:16 - Cornilescu rev.). „El a fost înviat ca fiinţă *spirituală* dătătoare de viaţă" (1 Pet. 3:18; 1 Cor. 15:45) şi nu ca *om* din pămînt şi pămîntesc. El nu mai este, în nici un înţeles şi în nici o măsură, fiinţă omenească; căci nu trebuie să uităm ceea ce am învăţat (Volumul I, cap. 10), că naturile diferite sînt separate şi distincte. Din moment ce nu mai este în nici un înţeles şi în nici o măsură fiinţă omenească, nu trebuie să aşteptăm să-L vedem venind din nou ca fiinţă omenească, cum a venit la întîia venire. A doua Sa venire se va face într-un mod diferit, precum şi pentru un scop diferit.

214. Remarcînd faptul că *schimbarea* Domnului nostru de la natura umană la natura divină, după învierea Sa, a fost o schimbare mai mare decît aceea care

s-a petrecut cam cu treizeci şi patru de ani mai înainte, cînd a lăsat gloria fiinţei spirituale şi „s-a făcut trup" (Filip. 2:7-11), putem să examinăm cu mult folos şi amănunţit fiecare din acţiunile Sale în cele patruzeci de zile petrecute cu ucenicii Săi după învierea Sa, înainte de a se fi dus „la Tatăl", pentru că în decursul acestor patruzeci de zile El este Isus înviat care va veni din nou şi nu *omul* Isus Christos care s-a dat pe Sine ca preţ de răscumpărare pentru noi în moarte. Acela care a fost omorît fiinţă omenească în carne a fost făcuţ la învierea Sa fiinţă spirituală - 1 Tim. 2:5,6; Evr. 2:9; 1 Pet. 3:18*.

215. La a doua venire El vine nu pentru a se supune autorităţilor existente, pentru a plăti tribut Cezarului şi pentru a suferi umilinţă, nedreptate şi violenţă, ci vine pentru a domni, pentru a-şi pune în lucru toată puterea în cer şi pe pămînt. El nu vine în corpul umilinţei Sale, un corp omenesc pe care l-a luat vremelnic pentru a suferi moartea şi care era inferior corpului glorios pe

*În acest pasaj cuvintele „în" şi „prin" (Cornilescu - „în" şi „în" - „a fost omorît *în* trup, dar a fost înviat *în* duh - n. e.) au fost adăugate de traducători şi induc în eroare. Textul grecesc se citeşte simplu: „pus la moarte trup, înviat spirit". Domnul nostru a fost pus la moarte fiinţă trupească sau umană dar a fost înviat din moarte fiinţă spirituală. Şi fiindcă Biserica trebuie să fie *„schimbată"* pentru a fi asemenea lui Christos, este evident că schimbarea care a suferit-o Capul Bisericii este la fel cu schimbarea care este descrisă ca fiind rezervată biruitorilor, care vor fi schimbaţi de la natura umană la natura divină şi vor fi făcuţi asemenea Domnului lor - „părtaşi ai naturii divine" (2 Pet. 1:4; 1 Ioan 3:2). Descrierea următoare despre schimbarea sfinţilor este prin urmare aplicabilă şi Domnului lor, adică: „este semănat în neputinţă şi înviază în putere; este semănat trup firesc şi înviază trup duhovnicesc" (1 Cor. 15:43,44).

care-l avea înainte (Evr. 2:9), ci vine în gloriosul Său corp spiritual care este imaginea exactă a persoanei Tatălui (Mat. 16:27; 25:31; Evr. 1:3 - Cornilescu rev.). Fiindcă s-a supus Tatălui şi a ascultat, suferind chiar moartea cea mai ruşinoasă, Tatăl l-a înălţat la natura divină şi i-a dat un nume care este mai presus de orice nume - afară de cel al Tatălui (Filip. 2:9; 1 Cor. 15:27). Apostolul arată că „încă nu s-a arătat" priceperii noastre omeneşti ce este El acum. Noi nu ştim ce vom fi cînd vom fi asemenea Lui şi-L vom vedea aşa cum este (1 Ioan 3:2), nu în umilinţă cum era la întîia venire cînd îşi lăsase gloria de la început făcîndu-se sărac pentru noi pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogăţim.

216. Dacă considerăm înţelepciunea şi prudenţa metodelor Domnului nostru cînd îşi manifestă prezenţa faţă de ucenicii Săi după înviere, cît şi înainte, acest fapt ne va ajuta să ne amintim că aceeaşi înţelepciune va fi întrebuinţată în metodele Sale de a se descoperi Bisericii şi lumii la a doua Sa venire - metode care nu sînt neapărat similare, dar în fiecare caz ele corespund foarte bine scopului, care nu este niciodată de a alarma şi agita oamenii, ci de a *convinge* judecata lor la rece, calmă, despre marile adevăruri care trebuie imprimate asupra lor. Întîia venire a Domnului nostru n-a fost un eveniment uimitor, excitant, alarmant. Cît de liniştit şi de discret a venit! Atît de mult (liniştit şi discret - n. e.) încît numai cei ce aveau *credinţă* şi *umilinţă* au fost în stare să vadă în pruncul de umilă naştere, în omul durerilor, în prietenul celor umili şi săraci şi în sfîrşit în cel crucificat, pe Mesia cel aşteptat de atîta vreme.

217. Manifestarea prezenţei Sale după înviere trebuie să fi fost, potrivit firii lucrurilor, un fapt uluitor,

mai cu seamă dacă se ia în considerare schimbarea Sa de natură. Dar trebuia ca învierea Lui şi schimbarea naturii Sale să fie pe deplin dovedite atunci nu întregii lumi, ci martorilor aleşi care vor da pentru generaţiile viitoare o mărturie vrednică de crezare despre faptele pe care le văzuseră ei înşişi. Dacă toată lumea ar fi fost atunci informată depre aceste lucruri, mărturia ajunsă pînă în zilele noastre ar fi probabil mult mai puţin vrednică de crezare; ea ar fi atît de colorată şi deformată de ideile oamenilor şi de amestecată cu tradiţiile lor, încît adevărul ar putea apărea aproape sau cu totul de necrezut. Dar Dumnezeu n-a încredinţat adevărul decît martorilor aleşi, credincioşi şi vrednici de încredere. Observaţi, în timp ce citiţi relatarea învierii şi schimbării lui Christos, cît de perfect a fost îndeplinit *obiectivul* şi cît de clară, reală şi convingătoare a fost dovada ce li s-a dat în privinţa aceasta. Observaţi de asemenea grija Lui de a nu-i alarma sau stîrni nejustificat în timp ce le clarifica aceste mari adevăruri şi accentua asupra lor. De aceea, putem fi siguri că aceeaşi înţelepciune, prudenţă şi iscusinţă vor fi desfăşurate şi în metodele Sale pentru a face cunoscut faptul glorioasei Sale prezenţe la a doua Sa venire. În fiecare caz o judecată la rece, calmă va fi convinsă, deşi lumea în general va avea nevoie de o aspră disciplină pentru a fi adusă într-o atitudine potrivită de a primi mărturia, pe cînd cei ce au inima dreaptă vor avea binecuvîntata înţelepciune mai curînd. Dovezile despre învierea şi schimbarea Sa la natura spirituală n-au fost date discipolilor Săi toate deodată, ci încetul cu încetul, după cum erau în stare să le suporte şi într-un mod calculat pentru a le face cea mai profundă impresie.

218. În decursul celor trei ani şi jumătate de activitate a Domnului nostru discipolii Săi sacrificaseră prieteni, reputaţie, afaceri etc., pentru a-şi dedica timpul şi energia vestind prezenţa lui Mesia şi stabilirea Împărăţiei Sale. Dar, inevitabil, ei aveau idei nefinisate despre modul şi timpul înălţării Învăţătorului lor, ca şi despre făgăduinţa ce li se făcuse cu privire la înălţarea lor împreună cu El. O deplină cunoştinţă nici nu era necesară atunci; era întru totul suficient ca ei să facă cu credincioşie fiecare pas pe măsură ce el devenea cuvenit; de aceea Domnul îi învăţa puţin cîte puţin, după cum erau în stare să-L înţeleagă. Aproape de sfîrşitul misiunii Sale, El le-a zis: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Cînd va veni . . . duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul . . . şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu" - Ioan 16:12,13; 14:26.

219. Cine poate spune marea lor dezamăgire, cu toate că pe cît a fost posibil fuseseră înarmaţi împotriva ei, cînd au văzut că Acela pe care-l aşteptau şi căruia îi vesteau Împărăţia şi slava - lucruri ce li se păruse atît de aproape de realizare cu numai cinci zile înainte de crucificarea Lui - fu deodată luat dintre ei şi crucificat în mod ruşinos ca un făcător de rele (Ioan 12:1,12-19). Deşi ştiau că pe nedrept este învinuit şi crucificat, asta nu schimba cu nimic faptul că speranţele lor naţionale, îndelung nutrite, într-un rege iudeu care să restaureze neamul lor în influenţă şi putere, împreună cu speranţele, ambiţiile şi iluziile lor personale, privind importante funcţii şi mari onoruri în regat, erau toate deodată spulberate de întorsătura defavorabilă pe care o luaseră lucrurile prin crucificarea regelui lor.

220. Învăţătorul ştia totuşi foarte bine cît de dezolaţi, părăsiţi şi nedumeriţi vor fi ei, căci aşa era scris: „Voi bate păstorul şi oile vor fi risipite" (Zah. 13:7; Marc. 14:27). În decursul celor patruzeci de zile, între învierea şi înălţarea Sa, principala Sa grijă a fost, prin urmare, să-i adune din nou şi să le restabilească credinţa în El ca Mesia atît de mult aşteptat, dovedindu-le faptul învierii Sale şi descoperindu-le că de la învierea Sa, cu toate că şi-a reţinut aceeaşi individualitate, El n-a mai fost fiinţă umană, ci o fiinţă spirituală înălţată nespus de mult, avînd „toată puterea în cer şi pe pămînt" - Mat. 28:18.

221. El făcu ca vestea învierii Sale să ajungă la ei încetul cu încetul; mai întîi prin femeile (Maria Magdalena, Ioana, Maria mama lui Iacov, Salomea şi altele împreună cu ele - Marc. 16:1; Luc. 24:1,10) care veniseră dis-de-dimineaţă la mormînt pentru a-I unge trupul cu miresme şi parfumuri. În timp ce se întrebau cine le va rostogoli piatra de la intrarea în mormînt, se făcu un cutremur de pămînt şi cînd au ajuns văzură piatra deja rostogolită şi un înger al Domnului stînd deasupra ei, care le zise: „Nu vă temeţi, căci ştiu că voi căutaţi pe Isus care a fost răstignit. Nu este aici, a înviat după cum zisese; veniţi de vedeţi locul unde zăcea Domnul; şi duceţi-vă repede de spuneţi ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morţi. Iată că El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veţi vedea" - Mat. 28:5-7.

222. Se pare că Maria Magdalena s-a separat de celelalte femei şi a alergat să spună lui Petru şi lui Ioan (Ioan 20:1,2), pe cînd celelalte s-au dus să le spună celorlalţi ucenici, şi că după ce ea le-a părăsit Isus le-a apărut celorlalte pe drum şi le-a spus: „Bucuraţi-vă"

(Mat. 28:9,10). Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele şi să I se închine. Atunci Isus le-a zis: „Nu vă temeţi; duceţi-vă de spuneţi fraţilor Mei să meargă în Galileea (locuinţa lor): acolo mă vor vedea". Cu frică şi bucurie ele alergară să spună acest lucru celorlalţi ucenici. În amestecul sentimentelor lor, de surpriză, de nedumerire, de bucurie, de teamă şi de tulburare generală, abia găseau cuvinte să-şi povestească ciudata şi minunata experienţă. Cînd Maria îi întîlni pe Petru şi pe Ioan le zise cu tristeţe: „Au luat pe Domnul din mormînt şi nu ştiu unde L-au pus" (Ioan 20:2). Celelalte femei povestiră atunci cum au văzut la mormînt o viziune de îngeri care le-au spus că El este viu (Luc. 24:22,23) şi cum mai tîrziu îl întîlniseră pe Domnul în drum - Mat. 28:8,10.

223. Cea mai mare parte dintre ucenici primiră istorisirea lor pur şi simplu ca produsul unei excitaţii superstiţioase, dar Petru şi Ioan au spus: Noi mergem să vedem. Maria se întoarse la mormînt împreună cu ei. Petru şi Ioan văzură că trupul nu mai era acolo şi că giulgiul era cu grijă împăturat şi pus de-o parte, în vreme ce piatra de la intrare fusese rostogolită. Plecară apoi înmărmuriţi, în vreme ce Maria rămase acolo, plîngînd. Şi pe cînd plîngea s-a aplecat să se uite în mormînt şi a văzut doi îngeri care i-au grăit: „Femeie, de ce plîngi?" Ea le răspunse: „Pentru că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde l-au pus". Şi cînd se întoarse văzu pe Isus stînd în picioare, dar nu-l recunoscu. El o întrebă: „Femeie de ce plîngi? Pe cine cauţi?" Ea, presupunînd că este grădinarul, răspunse: „Domnule, spune-mi unde l-ai pus şi eu îl voi ridica". Atunci, cu glasul care îi era atît de familiar şi pe care ea îl recunoscu numaidecît, Domnul îi zise „Maria"!

224. A fost de ajuns atît pentru a-i întări credinţa în ceea ce-i spuseseră îngerii, şi anume că El a înviat, ceea ce pînă atunci i se păruse un vis sau un basm, şi-n bucuria ei izbucni: „*Învăţătorule*". Primul ei impuls fu să-L îmbrăţişeze şi să rămînă cu El. Dar Isus îi spuse cu blîndeţe că ea are de îndeplinit o misiune importantă şi anume să ducă în grabă vestea învierii Sale celorlalţi ucenici, care erau încă consternaţi şi în nedumerire, pentru a le întări credinţa. Isus îi zise: „Nu Mă atinge (greceşte *haptomai*, nu mă îmbrăţişa, nu pierde vremea acum cu alte manifestări ale iubirii tale), căci încă nu m-am suit la Tatăl Meu (voi mai sta puţin timp cu voi), ci du-te la fraţii Mei şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru" (Ioan 20:17). Prin celelalte femei El trimise de asemenea vestea că-L vor vedea în Galileea.

225. După aceste evenimente ajunse din urmă pe doi dintre ucenici, trişti şi dezorientaţi, care mergeau de la Ierusalim la Emaus, şi-i întrebă de pricina tristeţii şi deznădejdii lor - Luc. 24:13-35. Unul dintre ei răspunse: „Eşti tu singurul străin care stai în Ierusalim şi n-ai aflat ce s-a întîmplat în el în aceste zile? Ce? le zise El. Şi ei i-au răspuns: Ce s-a întîmplat cu Isus din Nazaret, care era un prooroc puternic în fapte şi în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea întregului popor. Şi cum preoţii cei mai de seamă şi mai marii noştri l-au dat să fie osîndit la moarte şi l-au răstignit. Noi trăgeam nădejde că El este acela care va elibera pe Israel; dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de cînd s-au întîmplat aceste lucruri. (Aici probabil şi-au adus aminte - Ioan 2:19,21,22.) Ba ne-au mai pus în uimire şi nişte femei de-ale noastre, care au fost de cu noapte la

mormînt, nu i-au găsit trupul şi au venit zicînd că li s-a arătat un înger care le-a spus că este viu. Iar cîţiva dintre noi s-au dus la mormînt şi-au aflat aşa cum au povestit femeile, dar pe El nu l-au văzut".

226. Nu este de mirare că erau dezorientaţi, şi cît de neobişnuit li se părea totul! Într-adevăr, cît de deosebite şi uimitoare fuseseră evenimentele celor cîteva zile din urmă!

227. Atunci, prin cuvinte tulburătoare, străinul le dovedi împlinirea profeţiilor chiar prin lucrurile care îi descurajaseră atît de mult şi care erau prezise prin profeţi că se vor împlini cu adevăratul Mesia, care, înainte de a putea conduce, binecuvînta şi ridica pe Israel şi lumea întreagă, trebuie s-o răscumpere mai întîi cu propria viaţă din blestemul morţii care venise peste toţi oamenii prin Adam şi că, după ce a înviat şi a fost înălţat în glorie de către Iehova, Învăţătorul lor trebuia să împlinească tot ce fusese prezis prin profeţi cu privire la gloria Sa viitoare, tot atît de sigur cum împlinise profeţiile care-I preziseseră suferinţele, umilinţa şi moartea. Aveau de faţă un minunat predicator şi o minunată predică! Aceste cuvinte sugerau idei şi deschideau noi aşteptări şi speranţe. Şi, deoarece se apropiau de sat, au stăruit de El să rămînă cu ei, fiindcă era spre seară şi ziua se sfîrşea. Intră deci şi rămase cu ei. În timp ce se aflau la masă, El luă pîinea, o frînse şi le-o dădu. Atunci li s-au deschis ochii, însă El dispăru din ochii lor.

228. Nu l-au recunoscut deci pînă în momentul acela şi totuşi au mers, au vorbit şi au stat la masă împreună cu El. Aşadar, nu după faţă L-au recunoscut, ci după obiceiul Lui de odinioară de a binecuvînta şi a frînge

pîinea, întărindu-le astfel credinţa în ceea ce deja auziseră - că înviase şi că-L vor vedea iarăşi.

229. Atunci cei doi ucenici, uimiţi şi plini de bucurie, se sculară în acelaşi ceas şi merseră înapoi la Ierusalim, spunîndu-şi unul altuia: „Oare nu ne ardea inima, cînd ne vorbea pe cale şi ne explica Scripturile?" Ajunşi la Ierusalim, i-au găsit adunaţi pe ceilalţi ucenici care, se bucurau de asemenea şi ziceau: „Într-adevăr Domnul a înviat şi s-a arătat lui Simon". Le-au povestit ce li s-a întîmplat pe drum şi cum L-au recunoscut cînd a frînt pîinea. Probabil că erau aproape toţi adunaţi în acea seară, uitînd de casă, de treburi şi de toate celelalte lucruri. Maria Magdalena, cu lacrimi de bucurie, zise: Eu l-am recunoscut în clipa cînd mi-a spus pe nume - pînă atunci nu puteam crede spusele îngerilor că a înviat. Apoi celelalte femei, de asemenea, povestiră minunata lor întîmplare de dimineaţă şi cum L-au întîlnit pe drum. Simon, la rîndul său, avea şi el ceva de spus şi, iată, încă alţi doi martori care veneau de la Emaus. Ce zi plină de evenimente! Nimic de mirare dacă după aceasta ei doresc să se întîlnească în fiecare zi întîi a fiecărei săptămîni ca să vorbească împreună despre aceste lucruri şi să-şi împrospăteze memoria cu toate împrejurările în legătură cu acel extraordinar eveniment al învierii Domnului, pentru ca inima să le „ardă" din nou. În timp ce mica societate înflăcărată şi fericită era adunată astfel, Domnul Isus Însuşi apăru deodată în mijlocul lor - Luc. 24:36-49 şi le zise: „Pace vouă!" De unde venise? Toate uşile casei unde se aflau adunaţi erau închise de frica iudeilor - Ioan 20:19,26, dar El apăruse pe neaşteptate, fără ca ceva să-I trădeze apropierea. Se înfricoşară crezînd că văd un spirit, dar El îi linişti şi le

spuse să nu le fie teamă. Le arătă mîinile şi picioarele şi le zise: „Eu sînt, pipăiţi-mă şi vedeţi că un spirit nu are carne şi oase, cum mă vedeţi pe mine avînd". Şi în timp ce încă tot nu credeau, atît de mare le era bucuria şi mirarea, le zise: „Aveţi aici ceva de mîncare?" Îi puseră înainte peşte fript iar El luă şi mîncă în faţa lor. Atunci le deschise *înţelegerea* (ochii minţii) şi le explică Scripturile, arătîndu-le din Lege şi profeţii că aceste lucruri s-au întîmplat exact aşa cum fuseseră prezise. Dar Toma nu era atunci de faţă - Ioan 20:24, de aceea, cînd ceilalţi ucenici i-au spus că văzuseră pe Domnul, el n-a vrut să creadă şi a zis: „Dacă nu voi vedea în mîinile Lui semnul cuielor şi dacă nu voi pune mîna mea în coasta Lui, nu voi crede!"

230. Trecuseră opt zile fără nici o manifestare nouă şi avuseseră timp să se gîndească liniştiţi şi să vorbească împreună despre întîmplările din acea minunată zi, cînd, fiind iarăşi adunaţi ca înainte, Isus apăru în mijlocul lor, întocmai ca în prima seară, zicînd: „Pace vouă!" (Ioan 20:26). De data aceasta era şi Toma de faţă, şi Domnul, adresîndu-i-se îi zise: „Adu degetul tău încoace şi vezi mîinile Mele şi adu mîna ta şi o pune în coasta Mea şi nu fi necredincios, ci credincios". Isus arătă astfel că ştia ce zisese Toma fără ca cineva să-i fi spus şi dădu această dovadă despre învierea Sa lui Toma care o ceruse pentru a putea crede. Toma răspunse cu bucurie: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!" (vers. 27,28).

231. *Trebuie să fi trecut destul timp după asta fără să fi avut loc o nouă manifestare a prezenţei Domnului iar ucenicii, care erau galileeni, începură să se gîndească la casele şi la viitorul lor şi, aducîndu-şi aminte de mesajul trimis lor de Domnul prin femei că El se duce*

înaintea lor în Galileea, se îndreptară într-acolo. Probabil că Domnul îi întîlni în drum, pe un munte, după cum relatează Matei. Erau nedumeriţi, nu mai simţeau faţă de El aceeaşi familiaritate pe care o aveau altădată, căci se deosebea atît de mult de la crucificarea Sa de cel ce era înainte. Se arăta şi dispărea în timpuri şi locuri atît de deosebite şi nu mai semăna cu „omul Isus Christos". De aceea Matei spune: „Ei I s-au închinat, dar unii s-au îndoit" (Mat. 28:17). După ce le-a spus cîteva cuvinte Domnul „s-a făcut nevăzut" din faţa lor şi i-a lăsat înmărmuriţi, întrebîndu-se ce se va mai întîmpla oare. Pentru un timp, după întoarcerea lor în Galileea, nimic deosebit nu s-a întîmplat şi nu era nici o nouă dovadă despre prezenţa Domnului. Fără îndoială că ei s-au întrunit adesea şi au vorbit despre situaţie, mirîndu-se că nu li se arată mai des.

232. În această nerăbdătoare aşteptare zilele şi săptămînile li se păreau lungi. Lăsaseră de mult timp la o parte ocupaţiile obişnuite ale vieţii pentru a-L urma pe Domnul din loc în loc, primind învăţăturile Lui şi predicînd altora că „Împărăţia cerurilor este aproape**" (Mat. 10:5-7). Nu doreau să se întoarcă la vechile lor ocupaţii, dar se întrebau cum trebuie să procedeze cu lucrarea Domnului? Înţelegeau destul de clar situaţia pentru a vedea că nu mai puteau vesti multă vreme că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape**, deoarece tot poporul ştia că Învăţătorul şi Regele lor fusese crucificat şi nimeni afară de ei nu cunoştea faptul învierii Sale. Pe cînd cei unsprezece erau nedumeriţi şi neliniştiţi, aşteptînd ceva, fără să ştie ce anume, Petru le zise: Nu putem totuşi să stăm nefăcînd nimic, mă voi întoarce la vechea mea meserie de pescar; şase din ceilalţi răspunseră:

şi noi la fel, mergem cu tine (Ioan 21:3). Este foarte probabil că şi restul s-au întors la vechille lor ocupaţii.

233. Cine s-ar putea îndoi că Domnul a fost de faţă adesea, deşi nevăzut, la diferitele lor consfătuiri, conducînd şi călăuzind cursul împrejurărilor etc. spre cel mai mare bine al lor? Dacă ar fi avut un mare succes în afaceri ei ar fi devenit curînd nepotriviţi pentru serviciul mai înalt, întocmai aşa cum lipsa succesului ar fi putut părea că le forţează mîna. De aceea Domnul adoptă un plan prin care le dădu o lecţie, după cum face adeseori cu ucenicii Săi, lecţia că succesul sau eşecul eforturilor lor, în orice direcţie, pot fi controlate de El dacă Lui îi place s-o facă.

234. Vechea firmă comercială de pescari s-a reorganizat, îşi luară împreună corăbiile, mrejele etc. şi ieşiră în larg să facă prima încercare. Dar munciră toată noaptea fără să prindă nimic şi începură să se descurajeze. Dimineaţa un străin de pe ţărm îi întrebă dacă au avut succes. Sărman succes! N-am prins nimic, răspunseră ei. Mai încercaţi o dată, zise străinul. Aruncaţi mrejele de cealaltă parte a corăbiei. Degeaba prietene, am încercat de ambele părţi toată noaptea şi dacă ar fi de o parte, ar fi desigur şi de cealaltă. Totuşi, ca să-ţi arătăm, vom încerca încă o dată. Făcură aşa şi capturară o imensă pradă. Ce curios! ziseră unii, dar sprintenul şi impresionabilul Ioan înţelese numaidecît şi zise: fraţilor, este Domnul; numai Domnul putea face asta! Nu vă aduceţi aminte cum a săturat mulţimile, etc.? Numai Domnul poate fi străinul de pe ţărm şi acesta nu este decît un alt mijloc ales de El pentru a ni se arăta nouă. Nu vă aduceţi aminte că acelaşi lucru l-a făcut şi atunci cînd ne-a chemat pentru prima oară? Şi atunci muncirăm toată noaptea fără să prindem nimic, cînd veni la noi şi

ne zise: „Aruncaţi-vă mrejele pentru pescuire" (Luc. 5:4,11). Da, fără nici o îndoială, Domnul este, cu toate că de la înviere nu-L mai putem recunoaşte după înfăţişare, deoarece acum se arată sub felurite forme. Dar Îl recunoaştem de fiecare dată după vreo împrejurare deosebită, ca aceasta, care ne aminteşte o întîmplare însemnată din viaţa noastră petrecută cu El.

235. Şi, trăgînd la ţărm, găsiră acolo pe Isus avînd pîine şi peşte şi au învăţat că sub conducerea Sa, sub îngrijirile Sale şi în serviciul Său ei nu vor fi lăsaţi să moară de foame - Luc. 12:29,30. Nu l-au întrebat dacă El este Domnul, deoarece, în această împrejurare, ca şi în altele, *ochii înţelegerii lor* fiind deschişi, L-au recunoscut nu după înfăţişarea fizică, ci după minunea pe care a făcut-o. Atunci urmară învăţămintele acelui ceas încîntător în care-l asigură pe Petru, arătîndu-i că el a fost întotdeauna bine primit, fără să ţină seama că L-a tăgăduit, pentru că s-a căit şi a plîns pentru asta. Petru învăţa acum din nou iubirea Învăţătorului său şi privilegiul ce-i fusese menţinut de a paşte oile şi mieluşeii Săi. Parcă auzim pe Domnul zicîndu-i: Nu trebuie, Petre, să-ţi reiei vechea ocupaţie de pescar. Odinioară te chemam să fii pescar de oameni şi fiindcă ştiu că inima ta a rămas aceeaşi, credincioasă şi zeloasă, îţi reînnoiesc misiunea de pescar de oameni.

236. Apoi, mîncînd cu ei, „le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, „pe care", le-a zis El, „aţi auzit-o de la Mine, căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfînt" (Fapt. 1:4,5). Astfel, ei veniră la Ierusalim după cum le spusese El şi acolo, după patruzeci de zile de la înviere, El se întîlni şi vorbi

cu ei pentru ultima dată. Cu acest prilej prinseră curaj să-L întrebe despre Împărăţia ce le-o făgăduise şi îi ziseră: „Doamne în vremea aceasta ai de gînd să aşezi din nou împărăţia lui Israel?" (Fapt. 1:6). Acest gînd al Împărăţiei predomina atunci în mintea fiecărui iudeu. Ei înţelegeau că Israel trebuia să fie în fruntea naţiunilor sub Mesia. Nu cunoşteau lungimea „timpurilor neamurilor". Nu vedeau încă faptul că binecuvîntarea principală fusese luată de la Israel după trup (Mat. 21:43; Rom. 11:7) şi că ei înşişi vor fi membrii noului Israel (spiritual), preoţimea regească şi neamul sfînt, prin care, ca corp al lui Christos, vor veni binecuvîntările asupra lumii. Nu înţelegeau încă nimic despre aceste lucruri. Şi cum ar fi putut înţelege? Ei încă nu primiseră Spiritul Sfînt al adopţiunii ca fii, ci erau încă sub condamnare; căci deşi sacrificiul de răscumpărare fusese făcut de Răscumpătorul, el nu fusese încă formal prezentat în folosul nostru în Sfînta Sfintelor, adică în cer (Ioan 7:39). Prin urmare, Domnul nostru n-a încercat să dea nici o explicaţie ca răspuns la întrebarea lor, ci doar le-a zis: „Nu este treaba *voastră* să ştiţi vremurile sau soroacele, pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpînirea Sa. Ci *voi veţi primi o putere** cînd se va pogorî Duhul Sfînt peste voi şi-Mi veţi *fi* martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria şi pînă la marginile pămîntului" - Fapt. 1:7,8.

*Această putere făgăduită de a cunoaşte şi înţelege timpurile şi sezoanele, ca şi toate lucrurile ce ţin de o adevărată *mărturie*, se aplică la Biserica întreagă, de la cel dintîi pînă la cel din urmă membru al ei; ceva mai mult, sub conducerea şi puterea Spiritului Sfînt este prevăzută hrană potrivită pentru fiecare trăsătură din planul lui Dumnezeu, pentru ca noi să putem fi martorii Săi chiar pînă la sfîrşitul acestei vîrste - compară Ioan 16:12,13.

237. Domnul mergea cu ei şi cînd au ajuns la muntele Măslinilor şi-a ridicat mîinile şi i-a binecuvîntat, apoi a fost despărţit şi înălţat la cer în văzul lor şi un nor l-a ascuns ochilor lor - Luc. 24:48-52, Fapt. 1:6-15. Începeau acum să vadă ceva mai mult din planul lui Dumnezeu. Domnul, care coborîse din cer, s-a dus înapoi la Tatăl, după cum le spusese înainte de moartea Sa. S-a dus să le pregătească un loc şi va veni iarăşi să-i ia la El. A plecat departe ca să primească împărăţia făgăduită şi apoi să vină din nou (Luc. 19:12). În aşteptarea acestui eveniment trebuia ca ei să fie *martorii* Săi pe întreg pămîntul, pentru a chema şi pregăti un popor care să-L primească atunci cînd va veni să fie glorificat în sfinţii Săi şi să domnească ca Rege al regilor şi Domn al domnilor. Înţelegeau că noua lor misiune de a proclama fiecărei creaturi un rege venind din cer „cu toată puterea în cer şi pe pămînt" era o lucrare mult mai importantă decît cea din anii precedenţi cînd vesteau pe „omul Christos Isus" şi cînd îl urmau pe El, „cel dispreţuit şi părăsit de oameni" (Isa. 53:3). Domnul lor înviat era într-adevăr schimbat, nu numai în înfăţişarea personală - arătîndu-se uneori într-un loc şi într-un fel iar alteori în alt loc şi în alt fel, manifestîndu-şi „toată puterea" - ci era schimbat şi în condiţia sau natura Sa. Nu se mai adresa iudeilor şi nu li se mai arăta, căci după înviere nimeni nu L-a văzut, în nici un înţeles, afară de prietenii şi urmaşii Săi. Cuvintele Sale: „Peste puţină vreme lumea nu mă va *mai* vedea" se împliniseră literal - Ioan 14:19.

238. În acest fel a fost stabilită credinţa apostolilor şi a Bisericii primitive pe faptul învierii Domnului. Îndoielile le erau acum spulberate şi inimile li se bucurau; se

înapoiară la Ierusalim şi stăruiră în rugăciuni şi cereri şi în studiul Scripturilor, aşteptînd înfierea făgăduită de Tatăl şi înzestrarea lor cu înţelegerea spirituală şi cu darurile speciale ale puterii de-a face minuni, ceea ce trebuia să-i facă capabili să convingă pe adevăraţii israeliţi şi să întemeieze Biserica Evanghelică, în ziua Rusaliilor - Fapt. 1:14; 2:1; Evr. 2:4.

239. Deşi la a doua Sa venire Domnul nostru nu şi-a manifestat prezenţa în modul cum a făcut-o în decursul celor patruzeci de zile după înviere, avem totuşi făgăduinţa Sa că fraţii nu vor fi în întuneric (1 Tes. 5:4). Şi, ceea ce este mai mult, noi avem un ajutor pe care ei nu-l puteau avea şi nu l-au avut în decursul celor patruzeci de zile, adică *„puterea* de sus", ca să ne călăuzească în înţelegerea fiecărui adevăr cuvenit a fi înţeles şi de asemenea, potrivit făgăduinţei Sale, ca să ne arate lucrurile *viitoare*. De aceea, la sezonul cuvenit, noi vom înţelege pe deplin felul, timpul şi împrejurările ce însoţesc arătarea Sa, lucruri care, dacă le aşteptăm şi le observăm cu atenţie, nu vor fi mai puţin convingătoare decît dovezile despre învierea Domnului nostru date Bisericii primitive, deşi sînt de un fel diferit.

240. Că Domnul, la a doua venire, *poate* să-şi ia formă omenească şi să se arate oamenilor, cum s-a arătat ucenicilor după învierea Sa, este fără nici o îndoială. Nu numai pentru că El s-a arătat astfel sub formă omenească în decursul celor patruzeci de zile, dar şi pentru că altădată fiinţe spirituale şi-au manifestat puterea arătîndu-se oamenilor în carne şi sub forme diferite. Însă o asemenea manifestare n-ar fi în armonie cu sensul planului lui Dumnezeu şi nici cu indicaţiile scripturale pe care El ni le-a dat cu privire la modul cum se va arăta,

după cum vom vedea. În schimb, este planul Domnului că Împărăţia Sa spirituală va comunica, va realiza şi va manifesta prezenţa şi puterea Sa prin agenţi umani, pământeşti. Întocmai cum Satan, prinţul acestei lumi, deşi nevăzut oamenilor, exercită o mare influenţă în această lume prin cei care-i sînt supuşi, care sînt stăpîniţi de spiritul său şi conduşi de el, tot aşa, noul Prinţ al păcii, Domnul, va lucra în principal în fiinţe umane şi-şi va manifesta prezenţa şi puterea prin fiinţe umane, supuşii Săi, stăpîniţi şi conduşi de Spiritul Său.

241. A vedea cu ochii naturali şi a auzi cu urechile naturale nu este tot ce se poate vedea şi auzi. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu" în acest mod, cu toate acestea orice copil al lui Dumnezeu L-a văzut, L-a cunoscut şi a avut comuniune cu El (Ioan 1:18; 5:37; 14:7; Rom. 15:21). Noi *auzim* chemarea lui Dumnezeu, „chemarea" noastră „înaltă" şi *auzim* glasul păstorului nostru; *privim* într-una la Isus şi *vedem* preţul, coroana vieţii ce ne este făgăduită, nu cu ochii şi cu urechile naturale, ci cu înţelegerea noastră (Evr. 12:2,3). Mult mai de preţ este vederea pe care o avem prin ochii înţelegerii şi ai credinţei noastre despre Domnul nostru glorificat ca Regele slavei, spiritual, mult înălţat, Răscumpărătorul cît şi Regele nostru, decît vederea oferită ochiului natural înainte de Rusalii.

242. Era o necesitate ca Domnul să se arate ucenicilor Săi în modul cum s-a arătat după înviere, necesitate care nu mai există la a doua Sa venire. Obiectivul Său va fi, deci, mai bine servit pe o altă cale. De fapt, a apărea aşa la a doua venire ar fi în dauna împlinirii planurilor Sale. Arătîndu-se ucenicilor după înviere scopul Său era să-i convingă că Acela care a fost

mort este acum viu pentru totdeauna, pentru ca ei să poată merge ca martori ai faptului învierii Sale (Luc. 24:48; 2 Pet. 1:16-18) şi ca mărturia lor să fie un fundament sigur pentru credinţa generaţiilor următoare. Şi, deoarece nici un om nu poate fi plăcut lui Dumnezeu, nici să primească Spiritul Sfînt al înfierii fără *credinţă* în Christos, era necesar nu numai pentru ucenicii de atunci, ci pentru toţi de atunci încoace, ca mărturiile despre învierea şi schimbarea Sa să fie arătate astfel încît *oamenii fireşti să le poată înţelege şi să le poată aprecia* - 1 Pet. 1:7,8.

243. După ce au fost făcuţi părtaşi ai Spiritului Sfînt şi au înţeles lucrurile spirituale (vezi 1 Cor. 2:12-16) ei ar fi putut crede spusele îngerilor la mormînt, că El a fost înviat din moarte, chiar dacă ar fi văzut trupul de carne al omului Isus zăcînd încă în mormînt; însă înainte nu era cu putinţă. Trebuia mai întîi ca trupul să fie ridicat pentru ca să poată crede în posibilitatea învierii Sale. După ce Spiritul Sfînt îi făcu în stare să deosebească lucrurile spirituale ei ar fi putut crede mărturia profeţilor că Isus trebuia să moară, *să învieze dintre cei morţi* şi să fie mult înălţat ca Rege al slavei, fără ca El să trebuiască să se *arate ca om* şi să ia diferite corpuri omeneşti ca îmbrăcăminte, pentru ca să-L poată pipăi şi *vedea* înălţîndu-se la cer. Dar toate acestea erau necesare pentru ei şi pentru toţi oamenii naturali. Prin credinţă noi venim la Dumnezeu prin Christos şi primim iertarea păcatelor noastre şi Spiritul înfierii pentru a înţelege lucrurile spirituale.

244. Chiar după ce a înlăturat de la ei sau din credinţa lor obstacolele *naturale*, luînd formă de om etc., Domnul nostru i-a *convins* pe ucenicii Săi şi i-a făcut

martori pentru alţii nu prin vederea şi atingerea naturală, ci prin judecarea lucrurilor împreună cu ei, sprijinindu-se pe Scripturi: „Atunci le-a deschis mintea ca să înţeleagă Scripturile. Şi le-a zis: „Aşa este scris şi aşa trebuia să pătimească Hristos şi să învieze a treia zi dintre cei morţi. Şi să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăinţa şi iertarea păcatelor, începînd din Ierusalim. *Voi sînteţi martori ai acestor lucruri*"" (Luc. 24:45-48).

245. Petru, la rîndul său, vorbeşte clar despre acest lucru, cînd zice: „Dar Dumnezeu l-a înviat a treia zi şi *a îngăduit să se arate,* NU LA TOT NORODUL, ci nouă, martorilor aleşi mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mîncat şi am băut împreună cu El, după ce a înviat din morţi. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului şi să mărturisim că El (Isus cel înviat) a fost rînduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii şi al celor morţi" (Fapt. 10:40-42).

246. Pentru Domnul nostru înviat întrebarea era în ce mod să se arate ucenicilor pentru ca scopul Său de a le face cunoscute învierea şi schimbarea naturii Sale să fie cel mai bine îndeplinit. Dacă s-ar fi arătat într-o *„flacără de foc"*, cum s-a arătat îngerul lui Moise din rugul aprins (Exod. 3:2), ar fi putut sta şi aşa de vorbă cu ei, însă dovada dată în acest fel ar fi fost departe de a fi atît de convingătoare ca metoda pe care o adoptase pentru apostoli, cît şi pentru lume în general, pentru care ei au mărturisit.

247. Dacă s-ar fi arătat în gloria formei Sale spirituale, cum s-a arătat îngerul lui Daniel (Dan. 10:5-8), această glorie ar fi fost atît de mare încît martorii n-ar fi putut-o suporta. Probabil că s-ar fi

înspăimîntat prea tare şi n-ar fi putut primi instrucţiuni de la El. La nici unul din ei, cu excepţia lui Pavel, Domnul nu s-a arătat în acest fel şi Pavel fu atît de copleşit de strălucirea gloriei Sale încît căzu la pămînt şi fu orbit de această strălucire care întrecea pe a soarelui în plină amiază - Fapt. 26:13.

248. În examinarea pe care am făcut-o despre metoda de manifestare adoptată de Domnul în decursul celor patruzeci de zile, am văzut că El şi-a *„îngăduit"* să devină vizibil foarte rar chiar martorilor aleşi, numai de cîteva ori şi atunci doar puţin. Dacă toate apariţiile Sale s-ar fi petrecut într-o singură zi, în loc să se fi petrecut prin mici intervale de-a lungul celor patruzeci de zile, probabil că ele ar fi totalizat mai puţin de 12 ore sau a optzecea parte din întreaga perioadă. Astfel fiind, este evident că El a fost prezent cu ei *nevăzut* restul de 79/80 părţi din această periodă de patruzeci de zile. Şi chiar cînd se *manifesta,* El nu lua (cu excepţia unei singure dăţi, pentru Toma) *o formă identică cu* cea pe care o cunoscuseră atît de aproape în decursul celor trei ani şi pe care o văzuseră cu numai trei zile înainte. Nu se pomeneşte nici o singură dată că ei L-ar fi recunoscut după trăsăturile feţei sau că ar fi avut aceeaşi înfăţişare ca în alte apariţii.

249. Maria presupuse că este „grădinarul", pentru cei doi ucenici care mergeau spre Emaus El fu un „străin", ca şi pentru pescarii de pe marea Galileii şi pentru cei unsprezece din camera de sus. De fiecare dată fu recunoscut după faptele Sale, după vorbele Sale sau după sunetul familiar al glasului Său - Luc. 24:18-45; Ioan 20:15; 21:1-12.

250. Cînd Toma spuse că singura dovadă accepta-

bilă pentru el ar fi să-i vadă şi să-i pipăie semnele cuielor în mîini şi să-i pipăie coastele, Domnul, deşi i-a îndeplinit cererea, l-a dezaprobat totuşi cu blîndeţe, zicîndu-i: Pentru că M-ai văzut, Tomo, ai crezut. Fericiţi cei ce *n-au văzut* şi au crezut - Ioan 20:27-29. Evidenţa mai puternică era aceea care nu se adresa vederii naturale şi mai binecuvîntaţi sînt cei care sînt gata să primească adevărul prin orice dovadă prin care lui Dumnezeu îi place să-l demonstreze.

251. El le-a arătat astfel nu numai că avea puterea să apară în diferite moduri şi forme, ci şi că nici unul dintre acele trupuri pe care le-au văzut nu era corpul Său spiritual, glorios, deşi faptul învierii şi faptul prezenţei Sale le-au fost manifestate astfel. Diferitele forme pe care le lua şi lungile intervale ale prezenţei Sale invizibile cu ei, fără manifestări exterioare, dovedesc tocmai faptul că, deşi Domnul şi Învăţătorul lor era viu şi nu se suise încă la Tatăl, El era acum o fiinţă spirituală, într-adevăr nevăzută pentru ochii omeneşti, însă avînd capacitatea de a-şi manifesta prezenţa şi puterea în diferite moduri, după plăcere*.

252. Producerea corpului şi îmbrăcămintei în care li s-a arătat, chiar în odaia unde erau adunaţi, este o

*Evenimentul relatat în Luca 4:30 nu trebuie privit ca un caz asemănător cu apariţiile şi dispariţiile Sale după înviere. Aceasta n-a fost o dispariţie în sensul de a se face nevăzut pentru popor. El a făcut numai o mişcare rapidă, promptă, prin care a zădărnicit intenţiile ucigaşe ale duşmanilor Săi. Înainte ca ei să-şi poată executa planul criminal El s-a întors şi a trecut prin mijlocul lor, nici un om neavînd curajul sau puterea de a-L opri, fiindcă ceasul Său nu venise încă .

dovadă indiscutabilă că Christos nu mai era în nici un înţeles o fiinţă omenească, deşi i-a asigurat pe ucenicii Săi că trupul pe care-l vedeau şi pe care Toma îl pipăi era un adevărat trup de carne şi oase şi nu o simplă vedenie sau apariţie*.

253. Ca fiinţă omenească El n-ar fi putut veni în odaia de sus fără să deschidă uşa, însă ca fiinţă spirituală putea, şi la moment şi-a creat şi şi-a luat trupul de carne potrivit şi hainele potrivite pentru scopul propus.

254. Nu putem admite nici un moment ceea ce se sugerează de unii şi anume că Domnul nostru a deschis uşa fără să fi fost văzut. Din tot ce se spune despre acest lucru este limpede şi clar că El a venit şi că s-a înfăţişat în mijlocul lor *în timp ce uşile erau închise* - probabil zăvorîte cu foarte multă grijă „de frica iudeilor" (Ioan 20:19,26).

*Nu vrem să lăsăm să se presupună nici măcar un moment că sîntem partizani ai spiritismului, ai swedenborgianismului sau ai altor *isme*. Noi legăm simplu şi logic cea ce cunoaştem din povestirile apostolilor. Vedem clar diferenţa între învăţăturile Bibliei şi această falsificare a ei propovăduită de Satan sub numele de spiritism, lucru pe care îl vom examina într-un volum următor. Ne mărginim aici să arătăm că spiritismul pretinde că poate face să comunice oamenii morţi cu cei vii, în timp ce Biblia condamnă acest lucru (Isa. 8:19) şi ne învaţă că asemenea comunicaţii, atunci cînd ele erau *adevărate*, au avut loc numai prin fiinţe spirituale, ca îngerii sau Domnul nostru; însă nu prin Domnul nostru în timp ce era *omul* Christos Isus, nici în timp ce era mort, ci numai după schimbarea Sa de la înviere, cînd a devenit un „spirit însufleţitor" sau „dătător de viaţă" - 1 Cor. 15:45.

255. Dovada schimbării Sale de natură a fost încă şi mai pronunţată prin felul cum i-a părăsit: „El s-a făcut *nevăzut* dinaintea lor" (Luc. 24:31). Corpul omenesc de carne şi oase etc. şi hainele care *apăruseră* deodată, în vreme ce uşile erau încuiate, n-au ieşit pe uşă, ci au *dispărut* pur şi simplu ori s-au dizolvat în elementele din care le crease cu o clipă mai înainte. S-a făcut nevăzut din ochii lor şi n-a mai fost *văzut* de ei cînd carnea, oasele şi hainele în care se arătase fuseseră dizolvate, cu toate că nu ne îndoim că El a continuat să fie de faţă cu ei în mod nevăzut. În acest fel a fost El cu ei în cea mai mare parte din timpul petrecut în cele patruzeci de zile.

256. În ocazii speciale Dumnezeu, pentru învăţătură specială, a dăruit o putere asemănătoare şi altor fiinţe spirituale - îngerilor - făcîndu-i capabili să apară ca oameni în trupuri de carne şi oase, să mănînce şi să stea de vorbă cu cei pe care-i vizitau, cum a făcut şi Domnul nostru (vezi Gen. 18; Jud. 6:11-22; 13:3-20 şi comentariile în această privinţă în Vol. I, pag. . . .). Puterea manifestată de Domnul nostru şi de îngeri de a crea şi de a dizolva hainele în care apăreau era şi ea supraomenească, întocmai ca aceea de a crea şi de a dizolva trupurile omeneşti pe care le luau. Aceste trupuri nu erau glorioasele lor trupuri spirituale, aşa cum nici hainele nu erau. Amintim că haina fără cusătură şi celelalte veşminte de la crucificarea Sa fuseseră împărţite între soldaţii romani şi că hainele de îngropare fuseseră lăsate împăturate şi puse de-o parte în mormînt - Ioan 19:23,24; 20:5-7. Trebuia deci ca hainele cu care apărea în împrejurările menţionate mai sus să fie create în mod special şi probabil erau cele mai potrivite pentru fiecare împrejurare. De exemplu, cînd s-a arătat Mariei

ca grădinar purta, probabil, haine semănînd cu cele ale unui grădinar.

257. Că trupurile în care apărea Domnul erau într-adevăr trupuri omeneşti şi nu iluzii, El lăsa clar să se înţeleagă ucenicilor cînd mînca cu ei, cerîndu-le să-L pipăie şi să vadă că trupul îi era într-adevăr din carne şi din oase, zicîndu-le: „Pentru ce sînteţi tulburaţi? . . . Uitaţi-vă la mîinile şi picioarele Mele, Eu sînt; pipăiţi-mă şi vedeţi: un duh nu are carne, nici oase, cum vedeţi că am Eu" (Luc. 24:38,39).

258. Unii creştini trag concluzii foarte absurde din aceste cuvinte ale Domnului, considerîndu-le dovada faptului că El şi-a luat trup de carne şi oase. Ei privesc trupul pe care l-a luat ca fiind într-adevăr trupul Său spiritual şi declară că un corp spiritual este din carne şi oase ca şi cel omenesc, cu singura deosebire că prin vinele lui, în loc de sînge, curge ceva misterios pe care îl numesc spirit. Ei par să nesocotească cu totul spusele lui Isus că nu acesta era trupul spiritual - „că un spirit n-are nici carne nici oase". Ei uită de asemenea cuvintele apostolului Ioan că „nu s-a arătat încă" ce este un corp spiritual şi că noi nu putem şti cum este el înainte de a fi fost schimbaţi şi făcuţi asemenea lui Isus, cînd Îl vom vedea nu aşa cum a fost, ci „aşa cum este" (1 Ioan 3:2). Ei uită şi afirmaţia categorică a apostolului Pavel, că „nu poate *carnea şi sîngele* să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu" şi că, *prin urmare*, moştenitorii lui Christos trebuie să fie „toţi . . . *schimbaţi*" (1 Cor. 15:50,51).

259. Foarte mulţi creştini au ideea că gloriosul corp spiritual al Domnului Isus este acelaşi corp care a fost răstignit şi depus în mormîntul lui Iosif şi au speranţe că atunci cînd vor avea fericirea să-L vadă pe Domnul

în slavă Îl vor putea identifica după rănile ce i-au fost făcute pe cruce. Aceasta este o mare greşeală asupra căreia trebuie făcută o foarte mică apreciere. Mai întîi, acest lucru ar dovedi că corpul său înviat nu este glorios sau perfect, ci este rănit şi desfigurat. Al doilea, ar dovedi că noi ştim ce este un corp spiritual, cu toată afirmaţia contrară a apostolului. Al treilea, ar dovedi nici mai mult nici mai puţin decît că preţul răscumpărării noastre a fost luat înapoi, pentru că Isus zice: „trupul Meu . . . îl voi da pentru viaţa lumii" (Ioan 6:51). A fost carnea Sa, viaţa Sa *ca om*, umanitatea Sa ceea ce a fost sacrificat pentru răscumpărarea noastră. Şi cînd a fost sculat din nou la viaţă prin puterea Tatălui El n-a fost înviat la o viaţă omenească, deoarece pe aceasta a sacrificat-o pentru a plăti preţul cu care ne-a cumpărat pe noi. Dacă acest preţ ar fi fost luat înapoi, noi am fi încă sub osînda morţii şi fără speranţă.

260. Avem tot atît de puţine motive să presupunem că trupul spiritual al Domnului după învierea Sa este un trup omenesc ca şi de a presupune că trupul Său spiritual pe care Îl avea înainte de întîia Sa venire a fost omenesc sau că alte fiinţe spirituale au trupuri omeneşti. Un spirit n-are nici carne nici oase iar apostolul Petru spune că Isus „a fost omorît în trup dar a fost înviat în duh" - 1 Pet. 3:18.

261. Trupul omenesc al lui Isus a fost totuşi luat din mormînt în mod supranatural, deoarece dacă ar fi rămas acolo ar fi fost o piedică de neînvins pentru credinţa ucenicilor care nu fuseseră încă instruiţi în lucrările spirituale, „căci Duhul Sfînt nu fusese încă dat" (Ioan 7:39). Nu ştim ce anume s-a făcut cu trupul Domnului, însă ştim că El n-a văzut stricăciunea sau

putrezirea - Fapt. 2:27,31. Că a fost descompus în gaze sau că se păstrează încă undeva ca o neştearsă amintire a iubirii lui Dumnezeu, a ascultării lui Christos şi a răscumpărării noastre, nimeni nu ştie şi de altfel nici nu este necesar să se ştie. Ştim că Dumnezeu a ascuns în mod tainic trupul lui Moise (Deut. 34:6; Iuda 9), ştim mai departe că El a ferit de stricăciune în mod miraculos, ca o *amintire*, într-un vas de aur, mana care a fost aşezată în chivot sub scaunul îndurării (Cornilescu rev.) („capacul ispăşirii" - Cornilescu; n. e.) în Tabernacol şi că această mană simboliza trupul lui Isus, pîinea din cer (Exod. 16:20,33; Evr. 9:4; Ioan 6:51-58). Prin urmare, nu ne vom mira dacă, în Împărăţie, Dumnezeu va arăta lumii trupul de carne crucificat pentru toţi ca preţ de răscumpărare în favoarea lor, acest trup ferit de stricăciune însă păstrat ca o mărturie eternă a iubirii nemărginite şi a supunerii desăvîrşite. Este posibil ca Ioan 19:37 şi Zaharia 12:10 să se îndeplinească în acest sens şi ca acei ce strigau „Răstigneşte-l!" să poată, ca martori, identifica chiar trupul străpuns de suliţă şi sfîşiat de cuie şi de spini.

262. A considera trupul glorios al Domnului nostru ca trup de carne n-ar explica cîtuşi de puţin apariţiile Sale deosebite şi neaşteptate în decursul celor patruzeci de zile premergătoare înălţării Sale. Cum putea să apară şi să dispară atît de subit? Cum se face că în cele patruzeci de zile s-a ţinut aproape tot timpul nevăzut? Şi pentru ce arătările Sale erau de fiecare dată atît de diferite încît niciodată n-a fost recunoscut ca fiind acelaşi care se arătase mai înainte sau ca fiind acela care era atît de bine cunoscut şi atît de iubit, doar cu cîteva zile înainte de răstignirea Sa?

263. N-ar servi la nimic dacă am spune că arătările

Sale erau minuni, deoarece atunci ar trebui să se dovedească necesitatea sau utilitatea acestora. Dacă după înviere trupul Său ar fi fost din carne şi oase, acelaşi care a fost crucificat, cu toate trăsăturile şi rănile lui, *pentru ce* ar fi făcut El minuni care nu numai că nu dovedeau acest lucru, ci mai degrabă contrariul, şi anume că El nu mai era o fiinţă umană - din carne şi oase, ci o fiinţă spirituală care putea să meargă şi să vină ca vîntul, astfel că nimeni nu putea şti de unde vine, nici unde se duce, şi care pentru a-i instrui se arăta *ca* om *în* felurite trupuri de carne şi oase pe care şi le crea şi dizolva după cum cereau împrejurările.

264. Înainte de răstignire Domnul nostru trăise în relaţii familiare cu ucenicii Săi, însă după înviere, cu toate că nu-i iubea mai puţin, se purta faţă de ei mai rezervat. Scopul Său era fără îndoială de a-i impresiona mai puternic prin demnitatea şi onoarea înălţării Sale şi de a le inspira respectul cuvenit persoanei şi autorităţii Sale. Deşi, ca om, Isus şi-a menţinut tot timpul această demnitate a comportamentului care insufla respect, o mai mare rezervă era totuşi necesară şi potrivită după schimbarea la natura divină. O asemenea rezervă a fost totdeauna menţinută de Iehova faţă de creaturile Sale şi ea este potrivită împrejurărilor. Această rezervă se observă în toate intrevederile Domnului nostru cu ucenicii Săi după înviere. Erau foarte scurte, după cum le spusese: „Nu voi mai vorbi mult cu voi" (Ioan 14:30).

265. Cei care cred că Tatăl nostru Ceresc este spirit şi nu om vor înţelege fără nici o dificultate că Domnul nostru Isus, care acum este înălţat la natura divină şi care nu este numai în asemănare morală a lui Dumnezeu, ci cu adevărat *„reprezentarea exactă a Fiinţei Lui"*

(Evr. 1:3 - Cornilescu rev.), nu mai este om, ci ființă divină pe care nici un om nu L-a văzut nici nu-L poate vedea, fără un miracol - Ioan 1:18; 1 Tim. 6:16. Este tot atît de cu neputință oamenilor să vadă gloria dezvăluită a Domnului Isus după cum le-ar fi să-L vadă pe Iehova. Să ne gîndim un moment că numai o reflexie a gloriei spirituale a afectat pe Moise și pe Israel la Sinai (Evr. 12:21; Exod. 19; 20:19-21; 33:20-23; 34:29-35). „Priveliștea era așa de înfricoșătoare . . . așa de copleșitoare și de înfricoșătoare încît Moise a zis: „Sînt îngrozit și tremur"". Ceva mai mult, deși Moise a fost întărit în mod supranatural pentru a primi și scrie Legea divină (Exod. 34:28) și pentru a putea privi măreția Domnului, așa încît a putut să stea fără hrană și băutură patruzeci de zile și patruzeci de nopți, singur cu Dumnezeu, acoperit de gloria Lui, totuși, cînd a dorit să vadă pe Iehova față în față i s-a spus: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască" (Exod. 33:20). Prin urmare, tot ceea ce Moise vedea era o *apariție* ce reprezenta pe Dumnezeu. Nimic mai mult nu era cu putință. Aceasta este în armonie și cu cuvintele apostolului: „*nimeni* n-a văzut *vreodată* pe Dumnezeu"; El este împăratul nemuritor, nevăzut, pe care „nici un om nu *L-a văzut*, nici nu-L poate vedea (vreodată)" (1 Tim. 6:15,16). Dar că ființele spirituale *pot* vedea și chiar văd pe Dumnezeu, care este El Însuși o ființă spirituală, acest lucru se spune clar în Matei 18:10.

266. Dacă Domnul nostru este acum tot *omul* Christos Isus „care s-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți" (1 Tim. 2:5,6), dacă, fiind pus la moarte în trup El a înviat din nou în trup și nu cum spune apostolul, un spirit dătător de viață, atunci, în loc

să fi fost înălţat deasupra îngerilor şi deasupra oricărui nume care se află sub ceruri şi pe pământ, El este încă om (Evr. 2:9). Dacă El şi-a păstrat forma de rob pe care o luase pentru a putea suferi moartea pentru fiecare om (Filip. 2:7) şi dacă este şi acum puţin mai jos decît îngerii, atunci El nu poate să vadă cîtuşi de puţin pe Dumnezeu. Cît de absurd este deci acest mod de a vedea dacă îl examinăm cu atenţie la lumina mărturiei apostolice! Gîndiţi-vă de asemenea că dacă trupul Domnului nostru, care a fost străpuns de cuie şi de suliţă, rănit de cununa de spini şi pe care s-au întipărit suferinţele, este trupul Său spiritual glorios, dacă cicatricele şi trăsăturile omeneşti desfigurate sînt părţile integrante ale Domnului, atunci El este departe de a fi frumos, chiar dacă iubim rănile îndurate pentru noi. Dacă El posedă un trup astfel cicatrizat şi imperfect şi dacă noi vom fi făcuţi *asemenea Lui*, n-ar însemna oare că apostolii şi sfinţii care au fost crucificaţi, despicaţi, omorîţi cu pietre, arşi pe rug, rupţi în bucăţi şi sfîşiaţi de fiarele sălbatice, precum şi cei care au suferit accidente vor purta fiecare cusururile şi semnele rănilor lui? Şi, cu acest mod de a vedea, ar fi oare o privelişte mai tristă decît aceea a cerului pentru toată veşnicia? Din fericire nu aceasta este situaţia şi credem că nimeni nu va putea păstra multă vreme un mod de a vedea atît de nerezonabil şi nescriptural. Fiinţele spirituale sînt fiinţe desăvîrşite în fiecare amănunt şi de aceea apostolul aminteşte Bisericii, care este moştenitoarea gloriei şi onoarei spirituale sau cereşti, că deşi semănată (în moarte) în slăbiciune (cu semne şi răni etc.) ea (fiinţa) este înviată în putere; deşi semănată în ocară (cu trăsături de grijuri şi de necazuri etc.) învia în slavă; deşi semănat trup firesc

(literal „trup animal") învia trup spiritual şi că după cum am purtat chipul tatălui pământesc tot astfel vom purta chipul Domnului ceresc - 1 Cor. 15:42-51. Domnul nostru Isus a luat şi a purtat şi El pentru puţin timp chipul celui pământesc pentru noi, ca să ne poată răscumpăra. Dar la înviere El a devenit Domnul ceresc - Rom. 14:9, iar noi, dacă sîntem credincioşi, vom purta chipul Domnului ceresc (trupuri spirituale), tot aşa cum purtăm încă chipul domnului pământesc, Adam (trupuri omeneşti).

267. Să amintim cazul lui Pavel: ca să poată fi unul dintre apostoli el trebuia să fie un *martor*, trebuia să vadă pe Domnul după învierea Sa. Nefiind unul dintre cei care au văzut manifestările învierii Sale şi ale prezenţei Sale în decursul celor patruzeci de zile, i-a fost dată şi lui o vedere specială şi rapidă a Domnului. Însă el nu L-a văzut cum L-au văzut ceilalţi, îmbrăcat în trup şi în haine de diferite forme. Simpla întrezărire a persoanei glorioase a Domnului l-a făcut să cadă la pământ, orbit de o glorie a cărei strălucire întrecea pe cea a soarelui în miezul zilei şi, pentru a fi vindecat de această orbire, măcar în parte, a fost nevoie de o minune (Fapt. 9:17,18). Pavel nu l-a văzut pe Domnul aşa *cum este* - o fiinţă spirituală? Domnul n-a apărut în decursul celor patruzeci de zile aşa cum *a fost*, în scopurile şi pentru motivele deja arătate? În privinţa aceasta nu încape nici o îndoială. Dar Domnul avea un scop arătîndu-se astfel lui Pavel, după cum avea şi servea un alt scop apărînd altfel celorlalţi. Pavel arată acest scop, zicînd: „După ei toţi *ca* unuia NĂSCUT ÎNAINTE DE TIMPUL CUVENIT mi s-a arătat şi mie" (1 Cor. 15:8 - King James, vezi şi Cornilescu rev., nota de subsol - n. e.). După cum

învierea lui Isus a însemnat *naşterea* Sa din moarte la deplina perfecţiune a fiinţei spirituale (Col. 1:18; Rom. 8:29), tot aşa învierea Bisericii, corpul lui Christos, este arătată aici şi în alte locuri ca fiind o naştere. La naşterea sau învierea noastră ca fiinţe spirituale noi vom vedea pe Domnul *aşa cum este*, cum l-a văzut Pavel, însă atunci, fiind *schimbaţi* sau născuţi fiinţe spirituale, noi nu vom fi aruncaţi jos, nici orbiţi de strălucirea glorioasei Sale persoane. Cuvintele lui Pavel vor să spună că el L-a văzut *aşa cum* îl vom vedea noi - *aşa cum este*, el l-a văzut aşa cum întreg corpul lui Christos trebuie să-L vadă, însă el L-a văzut ÎNAINTE DE TIMPUL CUVENIT, înainte de a fi născut prin moarte şi, prin urmare, înainte de a fi capabil să-L suporte - şi totuşi L-a văzut *„ca"* fiecare din cei care se vor naşte astfel şi-L vor vedea la timpul cuvenit.

268. Moise coborînd de pe munte pentru a comunica poporului Legămîntul Legii a fost un tip al Marelui Legislator şi Mijlocitor al Noului Legămînt, care, la a doua sa venire, va veni pentru a guverna şi binecuvînta lumea. Prin urmare Moise tipifica Biserica întreagă, al cărei cap este Isus. Faţa lui Moise strălucea atît de tare încît poporul nu putea s-o privească şi a trebuit să poarte un văl, reprezentînd gloria spirituală a lui Christos, o ilustraţie a punctului pe care-l examinăm acum. Christos are gloria şi strălucirea adevărată şi este imaginea clară a persoanei Tatălui, şi noi vom fi asemenea Lui. Nici un om nu poate privi această glorie. De aceea, oricare vor fi atunci manifestările Marelui Legislator către lume, cînd gloria Domnului va fi descoperită, gloria persoanelor spirituale nu va putea fi văzută de oameni, ci ele vor vorbi prin „văl", acoperite. Vălul lui Moise semnifică

acest lucru şi chiar mai mult - Exod. 34:30-33.

269. Cu cît studiem mai atent acest subiect, cu atît vedem mai bine înţelepciunea divină, prezentată în modul cum învierea Domnului a fost descoperită apostolilor, pentru ca ei să fie pe deplin satisfăcuţi şi martori vrednici de încredere aşa încît cei umiliţi ai lumii să poată fi în stare să primească mărturia lor şi să creadă că Dumnezeu L-a înviat pe Domnul nostru din morţi - să-L poată recunoaşte ca pe Cel care a fost mort, dar care acum este viu în vecii vecilor, şi, crezînd, să poată veni la Dumnezeu prin El. Dacă Îl considerăm sub călăuzirea Spiritului Sfînt al adevărului, minţile noastre se lărgesc şi nu-l mai vedem pe omul Christos Isus, ci pe Domnul slavei şi al puterii, părtaş al naturii divine. Astfel, Îl recunoaştem pe El, pentru a cărei venire şi Împărăţie s-a rugat Biserica cu atîta sinceritate şi de atîta vreme. Nu există persoană care, recunoscînd cum se cuvine marea Sa înălţare, să-L aştepte la a doua venire ca pe omul Christos Isus, cu un trup de carne şi oase pregătit pentru jertfă, zdrobit şi *dat* morţii ca preţ de răscumpărare pentru noi. Dar nici nu trebuie să ne aşteptăm că la a doua venire El „se va arăta" lumii sau se va *manifesta* pe Sine sub diferite forme de carne şi oase, ceea ce a fost necesar pentru acei primi *martori*, dar acum nu mai este necesar. El îşi va *manifesta* prezenţa Sa a doua, aşa cum vom vedea, într-un mod cu totul diferit.

270. Din cele ce am văzut cu privire la fiinţele spirituale şi la manifestările lor în timpurile trecute, este evident că dacă Domnul nostru ar trebui să se manifeste la a doua Sa venire fie deschizînd ochii oamenilor pentru a putea privi gloria Sa, cum a făcut cu Pavel şi cu Daniel, fie luînd trup omenesc, ar fi în dauna planului

descoperit în Cuvîntul Său. Efectul apariţiei Sale glorioase între oameni - ochii lor fiind în mod miraculos pregătiţi pentru a-L putea vedea - am putea spune că i-ar paraliza prin strălucirea Sa orbitoare, iar dacă ar apărea *ca om* acest fapt i-ar micşora standardul demnităţii şi i-ar atribui una mai mică decît adevărata estimare a naturii şi formei divine. Cum nici una, nici alta din aceste metode nu pare necesară şi judicioasă acum, nu putem presupune că va fi adoptată vreuna din ele.

271. Dimpotrivă, ar trebui să ne aşteptăm că Christosul se va manifesta în carnea omenirii în acelaşi mod cum, atunci cînd Fiul lui Dumnezeu *s-a făcut carne* şi a locuit printre oameni, Dumnezeu a fost manifestat în carne - Ioan 1:18,14. Natura omenească desăvîrşită şi în armonie cu Dumnezeu este o *asemănare a lui Dumnezeu* în carne. Astfel, Adam în perfecţiunea lui a fost un chip al lui Dumnezeu, după cum la fel a fost omul perfect Christos Isus. De aceea Isus a putut spune lui Filip, care dorea să *vadă* pe Tatăl: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl"; a văzut chipul lui Dumnezeu în carne - „Dumnezeu manifestat în carne" - Ioan 14:9; 1 Tim. 3:16 - King James (vezi şi Cornilescu rev., nota de subsol; n. e.)

272. Aşa şi cu omenirea, în general, pe măsură ce membrii ei vor reveni treptat la chipul lui Dumnezeu, pierdut de atîta vreme, ei vor fi chipuri şi asemănări ale Tătălui Ceresc şi ale lui Christos. Chiar la începutul Mileniului, după cum am văzut, lumea va avea înaintea ei modele de umanitate perfectă (vezi Vol. I pag. . . .). Avraam, Isac, Iacov şi toţi sfinţii profeţi, deja încercaţi şi aprobaţi, vor fi „domnitori" printre oameni, reprezentanţii şi împuterniciţii împărăţiei spirituale, nevăzute. În aceştia Christos va fi manifestat - *în carnea*

lor - aşa cum Tatăl a fost manifestat în carnea lui Christos. „Oricine" va ajunge la perfecţiune şi se va găsi în armonie cu voinţa lui Christos, va fi un chip al lui Dumnezeu şi al lui Christos şi în fiecare din aceştia Christos va fi manifestat - Ps. 45:16; Ioan 14:10; Rom. 8:10; Gal. 2:20; 4:19.

273. Pentru că a fost creat în chipul moral al lui Dumnezeu, omul perfect, consacrat pe deplin va fi capabil să aprecieze perfect Spiritul Sfînt şi Cuvîntul lui Dumnezeu. Biserica glorificată îl va conduce. Nu ne îndoim, de asemenea, că vedeniile şi descoperirile directe, precum şi comunicaţiile generale între Împărăţia spirituală şi reprezentanţii şi împuterniciţii ei pămînteşti vor fi mult mai libere şi mai generale decît au fost în oricare alt timp înainte şi că vor fi conform ordinii şi legăturii din Eden, înainte ca păcatul să fi adus condamnarea şi separarea omului de favoarea şi comuniunea lui Dumnezeu.

274. Să remarcăm, deci, că, atît din punctul de vedere al raţiunii cît şi al Scripturilor, nimic nu cere ca Domnul să se arate la a doua Sa venire în diferite trupuri din carne şi oase. Că o asemenea procedură nu mai este acum necesară este evident din succesul domniei lui Satan care lucrează cu ajutorul fiinţelor omeneşti ca agenţii săi. Cei care participă la spiritul răului şi al erorii reprezintă foarte bine pe marele prinţ nevăzut. Aşa se manifestă el în carnea lor, cu toate că el însuşi este o fiinţă spirituală, nevăzută omului.

275. Christosul „schimbat", făcuţi părtaşi ai naturii divine, vor fi fiinţe spirituale, după cum şi Satan este o fiinţă spirituală, şi, la fel, vor fi nevăzuţi pentru oameni. Procedeele lor de a lucra vor fi la fel cu ale lui, ca mod,

deşi tocmai opuse în ceea ce priveşte caracterul şi rezultatele lor. Agenţii lor onoraţi, nu legaţi şi înrobiţi prin ignoranţă şi slăbiciune, cum sînt cea mai mare parte din slujitorii lui Satan, ci făcuţi desăvîrşiţi şi „în adevăr liberi", vor lucra în mod inteligent şi armonios, de bună voie şi din iubire. Funcţiile lor vor fi răsplăţi ale dreptăţii.

276. Prezenţa Domnului nostru va fi manifestată *lumii* prin demonstraţii de „putere şi slavă mare" (Luc. 21:27), totuşi nu neapărat pentru vederea naturală, ci pentru ochii înţelegerii lor, care vor fi deschişi pentru a aprecia marile schimbări pe care le va face noul Conducător. Prezenţa Sa şi dreapta Sa autoritate vor fi recunoscute atît prin pedepsele cît şi prin binecuvîntările care vor fi administrate omenirii sub conducerea Sa.

277. S-a crezut în general, de multă vreme, că strîmtorarea şi tulburările vin ca pedepse pentru faptele rele ale celor răi. Aceasta, părînd a fi o lege naturală şi potrivită, a fost în genere acceptată de către popor, crezînd că aşa trebuie să fie, chiar dacă nu este aşa. Totuşi, faptele crunte ale experienţei sînt în acord cu Biblia şi arată că în trecut cei care au avut de suferit adesea necazuri şi persecuţii au fost oamenii temători de Dumnezeu (2 Tim. 3:12). Dar în „ziua strîmtorării", perioada celor patruzeci de ani care introduce domnia lui Mesia, această ordine va începe să se inverseze. În acea zi puterile răului vor fi răsturnate şi dreptatea, stabilită printr-un proces gradual, va face fără întîrziere o lucrare de răsplătire pentru cei răi şi de binecuvîntare pentru cei ce fac binele. „Necaz şi strîmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul . . . Slavă, cinste şi pace va veni însă peste oricine face binele", în „ziua

mîniei şi a arătării dreptei judecăţi a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui" (Rom. 2:9,10,5,6). Şi, fiindcă acum se află aşa de mult rău, răsplătirea va fi mai întîi foarte dureroasă; va fi un „timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele" (Dan. 12:1 - Cornilescu rev.). Aşadar, în răzbunarea, în strîmtorarea şi-n mînia asupra naţiunilor, Domnul va descoperi lumii faptul schimbării de dispensaţii şi de conducători. Astfel, „cînd judecăţile Domnului sînt pe pămînt, locuitorii lumii vor învăţa dreptatea" (Isa. 26:5-11 - King James). Ei vor învăţa că sub noua ordine de lucruri cei ce vor face binele vor fi înălţaţi iar cei ce vor face răul vor fi împiedicaţi şi pedepsiţi. Pentru a avea o mai clară mărturie profetică cu privire la această Împărăţie, la lucrarea ei în favoarea celor umiliţi, cinstiţi, nevoiaşi şi asupriţi, la răsturnarea monopolurilor şi a oricărui sistem de nedreptate şi de asuprire, precum şi la egalizarea generală a afacerilor omeneşti, citiţi cu atenţie Psalmul 72:1-19; 37:1-14; 10:4-11; 73, Eclesiastul 7:15; 8:11-14, Iov 12:6.

278. Regele nostru se va descoperi astfel în mod treptat; unii Îl vor recunoaşte mai devreme decît alţii pe noul Conducător, dar în cele din urmă „orice ochi Îl va vedea" (*horao* - discerne). Dar „El vine cu norii" (Apoc.1:7 - Cornilescu rev.) şi în timp ce norii strîmtorării sînt grei şi întunecaţi, în timp ce munţii (împărăţiile acestei lumi) se cutremură şi cad, în timp ce pămîntul (societatea organizată) este zguduit, se sfărîmă şi se topeşte, unii vor începe să recunoască ceea ce proclamăm noi acum ca fiind deja de faţă** - că ziua cea mare a lui Iehova a sosit, că ziua prezisă a strîmtorării şi a mîniei asupra naţiunilor a început, că Unsul lui Iehova ia

asupra-şi marea Sa putere şi-şi începe lucrarea, făcînd din „judecată o linie şi din dreptate un fir cu plumb" (Isa. 28:17 - Comilescu rev.). Trebuie „ca El să împărăţească pînă" va *pune jos* toate autorităţile şi toate legile de pe pămînt, contrare celor ce domnesc în cer - 1 Cor. 15:25,26.

279. Pe măsură ce strîmtorarea va creşte, oamenii vor căuta, însă în zadar, un adăpost în „peşteri" şi „stînci", marile stînci şi fortăreţe ale societăţii (masoneria, tovărăşii excentrice, uniuni sindicale, bresle, trusturi şi toate societăţile laice şi eclesiastice) şi în munţii (guvernelor) pămîntului, zicînd: „cădeţi peste noi* (acoperiţi-ne, protejaţi-ne) şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mînia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mîniei Lui" - Apoc. 6:15-17.

280. Idolatria banului, care a înnebunit toată lumea şi care va avea un loc atît de proeminent în strîmtorare pricinuind nelinişte nu numai pentru acumularea ci şi pentru apărarea lui, trebuie să fie complet nimicită, după cum se arată în Isaia 2:8-21, Ezechiel 7:17-19, Ţefania 1:18.

281. Ziua cea mare a strîmtorării va fi recunoscută şi toţi vor căuta să fie apăraţi de vijelia ei, dar puţini vor

*Cuvîntul grecesc *epi*, folosit aici, este în general tradus *pe*, dar are de asemenea semnificaţiile *peste* şi *împrejur*, şi aşa este tradus de multe ori în versiunea comună (King James - n. e.). Gîndul este cel de protejare, nu de distrugere. Vederea comună asupra acestui pasaj, cum că el învaţă că oamenii răi vor căpăta destulă credinţă să se roage pentru căderea literală a munţilor, este absurdă. Adevărata îndeplinire este deja începută: cei mari, cei bogaţi şi nu mai puţin cei săraci sînt în căutare de adăpost la munţi, la stînci şi la peşteri, faţă de întunecata furtună a necazului pe care toţi o văd adunîndu-se.

recunoaşte judecăţile Domnului, peste tot în lume atunci, ca rezultat al *prezenţei* Sale, al stabilirii autorităţii Sale şi al intrării în vigoare a legilor Sale. Pînă la urmă însă toţi vor trebui să recunoască („*să vadă*") pe Regele slavei şi toţi cei care vor iubi atunci dreptatea vor fi fericiţi să-L asculte şi să se conformeze pe deplin dreptelor Sale cerinţe.

282. Acesta va fi un timp de răsplată pentru toţi cei ce prin înşelăciune sau prin forţă, adesea în numele legii şi sub scutul ei, au acaparat pe nedrept drepturile sau proprietăţile altora. Răsplătirea, după cum am văzut, va veni *de la* Domnul *prin* ridicarea maselor populare. În strîmtorarea lor, neputînd să se despartă de un dolar sau de un pogon de pămînt, de un drept sau de o onoare (demnitate) necontestate pe care şi le-au atribuit şi de care s-au bucurat multă vreme, dar văzînd că se apropie răsplătirea, mulţi vor căuta protecţia organizaţiilor civile, sociale şi religioase, puternice pînă acum, pentru a le promova şi apăra interesele, simţind că singuri ar cădea. Acestea, însă, nu vor fi în stare să-i scape în ziua mîniei lui Dumnezeu. Conflictul şi răsplătirea care se apropie vor face ca toate familiile pămîntului să plîngă pentru că va fi un timp de strîmtorare cum n-a mai fost altul asemenea de cînd sînt popoarele - şi nici nu va mai fi niciodată (Mat. 24:21). Ele vor plînge din „*pricina Lui*", din pricina judecăţilor Sale, care vor aduce marea strîmtorare într-un mod natural, şi din pricina lui Dumnezeu care se va scula ca să clatine în mod năpraznic pămîntul şi să nimicească nelegiuirile de pe el (Isa. 2:21 - King James; Apoc. 1:7). Strîmtorarea şi judecăţile vor fi atît de cuprinzătoare încît nimeni nu va scăpa. În cele din urmă tot ochiul va observa schimbarea şi va recunoaşte că

Domnul domneşte. Strîmtorarea ar putea fi mult uşurată dacă oamenii ar putea să vadă şi să lucreze fără întîrziere după principii de echitate, renunţînd la nedreptele privilegii ale trecutului şi părăsindu-le, chiar dacă ele sînt legalizate. Dar egoismul se va opune pînă cînd timpul de strîmtorare va aduce zdrobirea şi căderea celor trufaşi, pînă cînd va umili pe cei puternici şi va înălţa pe cei umiliţi.

283. Marea masă a omenirii nu va ajunge să înţeleagă adevărata stare de lucruri pînă cînd ziua cea mare de strîmtorare va fi aproape de sfîrşit - cînd împărăţiile neamurilor vor fi prefăcute în pulbere şi vor fi distruse cu desăvîrşire (Dan. 2:35; Apoc. 20:11), nemaigăsindu-se loc pentru ele (în 1915, cum am arătat în capitolul precedent) - cînd Babilonul cel mare va fi fost total răsturnat şi influenţa lui asupra lumii zdrobită. Atunci omenirea va vedea că marea strîmtorare prin care a trecut a fost ceea ce Apocalipsa 16:14 numeşte în mod simbolic „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic", că în măsura în care oamenii au susţinut eroarea şi răul în aceeaşi măsură ei au luptat împotriva legii şi forţelor noului Imperiu şi a noului Conducător al pămîntului, că în măsura în care cuvintele lor, condeiele lor, mîinile lor, influenţele şi mijloacele lor au fost întrebuinţate pentru a ajuta *dreptatea* şi adevărul în orice împrejurare, în aceeaşi măsură ei au luptat de partea Domnului.

284. Unii vor învăţa însemnătatea strîmtorării mai repede decît alţii, pentru că vor fi mai ascultători. În decursul strîmtorării şi al tulburărilor se vor găsi unii care vor fi în lume şi vor pune mărturie pentru cauza lui Dumnezeu, declarînd că prezenţa Domnului şi ridicarea

Împărăţiei Lui, care este în opoziţie cu puterile întunericului, sînt adevăratele cauze ale strîmtorării, ale zguduirii şi ruinării societăţii. Vor arăta că toţi cei care se împotrivesc adevărului şi justiţiei sînt duşmanii Împărăţiei celei noi şi că dacă nu se supun fără întîrziere vor suferi în curînd o ruşinoasă înfrîngere. Masele, cu toate acestea, nu vor ţine seamă de aceste sfaturi înţelepte, după cum au făcut întotdeauna, pînă cînd vor fi cu totul umilite sub domnia toiagului de fier al noii Împărăţii şi abia la sfîrşit îşi vor da seama de nebunia comportării lor.

285. Adevăratul învăţător şi purtător al luminii (Mat. 5:14), Biserica adevărată, Corpul lui Christos, nu va fi lăsată în întuneric să înveţe despre prezenţa Domnului prin manifestările mîniei şi puterii Sale, aşa cum va învăţa lumea. Pentru iluminarea ei s-a avut o grijă specială prin cuvîntul temeinic al profeţiei, care luminează ca o lumină într-un loc întunecos (2 Pet. 1:19). Biserica va fi clar şi precis informată despre ceea ce trebuie să aştepte.

286. Prin cuvîntul profetic ea va fi nu numai păzită de descurajare şi făcută în stare să învingă atacurile, cursele şi pietrele de poticnire, care se îngrămădesc în „ziua cea rea", şi astfel să stea în picioare aprobată de Dumnezeu, ci va deveni purtătorul de lumină şi învăţătorul lumii. Biserica este astfel făcută în stare să arate lumii cauzele strîmtorării, să-i vestească prezenţa noului conducător, să-i facă cunoscute politica, planul şi scopul noii dispensaţii şi s-o înveţe despre drumul cel mai înţelept pe care-l poate urma în vederea acestor lucruri. Chiar dacă oamenii nu vor da nici o atenţie acestor instrucţiuni pînă cînd lecţia supunerii le va fi fost

impusă prin necaz, totuşi ele îi vor ajuta mult atunci la învăţarea ei. La această misiune a „picioarelor", a celor din urmă membri ai Bisericii care vor vesti pe munţi (împărăţii) că *domnia lui Christos a început,* se referă Isaia 52:7.

Scripturi ce par să se contrazică

287. În Biblie întîlnim unele declaraţii cu privire la felul cum va veni şi cum se va arăta Domnul nostru Isus Christos, care, pînă la o examinare critică (2 Pet. 1:20), par să se contrazică unele pe altele. Fără îndoială că ele au servit în decursul veacurilor planul lui Dumnezeu de a pecetlui adevărul pînă la timpul cînd va fi cuvenit să fie înţeles şi, chiar şi atunci, acest adevăr va rămîne pecetluit pentru toţi, cu excepţia clasei speciale de consacraţi cărora le este destinat.

288. De exemplu, Domnul nostru zice: „Iată vin *ca* un *hoţ*" şi „Cum a fost *în zilele* lui Noe, la fel va fi şi *în zilele* Fiului Omului (în zilele *prezenţei* Sale): mîncau, beau, se însurau, se măritau . . . şi n-au ştiut nimic pînă cînd a venit potopul". „Cînd Fariseii îl întrebară pe Domnul Isus cînd va veni Împărăţia lui Dumnezeu, El le răspunse, zicînd: „Împărăţia lui Dumnezeu nu vine să fie văzută pe dinafară"" (text marginal (la King James - n. e.): „cu manifestare exterioară"), (în româneşte „nu vine în aşa fel ca să izbească privirile" - Cornilescu; „nu vine în aşa fel ca să atragă atenţia" - Cornilescu rev.; „nu vine văzînd cu ochii" - Sfînta Scriptură 1874, n. e.) - Apoc. 16:15; Luc. 17:26,27,20 - King James; Mat. 24:38,39 - King James.

289. Aceste Scripturi spun şi ilustrează clar modul cum va veni Domnul. Ele arată că El va fi prezent

nevăzut şi va face o lucrare despre care, pentru un timp, lumea va fi în întregime inconştientă. Prin urmare, venirea Lui se va face în mod liniştit, neobservată şi cu totul neştiută de lume, întocmai cum ar face „un hoţ" care vine fără zgomot sau altă demonstraţie care să atragă atenţia. După cum în zilele lui Noe fiecare îşi vedea de treburile lui obişnuite fără să fie în nici un mod tulburat şi fără să dea nici cea mai mică crezare la ceea ce spunea Noe despre venirea unui potop, tot aşa, în prima parte a zilei Domnului, neavînd credinţă în vestea prezenţei Sale şi a strîmtorării iminente, lumea face cum îi este obiceiul, nedînd nici o atenţie la ceea ce i se vesteşte în privinţa aceasta, pînă cînd, în marele potop al strîmtorării, lumea veche - vechea ordine de lucruri - se va prăbuşi şi va trece pentru a pregăti calea deplinei stabiliri a noii ordini de lucruri, Împărăţia lui Dumnezeu sub toată întinderea cerurilor: „Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi şi în zilele *(prezenţei)* Fiului omului" (Luc. 17:26 - King James).

290. Pe de altă parte, există pasaje în Biblie care la prima vedere par a fi în contradicţie directă cu acesta, ca de exemplu: „Însuşi Domnul, cu un *strigăt*, cu *glasul* unui arhanghel şi cu *trîmbiţa* lui Dumnezeu, se va coborî din cer". Domnul Isus se va descoperi „din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, aducînd răzbunare peste cei care nu cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Christos". „Toate popoarele (lumea) . . . *vor vedea* pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere şi cu mare slavă". „Iată, El vine cu norii *şi orice ochi Îl va vedea*" - 1 Tes. 4:16; 2 Tes. 1:7,8 - Cornilescu rev.; Mat. 24:30 - Cornilescu rev.; Apoc. 1:7 - Cornilescu rev.

291. Ca şi căutători ai adevărului nu se cuvine să spunem în legătură cu aceste pasaje că majoritatea par să favorizeze vederile pe care înclinăm să le preferăm şi să le nesocotim pe celelalte. Pînă cînd nu avem o vedere în care fiecare declaraţie a Bibliei să-şi găsească o rezonabilă reprezentare, nu trebuie să ne simţim siguri că avem adevărul cu privire la subiect. O singură declaraţie a lui Dumnezeu este tot atît de adevărată şi este un fundament tot atît de puternic pentru credinţă ca şi o sută. Este mai înţelept a căuta o înţelegere armonioasă decît a ajunge la o concluzie sau a adopta o teorie bazată pe o interpretare parţială, care să ne ducă în eroare pe noi şi să-i ducă şi pe alţii.

292. Creştinii, în general, nu fac efort pentru a armoniza aceste declaraţii ale Scripturii, din care cauză ideile lor sînt unilaterale şi incorecte. Cea de a doua grupare a acestor pasaje biblice este tot atît de adevărată ca şi prima, deşi pare că învaţă tocmai contrariul unei veniri şi prezenţe a Domnului calmă, neobservată şi fără zgomot, ca a unui hoţ. În afară de aceste declaraţii mai cunoaştem alte două ale modului cum va veni, şi anume: „Acest Isus care s-a înălţat la cer . . . *va veni* ÎN ACELAŞI FEL cum l-aţi văzut mergînd la cer". Apoi: „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede pînă la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului" (Fapt. 1:11; Mat. 24:27). Pentru a ajunge la o concluzie corectă trebuie să dăm şi acestor pasaje importanţa ce li se cuvine.

293. Examinînd acest subiect, trebuie să avem în vedere că în timp ce Domnul Isus afirma ca un fapt hotărît că Împărăţia Sa se va stabili fără manifestare exterioară şi că venirea Sa, prezenţa Sa, va fi *ca* un hoţ, cerînd o veghere concentrată şi atentă pentru a o putea

înţelege şi discerne, toate textele citate mai sus ca dovezi ale unei manifestări exterioare vizibile sînt scrise într-un *limbaj profund simbolic*, cu excepţia celui care spune că El va veni în acelaşi fel cum s-a dus. Pasajele simbolice trebuie interpretate întotdeauna în acord cu cele ce sînt mai clare, mai literale, îndată ce caracterul lor simbolic este recunoscut. În toate cazurile cînd o interpretare literală ar forţa judecata sănătoasă şi ar pune pasajul în contradicţie directă cu *declaraţiile clare* ale Scripturii, un asemena pasaj ar trebui considerat ca simbolic şi interpretarea sa ca simbol ar trebui căutată în armonie cu declaraţiile evident clare şi literale şi cu caracterul şi scopul planului descoperit. În cazul de faţă, dacă recunoaştem şi interpretăm simbolurile astfel, frumoasa armonie a tuturor acestor declaraţii este vădită. Să le examinăm acum şi să vedem cît de perfect se acordă cu pasajele care nu sînt simbolice.

294. „Căci însuşi Domnul, cu un *strigăt*, cu *glasul unui arhanghel* şi cu *trîmbiţa lui Dumnezeu* se va coborî din cer" (1 Tes. 4:16). Glasul şi trîmbiţa amintite aici corespund în toate privinţele cu aceleaşi ilustraţii întrebuinţate în Apocalipsa 11:15-19 - Cornilescu rev., *„Îngerul al şaptelea a sunat . . .* Şi în cer s-au auzit *glasuri* puternice, care ziceau: „Împărăţia lumii a ajuns a Domnului nostru şi a Hristosului Său. Şi El va împărăţi în vecii vecilor" . . . Neamurile se umpluseră de mînie, dar a venit mînia Ta şi timpul ca cei morţi să fie judecaţi" etc.. Aceleaşi evenimente sînt relatate în profeţia lui Daniel: „În timpul acela se va scula (va lua controlul) marele prinţ Mihail (Christos) . . . va fi un timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele . . . Mulţi dintre cei care dorm în ţărîna pămîntului se

vor trezi" (Dan. 12:1,2 - Cornilescu rev.). Pavel adaugă la glasul şi trîmbiţa amintite declaraţia că „întîi vor învia cei morţi în Christos". În 2 Timotei 4:1 el spune mai departe că Christos va judeca viii şi morţii, în acest timp al arătării şi al Împărăţiei Sale şi începutul acestei judecăţi a naţiunilor în viaţă este pretutindeni descris ca cel mai îngrozitor timp de strîmtorare şi de tulburări pe care l-a cunoscut lumea vreodată -Dan.12:1,2 - Cornilescu rev.

295. Astfel, Pavel, Ioan şi Daniel se referă în mod evident la acelaşi timp, timpul arătării Domnului nostru şi al stabilirii Împărăţiei Sale în mijlocul unui mare timp de strîmtorare, precum şi la evenimentele care îl vor preceda şi introduce. Acelaşi rezultat este arătat de fiecare scriitor ca urmînd scularii lui Mihail, glasurile şi trîmbiţa, adică strîmtorarea şi mînia asupra naţiunilor şi învierea morţilor. Să observăm apoi ilustraţia întrebuinţată:

295a. „CU UN STRIGĂT". Cuvîntul grecesc tradus aici prin „strigăt" este *keleusma* şi înseamnă *un strigăt de încurajare*. Un strigăt implică ideea unui mesaj public, destinat a fi auzit nu numai de cîţiva inşi, ci de o mare mulţime compusă din diferite elemente. El este desemnat, în genere, fie să alarmeze şi să îngrozească fie să ajute şi să încurajeze, sau poate să producă unul din aceste efecte asupra unei clase şi efectul contrar asupra altei clase, după împrejurări şi condiţii.

296. Aspectul afacerilor din lume în decursul celor din urmă cincisprezece ani corespunde în mod izbitor acestui simbol, prin izbucniri de strigăte în întreaga lume care încurajează toţi oamenii să se trezească la sentimentul drepturilor şi privilegiilor lor ca oameni, să ia seama la relaţiile lor mutuale, la principiile pe care sînt

bazate şi la scopul pe care trebuie să-l îndeplinească. Care este, pe suprafaţa pămîntului, naţiunea civilizată care să nu fi auzit acest strigăt şi care să nu fi fost influenţată de el? Lumea întreagă a studiat în aceşti cîţiva ani din urmă economia politică, drepturile civile şi libertăţile sociale, ca niciodată înainte în analele istoriei. Oamenii se îndeamnă unii pe alţii şi sînt încurajaţi cum n-au fost niciodată în cercetarea acestor subiecte, chiar pînă la temelie. Strigătul de încurajare, care a început prin înmulţirea cunoştinţei, a înconjurat deja pămîntul şi sub influenţa lui oamenii se unesc între ei, încurajaţi şi ajutaţi de oameni inteligenţi şi talentaţi, să lupte şi să năzuiască atît pentru drepturile şi libertăţile reale cît şi pentru cele închipuite. Deoarece organizaţiile lor cresc şi se înmulţesc, strigătul creşte mai puternic şi mai prelung şi va duce, încetul cu încetul, după cum este prezis, la marele timp de strîmtorare şi de nelinişte a naţiunilor înfuriate. Acest rezultat este descris în mod expresiv de profet: „Un vuiet se aude pe munţi, ca vuietul de popor mult; se aude o zarvă de împărăţii, de popoare adunate. Domnul oştirilor îşi cercetează oastea care va da lupta" - Isa. 13:4, Cornilescu rev.

297. „GLASUL UNUI ARHANGHEL" este un alt simbol remarcabil, de o importanţă asemănătoare. Numele „arhanghel" înseamnă *sol principal* şi Domnul nostru uns este El Însuşi Solul principal al lui Iehova, „Solul legămîntului" (Mal. 3:1). Daniel vorbeşte despre acelaşi personaj, numindu-l Mihail, care înseamnă „*Cel asemenea lui Dumnezeu*, nume potrivit pentru Acela care este „reprezentarea exactă a Fiinţei Lui" şi reprezentantul puterii şi autorităţii Sale. Glasul arhanghelului repre-

zintă autoritatea şi porunca lui Christos. Acest simbol reprezintă deci pe Christos care ia controlul sau începe să domnească, dînd poruncile, ordinele Sale oficiale şi aducînd la cunoştinţă schimbarea dispensaţiei prin intrarea în vigoare a legilor Împărăţiei Sale.

298. Acelaşi gînd este exprimat de Daniel în alt mod, cînd zice: în timpul acela *„se va scula"* Mihail, marele prinţ. A se scula înseamnă a-şi asuma autoritatea, a da ordine. Vezi *„se va scula"* în Isaia 2:19,21. David, vorbind profetic despre Christos, dă o altă ilustraţie acestui simbol: „Glasul Lui răsună, şi pămîntul se topeşte" (Ps. 46:6). Timpul de mare strîmtorare se va precipita şi pămîntul (societatea organizată) se va topi sau dezintegra sub schimbarea de administraţie care va intra în vigoare cînd noul Rege îşi va pronunţa glasul poruncii Sale. La porunca Sa sistemele civile, sociale şi religioase trebuie să cadă, cu toată vechimea lor şi oricît de puternic înrădăcinate şi întărite ar fi ele. Sabia care iese din gura Lui va pricinui prăpădul: adevărul în orice subiect şi sub toate aspectele lui diverse va judeca pe oameni şi sub puterea şi domnia Lui se vor înlătura răul şi eroarea în miile de forme ale lor - Apoc. 19:11-16.

299. „TRÎMBIŢA LUI DUMNEZEU". Mulţi par să întreţină, în mod greşit, ideea că această trîmbiţă va suna în mod literal în aer. Dar vom vedea numaidecît că aceasta este o aşteptare nerezonabilă, dacă recunoaştem că Pavel vorbeşte aici despre ceea ce Ioan numeşte „a şaptea trîmbiţă", „cea din urmă trîmbiţă" dintr-*o serie* de şapte trîmbiţe simbolice (Apoc. 11:15; 1 Cor. 15:52). Dovada că este vorba de una şi aceeaşi trîmbiţă este dată prin istorisirea evenimentelor în legătură cu fiecare din ele. Apostolul Pavel menţionează învierea şi stabilirea

Împărăţiei lui Dumnezeu ca fiind în legătură cu „trîmbiţa lui Dumnezeu" (1 Tes. 4:16) iar Revelatorul (Domnul Isus în Apocalipsa - n. e.) menţionează aceleaşi evenimente cu o exactitate şi mai mare. Dacă ne amintim că evenimentele menţionate în timpul sunetului celor şase trîmbiţe din Apocalipsa sînt în legătură cu acţiunile oamenilor, în timp ce a şaptea se referă în mod special la lucrarea lui Dumnezeu şi acoperă „ziua Domnului", vom admite că este corect să numim cea de a „şaptea" sau „cea din urmă trîmbiţă", „trîmbiţa lui Dumnezeu". Şi fiindcă cele şase trîmbiţe precedente au fost simbolice - lucru care se admite în general de toţi comentatorii şi cercetătorii care interpretează sau pretind că interpretează Apocalipsa -, ar insemna să forţăm judecata şi bunul simţ dacă am înfăţişa pe cea de a şaptea trîmbiţă, ultima din serie, ca fiind literală, un sunet audibil în aer. Acest lucru n-ar fi în armonie nici cu metoda generală a Domnului nici cu acele pasaje ale Scripturii care arată modul ascuns al venirii Sale, căci nici un hoţ nu sună din trîmbiţă ca să-şi anunţe venirea.

300. Cele şapte trîmbiţe din Apocalipsa sînt toate simbolice şi arată şapte mari perioade şi evenimentele lor. Examinarea acestora o lăsăm pentru un volum următor. Aici ne mărginim să spunem că noi ne aflăm astăzi chiar în mijlocul evenimentelor care marchează sunarea celei de a şaptea trîmbiţe. Glasurile puternice, înmulţirea cunoştinţei, furia naţiunilor etc., luate în legătură cu profeţiile timpului, stabilesc aceasta ca un fapt. Numeroase evenimente se vor petrece încă înainte ca cea de-a şaptea sau ultima trîmbiţă să înceteze a mai suna, ca de exemplu răsplătirea sfinţilor şi a profeţilor, învierea tuturor morţilor etc.. În realitate ea acoperă

întreaga perioadă a domniei milenare a lui Christos, după cum se arată prin evenimentele care trebuie să se întîmple în decursul acestei domnii.- Apoc 10:7; 11:15,18.

301. Vedem astfel că *„strigătul", „glasul arhanghelului"* şi *„trîmbiţa lui Dumnezeu"* sînt toate simboluri în curs de îndeplinire acum. Să reţinem cu grijă, de asemenea, faptul că fiecare din cele trei profeţii mai sus amintite (Dan. 12:1; Apoc. 11:15 şi 1 Tes. 4:16) declară *prezenţa* Domnului la timpul cînd evenimentele amintite se întîmplă. Ele au fost prezise chiar cu scopul de a indica felul în care *prezenţa Sa nevăzută* va fi manifestată acelora care cred în cuvîntul profeţiei. Pavel spune: „cu (literal *în* sau *în timpul)* un strigăt", glas, trîmbiţă etc., „Domnul se va coborî". Ioan spune că împărăţiile acestei lumi vor deveni ale Sale în timpul acestor evenimente. Daniel spune: „În timpul acela se va scula (va fi *prezent*) marele prinţ Mihail (Christos)" şi îşi va lua marea Sa putere. Deci, dacă putem cunoaşte strigătul şi glasurile şi sunetul trîmbiţei celei mari, va trebui să le acceptăm ca indicii nu a faptului că Domnul va veni curînd, ci mai degrabă a faptului că El a venit că El este acum prezent şi că lucrarea secerişului pentru adunarea grîului şi arderea neghinei este deja în curs de desfăşurare. Acest lucru, după cum vom vedea mai departe, este cu prisosinţă dovedit prin profeţiile timpului. Totuşi, nu prin vedere naturală, ci numai prin ochii credinţei, prin cuvîntul sigur al profeţiei pot fi desluşite prezenţa şi lucrarea Sa.

302. Nu putem trece cu vederea un alt fapt aici, şi anume că „strigătul", „glasul arhanghelului" şi „trîmbiţa lui Dumnezeu" sînt toate, după cum am explicat, mijloace pentru împlinirea lucrării secerişului din Vîrsta

Evangheliei. Deci, dacă vedem că nu numai înţelesul acestor simboluri, ci şi *rezultatele* prezise au loc acum, avem dovezi în plus, atît că am interpretat corect simbolurile, cît şi că acum sîntem în această perioadă numită „seceriş", în care Vîrsta Evangheliei şi Vîrsta Mileniului se suprapun - una se închide, alta se deschide. Multe persoane nu vor avea nevoie de ajutor pentru a constata că acum se face o *lucrare de separare* între adevăraţii consacraţi şi creştinii numai cu numele. Mulţi pot să vadă focul simbolic deja în lucrare, pot să deosebească „strigătul" poporului, porunca noului rege Emanuel şi evenimentele numite „a şaptea trîmbiţă" şi „norii" strîmtorării în care vine Domnul, din care şi prin care puterea Sa trebuie să fie manifestată - supunîndu-şi toate lucrurile.

303. Am atras deja atenţia (Vol. I, pag. . . .) asupra faptului că recunoaşterea lucrării secerişului în mersul ei actual este dovada prezenţei Domnului, pentru că El declară că va fi secerătorul principal şi conducătorul întregii lucrări şi că aceasta este prima Sa lucrare - „Iată un nor alb şi pe nor şedea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur iar în mînă o secere ascuţită . . . Atunci cel ce şedea pe nor şi-a aruncat secerea pe pămînt. Şi pămîntul a fost secerat". „La vremea secerişului voi spune secerătorilor: „Smulgeţi . . ."" etc. (Apoc. 14:14,16; Mat. 13:30). Lucrarea completă a secerişului va cere patruzeci de ani şi se va sfîrşi în 1914*. Diferitele trăsături se vor îndeplini treptat, dar toate aceste zile sînt „zilele Fiului omului" - zilele prezenţei şi ale puterii Domnului nostru - care va fi recunoscut la urmă de toţi, însă mai întîi numai de

*Vezi prefaţa autorului (1916)

clasa specificată de apostol: „dar voi, fraţilor, nu sînteţi în întuneric" - Luc. 17:26, 1 Tes. 5:4.

304. „ÎNTR-O FLACĂRĂ DE FOC". Acest simbol poate fi înţeles numaidecît dacă ne amintim semnificaţia cuvîntului „foc" etc., explicat deja (vezi Vol. I, pag. . . .). Citim că Domnul Isus se va descoperi „din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Christos" (2 Tes. 1:8). Aşa cum este exprimat literal noi înţelegem că asta vrea să spună că în ziua Lui (Vîrsta Milenară) prezenţa Domnului nostru va fi descoperită sau manifestată lumii din poziţia Sa de autoritate spirituală („cer"), prin mînia şi pedepsele ce vor veni atunci asupra răului şi a făcătorilor de rele. Ea va fi o mînie mistuitoare, simbolizată prin „*foc*", care nu va lăsa nici rădăcină nici ramură sistemelor răului, erorii şi asupririi sau a păcătoşilor cu voia şi toţi mîndrii şi răufăcătorii vor fi mistuiţi ca miriştea în această zi milenară. La început - în această perioadă a „secerişului" - focul va arde foarte puternic, mistuind trufia şi răutatea care cresc acum abundent. Fericiţi cei ce vor renunţa la trufia şi la răul lor pentru a fi distruse, ca să nu fie şi ei înşişi nimiciţi (în „moartea a doua"), după cum vor fi nimiciţi unii care se vor împotrivi în decursul Vîrstei Milenare. Despre acest timp citim: „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toţi cei trufaşi şi toţi cei răi vor fi ca miriştea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oştirilor, şi nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură" - Mal. 4:1.

305. „Îngerii puterii", mesagerii sau agenţii puterii Lui sînt de diferite feluri. Prin aceste cuvinte putem

înţelege, pe drept cuvînt, toate diferitele agenţii (forţe - n. e.) însufleţite şi neînsufleţite care vor fi folosite de Domnul nostru pentru a răsturna sistemele prezente ale răului şi pentru a pedepsi pe răufăcători. - vezi Evr. 1:7; *Ps.* 104:4.

306. În vreme ce mînia sau răzbunarea lui Dumnezeu se va exercita astfel într-o flacără de foc, prin strîmtorare mistuitoare cum nu s-au mai văzut niciodată înainte - atît de generală, de o întindere atît de vastă şi atît de nimicitoare în ce priveşte răul -, dreptatea va începe să fie favorizată, la fel şi cel drept. Fiindcă aceste lucruri vor deveni din ce în ce mai evidente, oamenii vor începe să tragă concluzia că o nouă putere a luat în mîini conducerea afacerilor omeneşti. Şi astfel *prezenţa* Domnului nostru ca Rege al regilor va fi descoperită lumii. El (Domnul) se va descoperi „într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu (care nu cunosc cu adevărat pe Dumnezeu şi nu ascultă de lumina conştiinţei, pe care fiecare o are într-o anumită măsură) şi pe cei care (deşi cunosc pe Dumnezeu) nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Christos" - 2 Tes. 1:8.

307. Prin aceste pedepse şi sub lumina crescîndă şi în ocaziile favorabile din ziua Milenară toţi vor fi aduşi la o atît de clară cunoştinţă a adevărului şi a căii drepte, încît nu vor mai avea scuză pentru neştiinţă sau pentru neputinţa de a se supune adevărului, iar cei ce vor stărui să *rămînă* duşmani ai lui Dumnezeu şi ai dreptăţii vor fi pedepsiţi cu *nimicirea veşnică* (o nimicire de la care nu va mai fi înviere) de la prezenţa („de la faţa" - Cornilescu) Domnului şi de la slava puterii Lui - 2 Tes. 1:9 - *King James*

308. „ÎN PUTERE ŞI CU MARE SLAVĂ". Această declaraţie vrea să spună că lumea va vedea pe Fiul omului *venind*, înainte ca Împărăţia Lui să fie pe deplin ridicată sau ca moştenitorii slavei Lui să fie toţi adunaţi şi înălţaţi împreună cu El. Văzînd venirea Lui toate seminţiile pămîntului se vor boci - „vor vedea pe Fiul omului venind cu putere şi cu mare slavă" - Mat. 24:30.

309. Lumea vede deja norii tulburărilor îngrămădindu-se şi întunecîndu-se; ea îşi dă seama că o putere împotriva căreia nu poate să facă faţă este acum în acţiune în afacerile oamenilor. După starea lucrurilor de astăzi viitorul apropiat este întunecat şi prevestitor de rele pentru toţi cei care au suficientă inteligenţă să remarce orientarea evenimentelor. Oamenii cugetători observă stăruinţa cu care problemele binelui şi răului, ale dreptăţii şi nedreptăţii sînt *impuse* atenţiei lor, *cerînd* o exprimare a principiilor lor individuale. Mulţi recunosc *slava şi puterea* noului conducător al pămîntului, însă din cauza norilor şi întunericului ce-L înconjoară ei nu-L disting pe însuşi Regele. Oamenii *văd norii* şi, prin urmare, Îl văd venind în nori cu putere şi mare slavă (slava puterii şi dreptăţii), dar pe *El* nu-L recunosc. Pînă cînd norii nu vor fi lăsat să cadă grindină şi cărbuni de foc (Ps. 18:12,13) pentru a pune jos mîndria, egoismul şi prejudecata oamenilor şi a le nimici, pînă atunci norii nu vor dispărea şi nu vor descoperi întreaga maiestate şi glorie a prezenţei lui Christos. Dacă oamenii ar lua în considerare şi ar asculta de glasul Domnului, care conduce acum cursul dreptăţii şi-i avertizează cu privire la apropiata răsplată, marele dezastru care este pe cale să se producă ar putea fi ocolit, însă „Dumnezeu vorbeşte o dată şi de două ori, dar n-a luat seamă o-

mul . . . ! Atunci (prin bubuitul tunetului din „ziua strîmtorării"), El deschide urechea oamenilor şi le întipăreşte învăţături, ca să întoarcă pe om de la făptuirea sa, ca să scape pe om de trufie" - Iov 33:14-18; *Sfînta Scriptură 1874.*

310. „Iată el vine cu norii" şi „la timpul cuvenit" „orice ochi îl va vedea" (îl va discerne) (Apoc. 1:7 - Cornilescu rev.), va recunoaşte prezenţa, puterea şi autoritatea Sa şi toţi vor trebui, vrînd nevrînd, să i se supună Lui, pînă la dezlegarea lui Satan pentru puţină vreme la sfîrşitul Mileniului, cînd, după o deplină experienţă, va fi dovedită buna sau reaua voinţă a fiecăruia şi cînd cei nesupuşi vor fi nimiciţi în a doua moarte - numită simbolic lacul de foc - Apoc. 21:8.

311. Astfel văzute, toate aceste interpretări simbolice a felului venirii Domnului nostru sînt în perfect acord cu afirmaţiile clare, care declară că prezenţa Sa va fi secretă pentru un timp, cunoscută numai celor care veghează (compară cu 1 Tes. 5:2-6; Apoc. 3:3; 16:15; Luc. 12:36,37; 17:26; Mat. 24:37-39).

În acelaşi fel

312. Care este, acum, învăţătura din cuvintele îngerului rostite la plecarea Domnului nostru (Fapt. 1:11): „Acest Isus care s-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum l-aţi văzut mergînd la cer"?

313. O examinare mai atentă a acestui text va arăta armonia lui cu cele spuse mai sus. Mulţi par să cugete că acest pasaj vrea să spună: „după cum îl *vedeţi* pe Domnul suindu-se la cer, tot aşa îl veţi *vedea* coborîndu-se". Aceştia ar trebui să-l citească şi să-l recitească, pînă cînd vor putea observa că acest pasaj nu vrea să

spună că cei ce L-au văzut ducîndu-se Îl vor *vedea* întorcîndu-se, nici că altcineva Îl *va vedea* venind. Ceea ce vrea să spună este că *felul* venirii Lui va fi *tot aşa* ca felul plecării Lui. Cum a fost deci felul plecării Lui? A fost în mare splendoare şi cu mare demonstraţie? În sunete de trîmbiţe şi de glasuri şi cu mare strigăt şi cu persoana Domnului strălucind în slavă şi strălucire supranaturală? Dacă aşa ar fi fost plecarea Lui, atunci ar trebui să aşteptăm venirea Lui *„în acelaşi fel"*. Sau, dimpotrivă, n-a fost ea (înălţarea - n. e.) cît se poate de liniştită şi de secretă, potrivit scopului Său de a avea martori pe deplin convinşi despre acest fapt? Nimeni nu L-a văzut şi nimeni n-a cunoscut acest fapt decît credincioşii Săi ucenici. Declaraţia Sa (Ioan 14:19) - „peste puţină vreme lumea nu Mă va mai vedea" - n-a fost încă dovedită netemeinică. Numai fraţii au văzut manifestările Lui după înviere şi nimeni altul n-a fost martor la înălţarea Sa. *În acelaşi fel* cum i-a părăsit (liniştit, în mod secret în ce priveşte lumea, necunoscut nimănui în afară de ucenicii Săi), *aşa* vine El din nou. Şi, după cum atunci cînd s-a despărţit de ei şi-a ridicat mîinile şi i-a binecuvîntat, tot aşa acum vine din nou ca bucuria să le fie deplină, după cum Însuşi a spus: „Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine". „Vă voi vedea iarăşi, inima vi se va bucura şi nimeni nu vă va răpi bucuria voastră" - Luc. 24:50,51; Ioan 14:3 şi 16:22.

314. Îngerul, de asemenea, se pare că accentuează în mod special faptul că venirea din nou va fi chiar a *acestui Isus* - acelaşi care părăsise gloria pe care o avea cu Tatăl înainte de a fi lumea şi a devenit om, a devenit sărac pentru ca noi să fim îmbogăţiţi; acelaşi Isus care a murit pe Calvar, acelaşi Isus care a înviat a treia zi ca spirit

dătător de viaţă, Isus care şi-a manifestat *schimbarea* timp de patruzeci de zile - ACEST Isus care este acum suit sus. Da, chiar *acelaşi* Isus care a trecut prin două transformări de natură - mai întîi de la natura spirituală la natura umană, apoi de la natura umană la natura divină. Aceste schimbări de natură nu I-au nimicit individualitatea. Identitatea Sa a fost păstrată, după cum ne asigură îngerul, puţin importă dacă filozofia acestui fapt este înţeleasă sau nu. Cu toate că noi nu-L mai cunoaştem acum după trup (ca om) (2 Cor. 5:16), ci ar trebui să ne amintim de înălţarea Sa, că de la înviere El face parte din natura divină, spirituală şi ar trebui să aşteptăm ca şi venirea să-I fie potrivită cu schimbarea şi cu înălţarea, ne putem totuşi aminti că El este *acelaşi Isus iubitor* şi că în această privinţă nu s-a schimbat. El este „acelaşi Isus" care, deşi prezent în cele patruzeci de zile după înviere, a fost văzut numai de ucenicii Săi şi numai în răstimpuri foarte scurte şi care va fi tot atît de nevăzut pentru lume la a doua Sa prezenţă cum a fost în cele patruzeci de zile premergătoare înălţării Sale. Trebuie să ne amintim că El nu vine de data asta pentru a se oferi pe Sine ca jertfă şi că, prin urmare, nici nu are nevoie să-şi ia un trup omenesc pregătit anume pentru acest scop (Evr. 10:5). Toate acestea au trecut acum; El nu mai moare, ci vine să guverneze, să binecuvînteze şi să ridice omenirea răscumpărată - Rom. 6:9.

315. Domnul nostru ne dă o foarte frumoasă ilustraţie despre modul cum se va descoperi prezenţa Sa, cînd zice: „Căci precum fulgerul porneşte de la răsărit şi luminează pînă la apus, aşa va fi *prezenţa* Fiului omului" (Mat. 24:27 - Diaglott). Faptul că cei mai mulţi dintre traducătorii Bibliei au folosit în mod greşit

cuvîntul fulger acolo unde se înţelege lumina soarelui este evident, pentru că fulgerul nu porneşte de la răsărit şi nici nu se vede pînă la apus. El porneşte adesea şi din alte puncte cardinale şi rareori, dacă nu niciodată, luminează clar de la o margine la alta a cerului. Ilustraţia dată de Domnul şi singura care se potriveşte cuvintelor Sale se referă la strălucirea soarelui, care vine totdeauna de la răsărit şi străluceşte chiar pînă la apus. Se dovedeşte astfel că cuvîntul grecesc *astrape*, folosit aici, a fost incorect redat în acest pasaj, ca şi în traducerea aceloraşi cuvinte din Luca 17:24. Un alt exemplu de întrebuinţare a cuvîntului *astrape*, de către Domnul nostru, se găseşte în Luca 11:36, unde El îl aplică luminii unei candele şi este redat în versiunea comună (King James - n. e.) prin „lumina strălucitoare" („lumina" - Cornilescu, „strălucirea" - Cornilescu rev., Sfînta Scriptură 1874; n. e.). Idei greşite asupra felului cum va veni Domnul nostru şi cum se va descoperi erau atît de puternic fixate în mintea traducătorilor încît i-au condus în această greşeală de a traduce *astrape* prin cuvîntul „fulger". Ei au presupus că El se va descoperi deodată, asemenea unui fulger, şi nu în mod treptat ca lumina soarelui. Dar ce frumoasă este această ilustraţie a răsăritului soarelui pentru a reda ivirea treptată a adevărului şi a binecuvîntărilor în ziua prezenţei Sale. Domnul îi aşează pe biruitori alături de El Însuşi în această ilustraţie, zicînd: „Atunci cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor". Profetul, întrebuinţînd aceeaşi ilustraţie, spune: „Va răsări soarele dreptăţii şi vindecarea va fi în razele lui" (Mat. 13:43 - Cornilescu rev.; Mal. 4:2 - King James). Ivirea zorilor este *treptată*, dar în cele din urmă strălucirea întreagă, clară, va izgoni cu

totul întunericul răului, al ignoranţei, al superstiţiei şi al păcatului - Osea 6:3.

316. Traducerea imperfectă a cuvîntului *parousia* a complicat de asemenea înţelesul acestui pasaj. *Emphatic Diaglott* (traducere americană interliniară cuvînt cu cuvînt a Noului Testament - n. e.) şi traducerea profesorului Young redau acest cuvînt prin *prezenţă*; în traducerea lui Rotherham este *sosire*; în versiunea comună (King James - n. e.), este redat *venire*. Deşi versiunea revizuită (engleză - n. e.) păstrează această eroare - *venire* -, totuşi în nota marginală se arată că adevărata definiţie a cuvîntului grecesc este „*prezenţă*". Cuvîntul grecesc *parousia* înseamnă, fără excepţie, o prezenţă personală, ca fiind venit, fiind sosit; dar niciodată a cuiva care este pe cale, aşa cum este folosit în general cuvîntul englezesc *venire*. Textul pe care-l examinăm învaţă prin urmare că după cum *lumina soarelui* se iveşte treptat, aşa va fi *prezenţa* Fiului omului manifestată sau descoperită în mod treptat.

317. La această declaraţie Domnul nostru adaugă cuvinte de avertisment pentru a ne pune în gardă împotriva unor erori care vor fi răspîndite la vremea venirii Sale, în scopul de a duce Biserica pe un drum greşit. „Iată ce v-am spus mai dinainte. Deci dacă vă vor zice: „iată-L este în pustie", să nu vă duceţi acolo! „Iată-L în camere secrete", să nu credeţi. Căci precum lumina strălucitoare (soarele) porneşte de la răsărit şi se arată (treptat) pînă la apus, aşa va fi şi *prezenţa* Fiului omului". Domnul ne pune astfel în poziţia de apărare împotriva a două erori care cresc cu repeziciune în zilele noastre. Una care pretinde că Domnul nostru a venit în trup în pustiul sau deşertul Palestinei a făcut pe mulţi

să se ducă acolo, unde aşteaptă să vadă pe Isus în *trup*, cu urmele rănilor de pe Calvar. Aşteptîndu-L aşa cum *a fost*, şi nu „aşa cum este" (2 Cor. 5:16), ei se înşeală amarnic şi adevărul este întunecat pentru ei cum a fost pentru iudei la întîia venire. Această greşită aşteptare a făcut pe această clasă de credincioşi să interpreteze literal cuvintele profetului (Zah. 14:4): „picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor" etc.. Orbiţi de această greşită aşteptare ei nu văd că „picioarele" sînt figurative în acest pasaj, ca şi cele din Psalmii 8:6, 91:12, 110:1, Isaia 52:7, Efeseni 6:15, Deutoronom 33:3 şi multe altele. Dacă ei ar fi ştiut *ce* să aştepte, nu s-ar fi dus la Ierusalim să-l aştepte acolo pe *omul* Christos Isus, căci Regele Cel foarte sus înălţat vine ca lumina soarelui, făcîndu-şi simţită prezenţa şi influenţa în lumea întreagă; din această cauză, să „nu vă duceţi".

318. „Deci dacă vă vor zice: „Iată-L în odăiţe ascunse să nu credeţi"" (Mat. 24:26). Spiritismul, totdeauna gata să înşele prin falsuri şi totdeauna gata să întrebuinţeze adevărurile înaintate ca pe o haină de lumină (2 Cor. 11:13,14) n-a şovăit să pretindă că noi sîntem în perioada unei schimbări de dispensaţie, la răsăritul unei vîrste glorioase. Între alte asemenea lucruri, unii dintre ei învaţă chiar că Christos este *prezent* şi nu ne îndoim că în curînd ne vor oferi *şedinţe* în care vor pretinde că-L arată în *camere ascunse*. Dacă eroarea va fi înfăţişată sub această formă sau sub alta să ne amintim de cuvintele Domnului şi să respingem asemenea pretenţii ca fiind false, ştiind că nu aşa voieşte El să-şi *descopere* prezenţa, ci „ca lumina soarelui", ivindu-se treptat - „va răsări soarele dreptăţii cu vindecare în razele lui" - Mal. 4:2; King James.

Parousia Domnului nostru în seceriş

319. Limba greacă este o limbă foarte exactă. Acest fapt îi sporeşte mult valoarea, căci ea dă adevărului o exprimare exactă. Aşa, de exemplu, cuvîntul *venire* din Bibliile noastre englezeşti comune (King James - n. e.) este tradus din 32 de cuvinte greceşti, fiecare din ele avînd o uşoară nuanţă de diferenţă. Exemple: *ephistemi* înseamnă *a surprinde*, ca în Luca 21:34, şi este tradus prin „*să vină* peste voi (să vă surprindă) fără veste" („*să vină* fără veste asupra voastră" - Cornilescu, „*să vină* peste voi fără veste" - Cornilescu rev., „fără de ştire să *vină* acea zi asupra voastră" - Sfînta Scriptură 1874; n.e.); *sunerchomai* semnifică *a aduna* sau *a veni împreună*, ca în 1 Corinteni 11:18 - „*veniţi* împreună în biserică" („*veniţi* la adunare" - Cornilescu, „*vă strîngeţi* la adunare" - Cornilescu rev., „*vă adunaţi* în biserică" - Sfînta Scriptură 1874, n. e.); *proserchomai* înseamnă *a se apropia*, a *veni către*, ca în Evrei 4:16: „să *venim* deci cu îndrăzneală" („să ne *apropiem* deci cu deplină încredere" - Cornilescu, Cornilescu rev., „să ne *apropiem* dar cu îndrăzneală" - Sfînta Scriptură 1874 - n. e.); *heko* înseamnă *a sosi* sau *a fi venit*, ca şi cum acţiunea venirii este fapt împlinit, ca în Ioan 2:4: „ceasul meu *n-a venit* încă" („nu mi-*a venit* încă ceasul" - Cornilescu, Cornilescu rev., „ora mea încă nu *a venit*" - Sfînta Scriptură 1874 - n. e.); *enistemi* înseamnă a *fi prezent* şi aşa este tradus, cu excepţia a două locuri unde ar trebui redat aşa: 2 Timotei 3:1 - „*vor veni*" - vor fi prezente - „timpuri primejdioase" („în zilele din urmă *vor fi* vremuri grele" - Cornilescu, „în zilele din urmă *vor fi* timpuri grele" - Cornilescu rev., „în zilele de pe urmă *vor veni* timpuri grele" - Sfînta Scriptură 1874; n. e.) şi 2 Tesaloniceni 2:2

- „că ziua lui Christos *a sosit***" - este prezentă (în româneşte: „ziua Domnului *ar fi venit* chiar" - Cornilescu, Cornilescu rev., „cum că *s-ar fi apropiat* ziua lui Christos" - Sfînta Scriptură 1874; n. e.) (vezi şi Rom. 8:38; 1 Cor. 3:22; 7:27; Gal. 1:14; Ev. 9:9; 2 Tes. 2:2). *Parousia*, de asemenea, semnifică *prezenţă* şi n-ar trebui tradus niciodată prin *venire*, ca în Biblia comună engleză unde este redat de două ori cum se cuvine prin *prezenţă* (2 Cor. 10:10, Fil. 2:12) („de faţă" - Cornilescu, Sfînta Scriptură 1874; „prezenţă" - Cornilescu rev. - n. e.). „Emphatic Diaglott", o foarte valoroasă traducere a Noului Testament, redă *parousia* cum trebuie, prin PREZENŢĂ, în aproape toate cazurile.

320. Ceea ce dorim să studiem acum este întrebuinţarea acestor din urmă două cuvinte greceşti, *heko* şi *parousia*, din Noul Testament şi îndeosebi a ultimului, dat fiind că o înţelegere corectă a semnificaţiei lui aruncă lumină asupra felului cum se va face întoarcerea Domnului nostru, prin textele în care acest cuvînt se întîlneşte, în vreme ce traducerea comună, dar eronată, întunecă însăşi punctul pe care ar trebui să-l lumineze*.

321. Avînd în minte înţelesul corect al cuvîntului *parousia* - nu înţelesul unei *veniri*, ea fiind pe cale, ci pe

*Cuvîntul *parousia* se află de 24 de ori în Noul Testament grecesc şi numai de două ori este tradus corect prin *prezenţă* în versiunea engleză comună (2 Cor. 10:10; Fil. 2:12) (traducerea Cornilescu revizuită îl redă, de asemenea, prin *prezenţă* în aceste două cazuri - n. e.). Celelalte locuri în care este incorect tradus prin *venire* (în King James - n. e.) sînt următoarele: Mat. 24:3,27,37,39; 1 Cor. 15:23; 16:17; 2 Cor. 7:6,7; Filip. 1:26; 1 Tes. 2:19; 3:13; 4:15; 5:23; 2 Tes. 2:1,8,9; Iac. 5:7,8; 2 Pet. 1:16; 3:4,12; 1 Ioan 2:28.

cel al unei *prezenţe* după sosire - să examinăm cîteva pasaje în care figurează acest cuvînt. Din acestea vom învăţa că *prezenţa* nu implică neapărat o vedere şi că se aplică deopotrivă şi lucrurilor prezente, dar nevăzute. Astfel, de exemplu, îngerii, fiinţe spirituale, pot fi prezenţi cu noi, deşi nevăzuţi, întocmai după cum Domnul nostru a fost *prezent* în lume şi a fost adesea cu ucenicii Săi în cele patruzeci de zile după înviere fără să fi fost văzut de lume nici de ucenicii Săi decît în împrejurări de foarte scurtă durată, despre care am vorbit deja. Aceste zile au fost zilele *parousiei* (prezenţei) Sale întocmai cum au fost cei 33 de ani şi jumătate de dinainte. În convorbirea ce a precedat întrebarea din Matei 24:3 Domnul nostru prevestise nimicirea templului şi lepădarea lui Israel după trup, pînă în ziua cînd Îl vor recunoaşte cu bucurie ca pe Mesia al lor şi cînd vor zice: „Binecuvîntat fie cel . . . !" El le spusese ucenicilor Săi că se duce, dar că iarăşi va veni şi-i va lua la Sine. El a numit ziua lor „secerişul" sau sfîrşitul acelui veac şi le-a vorbit despre un „seceriş" viitor care va avea loc la a doua Sa venire - Mat. 9:37,38; 13:39,40. Ucenicii, amintindu-şi fără îndoială că numai puţini l-au recunoscut ca Hristosul la întîia venire, doreau să ştie *cum* va putea fi recunoscut în mod sigur la a doua venire, aşteptîndu-se probabil că această a doua venire va avea loc în zilele lor. Iată de ce au pus întrebarea: „Care va fi semnul (indicaţia) *parousiei* (prezenţei) Tale şi al sfîrşitului veacului?"

322. Din cauza predispoziţiei lor de-a amesteca evenimentele care încheiau secerişul Vîrstei Iudaice, în care se aflau deja, cu secerişul - încă viitor pentru ei - sau sfîrşitul Dispensaţiei Evanghelice, Domnul nostru

le-a prezentat foarte amănunţit evenimentele ce vor trebui să intervină, indicînd o *perioadă* considerabilă între aceste două epoci, dar nedînd nici o idee clară despre lungimea ei, deoarece nici El însuşi nu cunoştea atunci cît va fi de lungă - Marc. 13:32.

323. Răspunsul Domnului în versetele 1 pînă la 14 cuprinde întreaga Vîrstă Evanghelică iar cuvintele Sale din versetele 15 pînă la 22 au o dublă aplicaţie - literală, la încheierea Vîrstei Iudaice, şi simbolică, la sfîrşitul Vîrstei Evanghelice, pentru care Vîrsta Iudaică a fost umbră. Versetele 23 şi 24 conţin cuvinte de avertizare cu privire la Christoşi mincinoşi, iar în versetul 27 ajunge la întrebarea lor privitoare la *parousia* Sa şi declară (tradus aşa cum trebuie): „Căci cum lumina strălucitoare (lumina soarelui) vine de la răsărit şi se arată pînă la apus, aşa va fi *parousia* (PREZENŢA) Fiului omului". Lumina soarelui se arată imediat, dar fără să facă zgomot şi este văzută mai întîi de cei ce sînt treji primii.

324. Lăsînd la o parte alte cîteva trăsături intermediare din Cuvîntul Domnului nostru, pentru a le examina la locul lor cuvenit, vom examina cea de-a doua referire a Lui la întrebarea lor privitoare la prezenţa Sa, din versetele 37 şi 39. El zice: „Precum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi *parousia* (PREZENŢA) Fiului omului". Să reţinem că aici comparaţia nu se face între *venirea* lui Noe şi *venirea* Domnului nostru, nici între *venirea* potopului şi *venirea* Domnului. Nu este nicidecum vorba aici despre *venirea* lui Noe, după cum nu este vorba despre *venirea* Domnului, deoarece, după cum am spus deja, *parousia* nu înseamnă *venire*, ci *prezenţă*. Contrastul este deci între timpul prezenţei Lui Noe printre oameni „*înainte* de potop" şi timpul prezenţei lui Christos în

lume, la a doua venire, *înainte* de foc - înainte de necazul extrem din ziua Domnului cu care se încheie acest veac.

325. Deşi oamenii au fost răi în zilele lui Noe, *înainte* de potop, cum de asemenea vor fi în timpul prezenţei Domnului nostru, *înainte* să vină peste ei focul arzător al necazului, totuşi *nu acesta* este punctul de comparaţie sau asemănare la care se referă Domnul, pentru că răutatea oamenilor a prisosit întotdeauna. Punctul de comparaţie este clar arătat şi poate fi văzut cu uşurinţă dacă citim în mod critic; poporul, cu excepţia membrilor familiei lui Noe, era *ignorant* în ce priveşte venirea uraganului şi *necredincios* în mărturia lui Noe şi a familiei lui, şi din cauza aceasta *„ei n-au ştiut nimic"*; acesta este punctul de comparaţie. *„Aşa* va fi şi PREZENŢA Fiului omului". Numai cei din familia lui Dumnezeu vor crede, ceilalţi „nu vor şti nimic" pînă cînd societatea omenească, aşa cum este organizată acum, va începe să se topească sub arzătoarea căldură a timpului de necaz care este acum iminent. Aceasta este ilustrată prin următoarele cuvinte: „Cum era în zilele *dinainte* de potop, cînd mîncau şi beau, se însurau şi se măritau (Luca 17:28 adaugă „sădeau şi zideau"), pînă în ziua cînd a intrat Noe în corabie şi n-au ştiut nimic . . . astfel va fi şi *parousia* (prezenţa) Fiului omului". Prin urmare, în timpul *prezenţei* Fiului omului lumea îşi va duce traiul ei obişnuit, mîncînd şi bînd, sădind, clădind şi căsătorindu-se. Toate acestea nu sînt menţionate ca fiind păcate, ci pentru a arăta *ignoranţa lor în ce priveşte prezenţa* Domnului şi strîmtorarea care va domni în lume. Acesta este, deci, răspunsul Domnului la întrebarea ucenicilor Săi: „Care va fi semnul (indicaţia) prezenţei Tale (*parousia*) şi al sfîrşitului veacului?" În substanţă, El le-a

spus: Nu va fi nici un semn pentru mulţimile din lume; ele nu vor şti nimic despre prezenţa mea şi despre noile schimbări dispensaţionale. Numai un mic număr vor şti şi vor fi învăţaţi de Dumnezeu (într-un fel care nu este explicat aici) înainte de a exista vreun *semn* (indicaţie) care să poată fi deslușit de lume.

326. Relatarea lui Luca despre aceeaşi cuvîntare (Luc. 17:26-29), deşi nu este exprimată în aceleaşi cuvinte, este totuşi în perfect acord cu aceasta. Luca nu întrebuinţează cuvîntul *parousia*, însă exprimă acelaşi cuget cînd zice: „Cum a fost *în zilele lui Noe*, la fel va fi şi *în zilele Fiului omului*" - în zilele *prezenţei* Sale. Nu *înainte* nici *după* zilele Sale, ci *în* zilele Sale (*în timpul* zilelor Sale) lumea îşi va vedea de treburile ei obişnuite, mîncînd, bînd, însurîndu-se şi măritîndu-se, cumpărînd şi vînzînd, sădind şi clădind. Aceste pasaje, deci, ne învaţă clar că Domnul nostru va fi *prezent* la sfîrşitul acestui veac, cu totul necunoscut de oamenii din lume şi nevăzut de ei.

327. Cu toate că nu va fi niciodată un *alt potop* pentru nimicirea pămîntului (Gen. 9:11), este scris că tot pămîntul va fi nimicit de *focul* geloziei lui Dumnezeu (Ţef. 3:8), nu pămîntul fizic în înţelesul literal, în nici unul din cele două cazuri, ci, în ambele cazuri, *ordinea de lucruri existentă*. În primul caz toţi oamenii au fost pierduţi, în afară de Noe şi familia sa, iar în cel din urmă toţi, afară de familia lui Dumnezeu, vor fi mistuiţi de focul simbolic - în marea strîmtorare din ziua Domnului. Copiii credincioşi ai lui Dumnezeu vor fi socotiţi vrednici de a scăpa de toate aceste lucruri care vor veni asupra lumii - Luc. 21:36, nu neapărat fiindcă vor fi ridicaţi de pe pămînt, ci, posibil, prin faptul că vor fi

făcuţi inatacabili de foc, ca în ilustraţia tipică a celor trei evrei care umblau în mijlocul cuptorului aprins, încălzit de şapte ori mai tare ca de obicei, şi nici măcar hainele nu aveau miros de foc pentru că cineva asemenea Fiului lui Dumnezeu era prezent cu ei - Dan. 3:19-25.

328. Să examinăm acum scripturile care învaţă că mulţi din membrii Bisericii vor fi ignoranţi pentru un timp în ce priveşte prezenţa Domnului, „secerişul" şi sfîrşitul acestei vîrste, în timp ce El este de fapt prezent şi lucrarea secerişului progresează.

329. Ultimele versete din Matei 24, de la versetul 42 înainte, sînt foarte semnificative. În versetul 37 Domnul nostru arătase că lumea nu va cunoaşte *parousia* Fiului omului şi acum îi avertizează pe ucenicii Săi declaraţi că dacă nu veghează vor fi în mod asemănător în întuneric cu privire la *parousia* Sa. El zice: „Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi în ce ceas vine (*erchomai* - soseşte) Domnul vostru" (Cornilescu rev.). Dacă oamenii ar aştepta un hoţ la un anumit timp, ei ar veghea ca să nu fie luaţi prin surprindere; tot aşa şi voi, fiţi într-una treji, totdeauna gata şi totdeauna în aşteptarea primei dovezi a *parousiei* Mele. Ca răspuns la întrebarea voastră - „*Cînd* vor fi acestea?" - vă spun doar atît: vegheaţi şi fiţi gata şi cînd sosesc, cînd sînt *prezent*, voi spune acest lucru tuturor celor ce veghează şi sînt credincioşi şi numai aceia vor avea dreptul să ştie acest lucru. Toţi ceilalţi vor trebui să fie şi vor fi în întunericul de afară şi vor trebui să înveţe cu lumea şi ca ea - prin strîmtorare.

330. „Care este *atunci* (în timpul secerişului) robul credincios şi înţelept pe care stăpînul său îl va face* conducător peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana

*Manuscrisele Sinaitic şi Vatican spun „va face".

la vremea cuvenită? Ferice de robul acela, pe care stăpînul său venind *(erchomai* - cînd el *soseşte)* îl va găsi făcînd aşa. Adevărat vă spun că îl va face conducător peste toate bunurile sale" (Mat. 24:45-47 - King James). Tot marele depozit al preţiosului adevăr va fi deschis unor atari *robi* credincioşi, pentru a înarma, a aproviziona, a hrăni întreaga casă a credinţei.

331. Dar dacă inima robului nu este dreaptă, el va zice: Stăpînul meu întîrzie *(n-a sosit)* şi va începe să bată (să se opună şi să contrazică) pe tovarăşii săi de robie (să se împotrivească celor ale căror păreri se deosebesc de ale sale şi care, prin urmare, spun contrariul, adică Domnul meu nu întîrzie, ci *a venit*, El *este prezent*), un asemenea rob se poate pune să mănînce şi să bea cu beţivii (să se îmbete cu spiritul lumii), dar stăpînul său va veni (greceşte *heko* - va fi sosit) într-o zi neaşteptată şi în ceasul despre care acest rob *nu este conştient (pe care nu-l ştie* - Cornilescu, Cornilescu rev. - n. e.) şi-l va tăia (de la a fi unul din robii privilegiaţi care dau casei hrană la timp cuvenit) şi îi va da partea împreună cu făţarnicii (fără să fie în realitate un făţarnic, ci un adevărat servitor, el a fost însă necredincios şi supraîncărcat şi trebuie să-şi ia partea cu făţarnicii în dezorientarea şi strîmtorarea care va veni asupra Babilonului). Acolo va fi plîngerea şi scrîşnirea dinţilor" - Mat. 24:45-51; King James.

332. Cele mai sus menţionate, examinate cu grijă, ne arată clar că la sfîrşitul acestui veac va fi o clasă care tăgăduieşte că Domnul *este prezent* (nu tăgăduieşte că Domnul trebuie să vină odată, ci că deja a venit) şi îi bate sau se opune cu asprime acelor robi care trebuie prin urmare să înveţe contrariul - că Domnul a venit. Domnul

afirmă clar care este robul credincios şi adevărat şi care este celălalt. Cel credincios, pe care îl găseşte dînd „mîncarea" de sezon, va fi înălţat şi i se va da o administrare mai deplină peste depozitul adevărului, cu o abilitate crescută de a-l aduce pentru casă, pe cînd robul necredincios se va separa treptat şi va fi atras spre o simpatie din ce în ce mai mare pentru cei ce sînt numai credincioşi declaraţi sau ipocriţi. Să observăm că robul necredincios este tăiat sau separat la timpul despre care el *nu este conştient* (pe care *nu-l ştie* - Cornilescu, Cornilescu rev.; n. e.) - în timpul secerişului - în timp ce Domnul lui este într-adevăr *prezent*, necunoscut de el, căutîndu-şi şi adunîndu-şi giuvaerele Sale - Mat. 13:30; Ps. 50:5; Mal. 3:17 - King James.; Mat. 24:31.

333. Specificăm acest lucru numai pentru a arăta că în răspunsul Său la întrebarea ucenicilor asupra semnelor şi dovezilor *prezenţei* Sale a doua, Domnul nostru a arătat că nici lumea nici robii necredincioşi nu vor fi conştienţi de ea pînă cînd focul intens al necazului nu este cel puţin început. Cei credincioşi, evident, *Îl vor vedea prezent* numai prin ochii credinţei, prin Scripturile scrise mai înainte. Adevărurile prezente asupra fiecărui subiect sînt porţiuni din „bunurile Sale", din tezaurele noi şi vechi pe care Domnul nostru le-a păstrat pentru noi şi pe care ni le dă acum cu generozitate - Mat. 24:45-47.

334. În timp ce în acest fel, prin indicaţii spuse dinainte, Domnul a pregătit amănunţit Biserica, făcînd-o în stare să recunoască prezenţa Sa cînd este cuvenită, cu toate că ei nu-l vor vedea cu ochii naturali, El ne-a pus de asemenea în gardă împotriva înşelăciunilor care se vor ridica - înşelăciuni care vor părea atît de plauzibile încît să amăgească, dacă ar fi cu putinţă, chiar

şi pe cei aleşi. Dar acest lucru nu este cu putinţă, deoarece toţi cei aleşi acordă prevenirilor o serioasă atenţie şi se familiarizează sîrguincioşi cu indicaţiile prezise ale prezenţei Sale şi veghează pentru împlinirea lor. Cei care sînt altfel înclinaţi nu sînt din clasa celor aleşi; numai biruitorii vor domni împreună cu Domnul. Aceste înşelăciuni, după cum vom arăta într-unul din capitolele următoare, există deja şi amăgesc pe mulţi. Dar, mulţumim lui Dumnezeu, cei aleşi sînt preveniţi şi înarmaţi din timp şi nu vor fi nici amăgiţi, nici descurajaţi. Deşi Îl înconjură nori şi întuneric, ei recunosc prezenţa Lui şi se bucură ştiind că eliberarea lor se apropie. Dacă va zice cineva: iată Christosul este aici sau acolo (într-un anumit *loc*) să nu-l credeţi. Deci dacă vă vor zice, iată este în pustie, să nu vă duceţi; iată este în odăiţe ascunse, să nu credeţi. Căci după cum lumina soarelui răsare treptat pe pămînt şi îl umple, *aşa va fi şi prezenţa Lui* (Mat. 24:23-27). Ea va fi manifestată cum este prezis, prin lumina în creştere a adevărului - adevăr asupra fiecărui subiect, care se dezvăluie acum într-un mod atît de rapid şi atît de măreţ. Încă cîţiva ani şi Soarele dreptăţii, care poartă vindecare în razele lui, se va arăta pe deplin pentru a binecuvînta şi ridica lumea din pedeapsa morţii.

335. Avînd în vedere dovezile prezentate în acest capitol ca şi în cele precedente şi în cele ce vor urma, nu ezităm să anunţăm inteligenţei care dă curaj inimii vestea atît de îmbucurătoare că secerişul Veacului Evanghelic este asupra noastră şi că Învăţătorul este din nou prezent ca Secerător Principal - nu în trup de carne ca la secerişul iudaic, ci în putere şi mare slavă, ca unul „foarte sus înălţat", divinul Christos, al cărui corp măreţ

este „imaginea clară a persoanei Tatălui", cu toate că măreaţa Sa persoană este ascunsă vederii omeneşti. El îşi începe domnia dreptăţii şi face despărţirea cu secera adevărului. El adună în unitate de inimă şi de spirit primele roade coapte ale Israelului spiritual şi în curînd acest „corp" ales, complet, va guverna şi binecuvînta lumea.

336. Această înştiinţare este făcută aici pentru ca, pe măsură ce vom continua, cititorul să poată avea mai clară idea despre ceea ce profeţiile timpului indică în modul cel mai special, atunci cînd se va arăta că secerişul şi toate evenimentele însoţitoare sînt cuvenite *acum* din punct de vedere cronologic şi că ele se întîmplă cum au fost prezise.

337. Astfel văzute, aceste profeţii ale timpului şi toate particularităţile învăţăturii cu referire la felul cum se va arăta Domnul nostru şi la împrejurările în legătură cu această arătare n-au fost date pentru a alarma lumea sau pentru a satisface o curiozitate deşartă, nici pentru a deştepta o biserică nominală adormită, ci pentru ca cei care nu dorm şi nu sînt din lume, ci sînt treji, consacraţi şi credincioşi, şi studenţi serioşi ai planului Tatălui Ceresc, să poată fi informaţi asupra semnificaţiei evenimentelor care se petrec în jurul lor şi să nu fie în întuneric asupra subiectului şi în ceea ce priveşte *evenimentele care nu se pot discerne cu certitudine pe nici o altă cale* - secerişul, prezenţa marelui Secerător, îmblătirea şi cernerea grîului adevărat, legarea şi arderea neghinei în timpul strîmtorării etc.

Batjocorirea prezisă

338. Apostolul Petru ne spune cum îşi vor bate joc

unii dintre robii necredincioşi şi făţarnici în timpul *prezenţei* Domnului, după cum şi-au bătut joc în zilele lui Noe (2 Pet. 3:3,4,10,12 - King James). Să nu uităm că apostolul scrie Bisericii şi că batjocoritorii despre care vorbeşte el sînt *în* biserica nominală şi sînt în mod declarat interesaţi în lucrarea Domnului şi în planul Său şi că, prin urmare, ei cred că El *va veni odată*. Batjocorirea descrisă are ca subiect tocmai ceea ce tratăm aici şi, aşa cum auzim şi vom auzi din partea celor ce mărturisesc că sînt creştini, ea are loc ori de cîte ori subiectul despre prezenţa Domnului, despre lucrarea secerişului etc. este prezentat. În general creştinii cred, înainte de a examina subiectul, că focul, trîmbiţele, glasurile etc. se vor manifesta literal şi că Domnul se va arăta coborînd din aer, într-un corp de carne strălucitor, astfel că dacă li se vorbeşte despre *prezenţa* Sa nevăzută ei o resping repede, ca fiind ceva nevrednic de examinat, fără să-şi găsească timp să studieze un lucru pe care ei îl simt atît de sigur, ocupaţi fiind cu planuri lumeşti şi otrăviţi cu spiritul lumii.

339. Despre această clasă a creştinilor pretinşi vorbeşte apostolul, cînd zice: „în zilele din urmă (în anii de încheiere a Vîrstei Evanghelice - în „seceriş"), vor veni batjocoritori umblînd după propriile lor dorinţe (planuri, teorii), întrebînd: *„unde* este promisiunea *prezenţei* (*parousiei*) Lui? Căci de cînd au adormit părinţii noştri toate lucrurile continuă ca în prezent de la începutul creaţiei"". Cînd li se arată declaraţia Domnului (Mat. 24:37-39; Luc. 17:26), că în *zilele Lui*, în zilele *prezenţei* Lui, lucrurile într-adevăr vor continua ca înainte, că întocmai ca în zilele lui Noe oamenii vor mînca, vor bea, se vor însura, vor sădi şi vor clădi şi că,

după cum s-a întîmplat atunci, lumea *nu va şti nimic* despre prezenţa Sa şi nu va desluşi semnele rapidelor şi marilor schimbări ce sînt chiar de faţă**, ei sînt prea ocupaţi ca să ia cu grijă în considerare mărturia şi continuă numai să batjocorească.

340. Vai! - zice Petru - ei uită marea schimbare care s-a întîmplat în zilele lui Noe. Apoi, prin simbolul focului, el descrie copleşitorul potop al tulburărilor care va surprinde în curînd lumea întreagă, răsturnînd cu totul toată conducerea civilă şi eclesiastică (cerurile) şi topind în întregime edificiul social (pămîntesc) - producînd anarhia şi haosul social, pînă cînd cerurile noi (puterile conducătoare - Împărăţia lui Dumnezeu), precum şi noul pămînt (societatea omenească organizată pe baze noi şi mai bune, de iubire, de egalitate şi dreptate) vor fi pe deplin stabilite. În sfîrşit, apostolul ne aminteşte (vers. 8) că această zi a *prezenţei* Domnului, în care Biserica a nădăjduit şi pe care a aşteptat-o atîta vreme, este o zi de o mie de ani - Mileniul domniei lui Christos.

341. În versetul 10 el ne asigură că „ziua Domnului va *sosi* (greceşte *heko*) *ca un hoţ*"* (neobservată, liniştită, ea va fi prezentă în timp ce unii vor batjocori şi vor bate pe confraţii care le spun adevărul). Apoi apostolul îi îndeamnă pe sfinţi să se despartă de lume, să nu fie înghiţiţi de politică, de cîştig de bani etc., ci să-şi pună dragostea lor în lucruri mai înalte. El zice: Văzînd că în planul lui Dumnezeu stările pămînteşti de acum nu sînt decît temporare şi în curînd vor da loc unei ordini mai bune, ce fel de oameni ar trebui să fim noi în ce priveşte purtarea sfîntă şi evlavia, *„aşteptînd* PREZENŢA (*pa-*

*Manuscrisele vechi omit aici cuvintele „în noapte" („noaptea" - Cornilescu; n. e.).

rousia) Zilei lui Dumnezeu?" - veghind la dovezile (semnele) care dovedesc că ea a venit.

342. Mulţumim lui Dumnezeu, proviziile Sale sînt atît de bogate încît toţi cei evlavioşi, care *aşteaptă* această zi, vor avea cunoştinţă despre ea înainte ca focul mîniei să izbucnească pe deplin. Domnul ne asigură prin apostolul Pavel că nici unul din fiii luminii nu va fi lăsat în întuneric pentru ca ziua aceea să vină peste ei fără veste (1 Tes. 5:4). De aceea, cu toate că sîntem deja *în* ziua *prezenţei* Domnului şi la începutul marelui foc al strîmtorării, vedem că ea este chiar aşa cum ne este arătată în simbol (Apoc. 7:1,2) - furtuna este ţinută în frîu pînă cînd robii credincioşi ai lui Dumnezeu sînt „pecetluiţi pe frunţile lor", pînă cînd unii ca aceştia sînt dăruiţi cu o apreciere intelectuală a *timpului*, a *prezenţei* etc.. Această apreciere va servi nu numai să-i mîngîie şi să-i apere, ci va fi şi un *semn*, o pecete sau o dovadă despre acceptarea lor ca fii, cum este arătat de Domnul nostru cînd promite că Spiritul Sfînt va arăta celor credincioşi „lucrurile *viitoare*" - Ioan 16:13, Apoc. 7:2,3 - King James.

343. Unii iau în înţeles literal cuvintele lui Petru, cînd zice: „Cerurile aprinse vor fi distruse şi . . . vor trece cu mare zgomot" (2 Pet. 3:10,12 - King James), precum şi descrierea din Apocalipsa (6:14 - Cornilescu rev.) a aceloraşi evenimente, printr-un simbol de o asemănare izbitoare: „Cerul s-a îndepărtat ca o carte de piele (pergament - n. e.) pe care o faci sul". Totuşi, o singură privire spre miliardele de stele care strălucesc în spaţiul nemărginit, care nu au nimic între ele ce să poată fi făcut sul sau să ia foc, ar trebui să fie un argument destul de puternic ca să-i convingă numaidecît că au greşit presupunînd că aceste cuvinte sînt literale - ar trebui

să-i convingă că aşteptarea unei împliniri literale este de o absurditate extremă.

344. Astfel, deci, Dumnezeu a ascuns de lume în ilustraţii de trîmbiţe, glasuri, foc etc. informaţia (care nu este să fie cunoscută de cei lumeşti, ci numai de „turma mică" a sfinţilor consacraţi) privitoare la seceriş, la prezenţa Domnului, la Împărăţia spirituală etc.. Totuşi, El le-a orînduit în aşa fel ca la timpul cuvenit ele să vorbească clar şi accentuat clasei căreia îi erau destinate. Ca şi la prima venire, tot aşa i se poate spune unei clase asemănătoare de consacraţi în timpul celei de-a doua veniri: „„Vouă . . . v-a fost" dat să cunoaşteţi taina împărăţiei lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sînt afară, . . . toate lucrurile sînt înfăţişate în pilde"" - în ilustraţii şi ziceri întunecate - pentru ca, chiar avînd Biblia în faţa lor, alţii în afară de cei consacraţi să nu vadă şi să nu înţeleagă cu adevărat - Marc. 4:11,12.

345. Lumea nu este în necunoştinţă de evenimentele şi împrejurările fără precedent care au loc în zilele noastre şi de agravarea lor vrednică de remarcat cu fiecare an ce trece, dar, nevăzînd minunatul rezultat, acestea nu fac decît să le umple mintea cu întunecate prevestiri de rău. Aşa cum este prezis, ei sînt îngroziţi în aşteptarea lucrurilor ce au să vină pe pămînt; căci deja puterile cerurilor (puterile conducătoare prezente) se clatină (Luc. 21:26).

Legînd lanţul profetic

346. În capitolul precedent am dovedit că „timpurile neamurilor" sau contractul lor de dominaţie expiră în anul 1914, că la acel timp naţiunile vor fi răsturnate* şi

*Nu sîntem informaţi cît timp va fi necesar pentru

Împărăţia lui Christos pe deplin stabilită. Că Domnul trebuie să fie prezent ca să-şi ridice Împărăţia şi să-şi exercite marea Sa putere pentru a sfărîma naţiunile ca pe vasul unui olar, este un lucru clar (Ps. 2:8,9). Căci chiar „în zilele acestor împăraţi", înainte de răsturnarea lor - înainte de A. D. 1914, Dumnezeul cerului îşi va ridica Împărăţia Sa. EA *va sfărîma şi va nimici toate celelalte împărăţii* (Dan. 2:44). De aceea, în armonie cu aceasta, vedem în jurul nostru dovezi despre începutul acestei lucrări care loveşte, clatină şi răstoarnă puterile actuale, înainte de stabilirea Împărăţiei „care nu va fi nimicită niciodată" - a puternicului guvernămînt.

347. Capitolul următor va prezenta dovezile biblice că anul 1874 A. D. a fost data exactă a începutului „timpurilor de restabilire" şi, prin urmare, a fost data întoarcerii Domnului nostru (Fapt. 3:20,21). De la această dată El îşi dovedeşte făgăduinţa Sa faţă de cei ce erau în atitudinea de veghetori, şi anume: „Ferice de robii aceia, pe care stăpînul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să şadă la masă şi se va apropia să-i slujească" (Luc. 12:37). Da, chiar aşa este, El ne-a deschis Scripturile, arătîndu-ne adevărul cu privire la natura Sa glorioasă din prezent, la scopul, felul şi timpul venirii Sale şi la caracterul manifestărilor Sale faţă de casa credinţei şi faţă de lume. El ne-a atras atenţia asupra profeţiilor care stabilesc clar locul nostru pe fluviul timpului şi ne-a arătat ordinea planului operaţiilor Sale în acest timp al secerişului. El ne-a arătat, mai întîi de toate, că este un seceriş al sfinţilor (Ps. 50:5), un timp pentru deplina lor coacere şi

executarea acestei răsturnări, dar avem motive să credem că va fi o perioadă scurtă.

pentru despărţirea lor de neghină şi, în al doilea rînd, că acesta este un timp pentru lume să secere recolta de furtună - pentru culegerea viei pămîntului şi călcarea cu picioarele a strugurilor ei în teascul mîniei Atotputernicului Dumnezeu. El ne-a arătat că amîndouă aceste culegeri (Apoc. 14:1-4,18-20) se vor face într-un răstimp de patruzeci de ani, terminîndu-se cu A. D. 1915*.

348. Cititorul astfel informat despre ceea ce vrem să dovedim în capitolele următoare nu trebuie totuşi să se aştepte la nişte texte din Scriptură în care aceste subiecte şi aceste date să fie clar scrise. Dimpotrivă, el trebuie să-şi aducă aminte că toate aceste lucruri au fost *ascunse* de Domnul în aşa fel ca să nu poată fi înţelese şi preţuite înainte de timpul lor cuvenit şi atunci numai de către acei copii serioşi, credincioşi, care preţuiesc adevărul mai mult decît mărgăritarele şi pe care-l caută cum caută omul argintul. Ca şi argintul, adevărul trebuie nu numai extras, ci mai trebuie rafinat, curăţat de zgură înainte ca valoarea lui să poată fi apreciată. Lucrurile expuse aici în puţine cuvinte vor fi dovedite punct cu punct. În timp ce mulţi preferă să accepte o afirmaţie fără să se obosească să o verifice cu Scripturile, pentru adevăratul căutător al adevărului nu trebuie să fie aşa. El însuşi trebuie, pe cît posibil, să-şi însuşească fiecare punct, fiecare argument direct din Cuvîntul lui Dumnezeu, urmărind toate legăturile şi astfel convingîndu-se singur despre exactitatea celor prezentate - vezi Fapt. 17:11.

349. Deşi Domnul se îngrijeşte de „hrană la timpul cuvenit pentru casă" şi servitorii Săi o distribuie, totuşi, pentru a fi întărit prin ea, fiecare trebuie să mănînce pentru sine.

*Vezi prefaţa autorului (1916)

Capitolul VI

Marele Jubileu al pămîntului

„TIMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR" PREZISE PRIN MOISE - DATA INDICATĂ A ÎNCEPERII LOR - ELE NU POT ÎNCEPE PÎNĂ LA VENIREA MARELUI RESTAURATOR - DOVEZI DATE DE LEGE - CA ÎNTĂRIRE, MĂRTURII ALE PROFEŢILOR - CONCLUZII LOGICE CARE REZULTĂ DIN ACEASTA, CONSIDERATE SEPARAT ŞI ÎMPREUNĂ - ARMONIA INDICAŢIILOR PREZENTE

„Căci adevărat vă spun, cît timp nu va trece cerul şi pămîntul, nu va trece o iotă sau o frîntură de literă din Lege, pînă nu se vor *împlini* toate". Mat. 5:18 - Cornilescu rev.

350. Numai dacă recunoaştem caracterul tipic al procedeelor lui Dumnezeu cu Israel putem aprecia cum se cuvine minunata istorie a acestui popor sau înţelege pentru ce istoria lui, mai mult decît a celorlalte popoare, a fost scrisă cu o îngrijire atît de deosebită de profeţi şi de scriitorii Noului Testament. În ea, după cum ne arată aceştia din urmă, Dumnezeu dăduse remarcabile ilustraţii ale planurilor Sale, pentru Biserică cît şi pentru lume. Serviciul lor în Tabernacol, atît de minuţios prescris în legea divină, împreună cu jertfele şi toate rînduielile lui speciale, sărbătorile şi zilele lor sfinte, sabatele şi toate ceremoniile lor, ca tipuri, indicau spre antitipuri mult mai mari, mai înalte şi mai măreţe decît aceste umbre.

Apostolul Pavel ne asigură că aceste antitipuri vor fi pline de binecuvîntări pentru neamul omenesc cînd zice că Legea a prevestit „BUNURILE *viitoare*" (Evr. 10:1; 8:5; Col. 2:17), iar Domnul nostru, în declaraţia citată mai sus, ne asigură că toate aceste bunuri prevestite se vor împlini cu toată siguranţa.

351. Totuşi, examinînd tipurile trebuie să evităm greşeala multora care, cu bune intenţii, cînd încep a vedea că în Scripturi se află tipuri semnificative merg la cealaltă extremă şi consideră fiecare personaj şi fiecare întîmplare din Biblie ca fiind tipice şi astfel sînt duşi în eroare numai din curiozitate şi inventivitate. Noi nu clădim pe un teren atît de nesigur cînd examinăm ceremoniile legii iudaice care au fost date în special ca tipuri, după cum mărturisesc apostolii. Dar nu putem nici să trecem cu uşurinţă pe lîngă aceste tipuri fără a le examina cu grijă şi a studia învăţămintele ce ni le dau, tot aşa cum nu ne-am putea pierde vremea în speculaţii pentru a ne edifica credinţa pe simple presupuneri.

352. Cînd Domnul spune că nici o iotă şi nici o părticică din lege nu va trece fără să se împlinească El nu vorbeşte numai de împlinirea obligaţiilor legămîntului pentru toţi ce sînt sub acest legămînt al Legii - obligaţii pe care El le-a împlinit pe deplin dîndu-şi propria-i viaţă şi sfîrşind astfel cu puterea Legii asupra lor -, ci înţelege şi că toate binecuvîntările exprimate în simbolurile Legii se vor împlini de asemenea cu siguranţă pe o scară antitipică. În toate ceremoniile iudaice Dumnezeu n-a rînduit nici un singur tip care să nu-şi aibă însemnătatea lui simbolică sau care să nu trebuiască a se împlini; respectarea tuturor tipurilor a fost menţinută pînă *cel puţin la începutul* împlinirii lor. Trebuia ca toate tipurile

să se repete în continuu pînă cînd antitipul lor apărea, deoarece păstrarea unui tip nu înseamnă împlinirea lui. Împlinirea începe atunci cînd tipul încetează, fiind înlocuit de realitate, de antitip.

353. Aşa, de exemplu, jertfirea simbolică a mielului pascal s-a împlinit în moartea lui Christos, „Mielul lui Dumnezeu" (Ioan 1:29), şi atunci au început binecuvîntările speciale asupra întîilor născuţi antitipici, credincioşii din Veacul Evanghelic. Binecuvîntările prefigurate în acest tip nu s-au împlinit încă complet, cu toate că împlinirea lor a început odată cu moartea lui Christos, mielul nostru pascal. În acelaşi fel, fiecare ceremonie prescrisă în Lege se dovedeşte a fi plină de semnificaţie. Modul amănunţit în care a fost impusă respectarea fiecărui detaliu al tipurilor de-a lungul Vîrstei Iudaice pune accent pe cuvintele Domnului citate mai sus, că fiecare amănunt aparte, fiecare iotă şi fiecare părticică trebuie să-şi aibă o împlinire deplină, după cum ea a fost cu grijă impusă în ceremoniile Legii.

354. În acest capitol dorim să examinăm acea trăsătură tipică a Legii mozaice cunoscută sub numele de jubileu şi să arătăm că el a fost menit să prefigureze marea restabilire - ridicarea omenirii din cădere -, care trebuie să se împlinească în Vîrsta Milenară; că, în esenţă, el a fost o ilustraţie a restabilirii viitoare şi că, în modul cum este calculat, el ne dă aranjări de timp care, cînd sînt înţelese şi aplicate, indică clar „*timpul începerii antitipului*, Restabilirea tuturor lucrurilor" - Fapt. 3:19-21.

355. Deoarece jubileul era o parte din Lege şi repetarea unui tip înseamnă că el nu s-a împlinit încă şi deoarece Domnul nostru declară că tipul nu va trece

pînă ce nu se va împlini şi, mai departe, deoarece ştim că restabilirea tuturor lucrurilor prezisă de toţi sfinţii profeţi de la începutul lumii nu s-a înfăptuit încă, trebuie să credem că ea trebuie *să fie împlinită* în viitor.

Anul de jubileu al lui Israel

356. Anul de jubileu era un sabat de odihnă şi de refacere pentru popor ca şi pentru pămîntul dat lor de Dumnezeu. El era sabatul principal dintr-o serie de sabate* sau repausuri. Israel avea o *zi* de sabat tot a şaptea zi şi o dată pe an aceste zile de sabate tipice atingeau un punct culminant - adică un ciclu de şapte din aceste sabate, însemnînd deci o perioadă de 49 de zile (7x7=49), era urmat de *ziua de jubileu*, a cincizecia zi (Lev. 23:15,16), cunoscută printre iudei ca ziua Rusaliilor. Ea era o zi de bucurie şi de recunoştinţă.

357. Tot al şaptelea an era *an* de sabat. În acest an pămîntul era lăsat să se odihnească şi nimic nu se semăna în el. Punctul culminant al acestor ani sabatici (de odihnă) era atins în acelaşi fel ca şi Rusaliile sau sabatul din a cincizecia zi. Şapte din aceşti ani de Sabat, cuprinzînd o perioadă de şapte ori cîte şapte ani sau patruzeci şi nouă de ani (7x7=49), formau un ciclu de ani de Sabat, iar anul următor, ANUL AL CINCIZECILEA ERA ANUL JUBILEULUI.

358. Să examinăm istoria acestuia şi felul minunat cum se potriveşte el să ilustreze marele Mileniu al restabilirii.

359. Cînd a intrat Israel în Canaan ţara a fost împărţită între ei prin loturi de pămînt, după seminţii şi familii. Însă după aceea bunurile lor personale puteau

*Cuvîntul „sabat" înseamnă *repaus*.

fi sporite de succes sau împuţinate de nenorocire. Dacă un om se îngloda în datorii el putea fi obligat să-şi vîndă o parte din proprietate sau chiar pe toată şi să meargă cu familia în robie. Dar Dumnezeu luase cele mai înţelepte precauţii pentru nenorociţi. El a făcut în aşa fel ca asemenea împrejurări adverse să nu continue la nesfîrşit; ca toate socotelile lor - credite şi datorii - să trebuiască recunoscute numai pînă la anul de jubileu, cînd totul trebuia eliberat de sub vechile datorii etc., spre a lua viaţa de la început pentru următorul termen de 50 de ani.*

360. Astfel, fiecare al cincizecilea an, numărînd de la intrarea lor în Canaan, a fost pentru Israel un an de jubileu sau un timp de bucurie şi de restituire în decursul căruia familiile dezmembrate erau reunite şi căminele pierdute erau restaurate. Nu este de mirare deci că acesta a fost numit jubileu. Dacă o proprietate fusese vîndută în urma datoriilor această vînzare nu era considerată decît ca o donaţie pînă la anul de jubileu iar preţul vînzării era calculat după cum jubileul următor era mai aproape sau mai departe.

361. Relatarea acestei rînduieli se găseşte astfel în Leviticul 25:10-16: „Şi să sfinţiţi anul al cincizecilea să vestiţi libertatea în ţară pentru toţi locuitorii ei; acesta să

*Un aranjament asemănător, prin o *Lege Bankrupt*, a fost eficient în Statele Unite ale Americii, susţinînd astfel principiul enunţat mai sus. Dar asta nu înseamnă că ştergerea datoriilor *tot la 50 de ani* şi *forma* israeliţilor ar fi mai practice pentru noi decît metodele de azi, fiindcă în cazul lor timpul, împrejurările etc. nu erau în mod special pentru ei înşişi, pentru condiţiile şi împrejurările lor, ci erau *în mod special* ca ilustraţii şi învăţăminte profetice cu privire la planul lui Dumnezeu în viitoarea lui dezvoltare.

fie pentru voi un jubileu; fiecare din voi să se întoarcă la moşia lui şi fiecare dintre voi să se întoarcă în familia lui . . . Dacă vindeţi ceva aproapelui vostru sau cumpăraţi ceva de la aproapele vostru, nici unul din voi să nu înşele pe fratele lui. Să cumperi de la aproapele tău, socotind numărul de ani de la anul jubileu şi el să-ţi vîndă socotind anii de rod. Cu cît vor fi mai mulţi ani, cu atît să ridici preţul; şi cu cît vor fi mai puţini ani, cu atît să-i scazi preţul".

362. Acest aranjament, pregătit de Dumnezeu prin conducătorul şi mijlocitorul tipic Moise, cu toate că era un binecuvîntat avantaj prin el însuşi, prefigura o şi mai mare binecuvîntare pe care Dumnezeu o avea în vedere - eliberarea întregii omeniri din datoria păcatului, din legătura şi robia lui, prin Christos, Domnul nostru, marele Mijlocitor şi Eliberator pe care Moise l-a tipificat (Deut. 18:15). În tipuri, aşadar, Moise a scris despre Christos şi despre binecuvîntările viitoare care vor veni prin El (Ioan 5:46 şi 1:45), despre marea Restabilire, marele Jubileu viitor pentru tot neamul omenesc care geme acum în robia stricăciunii şi în sclavia păcatului - Rom. 8:19-22.

363. Dacă umbra a adus fericire şi bucurie poporului tipic, realitatea, adevărata restabilire, va pricinui o bucurie nemărginită şi va fi într-adevăr un mare Jubileu pentru tot poporul - lumea întreagă inclusiv Israel, care era tipificată prin acest popor, după cum preoţimea lui reprezenta Biserica, „preoţimea regală". Chiar dacă n-am fi informaţi în mod clar şi precis ne-am putea oare închipui ceva mai înţelept decît că aceeaşi iubire nemărginită care după ce s-a îngrijit de fericirea vremelnică a lui Israel, „un popor încăpăţînat", să facă

cu atît mai mult pregătiri pentru fericirea veşnică a tuturor oamenilor pe care Dumnezeu i-a iubit atît de mult încît s-a îngrijit de răscumpărarea lor în timp ce erau încă păcătoşi (Rom. 5:6,8)? Aici este locul să spunem, ceea ce vom dovedi mai complet după acest pas, că în timp ce pe de o parte Israel a fost un tip al credincioşilor din Veacul Evanghelic, pe de altă parte el înfăţişează pe toţi acei care, în toate veacurile, vor crede în Dumnezeu şi vor primi conducerea Sa. Din acest punct de vedere îi considerăm noi acum pe israeliţi. Legămîntul lor, pecetluit cu sîngele taurilor şi al ţapilor, era un tip al Noului Legămînt, pecetluit cu sîngele preţios al lui Christos, sub care se va face împăcarea lumii în veacul viitor. Ziua împăcării şi jertfele lor pentru păcat, deşi nu foloseau în tip decît numai pentru păcatele lor, tipificau „jertfele mai bune" şi împăcarea reală pentru *„păcatele lumii întregi"* (Evr. 9:23; 1 Ioan 2:2). Dar să reţinem că jubileul nu se aplica preoţimii lui Israel (tip al Bisericii evanghelice), ci *altora*, căci preoţilor nu li se dăduse stăpînire şi prin urmare nici nu puteau să piardă sau să primească ceva drept restituire. Jubileul era pentru tot poporul, afară de seminţia preoţilor, şi prin urmare jubileul nu tipifica binecuvîntările pe care le va primi Biserica, „preoţimea regală", ci binecuvîntările restabilirii - binecuvîntări pămînteşti - de care se vor împărtăşi la timpul cuvenit toţi cei care vor deveni credincioşi lui Dumnezeu şi adepţi ai Lui.

364. Învăţătura acestui tip (al jubileului lui Israel, n. e.) este în perfectă armonie cu ceea ce am învăţat din examinarea planului divin al vîrstelor. Ea indică în mod clar spre „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinţilor Săi

proroci din vechime" (Fapt. 3:21 şi Mat. 19:28). Moise a fost unul din aceşti proroci. *El* ne vorbeşte aici îndeosebi despre restabilirea viitoare la prima stare şi libertate a omului, demult pierdută, vîndută păcatului. Prin căderea primilor noştri părinţi totul a fost pierdut; toate drepturile au fost confiscate, toţi au devenit robii tiranicului Păcat şi au fost incapabili a se elibera pe ei înşişi. Cercul familiei a fost jalnic rupt prin robia stricăciunii - moartea. Mulţumim lui Dumnezeu pentru timpul făgăduit al eliberării! Jubileul a sosit**; în curînd captivii Morţii şi robii Păcatului vor avea iarăşi starea lor de la început, de umanitate desăvîrşită, şi întîia moştenire, pămîntul - darul lui Dumnezeu prin Isus Christos, Mijlocitorul şi Ratificatorul Noului Legămînt (Cel care a ratificat Noul Legămînt - n. e.) - Ps. 115:16.

365. Deşi în anul Jubileu tipic numeroase libertăţi şi binecuvîntări puteau fi redobîndite imediat, este totuşi foarte probabil că era nevoie de aproape tot anul pentru a pune lucrurile la locul lor şi pentru ca fiecare să obţină o instalare completă în toate libertăţile şi drepturile sale precedente. Tot aşa este şi cu antitipul, Epoca Milenară a restabilirii. Ea se va deschide cu reforme radicale, cu recunoaşterea drepturilor, a libertăţilor şi a posesiunilor multă vreme pierdute din vedere, dar lucrarea de completă restaurare (pentru cel ascultător) *a tot ceea ce-a fost pierdut la început*, va cere întreaga epocă a restabilirii - o mie de ani.

366. Este sigur că nici un antitip al jubileului care să corespundă trăsăturilor acestui tip n-a avut loc încă. Totuşi, întemeiaţi pe afirmaţia Domnului nostru, sîntem tot atît de siguri că tipul nu poate să treacă fără să se împlinească. „Este mai lesne să treacă cerul şi pămîntul

decît să cadă o singură frîntură de literă din lege" (Luc. 16:17). Dar *aparent* această trăsătură a Legii a căzut. În realitate tipul, care a fost respectat cu regularitate atît timp cît israeliţii au fost în ţara lor, n-a mai fost ţinut de la plecarea lor în captivitatea Babilonului. *Aparent*, deci, această trăsătură a Legii „a trecut" fără măcar un *început* de înfăptuire. Ce vom răspunde în faţa acestei aparente contraziceri a cuvintelor Domnului? Dar oare este într-adevăr o contrazicere? Sau poate că un antitip oarecare al jubileului a început în momentul cînd ultima respectare a jubileului tipic a încetat? Răspundem: da, un antitip clar definit a început exact la acest punct, însă pe o scară mai largă şi mai mare, cum sînt întotdeauna antitipurile. Vedem din împlinirea adevărată că *ciclurile* - ca şi anii jubileu în care culminează ele, erau incluse în tip şi că aceeaşi *metodă* întrebuinţată pentru a indica jubileul tipic (prin înmulţire) trebuie de asemenea să fie respectată şi la calcularea timpului antitipului - Marele Jubileu al Pămîntului. Cînd ultimul jubileu tipic a fost ţinut şi a trecut, *a început calcularea marelui ciclu* a cărui încheiere va introduce Jubileul antitipic sau vîrsta Restabilirii.

367. Am arătat deja metoda de a calcula sabatele - că înmulţirea sabatului sau ziua a şaptea cu şapte (7x7=49) indica Rusaliile, ziua jubileu care urma, iar înmulţirea celui de al şaptelea an cu şapte (7x7=49) forma ciclul care indica şi conducea la al cincizecilea an jubileu. Acelaşi sistem dus la bun sfîrşit ar indica faptul că pentru a ajunge la marele antitip pe care-l căutăm trebuie să ridicăm în acelaşi fel la pătrat jubileul - adică să înmulţim anul al cincizecilea cu cincizeci. Cu alte cuvinte ciclul antitipic trebuie calculat prin metoda

înmulţirii, cum am învăţat aici, înmulţind jubileul tipic sau al 50-lea an de sabat cu cincizeci, întocmai cum pentru calcularea lui am înmulţit al şaptelea an de sabat cu şapte - Lev. 25:2-13.

368. Urmînd această metodă de calcul indicată în mod divin, în faţa noastră se deschid rezultate minunate care ne asigură că avem cheia corectă şi că ne servim de ea aşa cum a fost intenţionat de Acela care a întocmit această casetă cu comori. De cincizeci de ori cîte cincizeci de ani fac lunga perioadă de două mii cinci sute de ani (50x50=2500), lungimea marelui *ciclu* a cărui socotire a început cînd ultimul jubileu tipic al lui Israel s-a sfîrşit şi care trebuie să culmineze în marele Jubileu antitipic. Ştim că un astfel de ciclu trebuie să *fi început a se socoti* în momentul cînd tipul a încetat, căci nici o iotă sau o frîntură de literă din Lege nu poate să treacă fără ca cel puţin să înceapă împlinirea ei; jubileul tipic, care era mult mai important decît o iotă sau frîntură de literă din Lege, fiind într-adevăr una din marile şi importantele trăsături ale Legii, nu putea fi desfiinţat înainte de începerea adevăratului timp al antitipului său. Este evident că antitipul jubileului n-a început în nici un sens atunci cînd israeliţii încetară să-l mai ţină şi prin urmare putem fi siguri că de atunci un mare *ciclu* a început *a se socoti*. Din acel moment noul şi lungul ciclu a început, cu toate că Israel şi lumea în genere nu au cunoştinţă nici despre cursul unui mare ciclu şi nici despre marele Jubileu antitipic care îl va termina. Nu trebuie să ne aşteptăm ca marele Jubileu al jubileelor să înceapă *după* acest ciclu, ci, ca antitip, să ia locul celui de al cincizecilea sau ultimul jubileu din ciclu, pentru că un antitip nu *urmează* niciodată tipului său, ci îi ia locul la

aceeaşi dată. Trebuie, deci, ca cel de-al 2500-lea an, care ar fi marele Jubileu al 50-lea, să fie antitipul, Jubileul real al Restabilirii. Dar, în loc de a fi numai de un an, ca şi în tip, el va avea o durată mai lungă; el va fi începutul marelui Jubileu de o mie de ani - Mileniul. Aşa a fost cu împlinirea fiecărui tip în care *timpul* era o trăsătură. Astfel, revărsarea Spiritului Sfînt la Rusalii a avut loc în ziua tipică a Rusaliilor - a cincizecia zi. Christos, jertfa noastră pascală, a murit chiar în noaptea în care mielul tipic trebuia să fie înjunghiat - o zi mai devreme sau o zi mai tîrziu n-ar fi corespuns. Tot aşa şi aici, nici anul dinainte nici cel după al 2500-lea, încheierea ciclului tipic, n-ar corespunde, ci chiar în acel an, începînd cu octombrie 1874, trebuie să fi început antitipul timpurilor de restabilire.

369. Ţinerea tipului nu putea înceta pînă cînd marele ciclu (50x50) n-a început să se socotească. Punctul important de care trebuie să ne asigurăm este, deci, de a cunoaşte *data exactă* cînd Israel a ţinut pentru ultima dată jubileul tipic. Dacă această dată o putem stabili definitiv, atunci va fi foarte uşor să socotim marele ciclu de 50x50 sau de 2500 de ani şi să stabilim astfel data începerii Marelui Jubileu al pămîntului - „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor" - Fapt. 3:21.

370. Noi însă nu trebuie să căutăm decît începuturile acestei minunate lucrări de restabilire a tuturor lucrurilor. În primele zile ale anului jubileu tipic s-ar vedea, comparativ, puţine împliniri; din această cauză şi aici nu ne putem aştepta să se împlinească decît puţin în primii ani ai aurorei Marelui Jubileu Milenar. Primul lucru în anul jubileu tipic era, firește, căutarea drepturilor şi a bunurilor avute mai înainte şi constatarea lipsurilor

prezente. Urmărind paralela acestor fapte trebuie să ne aşteptăm să vedem în antitip tocmai ceea ce vedem că se petrece acum peste tot în jurul nostru, pentru că, după cum vom dovedi îndată, noi am intrat deja în perioada Marelui Jubileu antitipic şi sîntem în ea din octombrie A. D. 1874. Ce vedem în jurul nostru? Vedem cercetarea de către oameni a moştenirii lor originare dată de Dumnezeu, a drepturilor lor etc., mulţi, în ignoranţa şi egoismul lor, pretinzînd drepturile altora, şi încercare de a se ţine în aceeaşi stare din partea celor ce au bogăţii - cauzînd dispute, neînţelegeri, ciocniri, închideri de fabrici, cu mai multă sau mai puţină dreptate şi nedreptate de ambele părţi. Acestea trebuie în cele din urmă să fie lăsate verdictului lui Christos, întocmai după cum sub Lege disputele erau aplanate de Moise iar după moartea lui de către cei ce şedeau pe scaunul lui Moise (Mat. 23:2). După ce am fixat aceste concluzii şi aşteptări să căutăm data pe care în mod evident Dumnezeu a ascuns-o pentru noi în acest tip (al jubileului, n. e.), „ca să putem cunoaşte lucrurile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu" (1 Cor. 2:12 - Cornilescu rev.) şi care sînt cuvenite acum să fie înţelese.

371. Nu avem vreo expunere biblică *directă* despre respectarea jubileelor tipice de către poporul Israel, care să ne arate ultimul jubileu pe care l-au ţinut ei. Fixăm data jubileului chiar înainte de captivitatea în Babilon şi de cei şaptezeci de ani de pustiire a ţării lor ca fiind ultimul jubileu, pentru două motive: mai întîi, ultimul jubileu nu putea să aibă acest aspect al pustiirii, fiindcă în momentul acela, desigur, *tipul* a încetat („a trecut") căci, ţara rămînînd pustie timp de şaptezeci de ani şi poporul fiind dus în robie într-un pămînt străin, un

jubileu trebuie să fi fost cuvenit undeva în aceşti şaptezeci de ani şi *trebuie să fi trecut fără să fie ţinut*. Este suficientă o privire pentru a dovedi că poruncile şi pregătirile cu privire la anul jubileu nu puteau fi respectate în timp ce ei, ca naţiune, erau în captivitate şi ţara le era pustiită. Deci, noi spunem că tipul a trecut fie atunci fie înainte de această întrerupere: nu putea fi în această parte a ei (a pustiiri - n.e.). Oricînd a încetat ţinerea tipului, *ciclul* marelui antitip trebuie să fi început a se socoti atunci. O singură oprire în ţinerea tipului ar fi însemnat că *tipul a încetat* şi că ciclul care duce la antitip a început. De altminteri Israel n-a mai redobîndit niciodată stăpînire absolută a ţării sale de la captivitatea în Babilon. Israel şi ţara lui au fost de atunci încoace sub stăpînirea neamurilor - Osea 3:4.

372. În al doilea rînd, în toate captivităţile anterioare acesteia este evident că Dumnezeu i-a eliberat pe israeliţi din mîna duşmanilor lor şi i-a adus iarăşi în ţara lor tocmai la timp potrivit ca să poată sărbători jubileul şi să-l perpetueze astfel ca tip pînă la vremea cînd marele ciclu (50x50) va începe să se calculeze. Captivităţile lor precedente, cu toate că erau dese, se pare că n-au durat niciodată mai mult de 40 de ani, permiţîndu-le astfel, potrivit aranjamentului jubileului, să iasă de bună voie şi să facă în aşa fel ca fiecare om să se întoarcă la moştenirea sa în fiecare an jubileu. În sfîrşit, dacă vom dovedi că marele ciclu, socotit de la începutul celor şaptezeci de ani de pustiire sub Babilon, trebuie să se termine în anul A. D. 1875, va fi evident pentru toţi că el nu putea să înceapă la o dată mai veche, anterioară acestei captivităţi în Babilon. Căci, dacă am da îndărăt ciclul, fie şi numai cu un jubileu, l-ar face să se termine

cu 50 de ani mai înainte de 1875, adică în anul 1825, şi cu siguranţă că nici o epocă Jubileu de restabilire n-a început la acea dată.

373. Astfel, convinşi că ultimul jubileu tipic, de la care trebuie calculat marele ciclu (50x50), n-a fost anterior captivităţii în Babilon şi că nu poate fi *ulterior acesteia*, prin urmare cel care a precedat imediat captivitatea a fost ultimul an jubileu tipic, şi că la încheierea lui a început calcularea marelelui ciclu, să trecem acum la stabilirea timpului exact al acestui din urmă jubileu tipic.

374. Sistemul anilor de sabat identificîndu-se cu Canaanul, *ţara* lor, şi cu moştenirea lor în această ţară, primul ciclu de patruzeci şi nouă de ani care ne duce la primul jubileu trebuie să înceapă să se socotească de la timpul intrării lor în Canaan. Această concluzie este confirmată de cuvintele lui Dumnezeu: „*Cînd veţi intra* în ţara pe care v-o dau, pămîntul să se odihnească, să ţină un Sabat în cinstea Domnului. Şase ani să-ţi semeni ogorul, şase ani să-ţi tai via şi să strîngi roadele. Dar anul al şaptelea să fie un Sabat, o vreme de odihnă pentru pămînt" (Lev. 25:2-4). Astfel, deci, ciclul de şapte ani ori şapte sau 49 de ani (7x7=49) a început a se socoti *imediat* şi al cincizecilea an după intrarea în Canaan a fost primul jubileu tipic*.

375. Referindu-ne la tabela cronologică, vedem că s-au scurs 969 de ani între intrarea în Canaan şi cei 70 de ani de pustiire.

*Unii sînt de părere că de vreme ce 6 ani au fost pierduţi în război înainte de a se fi terminat împărţirea ţării, calcularea ciclurilor jubileu nu putea începe decît după aceşti 6 ani. Însă nu poate fi aşa, deoarece ei au intrat în ţară după ce au trecut

De la intrarea în Canaan pînă la împărţirea ţării 6 ani
Perioada judecătorilor . . . . . 450 *ani*
Perioada regilor . . . . . 513 *ani*
Total . . . . . 969 ani

376. Putem şti cîte jubilee au ţinut israeliţii pînă în acel timp împărţind 969 ani la 50; în 969 ani 50 intră de 19 ori şi mai rămîn 19 ani. Acest rest arată că al 19-lea sau ultimul dintre jubileele tipice a avut loc exact cu 19 ani înaintea începerii celor 70 de ani de pustiire a ţării, timpul captivităţii în Babilon şi la 950 de ani după intrarea lor în Canaan.

377. Prin urmare, marele ciclu de 2500 de ani (50x50=2500) *începu a se socoti* exact cu 19 ani înainte de cei „şaptezeci de ani de pustiire" a ţării lor, la încheierea celui din urmă jubileu al lor - al nouăsprezecelea -, şi a calcula cînd se sfîrşesc cei 2500 de ani şi, în consecinţă, cînd se sfîrşeşte cel de-al 2500-lea an şi începe Marele Jubileu antitipic devine o foarte simplă problemă. Astfel:

De la al 19-lea sau ultimul jubileu
pînă la începerea pustiirii ţării . . . . . 19 ani
Perioada pustiirii . . . . . 70 ani
De la restaurarea lui Israel prin Cirus
pînă la data cunoscută ca anul A. D.

Iordanul, şi porunca zice: „cînd veţi întra în ţară" şi nu cînd veţi împărţi ţara. Ea a fost împărţită parcelă cu parcelă în decursul celor 6 ani, însă ei nu intrară în posesia întregii ţări în decursul acelor ani şi nici după aceea un timp nedefinit - pînă cînd duşmanii lor n-au fost alungaţi afară, ceea ce în unele locuri nu s-a întîmplat niciodată (vezi Iosua 18:2,3; 17:12,13; 23:7,13,15). De aceea, dacă ei ar fi aşteptat să ajungă mai întîi în stăpînirea deplină a acestei ţări şi numai după aceea să înceapă socotirea ciclurilor, atunci ele n-ar fi început niciodată.

(Anno Domini - anul Domnului - n.e.) . . . .536 ani
În total de la ultimul jubileu pînă
la A. D. 1. . . . . 625 ani
Numărul de ani necesari de la A. D. 1
pentru a completa ciclul de 2500 de ani . . 1875 ani
Ceea ce ne dă, de la ultimul jubileu
ţinut, un total de . . . . . 2500 ani

378. Vedem deci că *al 2500-lea an* începe cu începutul anului A. D. 1875, care, conform timpului civil iudaic după care este calculat (Lev. 25:9), a început cam în octombrie 1874. Astfel, dacă marele Jubileu n-ar fi decît *de un an*, ca şi tipul său, atunci ar fi început în octombrie A. D. 1874, la sfîrşitul celor 2499 ani, şi s-ar fi terminat în octombrie A. D. 1875. Însă, de vreme ce nu este vorba de tip ci de realitate, înseamnă că în octombrie A. D. 1874 n-a început un *an jubileu*, ci antitipica *Mie de ani a Restabilirii tuturor lucrurilor*.

379. Vedem, deci, că jubileul lui Israel prefigura clar şi puternic nu numai glorioasele *„TIMPURI DE RESTABILIRE A TUTUROR LUCRURILOR* despre care a vorbit Dumnezeu în vechime prin gura tuturor sfinţilor Săi profeţi de la începutul lumii" (King James), ci şi că modul calculării lui arată tot atît de clar data începerii Marelui Jubileu al Pămîntului. Dacă n-am accepta aceste concluzii, nu vedem altă alternativă decît că tipul a trecut fără să se împlinească, cu toate asigurările cele mai hotărîte date de Domnul nostru că aşa ceva nu se poate - că ar fi mai lesne să treacă cerul şi pămîntul decît ca o singură iotă sau frîntură de literă din Lege să treacă fără să-şi atingă o împlinire (Mat. 5:18). Noi acceptăm faptele astfel indicate în mod divin, oricît de uluitoare ar fi concluziile pe care în mod chibzuit trebuie să le

Tabelă cronologică

Jubileul tipic datează de la intrarea în Canaan:
Pînă la împărţirea ţării . 6 ani
Perioada
judecătorilor . . . . 450 ani
Perioada regilor . . . . 513 ani
Pînă la pustiire . . . . 969 ani
19 jubilee . . . . . = 950 ani
Rămîn . . . . . 19 ani

De la ultimul jubileu
pînă la pustiire . . . .19 ani
Perioada pustiirii şi a
captivităţii *tuturor*
în Babilon . . . . . 70 ani
De la restabilirea în ţara
lor de către Cirus pînă
în anul 1 (A. D. 1). 536 ani
De la A. D. 1 la anul
A. D. 1875 (timp iudaic,
începînd din
octombrie 1874) .1874 ani
Total . . . . . 2499 ani

Astfel anul care a început în octombrie 1874 a fost al 2500-lea an, însă fiindcă antitipul este mai mare decît tipul - 1000 de ani în loc de un an - anul 1875 (care a început în octombrie 1874), în loc să fie an jubileu a fost primul din cei 1000 de ani ai Jubileului.

JUBILEUL CA TIP ÎN LEGE

	UN MARE CICLU CULMINÎND ÎN MARELE ANTITIP - - JUBILEUL PĂMÎNTULUI	
19 x 50 = 950 ani	50 x 50 = 2500 ani	JUBILEU
CICLURI ŞI JUBILEE TIPICE (NOUĂSPREZECE), AU CONTINUAT PÎNĂ CÎND A FOST CUVENIT SĂ ÎNCEAPĂ NUMĂRAREA MARELUI CICLU	CÎND TIPUL A ÎNCETAT, MARELE CICLU A ÎNCEPUT, TĂCUT, SĂ-ŞI NUMERE CEI DE CINCIZECI DE ORI CÎTE CINCIZECI DE ANI AI SĂI, PÎNĂ LA MARELE ANTITIP, JUBILEUL PĂMÎNTULUI - TIMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR	

tragem din ele.

380. Dar care sînt concluziile rezonabile din aceste învăţături ale Bibliei? Să vedem ce anume rezultă din ele, din punct de vedere raţional, şi să vedem dacă alte Scripturi îndreptăţesc sau contrazic aceste concluzii. Mai întîi, deducem că atunci cînd „timpurile de restabilire" sînt cuvenite să înceapă prezenţa MARELUI RESTAURATOR este de asemenea cuvenită. Aceasta este o deducţie foarte rezonabilă, însă ea devine mai mult decît o deducţie atunci cînd se sprijină pe cuvintele hotărîte şi inspirate ale apostolului, care zice: „Cînd *timpurile* (stabilite) *de înviorare* vor veni din prezenţa* Domnului (Iehova) . . . El va trimite pe . . . Isus Christos, despre care v-a fost predicat înainte, pe care cerul trebuie să-L reţină *pînă* la TIMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinţilor Săi proroci de la începutul lumii . . ." - Fapt. 3:19-21 - King James.

*Cuvîntul redat aici *prezenţă* nu este *parousia*, ci *prosopon*; *apo prosopon* redat *din prezenţa* nu înseamnă *ca rezultat al*, ci mai curînd *de la faţa Domnului*. Gîndul este comun pentru noi şi era mult mai comun în ţările răsăritene în veacuri îndepărtate. A-ţi arăta faţa era un semn de favoare, pe cînd a întoarce spatele era un semn de dizgraţie. Astfel, despre Domnul nostru la prima Sa venire s-a scris: era ca „unul de care îţi întorceai faţa", adică ne era ruşine de el şi nu vroiam să-l cunoaştem. Tot astfel, Iehova „nu poate să vadă păcatul" şi şi-a întors faţa de la păcătoşi. Acum însă, de cînd *răscumpărarea* a fost dată, Dumnezeu aşteaptă pînă la timpul hotărît, să fie îndurător. Atunci El nu va mai neglija pe oameni şi nu-i va mai trata ca pe păcătoşi, întorcîndu-şi faţa de la ei, ci le va trimite înviorare de la faţa Sa, favoarea Sa, şi le va trimite pe Isus, agentul Său în restabilirea tuturor lucrurilor. Acelaşi gînd îl avem în cîntările noastre.

381. În forţa acestei declaraţii inspirate, avem o dovadă clară despre faptul că timpul pentru venirea a doua a Domnului nostru *a fost cuvenit* atunci cînd timpurile restabilirii *au fost cuvenite* să înceapă, adică în octombrie A. D. 1874, după cum sînt marcate prin aranjamentul jubileului. Pare evident, într-adevăr, că jubileul, ca şi toate celelalte lucruri din această dispensaţie, a fost rînduit „pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfîrşiturile veacurilor" (1 Cor. 10:11). Un lucru pare clar - dacă ele nu sînt spre beneficiul nostru, atunci ele au fost pînă acum aproape inutile, deoarece ştim din Scripturi că evreii n-au ţinut niciînd *pe deplin* şi cuviincios tipul, nici chiar în decursul primelor 19 jubilee (Lev. 26:35). Este neîndoielnic că le era aproape cu neputinţă să-şi înfrîneze iubirea de avuţii. Acest tip, ca toate profeţiile şi tipurile, fusese instituit fără îndoială spre a răspîndi lumină cînd şi unde a fost nevoie pe cărarea celui drept - pentru a călăuzi „picioarele" corpului lui Christos.

382. Amintiţi-vă acum ce a fost arătat în capitolul precedent cu privire la felul întoarcerii şi arătării Domnului nostru, ca să nu vă poticniţi din pricina ideilor greşite asupra acestui punct. Amintiţi-vă că aşa „cum au fost zilele lui Noe, aşa va fi şi *prezenţa* (greceşte *parousia)* Fiului omului. Căci aşa cum în zilele care au fost înainte de potop ei . . . *n-au ştiut nimic* . . . tot aşa va fi şi prezenţa Fiului omului" (Mat. 24:37-39 - King James). Amintiţi-vă, de asemenea, de ceea ce am aflat deja din învăţătura inspirată - că numai aceia care vor veghea cu credincioşie la cuvîntul temeinic al profeţiei, iubind şi aşteptînd arătarea Lui, vor fi *în stare* să discearnă prezenţa Lui, pînă cînd El şi-o va manifesta

pentru lume „într-o flacără de foc aducînd răzbunare" - în marele timp de strîmtorare. Faptul că *prezenţa Sa* nu este îndeobşte cunoscută şi recunoscută de lume şi nici chiar printre creştini nu este o dovadă împotriva acestui adevăr. Lumea nu crede în profeţie şi fireşte nu poate să vadă nimic în lumina ei. Cît despre creştinii căldicei (şi aceştia sînt marea majoritate), ei nu dau nici o atenţie „cuvîntului sigur al profeţiei", ba chiar mulţi dintre cei care-şi zic veghetori citesc profeţiile prin ochelarii coloraţi ai vechilor şi mult nutritelor erori şi cu ochii jalnic stînjeniţi de prejudecăţi. Toţi aceştia ar trebui să se ducă la marele Medic pentru „alifie pentru ochi" sau umilinţă (Apoc. 3:18 - Cornilescu rev.) şi să înlăture pentru totdeauna ochelarii coloraţi ai tradiţiilor oamenilor şi toate teoriile proprii sau ale altora care nu se vor armoniza cu fiecare mărturie a Cuvîntului lui Dumnezeu.

383. Dar nici ignoranţa şi necredinţa lumii, nici călduţa indiferenţă şi prejudecată a marii majorităţi a creştinilor declaraţi nu pot să devină pietre de poticnire pentru aleşii lui Dumnezeu - pentru cei ce cu credinţă simplă de copil acceptă mărturia binecuvîntatului Său Cuvînt. Unii ca aceştia nu se pot poticni şi nici nu este posibil ca *ei* să fie înşelaţi. Prin credinţa lor şi conducerea lui Dumnezeu ei vor birui totul. Nu vă fie teamă giuvaiere preţioase, alese de Însuşi Domnul! Ridicaţi-vă sus capul şi bucuraţi-vă, ştiind că eliberarea, înălţarea şi slava voastră se apropie - Luc. 21:28; 12:32.

384. O altă aşteptare rezonabilă, dacă timpurile restabilirii au început într-adevăr în octombrie A. D. 1874 şi dacă a doua prezenţă a Domnului a fost cuvenită atunci, ar fi ca aceia care veghează să vadă unele

indicaţii care se pot distinge cu privire la ceea ce Scripturile arată că va fi prima lucrare a prezenţei Lui, adică secerişul roadelor din Vîrsta Evanghelică, adunarea aleşilor Săi (în asociere mintală - 1 Pet. 3:8 - şi comuniune spirituală) şi (să vadă, n. e.) cel puţin cîţiva paşi pregătitori în direcţia stabilirii Împărăţiei lui Christos. Am făcut aluzie deja pe scurt la cîteva dintre aceste semne, dar sînt atîtea de observat în această privinţă încît sîntem nevoiţi să le rezervăm pentru un capitol următor. Secerişul Bisericii este într-adevăr asupra noastră: grîul este despărţit de neghină şi afacerile din lume capătă formă cu repeziciune şi se pregătesc pentru permanenta stabilire a Împărăţiei Răscumpărătorului. Semnele prezise, în felul exact şi în ordinea exactă a prevestirii lor, sînt clar manifestate celor ce veghează. Nu ne vom opri la aceasta acum, deoarece dorim să studiem mai întîi alte mărturii profetice. Ajunge să spunem aici că, întocmai ca în „secerişul" iudaic, „secera" „secerişului" acestui veac este adevărul, iar „mesagerii" care se folosesc acum de „seceră" sînt ucenicii sau urmaşii Domnului, cu toate că mulţi dintre ei acum, ca şi atunci, nu-şi dau seama decît în mod cu totul insuficient de importanţa lucrării în care *ei* sînt angajaţi.

Dovezi profetice sprijinitoare

385. Deşi dovada anterioară este puternică şi clară aşa cum este redată, prezentăm acum *mărturia profetică* care dovedeşte că am început în punctul corect calcularea Marelui Ciclu (50x50). Tatăl nostru Ceresc cunoştea frica şi cutremurul cu care credinţa noastră va îmbrăţişa aceste făgăduinţe, fapt pentru care El a dublat funia deja

puternică a dovezii dată de Lege, adăugînd mărturia dată prin profet. Iar scumpul nostru Răscumpărător şi Domn, care ne înmînează această funie şi a cărui *prezenţă* ne este subliniată prin această mărturie, aşa cum El vine spre noi în primii zori ai dimineţii zilei milenare, pare că ne spune cum i-a spus odinioară lui Petru (Mat. 14:25-32): „puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" Învaţă că Eu sînt o fiinţă spirituală şi nu mai pot fi văzut cu ochii umani. Eu mă descopăr astfel ochilor înţelegerii tale prin făclia Cuvîntului, ca să nu-ţi fie teamă, ci să „îndrăzneşti" cînd, în viitor, voi umbla pe marea furtunoasă a tulburărilor incomparabile din lume. Aminteşte-ţi că Eu sînt, nu te teme.

386. Confirmarea profetică într-adevăr minunată pe care o vom examina acum a rămas ascunsă în propria ei simplitate pînă cînd aprecierea şi aplicarea tipului jubileului, despre care am vorbit mai sus, i-a dat semnificaţie.

387. Cei şaptezeci de ani, care se numesc obişnuit *şaptezeci de ani de robie* în Babilon sînt numiţi în Scriptură *„şaptezeci de ani de pustiire a ţării"*. Dumnezeu prevestise astfel această pustiire prin profetul Ieremia: „Toată ţara aceasta va fi o paragină, un pustiu . . . şi vor fi supuse împăratului Babilonului timp de şaptezeci de ani" (Ier. 25:11). „Iată ce zice Domnul: „Cînd vor trece şaptezeci de ani ai Babilonului, voi veni la voi şi voi împlini faţă de voi făgăduinţa Mea cea bună, aducîndu-vă înapoi în locul acesta"" (Ier. 29:10 - Cornilescu rev.). Îndeplinirea acestei profeţii o putem afla în 2 Cronici 36:17-21). Motivul *pentru care* au fost tocmai şaptezeci de ani şi pentru ce ţara fusese complet *pustiită* este relatat în aceste cuvinte: „Domnul lăsă să se suie în contra lor

regele Caldeilor (Nebucadneţar, regele Babilonului) . . . Şi pe cei ce mai rămaseră de sabie îi strămută la Babilon şi ei îi fură servi lui şi fiilor lui, pînă la domnia perşilor: ca să se împlinească cuvîntul lui Iehova prin gura lui Ieremia, *pînă cînd pămîntul se bucură de sabatele sale, CĂCI PE CÎT TIMP EL A STAT PUSTIIT A ŢINUT SABAT, pînă la împlinirea a şaptezeci de ani"* (Sf. Scriptură 1874).

388. Vedem din aceasta că Israel n-a ţinut cum se cuvine anii de sabat, dintre care anii de jubileu erau principali. Desigur, supunerea faţă de Regele ceresc a unui popor atît de zgîrcit era pusă la o aspră încercare, prin faptul că i s-a cerut să lase pămîntul să se odihnească, să restituie vechilor proprietari pămîntul cîştigat şi stăpînit vreme de ani de zile şi să dea libertate robilor - mai cu seamă dacă se are în vedere faptul că această ascultare nu era impusă cu forţa, ci numai cerută. Dumnezeu îi prevenise prin Moise că dacă nu se vor supune legilor faţă de care s-au angajat ca naţiune El îi va pedepsi pentru asta. În acelaşi capitol în care le vorbeşte despre *şapte timpuri* de pedeapsă sub stăpînirea neamurilor le spune de asemenea că dacă nu vor avea grijă să ţină anii de sabat vor fi pedepsiţi pentru aceasta prin *pustiirea ţării lor.* (Şi este constatat că cei *şaptezeci de ani de pustiire* au fost totodată şi începutul celor *şapte timpuri ale neamurilor,* după cum am dovedit deja.) Domnul vorbeşte astfel în ameninţarea Sa: „Ţara voastră va fi pustie şi cetăţile voastre vor fi stricate. Atunci ţara se va bucura de sabatele ei, tot timpul cît va fi pustiită şi cît veţi fi în ţara vrăjmaşilor voştri . . . *pentru că* ea n-a avut odihnă în anii voştri de sabat, cînd o locuiaţi" - Lev. 26:33-35,43 - King James.

389. Dumnezeu a răbdat cîtva timp ascultarea lor

şovăielnică şi pe jumătate, însă în cele din urmă i-a îndepărtat cu totul din ţară, lăsînd-o pustie şi fără locuitori, dîndu-i *numărul complet* al anilor săi de jubileu - nu numai pentru cei pe care îi ţinuseră în mod nedesăvîrşit, ci de asemenea pentru întreg numărul celor viitori, care trebuiau să treacă, potrivit rînduirii Sale, pînă la Jubileul antitipic, pînă la Vîrsta Restabilirii sau Vîrsta Milenară.

390. Deoarece este dovedit astfel că *numărul total* al jubileelor tipice stabilite să preceadă antitipul este de şaptezeci, ni se dă un alt mijloc de a calcula cînd se cuvine să înceapă antitipul. Calcularea acestei afirmaţii profetice privitoare la numărul întreg al jubileelor este simplă si uşoară şi, după cum ne putem aştepta, rezultatele ei se *potrivesc exact* cu acelea pe care le-am obţinut deja prin metoda de calculare dată prin Lege.

391. Numărul total al jubileelor fiind de şaptezeci (70) iar nouăsprezece (19) din acestea nefiind ţinute decît fără tragere de inimă de către Israel înainte de pustiire, urmează că restul de cincizeci şi unu (70-19=51) arată perioada care trebuie să se scurgă între ultimul jubileu pe care Israel l-a ţinut în mod nedesăvîrşit şi marele antitip. Dar este aici o diferenţă în modul de a socoti. În calculul făcut după Lege noi socotim ciclurile viitoare ca şi pe cele trecute ca fiind cicluri de cîte 49 de ani cu al cincizecilea an sau Jubileu *adăugat*, căci Legea arată lucrurile aşa cum ele ar fi trebuit să fie dacă Israel le-ar fi împlinit cum se cuvine. Dar profeţia descrie lucrurile aşa cum se vor petrece în realitate. Să nu uităm că noi examinăm acum declaraţiile *profetice*, prin urmare trebuie să calculăm aceste cicluri aşa cum *au avut loc* - cicluri de cîte 49 de ani, fără jubilee, pentru că de la al

19-lea jubileu Israel n-a mai ţinut altele. Primele 19 cicluri aveau anii lor de jubileu, dar următoarele 51 n-au avut. Va trebui deci să calculăm cincizeci şi unu de cicluri a cîte patruzeci şi nouă de ani fiecare, sau 2499 de ani (49x51=2499) de la ultimul jubileu tipic ţinut de Israel pînă la antitip. Acest calcul, deşi cu totul deosebit de celălalt, ne duce exact în octombrie A. D. 1874, ca şi metoda de calculare a Legii, examinată deja.

392. Spre folosul unora vom înfăţişa această din urmă dovadă sub o altă formă: numărul total al ciclurilor jubileu pe care Dumnezeu le-a poruncit a fost de şaptezeci, aşa cum este arătat în exprimările limpezi despre motivul celor *şaptezeci de ani de pustiire* a ţării lor. În aceste şaptezeci de jubilee erau cuprinse cele pe care Israel le ţinuse în mod incomplet şi al căror număr am văzut că este de 19, precum şi toate ciclurile care trebuiau să urmeze pînă la antitip. Să calculăm acum toate acestea de la începutul lor, la intrarea în Canaan, şi vom vedea unde se sfîrşesc.

19 cicluri împreună cu jubileul lor (50 de ani fiecare) . . . . . 950 ani
51 cicluri fără jubileu (49 de ani fiecare) . . . . . 2499 ani
70 de cicluri cuprind deci o perioadă de . . . . . 3449 ani

393. Această perioadă de 3449 ani, socotită de la intrarea în Canaan, se sfîrşeşte, cum am arătat, în octombrie A. D. 1874, astfel:

De la intrarea în Canaan pînă la împărţirea ţării . . . . . 6 ani
Perioada judecătorilor pînă la regele Saul . . 450 ani
Perioada regilor . . . . . 513 ani

Perioada pustiirii . . . . . 70 ani
De la restaurare pînă la anul A. D. . . . . 536 ani
Numărul total de ani înainte
de data cunoscută ca A. D. . . . . 1575 ani
De la anul A. D. pentru a completa
perioada de mai sus de 3449 ani mai
trebuie 1874 ani, care se sfîrşesc
(timp iudaic) în octombrie . . . . . 1874 ani
Perioada celor 70 de cicluri, aşa cum s-a
arătat mai sus, de la începerea sistemului
jubiliar, odată cu intrarea în Canaan,
pînă la începerea antitipului, Marele
Jubileu sau Timpurile de Restabilire,
în octombrie A. D. 1874 . . . . . 3449 ani

394. Dacă aceste date sînt acceptate ca ale aranjamentului divin, concluzia logică este uşor de tras. Iar dacă ele n-au fost rînduite în mod divin, atunci de unde vin? Noi nu le-am *pus* în Cuvîntul inspirat, noi doar le-am găsit *în el* în toată simplitatea şi frumuseţea lor şi, ca orice altă preţioasă şi bogată hrană din depozit, pe care Dumnezeu ne-o serveşte acum potrivit făgăduinţei Sale (Luc. 12:37), aceasta este o „hrană tare" - destinată în mod special nu „copiilor în Christos", ci celor dezvoltaţi, „care au simţurile deprinse" să deosebească şi să aprecieze această hrană acum, „la timpul cuvenit" (Evr. 5:14 - Cornilescu rev.). Dacă aceasta nu aparţine aranjamentului divin şi n-a fost intenţionată pentru a noastră învăţătură, atunci cum şi de ce sînt dovezi duble care se potrivesc şi se confirmă atît de perfect una pe alta? Pentru a ne convinge mai bine de aranjamentul lor divin trebuie să avem în vedere că în nici un alt loc sau pe nici o altă cale aceşti 70 de ani de sabat în pustiire

Tabela cronologică

De la intrarea în Canaan
pînă la împărţirea ţării . 6 ani
Perioada judecătorilor 450 ani
Perioada regilor . . . 513 ani
Pînă la pustiire . . . . 969 ani
19 jubilee . . . . . = 950 ani
Rămîn . . . . . 19 ani

Deci ultimul lor jubileu a fost ţinut cu 19 ani înainte de pustiire.

Perioada de la ultimul jubileu

Înainte de pustiire . . . 19 ani
Anii de pustiire . . . . . 70 ani
De la restaurarea prin Cirus
pînă la A. D. 1 . . . . . 536 ani
De la A. D. 1 pînă
la 10 oct. 1874 (sfîrşitul
anului, *timp iudaic*) 1874 ani
Total . . . . . 2499 ani

---

51 cicluri (fără jubilee) aşa cum au avut loc în realitate şi cum sînt menţionate în profeţii, de cîte 49 ani fiecare = 2499 ani. Sau, totalul anilor de la intrarea în Canaan pînă în octombrie 1874 = 3449 ani.

Perioada de 19 cicluri şi jubilee (950 ani) şi 51 cicluri singure (2499 ani) = 3449 ani.

JUBILEUL VĂZUT ÎN MOD PROFETIC

Ier. 25:9-12 şi 2 Cron. 36:21

NUMĂRUL TOTAL AL CICLURILOR JUBILEU - ŞAPTEZECI

CICLURI CU JUBILEE RESPECTATE, DAR NECORESPUNZĂTOR, NOUĂSPREZECE

19 x 50 = 950 ani

CICLURI DE 7 x 7 = 49 ANI FIECARE, DUPĂ PUSTIIREA ŢĂRII, CÎND NU S-AU MAI ŢINUT JUBILEE, CINCIZECIŞIUNU

51 x 49 = 2499 ani

950 ANI CĂI S-A RESPECTAT JUBILEUL + 2499 ANI = 3449 ANI, ÎNTREAGA PERIOADĂ DE LA ÎNCEPEREA ACESTUI SISTEM AL JUBILEULUI TIPIC PÎNĂ LA ANTITIP - MARELE JUBILEU AL PĂMÎNTULUI, TIMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR - OCTOMBRIE, A. D. 1874

OCTOMBRIE A. D. 1874, DATA ÎNCEPERII MARELUI JUBILEU AL PĂMÎNTULUI

nu pot fi făcuţi să se armonizeze cu ciclul (50x50) marelui Jubileu. Încercaţi acest lucru. Dovediţi-l. Presupuneţi dacă vreţi o greşeală sau o schimbare a *unuia* din cele nouăsprezece jubilee ţinute de Israel: presupuneţi că în loc de 19 s-au scurs 18 (cu unul mai puţin) sau 20 (cu unul mai mult) de jubilee înainte ca cei *şaptezeci de ani de pustiire* să fi început. Calculaţi şi veţi vedea că aceste *două linii* de mărturie, care se potrivesc atît de perfect în mărturia că 1875 (începînd în octombrie A. D. 1874) este data începerii „timpurilor de restabilire" precum şi data cu începere de la care noi putem cunoaşte că cerurile nu-L mai reţin pe Domnul nostru, marele Restaurator, nu pot fi unite în nici un alt mod, fără a le forţa atît pe ele cît şi cronologia precum şi alte profeţii care sînt încă de examinat.

395. Dacă aceste profeţii despre timpuri învaţă ceva, atunci ele arată tocmai că Marele Jubileu, Timpurile Restabilirii tuturor lucrurilor, a început şi că sîntem deja în zorii Vîrstei Milenare, precum şi în „secerişul" Vîrstei Evanghelice - vîrste care se suprapun una peste cealaltă pentru patruzeci de ani - „ziua mîniei". Noi am intrat deja cu paisprezece ani* în această zi a mîniei de patruzeci de ani şi pregătirile pentru luptă progresează cu repeziciune. Cei douăzeci şi şase de ani ce vor urma, din momentul prezent, vor fi întru totul suficienţi pentru împlinirea a „tot ce este scris".

396. Nici un cititor să nu se grăbească a conchide că nu există dovezi în jurul nostru care să arate apropierea restabilirii şi că soarele dreptăţii nu poleieşte încă cu aur turnurile de pază ale Sionului şi nu luminează lumea. Dimpotrivă, să reflecteze că noi

*Vezi prefaţa autorului din 1916

sîntem deja în ziua cînd lucrurile ascunse se fac vizibile, să-şi aducă aminte că prima lucrare a restabilirii este o sfărîmare a vechii structuri aflată în descompunere, care ocupă locul ce trebuie să-l ia noua structură. Să ne amintim că primul lucru chiar şi al celui mai blînd dintre medici este adesea să deschidă rănile spre a le curăţa şi a face amputaţia cerută de starea pacientului, pentru a face întreaga lucrare de vindecare. Este de prisos să adăugăm că o astfel de operaţie nu se poate face fără dureri pentru pacient, care rareori o apreciază la timp. Tot aşa este şi cu lucrarea marelui Medic, Restauratorul, Dătătorul de viaţă: El răneşte ca să vindece (Osea 6:1); necazul şi cernerea în Biserică şi în lume sînt necesare pentru incizarea şi curăţarea necesară şi constituie una dintre cele mai importante părţi ale lucrării de restabilire - Iov. 5:18; Prov. 27:6.

397. În tip, cînd începea anul de jubileu trîmbiţa jubileului trebuia să răsune de la un capăt al ţării la celălalt pentru a proclama libertatea *tuturor* locuitorilor ei (Lev. 25:10). Antitipul este vestit prin sunetul celei de „a şaptea trîmbiţă" (simbolică), „trîmbiţa lui Dumnezeu", „cea din urmă trîmbiţă" (Apoc. 10:7). Ea este într-adevăr trîmbiţa cea mare; ea anunţă libertatea fiecărui captiv şi dacă, înainte de toate, ea semnifică pierderea multora din pretenţiile şi privilegiile expirate şi un timp de tulburare şi de dezechilibru în datini, obiceiuri etc., deplina ei semnificaţie, cînd este corect apreciată, este *„o veste bună de mare bucurie care va fi pentru tot norodul"* - Luc. 2:10,11.

398. În agitaţia de început fiecare din cei ce aud trîmbiţa jubileului este puternic izbit de una din diversele ei trăsături şi nu ia seama la celelalte. Unul

vede că se cuvin reforme guvernamentale şi le cere, altul desfiinţarea armatelor permanente şi a taxelor lor apăsătoare. Un altul cere desfiinţarea titlurilor aristocratice şi ca fiecare om să fie recunoscut după propriile sale calităţi. Unii cer în gura mare să se desfiinţeze moşierimea şi ca proprietatea asupra pămîntului să se acorde ca la început, după nevoia, capacitatea şi bunăvoinţa de a o folosi. Alţii cer reforme de cumpătare şi, prin legi prohibitive şi de altă natură, prin Lege şi prin Societăţi de Ordine caută să pună în lanţuri acest mare rău şi încep să restrîngă pe cei care, de dragul banilor, ar ademeni, ar înrobi şi distruge pe aproapele, şi care, încleştîndu-şi ghiarele în slăbiciunile lui, s-ar îngrăşa şi ar huzuri din sîngele lui. Unii, prin societăţi umanitare şi împotriva cruzimii, caută să împiedice pe cei şireţi să nedreptăţească făpturile slabe şi subordonate. Alţii formează societăţi pentru stîrpirea pornirilor rele şi a scrierilor imorale. Unii formează societăţi împotriva falsificării, pentru a examina falsificarea alimentelor şi a descoperi, urmări în justiţie şi pedepsi pe cei care, din dorinţa unui cîştig mai mare, falsifică alimentele făcîndu-le chiar vătămătoare sănătăţii. Se adoptă legi pentru protecţia vieţii şi sănătăţii poporului. Minerii, oricît ar costa, trebuie să aibă un aer curat, precum şi două ieşiri pentru a scăpa în caz de foc. Legi publice au grijă de muncitori, fără putere să se ajute ei înşişi sau să-şi aleagă locul de muncă. Ei nu mai sînt plătiţi după bunul plac al patronilor şi cu bonuri de prăvălie, ci legea pretinde acum ca plata să se facă cel puţin la 15 zile şi în bani numerar. Ei nu mai pot fi îngrămădiţi în clădiri unde în caz de foc să fie obligaţi sau să ardă şi să moară, sau să se schilodească singuri,

sărind ca să trăiască. „Uşile de scăpare" sînt obligatorii, astfel că patronul este făcut responsabil şi poate fi pedepsit cu amenzi, despăgubiri sau închisoare pentru decesurile sau rănirile care survin din neglijenţa sa. Corporaţiile bogate, cum sînt cele ale căilor ferate sau cele de navigaţie, sînt constrînse să manifeste interes faţă de vieţile şi interesele *poporului*, a celor săraci ca şi a celor bogaţi. Aceste reforme sînt rezultatul deşteptării poporului prin Trîmbiţa Jubileului cunoştinţei şi libertăţii şi nu trebuie să le atribuim doar bunăvoinţei din partea clasei celei mai favorizate, căci, dacă toţi cei din clasa favorizată sau bogată care au bunăvoinţă şi iubesc dreptatea pot să se bucure şi chiar se bucură de aceste începuturi de reforme, alţii, şi aceştia sînt majoritatea, cedează din necesitate, cu părere de rău. Este adevărat că asemenea legi şi aranjamente nu sînt încă desăvîrşite, nici universale. Dar aceste începuturi pe care le observăm ne bucură inimile şi dau dovadă despre ceea ce se poate aştepta pentru ridicarea celor umili şi mici şi pentru înjosirea celor trufaşi cînd regulamentele Jubileului vor fi pe deplin în acţiune. Toate acestea sînt părţi din mişcarea de reformă care inaugurează Marele Jubileu al pămîntului. Deşi s-au cerut multe şi deşi treptat au fost făcute multe concesii, totuşi regii, împăraţii şi reginele - politici, sociali, religioşi şi financiari - nu se vor supune marelui proces de nivelare al acestui Jubileu sau a epocii de Restabilire fără o mare şi severă luptă. Scripturile arată această luptă ca fiind chiar înaintea noastră şi, cu toate că va fi severă, este inevitabilă şi va realiza binele final.

399. Spiritul de „*libertate* în ţară pentru toţi" (Lev. 25:10 - Cornilescu rev.) este uneori împins pînă la

absurd de către ignoranţi şi de cei cu capul înfierbîntat, dar aceasta este totuşi o parte din inevitabila mare frămîntare a Jubileului, ocazionată de ignoranţa şi asuprirea din trecut. Nimeni în afară de „turma mică" a Domnului nu este pe deplin şi corect informat despre măreţul scop al Restabilirii. Aceşti consacraţi disting micile schimbări, corectarea neînsemnatelor afaceri ale oamenilor, dar ei văd şi ceea ce nu poate fi văzut din nici un alt punct de vedere decît din acela al Cuvîntului lui Dumnezeu - că marele tiran, Păcatul, va fi despuiat de putere, că marea închisoare a morţii va fi deschisă şi o eliberare va fi dăruită fiecărui prizonier, semnată cu sîngele preţios al Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, marele Răscumpărător şi Restaurator - Ioan 1:29; Apoc. 1:18; 1 Cor. 15:22.

400. Aceasta *va fi* într-adevăr o veste bună pentru *tot* poporul, nu numai pentru cei vii, ci şi pentru cei din morminte. Înainte de sfîrşitul acestui mare Jubileu fiecare fiinţă omenească va putea deveni pe deplin liberă - să se întoarcă la starea de la început a omului, care era „foarte bună", primind din nou prin Christos tot ceea ce s-a pierdut prin Adam. - Isa. 17:7,2,3; 57:16-19; 53:11; Dan. 4:34-37; Osea 6:1,2; Iov. 8:6,7; 33:14-30; Mica 4:8; Luc. 19:10.

Capitolul VII

Dispensaţiile paralele

VÎRSTA IUDAICĂ, UN TIP AL VÎRSTEI EVANGHELICE - REMARCABIL PARALELISM SAU CORESPONDENŢĂ ÎNTRE CELE DOUĂ DISPENSAŢII - TOTUŞI ELE SÎNT DISTINCTE - SUPERIORITATEA EPOCII CREŞTINE, ANTITIPUL - ISRAEL CARNAL ŞI SPIRITUAL, ÎN CONTRAST - EXAMINAREA PRINCIPALELOR PARALELE - PARALELELE TIMPULUI, SPECIAL MENŢIONATE - PERIOADA DE FAVOARE A ISRAELULUI TRUPESC - TIMPUL ÎNDEPĂRTĂRII LOR DIN FAVOARE - PERIOADA DE NEFAVOARE ARĂTATĂ ÎN PROFEŢII CA FIIND EGALĂ CU PERIOADA DE FAVOARE - MĂRTURIA APOSTOLICĂ CONFORM CĂREIA PERIOADA LOR DE NEFAVOARE ESTE PERIOADA ÎNALTEI CHEMĂRI A ISRAELULUI SPIRITUAL - LUNGIMEA VÎRSTEI EVANGHELICE ARĂTATĂ ASTFEL ÎN MOD INDIRECT, DAR CLAR - ARMONIA INCONTESTABILĂ, CONVINGĂTOARE ŞI MULŢUMITOARE ÎNTRE CRONOLOGIA BIBLICĂ, MĂRTURIA JUBILEULUI, TIMPURILE NEAMURILOR ŞI ALTE PROFEŢII CARE CONŢIN LECŢII PRIVIND ACESTE PARALELE

401. În capitolele precedente am semnalat caracterul tipic al procedeelor lui Dumnezeu cu poporul lui Israel. Totuşi foarte puţini oameni au o concepţie adecvată privitor la cît de deplin este acest fapt. Mulţi au observat fără îndoială că apostolii se refereau adesea la unele din trăsăturile izbitoare ale tipurilor şi antitipurilor din dispensaţiile iudaică şi creştină, mai ales Pavel în învăţăturile pe care le dădea bisericii creştine. Dar stu-

diind cu atenţie învăţăturile apostolului vedem că el nu se serveşte numai de cîteva ilustraţii din societatea iudaică, ci în argumentarea sa concisă (ignorînd cu totul „tradiţiile bătrînilor", care nu aparţineau acestui sistem) el invocă sistemul iudaic în întregime ca fiind instituit divin şi arată că în toate trăsăturile lui el a fost tipic pentru dispensaţia creştină care se ivea atunci, trasînd cît se poate de limpede cursul Bisericii creştine în Vîrsta Evanghelică şi scoţînd în relief, la fel de bine, opera ei glorioasă în Vîrsta Milenară.

402. Mulţi cred că Vîrsta Iudaică şi Vîrsta Creştină sînt în realitate una şi aceeaşi şi că Domnul ar fi început alegerea Bisericii creştine chiar de la începutul existenţei omeneşti. Aceasta este o greşeală serioasă care întunecă multe adevăruri şi împiedică înţelegerea lor corectă şi clară. Isus a fost capul şi premergătorul Bisericii creştine care este corpul Său (Efes. 5:23; Col. 1:24), prin urmare n-a fost nimeni înaintea Lui ca membru al Bisericii. Căci, dacă cineva i-ar fi luat-o înainte, nu s-ar numi *înainte mergător*. „Chemarea înaltă" spre a deveni împreună jertfitori şi la urmă împreună moştenitori cu El nu fusese făcută cunoscută în celelalte vîrste (Efes. 3:2,5,6). Oamenii buni care au trăit şi au murit înainte de *a se plăti în mod real* preţul de răscumpărare pentru noi, prin sîngele preţios, nu ştiau nimic despre această „chemare înaltă". Şi fiindcă darurile şi chemările lui Dumnezeu sînt favoruri nemeritate, nu li s-a făcut nici o nedreptate celor din vîrstele trecute prin faptul că nu li s-a oferit aceeaşi favoare. Chemarea şi favoarea pentru cei din vîrstele trecute, ca şi pentru cei din vîrsta viitoare, au fost şi vor fi la onoruri pămînteşti, la gloria şi viaţa veşnică ca fiinţe pămînteşti (umane), în timp ce che-

marea şi favoarea din Vîrsta Evanghelică sînt la onoruri cereşti şi la gloria cerească, la o *schimbare de natură*, din umană în divină, şi la putere, onoare şi domnie în cer şi pe pămînt, ca împreună moştenitori şi colaboratori cu Christos (Ioan 17:22-24; Rom. 8:17; Apoc. 3:21; 20:6; 2 Pet. 1:4). Deoarece Biserica, astfel chemată, separată de lume şi dezvoltată în decursul acestei vîrste, va fi în vîrsta viitoare agentul lui Iehova în executarea deplină a marelui Său plan al vîrstelor - un plan care nu priveşte numai interesele omenirii, ci şi ale tuturor creaturilor din cer şi de pe pămînt -, pregătirile făcute în vîrstele trecute pentru învăţarea şi instruirea ei au fost minunate. Nu mai puţin minunată a fost grija cu care aceşti membri, chemaţi a fi *moştenitori* ai gloriei divine, au fost în această vîrstă instruiţi, disciplinaţi, călăuziţi pe lunga, dificila şi îngusta cale, deschisă mai întîi de Domnul şi Înaintemergătorul lor, pe ale cărui urme trebuie să calce - după pilda pe care le-a lăsat-o El - 1 Pet. 2:21; Evr. 9:8; 10:19,20; 3:1.

403. Domnul nostru a întrebuinţat cei trei ani şi jumătate pentru a aduna din Israel, a instrui şi învăţa un mic număr de ucenici ce trebuiau să formeze nucleul Bisericii creştine. Cînd a sosit vremea să-i lase singuri în lume, El le-a dat promisiunea Spiritului Sfînt, care, de-a lungul întregii vîrste, trebuia să călăuzească Biserica în tot adevărul, să-i arate lucrurile viitoare şi să-i aducă aminte de lucrurile pe care le-au învăţat de la El - promisiune care a început să se împlinească la Rusalii. Este scris de asemenea că îngerii sînt spirite slujitoare, trimise ca să îndeplinească o misiune pentru cei ce vor moşteni această mare mîntuire (Evr. 1:14) şi că grija Domnului nostru este asupra lor pînă la sfîrşitul acestei

vîrste (Mat. 28:20). Toate scrierile apostolilor sînt adresate Bisericii şi nu lumii acesteia, cum mulţi par să gîndească, şi sînt pline de instrucţiuni *speciale*, de încurajări şi de îndemnuri necesare numai sfinţilor, care umblă pe calea îngustă în această vîrstă. Descoperirea Domnului nostru, pe care Dumnezeu i-a dat-o după ce El trecuse în slavă, a fost trimisă şi anunţată (prin semne, simboluri etc.) de El Bisericii Sale, prin Ioan slujitorul Său (Apoc. 1:1). Sîntem de asemenea informaţi că profeţiile date odinioară prin oamenii sfinţi din vechime nu erau pentru ei înşişi, nici pentru alţii din timpul şi vîrsta lor, ci exclusiv pentru învăţătura Bisericii creştine - 1 Pet. 1:12.

404. În acest capitol ne propunem să arătăm că în decursul Vîrstei Iudaice întreg poporul lui Israel a fost angajat, fără să ştie, sub conducerea lui Dumnezeu, să furnizeze, pentru învăţătura noastră, o înfăţişare tipică a întregului plan de mîntuire în toate lucrările lui, întocmai cum am văzut jubileele arătînd sfîrşitul acestui plan prin binecuvîntarea tuturor familiilor de pe pămînt. Numai luînd din acest depozit de adevăr, cu care Dumnezeu a prevăzut Biserica atît de îmbelşugat şi în mod atît de special, sîntem hrăniţi şi conduşi de spiritul lui Dumnezeu treptat către o înţelegere din ce în ce mai aproape de desăvîrşire a planului Său, şi atît de repede cu cît această cunoştinţă ne devine necesară. În acest timp de „seceriş", la sfîrşitul acestei vîrste, Dumnezeu scoate din belşug din acest mare depozit lumina şi hrana specială de care avem nevoie. Cît de importantă trebuie că este în ochii lui Dumnezeu această cunoştinţă pregătită pentru noi, iar noi cu cîtă pasiune ar trebui să ne folosim de ea, ştiind că îngrijirile Sale şi îmbelşugatele

provizii au fost făcute pentru Biserica creştină înaintea oricărui alt popor din vîrstele trecute şi viitoare! Nu putem examina în acest capitol sau în acest volum *în mod detaliat* trăsăturile tipice ale procedeelor lui Dumnezeu faţă de Israel, aşa cum sînt cuprinse în tabernacol, templu, rînduieli, jertfe etc.. Dorim acum să atragem atenţia în mod special asupra unora dintre primele şi principalele schiţe de *corespondenţă* între dispensaţiile Iudaică şi Creştină, ca tip şi antitip, căci toată experienţa Bisericii creştine şi tot ce a săvîrşit ea a fost prefigurat de biserica iudaică şi multe din aceste trăsături de corespondenţă sînt paralele nu numai în caracterul lor, dar şi în ceea ce priveşte *timpul* relativ cînd ele au loc. Chiar şi în istoria lor naţională şi în aceea a multor indivizi specifici din această naţiune găsim corespondenţe marcate în Scripturi. Cu mult timp înainte, cercetători creştini au remarcat din ele, în timp ce altele au fost în întregime neglijate. Aici se deschide înaintea noastră un frumos şi rodnic cîmp de gîndire şi de studiu.

405. Pavel numeşte biserica iudaică „Israel după trup" iar Biserica creştină „Israelul lui Dumnezeu" (1 Cor. 10:18 - Diaglott.; Gal. 6:16 - Diaglott). Putem deci să le numim, pe bună dreptate, „Israel trupesc" şi „Israel spiritual". Planul mai înalt al casei spirituale este de asemenea arătat de apostol cînd descrie Israelul trupesc ca o casă (familie) a *servilor* iar Israelul spiritual ca o casă a *fiilor* (Evr. 3:5,6; Rom. 8:14). Casa trupească au fost servitori onoraţi ai casei spirituale în diverse feluri, dar în principal prin faptul că, potrivit rînduirii lui Dumnezeu, ei, prin faptele lor, au furnizat inconştient ilustraţii vii ale lucrurilor spirituale, care, dacă sînt studiate şi luate în seamă, binecuvîntează şi iluminează

în mare măsură pe cei din casa fiilor.

406. În ambele cazuri în ochii lui Dumnezeu au existat un Israel nominal şi un Israel adevărat, chiar dacă în ochii oamenilor părea să nu fie decît unul singur. Deosebirea între cel nominal şi cel adevărat nu s-a putut clarifica decît la sfîrşitul sau secerişul vîrstelor respective, cînd adevărul cuvenit atunci şi adus la lumină făcu despărţirea şi arătă limpede care sînt cei adevăraţi şi care sînt numai Israel nominal. Referindu-se la casa trupească, Pavel spune: „Căci nu toţi sînt israeliţi, care sînt (nominal) din Israel" (Rom. 9:6 - Sf. Scriptură 1874); Domnul nostru confirmă acelaşi fapt, cînd zice despre Natanael: „Iată *cu adevărat* un israelit în care nu este vicleşug" (Ioan 1:47). La fel a fost în timpul secerişului cînd a despărţit pe cel adevărat de cel nominal şi pe primul l-a numit grîu iar pe celălalt pleavă - cu toate că grîul nu era decît o mînă, în comparaţie cu pleava care cuprindea aproape întreaga naţiune. Membrii nominali şi membrii adevăraţi ai Israelului spiritual din Vîrsta Evanghelică sînt arătaţi printr-o ilustraţie asemănătoare şi într-o proporţie similară iar separarea lor, de asemenea, este în timpul secerişului - la sfîrşitul Vîrstei Evanghelice. Numai atunci grîul - în număr comparativ foarte mic, o „turmă mică" - va fi separat de masele Israelului spiritual nominal, în timp ce marea majoritate, fiind neghină şi nu grîu adevărat, va fi respinsă ca fiind nevrednică de principala favoare la care fusese chemată şi nu va fi socotită printre giuvaerele Domnului - Rom. 9:27; 11:5; Luca 12:32; Mat. 3:12; 13:24-40.

407. Capul casei trupeşti a fost Iacov, supranumit Israel (un prinţ), şi prin cei *doisprezece* fii ai săi el a întemeiat casa care-i poartă numele, casa lui Iacov, casa

lui *Israel*. Casa spirituală a fost fondată în acelaşi mod; fondatorul ei, Christos, a întemeiat-o prin cei *doisprezece* apostoli şi această casă poartă, la fel, numele fondatorului ei - Biserica lui Christos. Din punctul de vedere al timpului, Dumnezeu a chemat întîi Israelul trupesc însă din punctul de vedere al favorii şi al timpului realizării, Israelul spiritual vine primul. Astfel, cei dintîi vor fi cei din urmă şi cei din urmă vor fi cei dîntîi (Luca 13:30). Scripturile arată clar aceste două case ale lui Israel ca fiind sămînţa trupească a lui Avraam şi sămînţa spirituală a lui Iehova - Tatăl Ceresc, pe care Avraam l-a tipificat.

408. Unii sînt orbiţi faţă de adevăruri importante presupunînd că expresia „cele două case ale lui Israel" se referă la cele două diviziuni ale lui Israel după trup care s-au format după despărţirea din zilele lui Roboam, fiul lui Solomon. Acestora le amintim că în timpul restabilirii lor în Palestina, după robia în Babilon, toţi israeliţii din toate seminţiile aflaţi în imperiul universal al Medo-Perşilor, inclusiv din pămîntul Siriei sau Babiloniei, au avut libertatea să se întoarcă în ţara lor dacă voiau (Ezra 1:1-4). Mulţi israeliţi credincioşi, din *toate* seminţiile, care ţineau seama de făgăduinţele lui Dumnezeu legate de ţara sfîntă şi de oraşul sfînt, s-au întors în diferitele oraşe ale Palestinei. Seminţia lui Iuda, principala seminţie, căreia i s-a dat funcţia regală şi în teritoriul căreia se afla Ierusalimul, oraşul principal, luă firesţe cea mai mare parte la reclădirea lui; dar după această întoarcere din Babilon Israel n-a mai fost o naţiune împărţită, ci au locuit împreună, ca un singur popor, ca înainte, şi au fost cunoscuţi sub numele originar de Israel - vezi Neemia 11:1,20; Ezra 2:70.

409. Această stare de lucruri este exprimată cu şi mai multă tărie în Noul Testament. Domnul şi apostolii vorbesc despre Israel trupesc ca despre un *singur* popor. Pavel zice că *Israel* n-a dobîndit ceea ce căuta, ci numai o „rămăşiţă" a fost găsită vrednică (Rom. 10:1-3; 9:27; 11:5-12,20-25; Fapt. 26:7). Domnul nostru face cunoscut că El era „trimis . . . la (toate) oile pierdute ale casei (una singură) lui Israel", dar de vreme ce le-a interzis ucenicilor săi să iasă din Palestina pentru a le căuta (Mat. 10:5,6; 15:24), este evident că cei ce trăiau în Palestina reprezentau *tot* Israelul. Petru, la fel, vorbeşte despre Israel trupesc ca despre o casă şi, adresîndu-se locuitorilor Ierusalimului, zice: „Să ştiţi . . . toată casa lui Israel" etc.. Iacov vorbeşte de asemenea despre cele douăsprezece seminţii ca despre un singur popor (Fapt. 2:36; Iac. 1:1). Mulţi din toate seminţiile au locuit în Palestina şi mulţi din toate seminţiile au locuit în mijlocul naţiunilor înconjurătoare. Astfel Pavel a întîlnit israeliţi şi le-a propovăduit aproape în toate oraşele pe care le-a vizitat în Asia Mică şi în Italia, dar ei erau întotdeauna recunoscuţi ca o singură naţiune, Israelul spiritual fiind singurul celălalt Israel.

410. Dumnezeu le făcuse legămînt sau făgăduinţe speciale celor două case ale lui Israel. Făgăduinţele făcute casei trupeşti sînt toate *pămînteşti*, pe cînd cele făcute casei spirituale sînt toate *cereşti*. Cu toate că făgăduinţele casei trupeşti au fost (şi sînt încă) mari şi preţioase, cele făcute casei spirituale sînt caracterizate ca fiind „făgăduinţe mai bune" şi „făgăduinţe *excesiv* de mari şi preţioase" (Evr. 8:6; 2 Pet. 1:4 - King James). Casei trupeşti i s-a spus: „De veţi asculta într-adevăr de glasul meu şi de veţi ţine legămîntul meu, atunci îmi veţi

fi o comoară aleasă înaintea tuturor popoarelor; căci al meu este tot pământul. Şi voi îmi veţi fi Împărăţie de preoţi şi o naţiune sfîntă". Şi deşi tot Israelul a răspuns: „Tot ceea ce ne-a spus Domnul vom face" (Exod. 19:5-8 - King James) şi apoi nu şi-au ţinut legămîntul, totuşi cei credincioşi dintre ei, care s-au străduit serios în slăbiciunea lor să-l ţină, vor fi „domni în tot *pămîntul*" în decursul Vîrstei Milenare, ca membri ai fazei pămînteşti a Împărăţiei lui Dumnezeu" - vezi Vol. I, cap. 14.

411. Casei spirituale, dimpotrivă, i se spune: „Voi sînteţi zidiţi *o casă spirituală*, o preoţie sfîntă, ca să aduceţi sacrificii* acceptabile lui Dumnezeu prin Isus Christos . . . Voi sînteţi un neam ales, o preoţie împărătească, o naţiune sfîntă, un popor particular, ca să vestiţi laudele celui ce v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată, voi, care altădată nu eraţi un popor, dar *acum* sînteţi POPORUL LUI DUMNEZEU" - 1 Pet. 2:5,9,10 - King James.

412. Israel după trup avea, după rînduiala lui Dumnezeu, un tabernacol („cort" - Cornilescu, n. e.) făcut de mînă de om, care, împreună cu toate serviciile lui, era un tip (Evr. 9:1,2,9,10). Dar Israelul spiritual are *„adevăratul* (antitipicul) cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul" (Evr. 8:2). O preoţie tipică, al cărei cap era Aron, fusese pusă pentru serviciul tabernacolului tipic; ea aducea jertfe tipice pentru păcatele unui popor

*Cuvîntul „spirituale" ce urmează după „sacrificii" în acest text (vers. 5) nu se află în cel mai vechi manuscris grecesc -cel Sinaitic. Corectitudinea acestei omiteri este evidentă cînd ne gîndim că nu lucruri spirituale sînt jertfite, ci drepturi, privilegii, etc., pămînteşti sau umane - vezi Rom. 12:1.

tipic, împlinind astfel o curăţire tipică sau îndreptăţire în fiecare an. Tabernacolul antitipic are preoţimea lui care aduce jertfe mai bune decît acestea (Evr. 9:23) şi care şterge într-adevăr şi pentru totdeauna păcatele lumii întregi. Domnul nostru Isus este preotul conducător al acestei preoţimi - Marele Preot al mărturisirii (sau rînduielii) noastre -, Biserica, care este corpul Său, fiind subpreoţii. Biserica nominală în întregul ei nu este această preoţime, ci adevărata Biserică, credincioşii în Christos Isus, cei ce merg pe urmele Marelui lor Preot în sacrificiu - Evr. 7:26,27.

413. O altă trăsătură izbitoare a acestei corespondenţe ca tip şi antitip, trăsătură care este semnalată în Scripturi, este că ambele case ale lui Israel (casa trupească şi casa spirituală) au fost duse în captivitatea Babilonului. Vom vedea acest lucru mai clar într-unul din capitolele următoare, cînd vom arăta „Babilonul cel mare, mama prostituatelor" (Apoc. 17:5,6 - Cornilescu rev.). Aici arătăm numai în treacăt această corespondenţă. Israel după trup a fost dus captiv în Babilonul literal, care era construit pe rîul literal Eufrat, pe cînd în Vîrsta Evanghelică Babilonul mistic sau simbolic care a dus în captivitate pe Israelul spiritual este descris ca fiind aşezat pe Eufratul mistic. În tip uneltele de aur ale Templului au fost duse şi profanate. În antitip, preţioasele şi divinele adevăruri (simbolizate prin aur) aparţinînd serviciului adevăratului templu, Biserica (1 Cor. 3:16,17; Apoc. 3:12), au fost transportate departe de locul lor, denaturate şi greşit aplicate de Babilonul mistic. Babilonul literal fiind zidit pe rîul Eufrat, care contribuia materialiceşte la bogăţiile şi resursele lui, prăbuşirea lui a fost adusă prin schimbarea cursului apelor sale. Tot

aşa, Babilonul mistic este aşezat, este susţinut pe ape mari (popoare, naţiuni) şi căderea lui este prezisă prin schimbarea cursului sprijinitorilor şi susţinătorilor lui, poporul - Apoc. 16:12; 9:13,14; Dan. 5:1-4,22,23.

PARALELELE TIMPULUI
care măsoară umbră şi realitate - tip şi antitip

414. Vom examina acum cea mai minunată dintre trăsăturile acestei corespondenţe tipice, adică elementul timp, care, în fiecare exemplu, susţine şi întăreşte datele indicate de jubilee, de cronologie şi de sfîrşitul prezis al timpurilor neamurilor. Mai cu seamă în acest scop am introdus aici acest subiect - pentru ca forţa acestui minunat paralelism să poată mări şi întări credinţa copiilor lui Dumnezeu în elementul timp din planul Său, aşa cum era evident intenţionat - Evr. 9:9,23; 10:1.

415. Dintre toate profeţiile şi dovezile timpului nici una nu este mai izbitoare şi mai convingătoare decît aceasta. Lecţia pe care o conţine este minunată din cauza marii sale simplităţi şi aduce convingere în inimile celor umili. Nu numai Israel trupesc cu ceremoniile lui tipice a fost un tip al *Vîrstei* Evanghelice, ci însăşi *Vîrsta* Iudaică a fost un tip al Vîrstei Evanghelice. Ele au exact aceeaşi lungime şi corespund una alteia, astfel că, văzînd şi apreciind *Vîrsta* Iudaică, lungimea ei, particularităţile secerişului sau încheierii ei, putem cunoaşte lungimea exactă a Vîrstei Evanghelice, antitipul ei, şi putem înţelege ce trebuie să aşteptăm şi cînd în secerişul Vîrstei Evanghelice. Să trecem acum să arătăm acest lucru; căci, deşi pe principii generale am putea să-l luăm de bun şi să spunem că după cum diferitele trăsături ale sistemului iudaic corespund

trăsăturilor Vîrstei Evanghelice şi *timpul* trebuie să corespundă în acelaşi fel, totuşi Dumnezeu nu ne-a lăsat numai să *presupunem acest lucru*, ci ne-a dat informaţii clare în acest sens, deşi în mod indirect.

416. Pavel ne spune că Dumnezeu a lepădat casa trupească din favoare pe timpul cît va dura alegerea casei spirituale şi cînd casa spirituală va fi fost aleasă favoarea divină se va întoarce iarăşi la casa trupească. El zice: „Fraţilor (fraţi din Biserică sau din Israel spiritual), pentru ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta, orbire în parte („într-o oarecare măsură" Diaglott, n. e.) i s-a produs lui Israel (natural sau trupesc) care va ţinea *pînă* va intra plinătatea neamurilor* . . . După cum este scris: din Sion va veni Eliberatorul (promis; Christos - Domnul nostru, Capul şi rămăşiţele sau puţinii credincioşi din amîndouă casele nominale ale lui Israel, care vor alcătui corpul Său, Biserica) şi va îndepărta nelegiuirea lui Iacov. Şi în felul acesta tot Israelul va fi mîntuit (căci acesta este legămîntul meu cu ei), *cînd le voi şterge păcatele*. În ce priveşte Evanghelia (înalta chemare din această vîrstă) ei sînt vrăjmaşi (lepădaţi), pentru voi (pentru ca voi să

*Nimeni să nu confunde această „plinătate a neamurilor" cu „timpurile neamurilor", deja amintite. După cum am arătat, „timpurile neamurilor" sînt perioada de timp în care neamurilor le-a fost îngăduit să conducă lumea, pe cînd „plinătatea neamurilor" se referă la *numărul deplin* de selectaţi dintre neamuri spre a completa Biserica Evanghelică - cea care, împreună cu „rămăşiţa" aleasă dintre israeliţi (între care sînt cuprinşi şi apostolii) va constitui Biserica lui Christos, naţiunea sfîntă, preoţimea împărătească, Împărăţia lui Dumnezeu căreia îi va fi încredinţată împărăţia şi stăpînirea pămîntului.

aveţi prioritate şi să moşteniţi partea spirituală, cea mai aleasă a făgăduinţelor), dar în ce priveşte alegerea (prin care ei au fost aleşi ca să primească favorurile pămînteşti speciale de la Dumnezeu, făgăduite părintelui lor Avraam şi seminţei sale naturale) sînt iubiţi din cauza părinţilor lor. Căci darurile şi chemarea lui Dumnezeu nu sînt ca să-I pară rău" (Rom. 11:25-29 - King James). Ceea ce a făgăduit Dumnezeu se va împlini cu siguranţă. Iehova cunoştea sfîrşitul de la început şi nu va face niciodată un legămînt pe care ar trebui sau ar voi după aceea să-l desfiinţeze.

417. În această profeţie apostolul ne dă o indicaţie asupra lungimii Vîrstei Evanghelice, arătîndu-ne că ea a început odată cu lepădarea lui Israel trupesc şi că se va sfîrşi cu restaurarea lor în favoare. Cuvintele lui Pavel şi ale lui Petru (Rom. 11:27 şi Fapt. 3:19-21), luate împreună, ne spun că timpul reîntoarcerii favorii divine la Israel va fi în începutul Timpurilor de Restabilire, la a doua venire a Domnului nostru. Pavel spune că reîntoarcerea favorii la acest popor va avea loc cînd Dumnezeu va *îndepărta păcatele lor*, ceea ce se va întîmpla, spune Petru, în vremurile de înviorare sau de restabilire care vor veni cînd Domnul vine a doua oară, cerurile nemaiputînd să-L reţină.

418. Am arătat deja că data celei de-a doua veniri a Domnului nostru şi zorile timpurilor de restabilire este A. D. 1874. Ar trebui deci să ne aşteptăm să vedem după această dată oarecari semne ale reîntoarcerii favorii lui Dumnezeu la Israel trupesc, ca fiind una din primele trăsături ale lucrării de restabilire. Şi, într-adevăr, vedem că favoarea începe deja să se întoarcă spre ei şi fiecare nou semn al îndepărtării orbirii lui Israel şi al întoarcerii

favorii divine la acest popor, cînd este măsurat cu cuvintele apostolului, este o dovadă în plus că Vîrsta Evanghelică se încheie şi că „turma mică" este aproape completă. Dar avem şi o altă dovadă care ne arată *data exactă* a întoarcerii favorii lui Dumnezeu la Israel. Pînă aici am văzut numai că lungimea timpului *lepădării* Israelului trupesc este lungimea timpului de favoare *specială* pentru alţii, pentru a chema alte popoare (neamuri) ca să fie împreună moştenitori cu Christos, chemare care se termină *în* începutul timpurilor de restabilire, dar (alte profeţii arată) nu chiar *la* începutul acestor timpuri.

419. Să ne oprim un moment - ca să nu fim greşit înţeleşi la acest punct: cînd *chemarea* pentru înaltul privilegiu de a deveni membri ai Bisericii, Mireasa lui Christos, şi moştenitori împreună cu El încetează, asta nu înseamnă că toţi cei care deja sînt chemaţi sînt siguri de a fi socotiţi vrednici şi prin urmare de a fi aleşi, pentru că „mulţi sînt *chemaţi*, dar puţini *aleşi*" (Mat. 22:14), avînd în vedere că numai un mic număr dintre cei chemaţi respectă condiţiile chemării. Asta nici nu înseamnă că nu se vor mai oferi alte favoruri celor care nu sînt chemaţi la această „chemare înaltă". Fapt este că atunci cînd „chemarea înaltă" încetează, este din cauza că marele Proiectant al planului vîrstelor aproape a completat *această parte* a planului Său, intenţionată să se împlinească în decursul Vîrstei Evanghelice, şi anume alegerea Bisericii, Mireasa lui Christos. Nu toţi oamenii au fost chemaţi la această onoare. Sîntem informaţi în mod special că proiectul lui Dumnezeu este de a alege pentru acest scop numai un număr limitat, „o turmă mică", în comparaţie cu marea masă a omenirii. Cînd vor

fi destui chemați, cînd timpul chemării se va sfîrși și cînd nu va mai fi loc de a oferi *această* chemare altora, va fi încă posibil celor ce au fost chemați deja și care au acceptat chemarea să-și facă chemarea și alegerea sigure prin credincioșie față de legămîntul lor de întreagă consacrare lui Dumnezeu, chiar pînă la moarte, după cum le va fi posibil să nu izbutească să facă acest lucru. Această chemare, care trebuie să se sfîrșească atunci cînd vor fi destui invitați pentru a completa „mica turmă" favorizată, Corpul lui Christos, este departe de a fi limita iubirii lui Dumnezeu, a favorii și a chemării Sale. Sfîrșitul ei este numai încetarea chemării cerești sau a „înaltei chemări". Căci, acolo unde această chemare încetează, unde această ușă a ocaziei și a favorii se închide, o altă ușă începe să se deschidă - ușa ocaziei de a intra pe calea înaltă a sfințeniei și de a urca pe ea - nu pentru a ajunge la natura divină la care a fost chemată Biserica evanghelică, ci la viață veșnică și la perfecțiune ca ființe omenești - vezi Vol. I, capitolele 10 și 11.

420. Cît despre *data exactă* a întoarcerii favorii divine la Israel, care marchează sfîrșitul *chemării* cerești - dată de la care Israel va începe treptat să vadă și să aibă dovezi din ce în ce mai mari despre întoarcerea favorii divine și, de asemenea, dată de la care chemarea lui Dumnezeu pentru onoruri cerești va înceta și numai cei care au fost deja chemați vor fi privilegiați să cîștige acest premiu, prin credincioșie pînă la sfîrșitul vieții lor, spunem următoarele:

Israel trupesc, întocmai ca și Israelul spiritual, a fost chemat de Dumnezeu spre a fi poporul Său deosebit (particular - n. e.), un tezaur deosebit al Lui, mai presus

de toate celelalte popoare (primul, tezaurul pământesc şi tip al celuilalt care este un tezaur ceresc). Separaţi de lume israeliţii au fost primitorii favorurilor speciale ale lui Dumnezeu timp de 1845 de ani. Această perioadă a început odată cu începutul *vieţii lor naţionale* la moartea lui Iacov, ultimul dintre patriarhi, cînd au fost recunoscuţi pentru prima dată ca naţiune şi numiţi „cele douăsprezece seminţii ale lui Israel", un nume naţional (vezi Gen. 49:28; 46:3; Deut. 26:5). Aceşti 1845 de ani de viaţă şi de favoare naţională s-au sfîrşit cînd l-au respins pe Mesia, în A. D. 33 - cînd, cu cinci zile înainte de crucificare, li s-a prezentat ca rege şi nefiind primit le-a declarat: *„Iată că vi se lasă casa pustie"* (Mat. 23:38). Acest sfîrşit al favorii lor a fost punctul de plecare al căderii lor care a continuat timp de treizeci şi şapte (37) ani şi s-a sfîrşit în A. D. 70 prin nimicirea totală a organizării lor politice naţionale, ca şi a cetăţii lor, a templului lor etc.. Trebuie să reţinem însă că după lepădarea lor ca naţiune Dumnezeu a continuat să acorde favoarea Sa unor persoane din această naţiune, căci chemarea evanghelică a fost *limitată* la aceştia în decursul celor trei ani şi jumătate care au urmat Rusaliilor, după moartea lui Christos - neajungînd la Corneliu, primul păgîn favorizat astfel (*Fapt. 10*), înainte de acest timp. Acesta a fost sfîrşitul deplin al celor şaptezeci de săptămîni de favoare promise prin gura profetului Daniel, aşa cum este scris: „El va confirma legămîntul cu mulţi pentru o săptămînă". Această a şaptezecea săptămînă de ani a început la botezul Domnului şi, după cum fusese prezis, crucea Lui a marcat mijlocul săptămînii iar favoarea a fost mărginită la Israel trupesc pînă la sfîrşitul ei - Dan. 9:27 - King James,

vezi şi Cornilescu rev.

421. În lunga lor perioadă (1845 ani) de favoare naţională, în decursul căreia celelalte neamuri au fost ignorate, Israel a avut binecuvîntări cît şi pedepse, dar chiar pedepsele pentru păcatele lor erau dovezi şi elemente ale favorii lui Dumnezeu şi a grijii Sale părinteşti faţă de ei. Cînd Îl uitau şi-i călcau poruncile El trimitea necaz peste ei şi îngăduia adesea să fie duşi în captivitate; apoi, cînd se căiau şi strigau către Iehova, El îi asculta întotdeauna şi-i elibera. Întreaga istorie a acestui popor, cum este înregistrată în Exodul, Iosua, Judecători, Cronici şi Samuel, atestă faptul că Dumnezeu nu şi-a ascuns faţa de ei multă vreme şi că urechea Sa era întotdeauna deschisă la strigătul lor de pocăinţă - pînă în ziua cînd casa le-a fost lăsată pustie. Chiar şi în ziua aceea Dumnezeu i-a favorizat mai mult ca oricînd, trimiţîndu-le pe Mesia cel făgăduit de atîta timp, pe Eliberatorul, în persoana Fiului Său. Caracterul nepotrivit al acestei naţiuni de a fi pe mai departe comoara Sa deosebită sau de a reprezenta în vreo măsură Împărăţia lui Dumnezeu pe pămînt a fost manifestat în respingerea de către ei a Celui Sfînt, nevinovat, fără pată şi în faptul că au dorit un ucigaş în locul Lui (Ioan 18:39,40).

422. Astfel, din cauza caracterului lor nepotrivit, ziua lor de cea mai înaltă favoare a devenit ziua respingerii şi a căderii lor din favoare. Această mare favoare de a deveni moştenitori împreună cu Mesia, pe care Israel, cu excepţia *„rămăşiţei"* credincioase, a pierdut-o din pricina orbirii şi împietririi inimii lui (vezi Isa. 1:9; 10:22,23; Rom. 9:28,29; 11:5) a fost oferită credincioşilor păgîni, nu naţiunilor păgîne, ci credincioşilor îndreptăţiţi

din orice naţiune - cu toate că mai întîi, timp de trei ani, favoarea a fost limitată exclusiv pentru credincioşii din naţiunea lui Israel. Orbiţi, ca popor, de prejudecăţi naţionale, ei au fost socotiţi nevrednici de marele premiu ce le fusese oferit la început, iar acesta trecu la o naţiune sfîntă, la un popor deosebit, compus dintr-o „rămăşită" vrednică a naţiunii lor şi din alţi chemaţi dintre naţiunile păgîne pe care altădată în mîndria lor arogantă i-au dispreţuit socotindu-i „cîini". Favoarea promisă a lui Dumnezeu nu se va întoarce la ei, ca popor, pentru a le lua orbirea şi a-i conduce ca primele roade ale naţiunilor în binecuvîntări pămînteşti, *pînă* nu va fi fost chemat dintre păgîni întregul număr al „poporului deosebit" - *pînă* nu va fi intrat în această favoare mai înaltă numărul deplin al neamurilor - Rom. 11:25,26.

423. Astfel, deci, după cum declară Pavel (Rom. 11:7), Israel trupesc n-a obţinut ceea ce căuta, adică favoarea principală. Presupunînd că favoarea principală sînt binecuvîntările pămînteşti şi pretinzînd, în mîndria inimii lor, această favoare principală ca dreptul lor de naştere şi pe deasupra meritată prin faptele lor, ei s-au poticnit orbeşte şi au respins-o ca *favoare* prin Christos. După cum spusese David, masa lor atît de bogat încărcată cu făgăduinţele şi binecuvîntările ce li s-au oferit *prin Christos* - a devenit o „cursă, un laţ, un prilej de cădere şi o dreaptă răsplătire din pricina împietririi inimii lor" (Rom. 11:9,10; Ps. 69:22-28). Christos, care a venit să-i răscumpere şi să-i ridice la o poziţie de înaltă cinste, mai presus de tot ce puteau ei să-şi dorească sau să-şi închipuie, a fost pentru mîndria lor o „piatră de poticnire şi o stîncă de cădere" -

Rom. 9:32,33; Isa. 8:14.

424. Cu toate acestea, orbirea lui Israel n-a fost decît o „orbire în parte" şi nu o pierdere totală a vederii, pentru că mărturia Legii, a profeţiilor şi a apostolilor era deschisă tuturor, atît iudeilor cît şi păgînilor şi în decursul Vîrstei Evanghelice orice iudeu care voia să dea la o parte cu hotărîre negura prejudecăţilor şi a mîndriei şi să accepte cu umilinţă şi cu recunoştinţă favoarea lui Dumnezeu împreună cu fraţii săi păgîni, putea s-o facă. Totuşi, puţini au fost capabili să facă acest lucru şi nici o *favoare* nu li se va acorda şi nici un efort *special* pentru a-i convinge. ca naţiune, despre adevăr sau pentru a le răsturna prejudecăţile nu se va face, pînă cînd numărul deplin al neamurilor va fi intrat, sau, cu alte cuvinte, pînă cînd Israelul spiritual este complet.

425. De la respingerea lui Mesia - de cînd li s-a lăsat casa pustie - Israel n-a mai avut semne de favoare din partea lui Dumnezeu. Înşişi evreii trebuie să recunoască faptul că plînsetele, vaietele şi rugăciunile lor au rămas fără răspuns şi, după cum fusese prezis de profeţi, ei au fost „de batjocură şi de rîs" printre toate popoarele (1 Regi 9:6-9). Dacă înainte Dumnezeu le asculta rugăciunile, le auzea vaietele şi-i aducea înapoi în ţara lor, favorizîndu-i mereu, de atunci însă nu le-a mai dat atenţie şi nu le-a mai arătat *nici o favoare*. De cînd au strigat: „Sîngele lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri" (Mat. 27:25) au fost sub o continuă pedeapsă, după cum fusese prezis, au fost împrăştiaţi şi persecutaţi printre toate popoarele (Luc. 21:24). Acestea sînt faptele pe care oricine le poate citi în paginile istoriei. Să ne întoarcem acum la profeţi şi să vedem cît de amănunţit au fost

prezise aceste fapte şi ce spun aceiaşi profeţi cu privire la viitorul lor.

426. Prin profetul Ieremia, după ce i-a arătat lui Israel cum L-au părăsit, Dumnezeu a zis: „De aceea vă voi muta din ţara aceasta într-o ţară pe care n-aţi cunoscut-o nici voi, nici părinţii voştri şi acolo veţi sluji altor dumnezei (conducători), zi şi noapte, căci *nu vă voi arăta favoare*" (King James). Aceste zile veniră cînd au respins pe Mesia. Oricine poate să-şi dea seama cît de literal s-a împlinit această ameninţare şi chiar ei trebuie să admită acest lucru. Această profeţie nu se poate referi la nici una din captivităţile lor anterioare printre naţiunile învecinate - în Siria, Babilon etc.. O atare concluzie ar fi contrară cuvintelor: „într-o ţară pe care n-aţi cunoscut-o *nici voi, nici părinţii voştri*". Avraam a venit din Ur al Caldeilor - Babilonia, iar Iacov din Siria (Deut. 26:5). Nici o altă captivitate nu se potriveşte expresiei - ţara pe care nici voi nici părinţii voştri nu au cunoscut-o, decît risipirea lui Israel printre toate popoarele de la încheierea celor 1845 de ani de favoare a lor. Acest fapt, deci, pus în legătură cu acela că *nici o favoare* nu li s-a acordat, dovedeşte în mod categoric că această profeţie priveşte împrăştierea de astăzi a lui Israel printre toate naţiunile.

427. Dar, cu toate că Dumnezeu i-a lepădat din orice favoare pentru un anumit timp, totuşi nu i-a lepădat pentru totdeauna, căci El spune (Ier. 16:14,15): „Iată vin zile, zice Domnul cînd nu se va mai zice: „Viu este Domnul, care a scos din ţara Egiptului pe fiii lui Israel!" Ci se va zice: „Viu este Domnul, care a scos pe copiii lui Israel din ţara de la miazănoapte (din Rusia unde locuiesc aproape jumătate din evrei) şi din toate ţările

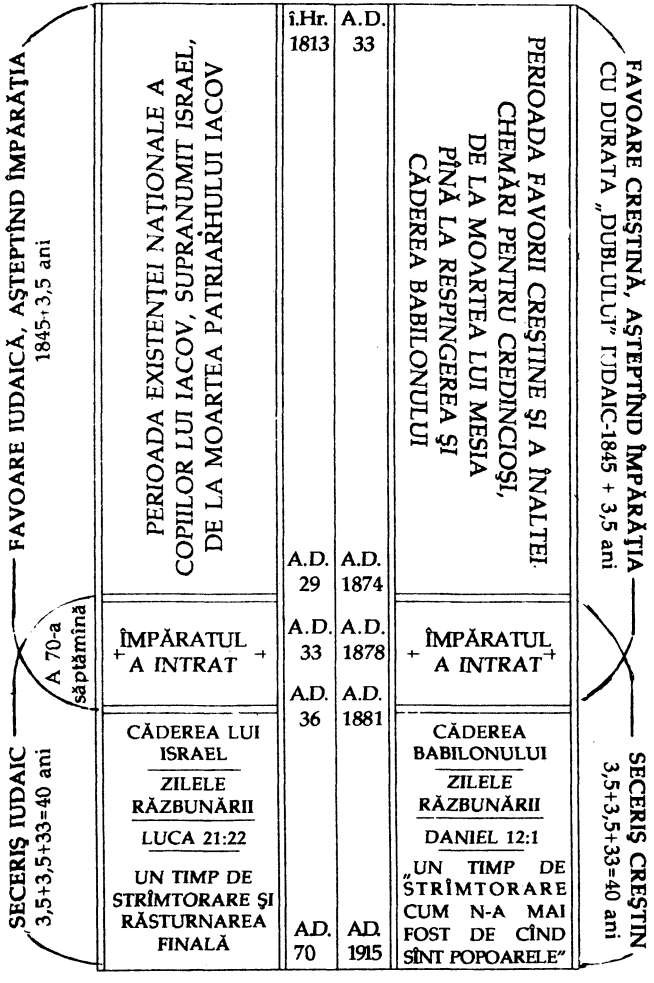
unde-i izgonise!" Căci îi voi aduce înapoi în ţara lor, pe care o dădusem părinţilor lor".

428. Am putea cita multe declaraţii ale profeţilor şi ale apostolilor cu privire la întoarcerea finală a favorii lui Dumnezeu la Iacov sau Israel trupesc după alegerea întregului număr dintre neamuri pentru „corpul lui Christos", dar cititorul va putea face singur acest lucru servindu-se de o concordanţă sau de o Biblie cu trimiteri. Printre cele mai clare relatări ale Noului Testament despre întoarcerea favorii lui Dumnezeu la Israel se află cele ale lui Iacov (Fapt. 15:14-16) şi a lui Pavel (Rom. 11:26). Dar mai întîi trebuie să bea cele din urmă drojdii ale pedepsei lor, ceea ce se exprimă astfel în această remarcabilă profeţie (vers. 18 - Cornilescu rev.): „De aceea, mai întîi le voi răsplăti *dublu* nelegiuirea şi păcatul lor". Cuvîntul evreiesc tradus aici prin „dublu" este *mishneh* şi înseamnă o a doua porţie, o repetiţie. Înţeleasă astfel, declaraţia profetului este că de la timpul lepădării lor din orice favoare pînă la cel al întoarcerii lor în favoare va fi o repetiţie, *o duplicare în timp* a istoriei lor precedente, pe parcursul căreia s-au bucurat de favoarea divină.

429. După cum se arată în diagrama de alături perioada favorii lor, de la începutul existenţei lor naţionale, la moartea lui Iacov, şi pînă la sfîrşitul acestei favori, la moartea lui Christos în A. D. 33, a fost de 1845 ani şi la această dată începe „dublul" (*mishneh*-ul) lor - repetarea sau dublarea aceleiaşi lungimi de timp, 1845 de ani, *fără favoare* - începînd. Aceşti 1845 de ani, socotiţi de la A. D. 33, ne duc la A. D. 1878 ca fiind sfîrşitul perioadei lor de dizgraţie - 33+1845 = A. D. 1878.

430. Toate aceste puncte profetice din trecut sînt clar

PARALELELE TIMPULUI

* Vezi prefața autorului (1916).

marcate şi trebuie să ne aşteptăm să vedem unele dovezi despre întoarcerea favorii lui Dumnezeu la Israel trupesc („Iacov") în A. D. 1878 sau în jurul acestei date. Într-adevăr, găsim aceste dovezi în faptul că privilegiile ce le-au fost refuzate timp de veacuri sînt dăruite acum evreilor în Palestina. Da, chiar în acel an - 1878, cînd „dublul" lor se sfîrşea şi cînd se cuvenea ca favoarea lui Dumnezeu să se întoarcă la acest popor - a avut loc „Congresul Naţiunilor de la Berlin", la care lordul Beaconsfield (un evreu), pe atunci prim-ministru al Angliei, a fost figura centrală şi a avut rolul principal. Acolo Anglia şi-a asumat protectoratul general asupra provinciilor asiatice ale Turciei, printre care se afla şi Palestina, iar guvernul turc a adus amendamente legilor privitoare la străini, ceea ce amelioră mult situaţia evreilor care locuiau atunci în Palestina şi deschise în parte uşa pentru a permite şi altora să se stabilească acolo, cu privilegiul de a deţine proprietăţi funciare. Înainte de aceasta evreul era doar „un cîine", bun să fie pălmuit, lovit cu piciorul în spate şi înjurat de cîrmuitorul mahomedan şi era lipsit de cele mai comune privilegii de existenţă în pămîntul sfinţit pentru el de amintirile trecutului şi de făgăduinţele privitoare la viitor.

431. În acelaşi timp, cînd poarta Palestinei le era astfel deschisă, o crudă persecuţie s-a ridicat împotriva lor în România şi în Germania şi în special în Rusia, care se înteţeşte din ce în ce mai mult. Prin reglementări succesive ale acestor guverne ei au fost despuiaţi de drepturi şi privilegii şi de asemenea sînt huiduiţi de vecinii lor pînă cînd se văd obligaţi să plece în număr mare. Dar fără îndoială că această persecuţie a fost şi o favoare pentru ei, căci i-a făcut să privească spre

Ierusalim şi spre legămîntul lor, aducîndu-le aminte că sînt moştenitorii unor bogate şi sigure făgăduinţe pămînteşti.

432. Să ne amintim însă că A. D. 1878 a fost numai punctul de cotitură al reîntoarcerii favorii la Israel trupesc. Am învăţat deja în studiul nostru despre „timpurile neamurilor" că Ierusalimul şi poporul lui vor continua să fie călcaţi în picioare - controlaţi şi oprimaţi de neamuri - *„pînă* se vor împlini vremurile neamurilor" (Luc. 21:24) şi prin urmare, cu toate că favoarea a fost cuvenită şi a început în A. D. 1878, evreii nu vor reintra în *deplina favoare* decît după A. D. 1915. Astfel, deci, înălţarea lor din nou în favoarea divină se va face treptat, după cum şi căderea lor s-a făcut treptat. Să reţinem de asemenea că aceste două perioade, cea a căderii şi cea a ridicării lor, au exact aceeaşi lungime - căderea a fost treptată, cu o repeziciune crescîndă timp de *treizeci şi şapte de ani* de la A. D. 33, cînd favoarea lor naţională a încetat, pînă la A. D. 70, cînd existenţa lor naţională a luat sfîrşit şi Ierusalimul a fost în întregime nimicit. Istoria marchează astfel începutul şi sfîrşitul căderii lor, în vreme ce profeţiile marchează cele două sfîrşituri, ale ridicării lor, - 1878 şi 1915 - arătînd o paralelă exactă de treizeci şi şapte de ani. Aceasta este o parte suplimentară a *mishneh-ului* („dublului") lor amintit de profet.

433. Cu toate că punctele de cotitură ale vîrstelor Iudaică şi Evanghelică sînt astfel clar marcate la A. D. 33 şi la A. D. 1878, respectiv prin respingerea lui Israel şi întoarcerea favorii asupra lor, totuşi lucrarea fiecăreia din aceste vîrste se suprapune peste vîrsta care urmează. Astfel, punctul de cotitură al Vîrstei Iudaice fiind atins, peste vîrsta lor după aceea s-a suprapus deschiderea

Vîrstei Evanghelice, întocmai cum favoarea lor în revenire, care este una din trăsăturile de început ale Vîrstei Milenare, se suprapune peste încheierea sau secerişul Vîrstei Evanghelice. În decurs de treizeci şi şapte de ani (de la A. D. 33, sfîrşitul favorii lor naţionale, şi pînă la A. D. 70, răsturnarea lor completă) Israel, cu excepţia rămăşiţei credincioase, a fost în cădere iar păgînii credincioşi au fost în ridicare. Vîrsta Iudaică se termina şi Vîrsta Evanghelică începea. Acum (de la A. D. 1878 la A. D. 1915) Vîrsta Evanghelică este în terminare, urgiile sînt în pregătire şi vin asupra aşa zisei creştinătăţi, cu excepţia rămăşiţei credincioase, în timp ce lucrarea de restabilire pentru Israel şi pentru tot poporul se pregăteşte. Asta înseamnă că datele A. D. 33 şi A. D. 1878 marchează cînd a început lucrarea fiecărei vîrste, deşi lucrarea de seceriş a vîrstei precedente şi de ardere a restului a fost îngăduită să continue în ambele cazuri timp de 37 de ani în noua vîrstă. Astfel, suprapunerea dispensaţiilor, ca şi semnul sfîrşitului fiecăreia, sînt clar definite.

434. O dublă lucrare ţine de fiecare din aceste perioade de suprapunere: dărîmarea vechii ordini sau dispensaţii şi stabilirea celei noi. Şi deoarece Vîrsta Iudaică şi iudeii au fost numai tipuri sau umbre, trebuie să ne aşteptăm ca rezultatele de acum să fie de-o întindere mult mai mare decît cele de atunci şi chiar aşa este. Această dublă lucrare este arătată în cuvintele profetului Isaia: (1) „Căci o zi de răzbunare este în inima mea şi (2) anul celor răscumpăraţi ai mei a venit" (Isa. 63:4 - King James).

435. Aceasta nu este o corespondenţă şiret născocită ca să corespundă faptelor, pentru că multe din aceste

paralele şi alte adevăruri au fost văzute de profeţi şi predicate aşa cum sînt învăţate aici cu cîţiva ani înainte de A. D. 1878 - acest an fiind anunţat ca timpul întoarcerii favorii la Israel înainte ca ea să fi venit şi înainte ca vreun eveniment să o fi arătat. Autorul acestui volum a publicat sub formă de broşură aceste concluzii deduse din Scripturi în primăvara A. D. 1877.

436. Mărturia putea fi chiar mai puternică şi totuşi să fie ţinută secretă pînă la *timpul cuvenit* prezent cînd cunoştinţa este crescută şi pentru ca înţeleptul (în adevărata înţelepciune cerească) să înţeleagă. Cunoaştem anul exact al respingerii lui Israel - da, cunoaştem chiar şi ziua -, că trebuia ca ei să aibă un *mishneh* sau dublu profetul o declară explicit; că această perioadă paralelă are o lungime de 1845 ani şi că s-a terminat în A. D. 1878 şi că el (anul 1878, n. e.) a fost marcat prin favoare, am arătat în mod clar, credem. Amintiţi-vă de asemenea că profesorul Delitzsch şi-a publicat traducerea Noului Testament în evreieşte de la sfîrşitul „dublului" lor încoace, traducere care este deja în mîinile a mii de evrei şi trezeşte interes. Amintiţi-vă mai departe că cea mai mare mişcare creştină printre evrei, din zilele apostolilor şi pînă astăzi, condusă de Rabinowitsch şi alţii, face progres în Rusia şi că începutul ei avu loc puţin timp după A. D. 1878, cînd *„dublul"* lui Israel s-a sfîrşit, cam la tot atît timp cît timpul scurs de la respingerea lui Israel în A. D. 33 pînă la deşteptarea printre neamuri.

437. Gîndiţi-vă acum la cuvintele apostolului care arată clar că ei au fost lepădaţi din favoarea divină şi din LEGĂMINTELE PĂMÎNTEŞTI CARE SÎNT ÎNCĂ ALE LOR *pînă* ce plinătatea sau numărul deplin al neamurilor va fi intrat - pînă la *sfîrşitul chemării Evangheliei* - şi veţi

vedea atunci că A. D. 1878 este o dată însemnată, de un adînc interes pentru Israelul spiritual cît şi pentru Israelul trupesc.

438. Totuşi, după cum nimeni altul afară de Domnul nostru Isus n-a cunoscut importanţa sfîrşitului Vîrstei Legii şi începutul Vîrstei Evanghelice (chiar şi apostolii au cunoscut în parte şi au văzut neclar pînă după Rusalii), tot aşa ne putem aştepta acum ca numai corpul lui Christos, uns cu acelaşi Spirit, să vadă clar terminarea Vîrstei Evanghelice şi marea ei însemnătate. Sărmanii evrei şi mulţi dintre creştinii pretinşi nu cunosc nici măcar marea schimbare dispensaţională ce-a avut loc la prima venire - terminarea Vîrstei Iudaice şi deschiderea Vîrstei Evanghelice. Şi, întocmai la fel acum, puţini ştiu sau vor ajunge să ştie - înainte ca evidenţele exterioare să dovedească acest lucru vederii lor naturale, că noi sîntem acum la sfîrşitul sau în „secerişul" Vîrstei Evanghelice şi că A. D. 1878 marchează un punct atît de important. De altminteri nici n-a fost prevăzut ca şi alţii, în afară de numărul mic de credincioşi, să poată vedea şi să cunoască şi să nu fie în întuneric cu lumea: - *„Vouă* v-a fost dat să cunoaşteţi", a spus Domnul nostru (Mat. 13:11).

439. Dar unii, probabil, ar putea spune: cu toate că Ieremia a fost cu adevărat un profet al lui Dumnezeu, a cărui mărturie cu privire la *„mishneh"*-ul sau dublarea experienţelor lui Israel trebuie să fie respectată, noi vom considera dovada încă şi mai puternică dacă un alt profet a menţionat acelaşi lucru. Acestora le răspundem că mărturia unui singur profet vrednic de încredere este o temelie bună şi suficientă pentru credinţă şi că multe dovezi însemnate despre întîia venire n-au fost prezise

decît de un singur profet. Totuşi Dumnezeu, care este bogat în îndurare şi plin de milă, a avut în vedere slăbiciunea credinţei noastre şi a răspuns în avans la rugăciunea inimii noastre, care pretinde mai mult decît o singură mărturie.

440. Să ne întoarcem acum la profeţia lui Zaharia 9:9-12 (Cornilescu rev.). În vedenia profetică el merge alături de Isus cînd acesta se suie la Ierusalim în A. D. 33, cinci zile înainte de răstignirea Sa (Ioan 12:1-12), şi profetul strigă poporului: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată, împăratul tău vine la tine; El este drept, aducînd mîntuire, smerit şi călare pe un măgar". Observaţi vădita împlinire a acestor cuvinte în Matei 21:4-9,43; Ioan 12:12-15, Luca 19:40-42. Fiecare trăsătură s-a împlinit - pînă şi strigătele. Cînd poporul striga „Osana!" fariseii i-au cerut lui Isus să-i certe, dar El a refuzat şi a răspuns: „De vor tăcea aceştia, pietrele vor striga!" Pentru ce? Pentru că fusese profeţit că va trebui să se strige şi fiecare punct al profeţiei trebuie să se împlinească. Fie ca această particularitate a detaliului în împlinirea profeţiilor să ne dea încredere în cele spuse de Zaharia şi de alţi profeţi.

441. După ce le-a arătat pe scurt consecinţele rele care vor urma respingerii regelui lor (Zah. 9:10), profetul, vorbind pentru Iehova, li se adresează în aceste cuvinte (vers. 12 - King James): „Întoarceţi-vă la fortăreaţă (la Christos), voi prizonieri ai speranţei; *Chiar astăzi* vă spun că îţi voi răsplăti DUBLU". Cuvîntul „dublu" este aici acelaşi cuvînt întrebuinţat de Ieremia - *„mishneh"* - o repetiţie sau o altă porţiune egală. Israeliţii erau de mulţi ani sub jugul roman, dar erau

„prizonieri ai speranţei", sperînd în venirea unui rege care să-i elibereze şi să-i înalţe la promisa stăpînire a pămîntului. Acum regele lor, turnul lor întărit, venise, dar atît de blînd şi de modest încît în mîndria inimii lor n-au putut recunoaşte în El pe acela care trebuia să-i elibereze. Mai mult decît atît, ei erau prizonierii păcatului şi acest Eliberator voia să le aducă totodată şi această mai mare eliberare. Domnul nostru fusese cu ei trei ani şi jumătate împlinind în mijlocul lor Scripturile şi acum venea pentru ei proba din urmă şi finală - erau ei gata să-L primească pe El, Unsul lui Iehova, ca pe regele lor? Ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu că ei îl vor respinge pe Mesia este arătată prin cuvintele profetului: „Chiar astăzi vă spun că îţi voi răsplăti dublu".

442. Această profeţie nu numai că nu lasă nici o îndoială că acolo este vorba de un dublu - un duplicat al pedepsei, adăugat la experienţa lui Israel din cauză că l-a respins pe Mesia -, dar ea marchează de asemenea *ziua exactă* cînd începe el (duplicatul - n. e.) şi face dublu de puternice, exacte şi clare concluziile trase din profeţia lui Ieremia şi întărite prin cuvintele Domnului nostru: „Iată că vi se lasă casa pustie".

443. Să ne amintim aceste cuvinte ale Domnului nostru din momentul acela: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proorocii şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine! De cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi, cum îşi strînge găina puii sub aripi şi n-aţi vrut! Iată, *că vi se lasă casa pustie;* căci vă spun că de acum încolo nu Mă veţi mai vedea, pînă cînd veţi zice (din inimă): Binecuvîntat este Cel ce vine în numele Domnului!" (Mat. 23:37-39). Citim, de asemenea, că în ultima zi a încercării lor, „cînd s-a apropiat de cetate (călare pe un măgar) şi a văzu-

t-o, Isus a plîns pentru ea, zicînd: „Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi, lucrurile care sînt pentru pacea ta! Da, dar acum *ele sînt ascunse de ochii tăi*"" (Luc. 19:41,42 - Cornilescu rev.). Binecuvîntat fie Dumnezeu, acum „dublul" lor este complet, putem vedea că orbirea lor începe să dispară. Acest fapt, de asemenea, bucură şi pe cei sfinţi pentru ei înşişi, fiindcă ştiu şi înţeleg că glorificarea corpului lui Christos se apropie.

444. Însă Tatăl nostru plin de iubire, care doreşte ca inimile noastre să fie întemeiate şi întărite mai presus de îndoială asupra micului punct care determină şi dovedeşte atît de mult, ne-a trimis cuvînt cu privire la *„dublul"* lui Israel printr-un altul dintre cei mai onoraţi slujitori ai Săi - profetul Isaia.

445. Acest profet consemnează punctul său de vedere cu privire la acest sfîrşit, la timpul cînd „dublul" (*mishneh*-ul) a fost împlinit - A. D. 1878 - şi, adresîndu-ni-se nouă, care trăim acum, ne dă mesajul lui Dumnezeu, zicînd: „Mîngîiaţi, mîngîiaţi pe poporul meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiţi liniştitor Ierusalimului şi strigaţi către dînsul că *timpul său stabilit s-a împlinit*, că nelegiuirea lui este iertată, căci a primit din mîna Domnului „DUBLU"*, pentru toate păcatele lui" - Isa. 40:1,2 - King James.

446. Cel ce studiază profeţiile trebuie să observe că profeţii îşi modifică punctul de vedere al exprimării, vorbind uneori la viitor despre lucruri viitoare şi alteori asumîndu-şi o poziţie viitoare şi vorbind din acel punct de vedere asumat (Rom. 4:17). Isaia, de exemplu, vorbind

*Cuvîntul ebraic tradus aici prin „dublu" este *kephel* şi înseamnă *dublu* în sensul unui lucru care a fost îndoit prin mijloc.

despre naşterea lui Isus se plasează pe sine în momentul cînd pruncul este culcat în iesle, cînd zice: „Căci un copil ni *s-a* născut, un fiu ni *s-a* dat, şi domnia *va fi* pe umărul Lui", etc. (Isa. 9:6). Cartea Psalmilor nu poate fi înţeleasă dacă nu se recunoaşte acest principiu. Nu se poate da o mai bună ilustraţie despre acest principiu al diferitelor puncte de vedere profetice decît cele trei profeţii privitoare la „dublul" lui Israel, deja arătate. Ieremia a prezis că *vor veni* zile cînd Dumnezeu îi va împrăştia printre toate popoarele şi că după ce vor fi primit „DUBLUL" îi va strînge iarăşi printr-o mai mare desfăşurare a puterii în favoarea lor decît atunci cînd au fost scoşi din robia Egiptului. Zaharia vorbeşte ca şi cum ar trăi în timpul cînd Christos s-a oferit pe Sine lui Israel ca regele lor şi ne spune că atunci, *chiar în aceeaşi zi*, „dublul" lor a început să se socotească. Isaia se situează alături de noi în A. D. 1878 şi ne atrage atenţia asupra faptului că Dumnezeu are deja plănuit un timp fixat sau *stabilit* pentru a favoriza pe Israel şi că acest timp hotărît a fost după un *„dublu"* sau duplicat (copie - n. e.) a favorii lor precedente şi ne spune că noi trebuie acum să dăm lui Israel vestea mîngîietoare că *„dublul"* lui este complet - că timpul stabilit pentru el s-a împlinit. Ar fi într-adevăr greu de spus care anume dintre aceste trei profeţii este cea mai puternică şi cea mai importantă. Fiecare dintre ele este importantă şi fiecare este puternică prin ea însăşi, dar combinate împreună ele formează o frînghie împletită în trei, de o tărie minunată pentru copilul lui Dumnezeu umil, studios şi încrezător.

447. Tăria acestor cuvinte profetice creşte dacă ne amintim că aceşti profeţi nu numai că au trăit şi au scris aceste lucruri la intervale de sute de ani, ci şi că ei scriau

lucruri cu totul contrare aşteptării iudeilor. Cei ce nu pot să vadă în acestă clară şi armonioasă mărturie degetul şi procedeele lui Dumnezeu sînt desigur fără credinţă şi *zăbavnici cu inima* în a crede tot ceea ce Dumnezeu a vestit prin profeţi.

448. Dacă cineva ar obiecta că Congresul de la Berlin şi efectele lui nu sînt dovezi suficiente pentru a marca începutul întoarcerii favorii lui Dumnezeu la Israel, răspundem că el a marcat mult mai bine întoarcerea favorii decît a fost marcată nefavoarea prin intrarea Domnului nostru în Ierusalim, călare pe măgar. Nici unul nici altul din aceste evenimente n-a fost recunoscut ca o împlinire a profeţiei la vremea cînd s-au petrecut. Astăzi persoanele care au cunoştinţă despre împlinirea dublului sînt cu mii şi mii mai multe decît cele care ştiau înainte de Rusalii că dublul *a început* atunci. Vedem astfel că pruncul despre care Simeon a zis că este rînduit spre *căderea* şi spre *ridicarea din nou* a multora din Israel (Luc. 2:34 - King James) a fost chiar *căderea* sau piatra de poticnire pentru Israel trupesc ca naţiune şi am văzut cum, în calitate de Cap şi Căpetenie a Israelului spiritual, El va fi Eliberatorul casei trupeşti pentru a o ridica din nou şi a restaura toate lucrurile după ce „timpul stabilit" al evreilor, „dublul" lor, este complet. Vedem acum „dublul" complet şi favoarea spre Israel începînd. Văzînd împlinirea acestor cuvinte ale Tatălui nostru inimile noastre pot să cînte:

„Temelia credinţei voastre sfinţilor
Este pusă în Cuvîntul Domnului".

449. În timp ce observăm astfel căderea lui Israel din favoare, pierderea ce-a urmat acestei căderi şi cauza tuturor acestor lucruri, să nu uităm că şi aici el prefigura

pe Israelul spiritual nominal şi că aceiaşi profeţi au prezis poticnirea şi căderea *ambelor* case ale lui Israel - „El va fi o piatră de poticnire şi o stîncă de cădere, pentru *amîndouă* casele lui Israel" - Isa. 8:14 Cornilescu rev.

450. Este de asemenea adevărat, şi pentru aceleaşi motive, că după cum a fost o lepădare şi o cădere a Israelului trupesc nominal, cum am văzut, tot aşa este o lepădare şi o cădere a Israelului spiritual nominal, Biserica evanghelică nominală. Lepădarea şi căderea unuia sînt tot atît de viu reprezentate în Scripturi ca ale celuilalt. Şi după cum o rămăşiţă din Israelul trupesc a fost ferită de orbire şi de cădere prin umilinţă şi credinţă, tot aşa o rămăşiţă asemănătoare din Israelul nominal spiritual va fi ferită de orbirea şi căderea mulţimii nominale în „secerişul" sau încheierea acestei vîrste. Astfel, cei din urmă membri ai adevăratei Biserici, corpul lui Christos, trebuie să fie separaţi de biserica nominală - pentru a fi uniţi cu Capul lor glorificat. Numai aceştia (rămăşiţa aleasă din Israelul trupesc la căderea lui şi numărul mic al credincioşilor din Vîrsta Evangheliei, inclusiv rămăşiţa în viaţă la încheierea ei) constituie adevăratul „Israel al lui Dumnezeu" (Gal. 6:16). Ei sînt Alesul - justificaţi prin credinţă în lucrarea ispăşitoare a lui Christos, chemaţi să participe la jertfă, să fie împreună moştenitori cu Christos, aleşi prin credinţă în adevăr, sfinţiţi prin Spiritul adevărului şi credincioşi chiar pînă la moarte. O dată cu terminarea alegerii acestei clase, în secerişul acestei vîrste, se poate aştepta o mare zguduire printre „grîu" şi „neghină" pentru că multe favoruri divine, acordate în mod special din cauza *micului număr de credincioşi*, vor fi retrase

mulţimii nominale, cînd turma mică, pentru dezvoltarea căreia ele fuseseră acordate, va fi fost completată.

451. Ar trebui, totuşi, să ne aşteptăm ca ordinea de aici să fie ca în secerişul iudaic tipic, o lucrare de separare, în împlinirea cuvintelor profetului: „Adunaţi-Mi pe *credincioşii Mei* care au făcut legămînt cu Mine prin jertfă!" (Ps. 50:5 - Cornilescu rev.). Şi după cum A. D. 33 înseamnă abandonarea casei *nominale* iudee în dizgraţie, în distrugere şi răsturnare ca sistem, tot aşa data care-i corespunde, A. D. 1878, înseamnă începutul dizgraţiei, distrugerii şi răsturnării Israelului spiritual *nominal*, despre care vom avea mai multe de spus în capitolele următoare.

Demonstraţie matematică

452. Deoarece susţinem că dovada precedentă este convingătoare şi satisfăcătoare, vrem acum să dovedim cronologic, întîi, că Vîrsta Iudaică a avut o lungime de 1845 ani, cu începere de la moartea lui Iacov pînă cînd casa li s-a lăsat pustie, cînd *dublul* lor sau partea a doua a început să se socotească, şi, al doilea, că acest *dublu* s-a sfîrşit în A. D. 1878 şi că atunci favoarea a fost cuvenită să înceapă - ceea ce este în acelaşi timp dovada încheierii favorurilor Vîrstei Evanghelice.

453. În realitate al doilea punct nu are nevoie de nici o dovadă. Prin faptul că Domnul nostru a murit în A. D. 33 este uşor să adăugăm 1845 ani la aceşti 33 ani pentru a găsi anul A. D. 1878 care este anul cînd favoarea pentru Israel a fost cuvenită să înceapă, cu condiţia să putem dovedi prima noastră afirmaţie, că perioada în care Israel a aşteptat împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu *sub favoarea Sa* a fost de 1845 de ani.

454. Lungimea acestei perioade este pe deplin dovedită în capitolul despre cronologie, excepţînd un singur punct, adică partea cuprinzînd perioada de la moartea lui Iacov la ieşirea din Egipt. Această perioadă a fost ascunsă sau acoperită într-un mod oarecum special, pînă de curînd. Pînă ce ea a fost observată, lungimea Vîrstei Iudaice n-a putut fi cunoscută şi fără ea dublul ei nu s-ar fi putut măsura, chiar dacă profeţiile privind acest „dublu" ar fi fost remarcate şi înţelese. Cronologia merge fără piedici pînă la moartea lui Iacov, însă de la acea dată pînă la ieşirea din Egipt nu există nici o înregistrare completă. Diferite fragmente ne-au fost date ici şi colo, dar nici un fir continuu prin care să putem şti cu siguranţă. Pentru acest motiv am fost nevoiţi ca acest punct al tabelului cronologic să-l căutăm în Noul Testament şi acolo am primit ajutorul apostolilor inspiraţi care ne-au dat veriga de legătură. Am învăţat astfel că de la legămîntul încheiat cu Avram, la moartea lui Terah, tatăl său, pînă la exodul lui Israel din Egipt au fost patru sute treizeci (430) de ani - Gal. 3:17.

455. Perioada ascunsă, cuprinsă între moartea lui Iacov şi ieşirea din Egipt, o găsim exact calculînd mai întîi perioada care desparte moartea lui Terah de cea a lui Iacov şi scăzînd acest număr de ani din 430 de ani care formează perioada între moartea lui Terah şi ieşirea din Egipt.

456. Avram avea 75 de ani cînd legămîntul a fost încheiat cu el la moartea lui Terah (Gen. 12:4) iar Isac s-a născut 25 de ani după aceea (Gen. 21:5). Prin urmare:

De la Legămînt pînă la naşterea lui Isac . . . . 25 ani
De la naşterea lui Isac la cea a lui
Iacov (Gen. 25:26) . . . . . 60 ani

De la naşterea lui Iacov pînă la moartea sa (Gen. 47:28) . . . . . 147 ani
Totalul anilor de la legămîntul avramic pînă la moartea lui Iacov . . . . . 232 ani
De la Legămînt pînă în ziua cînd Israel a părăsit Egiptul (Gen. 12:41), la Paşti . . . . 430 ani
Dacă se scade perioada cuprinsă între încheierea Legămîntului şi moartea lui Iacov . . 232 ani
Perioada dintre moartea lui Iacov şi ieşirea din Egipt a fost de. . . . . 198 ani

457. Astfel orice dificultate în ce priveşte durata existenţei naţionale a lui Israel este înlăturată. Nu există nici o îndoială că perioada cuprinsă între moartea lui Iacov şi exod a fost ascunsă pînă cînd a sosit timpul cuvenit ca să fie văzută. Să adăugăm acum perioadele arătate în tabela cronologică, după cum urmează:

Perioada de la moartea lui Iacov la Exod . . . 198 ani
Israel în pustiu . . . . . 40 ani
Pînă la împărţirea Canaanului . . . . . 6 ani
Perioada judecătorilor . . . . . 450 ani
Perioada regilor . . . . . 513 ani
Perioada pustiirii . . . . . 70 ani
De la anul întîi al lui Cirus pînă la Anno Domini (A. D., anul Domnului - n. e.) . . 536 ani
Totalul anilor de la moartea lui Iacov pînă la anul 1 al erei creştine (A. D. 1) . . . . 1813 ani
De la anul 1 (A. D. 1) pînă la răstignire, la Paşti în primăvara anului A. D. 33 - ani completi, timp bisericesc iudaic*. . . . 32 ani
Totalul perioadei aşteptării împărăţiei de către Israel sub favoarea şi recunoaşterea lui Dumnezeu . . . . . 1845 ani

*Anul bisericesc iudaic începea primăvara, iar Paştele

458. Pentru a găsi măsura *dublului* lor, cînd favoarea a fost cuvenită să se întoarcă şi a început faţă de Israel şi cînd, prin urmare, a început să se îndepărteze de Israelul spiritual *nominal*, numărăm 1845 de ani cu începere din primăvara anului A. D. 33 şi obţinem data Paştelui din A. D. 1878 (1878 d. Chr.). Ridicarea lor din nou, de la 1878 *la* 1915* (an care încheie timpurile neamurilor) sub favoarea Regelui pe care l-au respins, dar pe care îl vor recunoaşte de la acel timp, corespunde în lungime celor treizeci şi şapte de ani ai căderii lor, din ziua cînd casa li s-a lăsat *pustie*, în anul A. D. 33 pînă la completa lor răsturnare ca popor în anul A. D. 70.

459. Am examinat deja mai multe paralele izbitoare între Vîrsta Iudaică, umbră sau tip, şi Vîrsta Evanghelică, realitate sau antitip, şi iată că acum am dovedit o altă paralelă: *lungimile celor două vîrste corespund exact* - Biserica evanghelică fiind chemată în decursul *„mishnehului"* lui Israel sau al dublului său de *dizgraţie*. Dacă şi alte corespondenţe sînt izbitoare, acelea însă care se referă la trăsăturile ce încheie cele două vîrste sînt în mod special aşa - „secerişurile" lor, secerătorii lor, lucrarea lor şi timpul acordat, totul serveşte să ne dea o schiţă clară despre lucrarea finală de îndeplinit în secerişul care este sfîrşitul acestei vîrste. Reţineţi cu atenţie corespondenţele acestor două secerişuri, pe care le vom recapitula pe scurt.

Recapitularea paralelelor secerişului

460. Vîrsta Iudaică s-a terminat cu un „seceriş",

aveau loc în a 15-a zi a primei luni a fiecărui an nou (bisericesc).

*Vezi prefaţa autorului (1916)

Domnul nostru şi apostolii făcînd lucrarea de secerare a rodului al cărui sămînţă fusese semănată de Moise şi de profeţi. „Ridicaţi-vă ochii (zice Isus) şi priviţi holdele care sînt albe acum, gata pentru seceriş". „Eu v-am trimis să seceraţi ce n-aţi muncit; alţii au muncit şi voi aţi intrat în munca lor" (Ioan 4:35-38 - Cornilescu rev.). Sfîrşitul Vîrstei Evanghelice este de asemenea numit un seceriş: „Secerişul este sfîrşitul lumii (vîrstei)". „La timpul secerişului voi zice secerătorilor: „Pliviţi întîi neghinele şi le legaţi snopi . . . iar grîul adunaţi-l în grînarul Meu"" - Mat. 13:39,30 - Sfînta Scriptură 1874.

461. Ioan a prezis munca secerişului iudaic şi rezultatul ei, zicînd (Mat. 3:12 - King James): „Acela îşi are vînturătoarea în mînă şi îşi va curăţi aria cu desăvîrşire şi îşi va strînge grîul (pe adevăraţii israeliţi) în grînar (biserica creştină), dar pleava (ce a fost respins din naţiune) o va arde într-un foc care nu se stinge (o strîmtorare care i-a consumat ca naţiune)". Aici a avut loc botezul cu Spiritul Sfînt şi cu foc - Spiritul Sfînt care a venit asupra „israeliţilor adevăraţi" la Rusalii şi focul necazului care a venit asupra tuturor celorlalţi pe perioada celor treizeci şi şapte de ani care au urmat după respingerea lor (Mat. 3:11). În această strîmtorare Israel a fost distrus *ca naţiune*, dar nu ca indivizi. Apocalipsa vorbeşte despre secerarea acestei vîrste cu secerea ascuţită a adevărului, căci *timpul secerişului* a venit, şi arată că o dublă lucrare trebuie să se facă, o parte din această muncă priveşte via pămîntului, deosebită de via adevărată săditâ de Tatăl, Christos Isus şi membrii Săi sau coardele sale (Ioan 15:1-6). Este scris că secerişul acestei vîrste este al grîului şi al neghinei (Mat. 13:24-30,36-39), pe cînd cel din Vîrsta Iudaică a

fost numit al grîului şi al plevei. Şi cum atunci pleava predomina foarte mult, asemănarea şi paralelismul, atît de pronunţate în toate celelalte trăsături, implică sau arată că neghina va fi de asemenea mult mai abundentă decît grîul în acest seceriş.

462. Secerişul iudaic, în total o perioadă de patruzeci de ani, a început cu misiunea Domnului nostru şi s-a sfîrşit cu lepădarea Israelului nominal, cu prăbuşirea lui şi cu distrugerea cetăţii lor, îndeplinită de romani în A. D. 70. Secerişul acestei vîrste a început cu prezenţa Domnului nostru, la începutul Marelui Jubileu al Pămîntului, în A. D. 1874, după cum se arată în capitolul VI, şi se sfîrşeşte cu răsturnarea puterii neamurilor - în A. D. 1914, la fel o perioadă de patruzeci de ani - ceea ce formează o altă minunată paralelă a celor două vîrste*.

463. Dar, în vreme ce secerişul iudaic a început cu misiunea Domnului nostru, în vreme ce favoarea lui Dumnezeu a fost retrasă sistemului lor nominal trei ani şi jumătate după aceea iar acest fapt a fost urmat de treizeci şi şapte de ani de strîmtorare asupra acestui sistem, o favoare specială a continuat totuşi pentru indivizii din această naţiune, cărora chemarea pentru înalta poziţie de împreună moştenitori cu Christos le-a fost rezervată în mod exclusiv trei ani şi jumătate după ce Domnul nostru fusese respins de ei şi după ce El i-a respins - confirmînd astfel promisiunea lui Daniel (9:27) că favoarea va dăinui asupra poporului său pînă la sfîrşitul săptămînii a şaptezecea, în mijlocul căreia Mesia a fost tăiat. Această promisiune s-a împlinit pentru tot grîul adevărat, pe cînd *sistemul* care conţinea acest grîu a fost condamnat şi lepădat la mijlocul

*Vezi prefaţa autorului (1916)

săptămînii. Secerarea grîului Vîrstei Iudaice, care a început cu misiunea Domnului nostru, a durat mai mulţi ani, cu toate că favoarea specială a încetat trei ani şi jumătate după moartea lui Christos. Focul a început de atunci să se aprindă asupra acestei naţiuni, dar n-a atins furia lui teribilă decît după ce aproape tot grîul acestei naţiuni a fost adunat în grînar.

464. Perioade asemănătoare se disting în secerişul vîrstei care se termină acum, corespunzătoare trăsăturilor acestui seceriş. Toamna anului 1874, unde ciclurile jubileului arată că Domnul nostru a fost cuvenit să fie prezent, corespunde timpului botezului Său şi ungerii Sale cu Spiritul Sfînt, cînd a devenit Mesia, Prinţul (Dan. 9:25) şi cînd şi-a început lucrarea de Secerător al secerişului iudaic. Primăvara anului A. D. 1878 (trei ani şi jumătate după aceasta) corespunde datei cînd Domnul nostru, călare pe măgar, şi-a luat oficiul de rege, a curăţat templul de schimbătorii de bani şi cînd, deplîngînd cetatea, a lăsat în paragină această biserică nominală sau împărăţie. La această dată, A. D. 1878, sistemul bisericii nominale a fost „vărsat" (Apoc. 3:16), de atunci ei nu mai sînt purtătorii cuvintelor lui Dumnezeu, nici recunoscuţi de El, în nici o măsură. Cei trei ani şi jumătate, începînd din primăvara anului A. D. 1878 şi terminîndu-se în octombrie A. D. 1881, corespund celor trei ani şi jumătate în decursul cărora favoarea a continuat pentru iudei ca indivizi în jumătatea ultimă a celei de a şaptezecea săptămînă de favoare a lor. După cum în tip această dată - trei ani şi jumătate după moartea lui Christos - a marcat sfîrşitul oricărei favori speciale pentru iudei şi începutul favorii pentru neamuri, la fel recunoaştem anul A. D. 1881 ca marcînd

sfîrşitul favorii speciale pentru neamuri - sfîrşitul „înaltei chemări" sau invitaţii la binecuvîntările speciale ale acestei vîrste - de a deveni împreună moştenitori şi părtaşi ai naturii divine. După cum am văzut, această dată marchează o mare mişcare spre creştinism printre poporul evreu, cunoscută sub numele de „mişcarea Chişinău". Acum strîmtorarea peste creştinătatea nominală este iminentă, însă furtuna este ţinută pe loc pînă cînd grîul este adunat în grînar, pînă cînd trimişii lui Dumnezeu pecetluiesc pe slujitorii Săi în frunte (în intelect) cu adevărul - Apoc. 7:3.

465. Trăsăturile acestui seceriş, corespunzătoare cu ale secerişului iudaic, au fost de asemenea foarte remarcabile în ceea ce priveşte propovăduirea ce s-a făcut. În primii trei ani şi jumătate ai secerişului iudaic subiectul special al Domnului şi al ucenicilor Săi era *timpul* şi faptul *prezenţei* lui Mesia. Vestea lor era: „S-a împlinit vremea", Eliberatorul a venit (Marc. 1:15; Mat. 10:7). La fel s-a întîmplat şi în acest seceriş. Pînă la A. D. 1878 mesajul nostru, în esenţă, aşa cum este prezentat aici, deşi mai puţin clar, a fost profeţiile timpului şi faptul prezenţei Domnului. De atunci lucrarea s-a lărgit şi vederea altor adevăruri a devenit mai luminoasă şi mai clară, însă aceleaşi fapte şi aceleaşi Scripturi, învăţînd acelaşi *timp* şi aceeaşi *prezenţă* rămîn neîndoielnice şi incontestabile. După cum favoarea care s-a prelungit pentru fiecare individ din Israel - după ce favoarea fusese retrasă casei lor nominale - n-a intenţionat să convertească şi să reformeze *sistemul lor nominal bisericesc*, nici să le acorde speranţă de schimbare a plevei lor în grîu, ci a fost intenţionată numai să permită separarea şi strîngerea fiecărui bob de grîu copt, tot aşa în acest

seceriş scopul favorii îmbelşugate şi continue (a luminii adevărului) în timpul prezent nu este să convertească secte întregi sau să facă reforme naţionale, ci, dimpotrivă, să separe complet în acest seceriş clasa grîului de clasa neghinei. Ele au crescut împreună una lîngă alta, timp de veacuri, şi o sectă *pură*, care să conţină numai grîu fără neghină, nu a existat. Însă acum, la seceriş, despărţirea trebuie să vină şi cernerea va fi teribilă. Ea va cere în multe cazuri smulgerea din rădăcini a prieteniilor pămînteşti şi ruperea legăturilor celor mai delicate; această separare o va face *adevărul*. Prezicerea Domnului cu privire la „seceriş" la prima Sa venire va fi adevărată din nou în secerişul prezent (vezi Mat. 10:35-38; Luc. 12:51-53). Şi după cum atunci adevărul a pus pe tată împotriva fiului, pe fiică împotriva mamei, pe soacră împotriva nurorii, tot aşa, din nou, duşmanii omului sînt adesea cei din propria casă. Acest lucru nu se poate evita. Cei care iubesc pacea mai mult decît adevărul vor fi încercaţi iar cei care iubesc adevărul mai presus de toate vor fi acceptaţi şi aprobaţi ca „biruitori" - întocmai ca în „secerişul" iudaic.

466. În „secerişul" iudaic, solii aleşi şi trimişi ca vestitori ai Regelui şi ai Împărăţiei apropiate** erau oameni simpli, fără titluri, iar cei ce se împotriveau mesajului erau preoţii cei mai de seamă, cărturarii, fariseii şi doctorii în teologie. Aici, după cum ne putem aştepta, găsim acelaşi lucru: cei mai orbi sînt conducătorii orbilor, care, întocmai ca şi înaintaşii lor iudei care i-au tipificat, *„nu cunosc timpul* cercetării lor" - Luc. 19:44.

467. *Prezenţa* a fost unul din principalele puncte de examinare acolo şi *crucea* a foat celălalt. Ioan Botezătorul le striga: „În mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-l

cunoaşteţi" (Ioan 1:26). Totuşi, numai cei cu adevărat israeliţi au fost în stare să-şi dea seama de prezenţa lui Mesia şi dintre aceştia mulţi s-au poticnit în cruce, căci cu toate că erau dispuşi să accepte pe Mesia ca pe un Eliberator, trufia îi făcea nedoritori să-l primească şi ca *Răscumpărător*. La fel aici, *prezenţa* lui Christos, „secerişul" în progres şi respingerea mulţimii nominale a creştinilor mărturisiţi clatină pe mulţi din cei ce s-au rugat (ca şi evreii) pentru venirea şi pentru împărăţia marelui Eliberator, dar care nu sînt gata să-L recunoască. Din nou este adevărat că „în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-l cunoaşteţi". Şi din nou *crucea* lui Christos devine o probă şi o piatră de poticnire sau o încercare cum nimeni nu s-a putut aştepta şi mulţi, mulţi cad din cauza ei, zicînd: Noi vrem să primim pe Christos ca *Eliberatorul* nostru, însă îl respingem ca Mîntuitorul sau Răscumpărătorul nostru.

468. Fără îndoială, toţi care vor lua în considerare cu grijă această chestiune vor recunoaşte că dovada faptului că Domnul nostru este acum prezent (ca fiinţă spirituală şi deci nevăzută) este mai mare şi mai clară decît aceea pe care o aveau iudeii despre prezenţa Sa în carne la întîia venire. Nu numai dovezile profetice despre prezenţa Domnului sînt acum mai depline, mai complete şi mai numeroase, dar pretutindeni în jurul nostru semnele timpului, arătînd lucrarea de seceriş în progres, sînt mult mai evidente şi mai convingătoare pentru cei ai căror ochi sînt unşi (Apoc. 3:18), decît au fost împrejurările la întîia venire, cînd Domnul nostru Isus, cu o mînă de ucenici, sub multă împotrivire şi sub multe condiţii nefavorabile, propovăduia: „S-A ÎMPLINIT *vremea* . . . Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie" (Marc. 1:15)

- Mesia, Solul marelui Iehova, a venit să vă împlinească vouă toate făgăduinţele făcute părinţilor. Nu este de mirare că numai cei umiliţi au putut primi pe umilul Nazarinean ca pe marele Eliberator sau pe oamenii simpli şi fără titluri ca parte din cabinetul Său ales - ca pe cei ce vor fi prinţi sub El (Rom. 8;17; 2 Tim. 2:11,12). Numai ei au putut să vadă în Acela care venea călare pe măgar şi care plîngea asupra Ierusalimului pe marele Rege, despre care Zaharia profeţise că Sionul îl va primi ca pe Regele său cu strigăte de bucurie - Zah. 9:9-12.

469. La întîia venire s-a înjosit pe Sine luînd formă şi natură omenească (Evr. 2:9,15) şi prin aceasta a împlinit răscumpărarea noastră dîndu-se pe Sine Însuşi drept preţ de răscumpărare. El este acum mult înălţat şi nu va mai muri (Rom. 6:9) şi, la a doua Sa venire, îmbrăcat cu toată puterea (Filip. 2:9), El va înălţa „corpul" Său şi va *aşeza* asupra lumii binecuvîntările restabilirii *pe care El le-a cumpărat* pentru ei cu sîngele Său preţios la întîia venire. Să ne amintim că El nu mai este în carne, ci o fiinţă spirituală şi că în curînd va schimba şi va slăvi ca membri şi împreună moştenitori ai Lui pe toţi urmaşii săi credincioşi.

470. Isus s-a prezentat casei iudaice în trei calităţi: ca Mire (Ioan 3:29), ca Secerător (Ioan 4:35,38) şi ca Rege (Mat. 21:5,9,4). El se prezintă casei creştine în aceleaşi trei calităţi (2 Cor. 11:2; Apoc. 14:14,15; 17:14). La iudei a venit ca Mire şi Secerător la începutul secerişului (începutul misiunii Sale) şi chiar înainte de răstignire s-a prezentat El Însuşi ca Regele lor, exercitînd autoritatea regească prin pronunţarea judecăţii asupra lor, prin lăsarea pustie a casei lor şi prin actul tipic al curăţirii templului lor (Luc. 19:41-46; Marc. 11:15-17). La fel s-au

petrecut lucrurile şi în acest seceriş: prezenţa Domnului nostru ca Mire şi Secerător a fost recunoscută pe durata primilor trei ani şi jumătate, de la A. D. 1874 la A. D. 1878. De la acel timp a fost evident în mod accentuat că în A. D. 1878 sosise vremea cînd judecata regală trebuia să înceapă cu casa lui Dumnezeu. Aici se potrivesc cuvintele Apocalipsei 14:14-20, unde Domnul nostru se arată ca Secerătorul *încoronat*. Anul A. D. 1878 fiind paralel cu asumarea de către El a puterii şi autorităţii în tip, *marchează* clar *timpul* asumării puterii ca Rege al regilor de către Domnul nostru prezent spiritual, nevăzut - timpul cînd îşi ia marea Sa putere ca să domnească, ceea ce în profeţie este în strînsă legătură cu învierea credincioşilor Săi şi cu începutul strîmtorării şi mîniei asupra naţiunilor (Apoc. 11:17,18). Aici, ca şi în tip, judecata începe cu biserica nominală, cu condamnarea la nimicire a *sistemelor* nominale (nu a poporului) care reprezintă pe dinafară adevărata Biserică, „corpul". Aici, la fel, are loc curăţarea adevăratului templu, adevărata Biserică - „corpul lui Christos" - clasa consacrată (1 Cor. 3:16; Apoc. 3:12). Această clasă de consacraţi, sau clasa *templului* în biserica nominală, este în legătură cu biserica nominală, ca întreg, întocmai cum templul literal era în legătură cu oraşul sfînt, Ierusalimul ca întreg. După ce oraşul a fost lepădat templul a fost *curăţat*, tot aşa acum, clasa templului trebuie să fie curăţată: orice egoism, orice gînd trupesc şi orice deşertăciune lumească vor trebui să fie lepădate pentru ca templul să fie curat, locul unde locuieşte Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu - templul viului Dumnezeu - 1 Cor. 6:19,15.

471. Lucrarea specială de la A. D. 1878 încoace a fost

proclamarea poruncii Regelui: „Ieşiţi din mijlocul ei (din Babilon), poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei şi să nu primiţi din plăgile ei" (Apoc. 18:4 - Diaglott). „Plecaţi, plecaţi, ieşiţi de acolo! nu vă atingeţi de nimic necurat! ieşiţi din mijlocul ei! Curăţiţi-vă, cei (preoţimea regală) care purtaţi vasele Domnului" - Isa. 52:11; Cornilescu rev.

472. Un alt important punct de asemănare ce însoţeşte prima şi a doua venire este sentimentul predominant despre nevoia unui eliberator şi impresia, larg răspîndită printre naţiuni, că într-un fel sau altul o eliberare trebuie să vină în curînd - ideile unora se apropie chiar de adevăr în această chestiune. Dar, în fiecare caz, numai un mic număr sînt în stare să recunoască Eliberatorul şi să se înroleze sub steagul Său în serviciul adevărului. La vremea naşterii Mîntuitorului, treizeci de ani înainte de ungerea Sa ca Mesia la începutul slujbei Sale, cînd toţi erau în aşteptarea venirii Lui (Luc. 3:15), mulţi i-au ieşit în întîmpinare în acel seceriş iudaic. O aşteptare şi o mişcare corespunzătoare a avut loc din partea multora (numiţi ulterior adventişti), condusă mai cu seamă de un frate baptist cu numele William Miller, în ţara sa (America - n. e.), de dl. Wolff şi de alţii în Europa şi Asia. Ea a culminat în anul A. D. 1844, exact treizeci de ani înainte de A. D. 1874, anul în care Christos, Mirele şi Secerătorul a venit într-adevăr, după cum ne-a arătat învăţătura jubileului. Vedem în aceasta o altă paralelă izbitoare între aceste două vîrste, căci aceşti treizeci de ani corespund exact celor treizeci de ani de la naşterea pruncului Isus pînă la Unsul Mesia, la vîrsta de treizeci de ani cînd a fost botezat şi introdus ca Mesia şi Secerător - Mat. 3:11;

Ioan 3:29.

473. În ambele cazuri a avut loc o dezamăgire şi un timp de şovăire de treizeci de ani, timp în care toţi au adormit şi în fiecare caz numai un mic număr s-au deşteptat la timpul *potrivit* pentru a-şi da seama de prezenţa lui Mesia. Marea mulţime nominală a ambelor case n-a cunoscut timpul cercetării, fiindcă era îngreunată şi căldicea, neglijînd porunca să ia seama şi să vegheze. Astfel s-a împlinit prezicerea profetului: „El va fi . . . piatră de poticnire şi stîncă de cădere, pentru cele două case ale lui Israel" (Isa. 8:14 - Cornilescu rev.). Casa trupească s-a poticnit fiindcă dăduse la o parte legea lui Dumnezeu, dînd atenţie tradiţiilor (Marc. 7:9,13), şi n-a avut, prin urmare, o concepţie potrivită despre felul şi obiectivul primei veniri. Din această cauză ei n-au fost pregătiţi pentru a-L primi aşa cum a venit şi s-au poticnit din pricina Lui şi a lucrării Sale de jertfă. Asupra aceleiaşi stînci şi pentru acelaşi motiv masa Israelului spiritual nominal se poticneşte acum. Ei sînt orbiţi de tradiţiile omeneşti şi de prejudecăţi sectare care îi împiedică să fie luminaţi cum se cuvine de Cuvîntul lui Dumnezeu şi, prin urmare, nu au o concepţie potrivită despre felul sau obiectivul venirii a doua a Domnului. Aici de asemenea crucea lui Christos, doctrina răscumpărării, devine o probă pentru toţi. Este bine, deopotrivă, să remarcăm cu grijă că nici una din cele două case n-ar fi putut avea ocazia să se poticnească sau să cadă peste o stîncă care n-ar fi fost prezentă. Stînca este acum prezentă şi sistemele nominale se poticnesc, cad şi sînt sparte în bucăţi, în timp ce, ca şi la prima venire, cei „cu adevărat israeliţi" recunosc şi acceptă individual stînca şi căţărîndu-se pe acest adevăr sînt

ridicaţi mult deasupra maselor care se poticnesc şi îi resping.

474. Cei ce au ochii înţelegerii luminaţi nu se poticnesc, ci, urcaţi fiind pe Stîncă, din acest punct mai înalt ei văd mult mai limpede atît trecutul cît şi viitorul din planul lui Dumnezeu - ei văd unele lucruri imposibil de exprimat despre gloria viitoare a Bisericii şi despre ziua de sărbătoare a pămîntului. Cei ce-şi pun încrederea în Domnul nu vor fi niciodată daţi de ruşine - Isa. 66:5; Ps. 25:3.

475. Forţa deplină a acestui paralelism nu poate fi obţinută decît dacă am avut grijă să remarcăm că ciclurile de jubileu şi timpurile neamurilor marchează perioadele care corespund atît de exact cu acestea în paralelele iudaice. Nu este o închipuire că vîrstele Iudaică şi Creştină sînt tip şi antitip - apostolii şi profeţii mărturisesc despre corespondenţa lor. Totuşi, noi nu ne bazăm numai pe paralele pentru a dovedi că lucrarea secerişului Dispensaţiei Creştine este acum în progres: acest seceriş, după cum am arătat deja, este marcat în alt mod - atît începutul cît şi sfîrşitul lui. Ciclurile jubileu dovedesc că a fost cuvenit ca Domnul nostru Isus să fie prezent şi să înceapă lucrarea de restabilire în toamna anului A. D. 1874. Paralelismul despre care am vorbit mai sus arată că această dată (1874) corespunde exact ungerii lui Isus ca Mesia la începutul „secerişului" iudaic, la întîia venire. „Timpurile neamurilor" dovedesc că toate sistemele actuale trebuie să fie răsturnate pe la sfîrşitul anului A. D. 1915 şi paralelismul de mai sus arată că această perioadă corespunde exact anului A. D. 70, an care a fost martor al căderii complete a organizării statale iudaice. În faţa acestor fapte se pune

întrebarea: Oare aceste corespondenţe de timp sînt numai întîmplătoare sau sînt ale aceleiaşi orînduiri divine pe care am văzut-o aranjînd celelalte afaceri ale casei trupeşti, ca umbre ale realităţilor acestei dispensaţii?

476. Nu, ele nu sînt accidentale: este în afară de orice îndoială că Acelaşi atotînţelept care ne-a învăţat prin cronologie că cei 6000 de ani de la crearea lui Adam s-au sfîrşit odată cu A. D. 1872 şi că a şaptea mie de ani (Vîrsta Milenară) a început atunci, care ne-a învăţat prin ciclurile jubileu că Domnul va fi prezent şi că timpurile restabilirii vor începe în toamna anului A. D. 1874 şi care ne-a arătat prin timpurile neamurilor că nu trebuie să aşteptăm ca aceste lucruri să fie făcute în pripă, ci, după cît se pare, prin mijloace naturale într-o perioadă de patruzeci de ani, ne-a dat, prin aceste dispensaţii paralele marcate prin „dublul" lui Israel, dovada care nu numai că învaţă clar ea însăşi prezenţa Domnului, secerişul şi restabilirea (începînd cu favoarea faţă de Israel trupesc), dar în acelaşi timp este o *probă* a exactităţii altor mărturii profetice şi a cronologiei. Să se reţină bine că dacă cronologia sau oricare din aceste perioade de timp ar fi schimbate cu un singur an, frumuseţea şi forţa acestui paralelism ar fi distruse. Dacă, de pildă, cronologia ar fi greşită cu un an, mai mult sau mai puţin - dacă am adăuga un an la perioada regilor sau a judecătorilor să zicem sau dacă am scădea un an, acest fapt ar strica paralelismul. Adăugarea unui an ar face ca prima perioadă a lui Israel să aibă o lungime de 1846 ani, iar dublul sau cealaltă jumătate ar fi *deplasată cu un an mai tîrziu*, pe cînd, dimpotrivă, printr-o astfel de schimbare a cronologiei, ciclurile jubileu ar fi deplasate cu un an mai devreme, adică în A. D. 1873,

ceea ce ar face ca cei 6000 de ani să se sfîrşească în A. D. 1871, în timp ce timpurile neamurilor n-ar fi afectate cîtuşi de puţin. După cum toţi pot să vadă, armonia sau paralelismul ar fi astfel în întregime distrus. Sau, dacă s-ar scădea un an cronologiei, confuzia ar fi tot atît de mare, schimbarea adusă diferitelor perioade fiind în direcţia opusă. Astfel, aceste diferite profeţii ale timpului se întăresc una pe cealaltă, pe cînd paralelismul celor două dispensaţii încheie mărturia lor.

477. Cei ce cunosc în oarecare măsură calculele făcute de „adventişti" şi de alţii cu privire la perioadele profetice, etc., au putut observa că metoda prezentată aici de a trata aceste subiecte se deosebeşte mult de a lor. Ei încearcă de obicei să facă în aşa fel ca toate profeţiile să se termine la o *singură* dată. Aşteptările lor greşite i-au condus aici. Ei se aşteaptă ca puţine momente să fie martore ale întregului program care în realitate va ocupa o mie de ani - venirea Domnului, învierea şi judecata lumii. Aşteptările lor cu privire la aceste puţine momente este că ele se vor termina prin arderea completă a lumii. Pentru a aprecia şi accepta profeţiile care indică diferitele date pentru diferiţii paşi în marele plan al lui Dumnezeu ei au nevoie să înţeleagă mai întîi „planul vîrstelor" şi felul adevărat al întoarcerii Domnului nostru. Dar marea majoritate sînt prea orbiţi de teoriile şi prejudecăţile lor ca să facă acest lucru. Încercările pe care le fac pentru a aplica profeţiile la aşteptările lor greşite i-au făcut adesea să le deformeze, să le forţeze sau să le ajusteze după necesităţile cazului, cu speranţa că vor izbuti să facă ca toate profeţiile să se termine la o singură dată. Aceşti prieteni ar trebui să-şi recunoască greşeala în această privinţă, căci aşteptările lor au dat

greş una după alta. Ei ştiu tot atît de bine ca şi noi că unele profeţii interpretate de ei şi pe care le-au părăsit nu mai pot fi aplicate la viitor, pentru că ele aparţin trecutului. Ele s-au împlinit, însă într-un fel deosebit faţă de cum aşteptau ei, dar ei nu cunosc acest lucru.

478. Dimpotrivă, profeţiile prezentate aici, precum şi cele ce sînt încă de examinat, nu sînt forţate şi n-au fost nici deformate, nici ajustate. Le prezentăm în mod simplu, cum le găsim în Cuvîntul lui Dumnezeu şi, avînd aşteptări corecte din marele „plan al vîrstelor" al lui Dumnezeu, este uşor pentru cei ce îl văd clar să observe cum diferitele lanţuri profetice se potrivesc cu el (cu planul - n. e.) şi îl măsoară. Ei observă unii un punct important, alţii altul şi, pentru cei ce pot să vadă atît de departe, acest paralelism al dispensaţiilor Iudaică şi Evanghelică arată şi dovedeşte în mod incontestabil exactitatea tuturor celorlalte puncte.

479. Expunerea pe scurt a perioadelor de timp din planul lui Dumnezeu, găsite în profeţii, se aseamănă foarte mult cu prescripţiile tehnice ale unui arhitect, iar paralelele Dispensaţiei Iudaice se aseamănă cu schiţele lui desenate. Să presupunem că avem devizul unui arhitect pentru o casă, dar fără nici un fel de desene şi că sîntem obligaţi înainte de toate să facem noi înşine schiţa după prescripţiile tehnice şi că apoi acest arhitect ne trimite propriile sale schiţe desenate - dacă, comparîndu-le cu schiţa pe care am făcut-o noi după prescripţii vedem că toate unghiurile şi măsurile sînt riguros identice, vom fi dublu asiguraţi că am înţeles bine prescripţiile tehnice. La fel este şi aici: schiţa, tipul sau umbra Vîrstei Evanghelice care ne este furnizată de Vîrsta Iudaică şi corespondenţa profeţiilor şi a eveni-

mentelor cu aceste prefigurări ne dau, în privinţa exactităţii concluziilor noastre, o asigurare puternică, aşa cum poate fi pretinsă în timp ce umblăm încă „prin credinţă şi nu prin vedere" - 2 Cor. 5:7.

480. Alte mărturii profetice, care sînt încă de examinat, vor fi găsite şi ele în acord perfect cu aceste paralele. Una dintre ele, zilele lui Daniel, arată o mare binecuvîntare care va veni asupra consacraţilor în viaţă la A. D. 1875 şi după aceea - binecuvîntare ce s-a împlinit cu siguranţă în marea dezvăluire a adevărurilor Cuvîntului lui Dumnezeu de la acel timp. A Aceluia să fie lauda, care ne-a chemat din întuneric la minunata Sa lumină!

481. Să ne amintim că secerişul iudaic de *patruzeci* de ani s-a terminat în octombrie A. D. 69 şi a fost urmat de completa răsturnare a acestei naţiuni, că, în acelaşi fel, cei patruzeci de ani ai secerişului Vîrstei Evanghelice se vor sfîrşi în octombrie A. D. 1914 şi că, în acelaşi fel, răsturnarea aşa numitei „creştinătăţi" trebuie aşteptată să-i urmeze imediat. „Într-un ceas" va veni judecata asupra ei - Apoc. 18:10,17,19 - Cornilescu rev.

482. Îndreptăm atenţia cititorului asupra unei tabele de corespondenţe care va răsplăti cum se cuvine studiul atent:

Cîntare

1. O, Domnul lui Avram,
Te binecuvîntăm,
Eşti veşnic Atotputernic
Şi iubire!
Numele-ţi, Iehova,
Zice toată lumea,
A Ta este toată cinstea
Şi mărirea.

2. O, Domnul lui Avram,
Aud cuvîntul Tău,
Aştept numai mîntuirea
Din mîna Ta.
Comorile lumeşti
La o parte le las
Şi îl aleg pe El, care-i
Apărător.

3. O, Domnul lui Avram,
Mie a Ta milă
E destulă bucurie,
Ea mă ducă.
Doamne m-ai invitat,
La moştenirea Ta,
O, ţine-mă pentru Isus
Şi dă-mi milă.

4. O, Doamne, ai jurat
Şi cred în jurămînt
Că duci pe fiul Tău în cer
Pe-aripi zburînd;
Pe Isus voi vedea
Şi Îl voi adora,
Preamărînd mila-I voi cînta
Aleluia!

„Amîndouă casele lui Israel"

CORESPONDENŢELE DISPENSAŢIILOR MOZAICĂ ŞI CREŞTINĂ

ISRAEL DUPĂ TRUP	ISRAEL DUPĂ SPIRIT
O CASĂ A ROBILOR	O CASĂ A FIILOR
1 Cor. 10:18; Rom. 9:7,8; 4:16; Evr. 3:5	Gal. 4:5,6,7,30,31; 6:15,16; Ioan 1:12; Rom. 8:15
ÎNTEMEIATĂ PE CEI 12 FII AI LUI IACOV	ÎNTEMEIATĂ PE CEI 12 APOSTOLI
1 Împ. 18:31	Apoc 21:14
O ÎMPĂRĂŢIE DE PREOŢI, O NAŢIUNE SFÎNTĂ	O PREOŢIE ÎMPĂRĂTEASCĂ, O NAŢIUNE SFÎNTĂ
Exod 19:6-King James	1 Pet. 2:5,9-Diaglott
AARON, MARELE PREOT TRUPESC	ISUS, MARELE PREOT SPIRITUAL
Evr. 9:7	Evr. 9:11
CIRCUMCIZIA CĂRNII	CIRCUMCIZIA INIMII
Rom. 2:28,29	Rom. 2:28,29
LEGEA PĂCATULUI ŞI A MORŢII	LEGEA SPIRITULUI DE VIAŢĂ ÎN HRISTOS ISUS
Rom. 8:2	Rom. 8:2
PROMISIUNI PĂMÎNTEŞTI	PROMISIUNI MAI BUNE
Gen. 13:14-17; Păpt. 7:2-5	Evr. 9:23; 11:40
ÎN CAPTIVITATEA BABILONULUI LITERAL	ÎN CAPTIVITATEA BABILONULUI MISTIC
2 Cron. 36:20	Apoc. 17:5; 18:4
LUNGIMEA FAVORII 1845 ANI, DE LA MOARTEA LUI IACOV LA RESPINGEREA LUI ISRAEL ŞI ÎNCEPEREA ISRAELULUI SPIRITUAL, A.D. 33	LUNGIMEA FAVORII 1845 ANI, DE LA MOARTEA LUI ISUS PÎNĂ LA ÎNCEPUTUL DOMNIEI LUI HRISTOS ŞI RESPINGEREA BABILONULUI, A.D. 1878
SISTEMUL NOMINAL A FOST LEPĂDAT A.D. 33	SISTEMUL NOMINAL A FOST VĂRSAT, A.D. 1878
Mat. 23:38	Apoc. 3:16

37 ANI ÎN CĂDERE, PÎNĂ LA A.D. 70
SFÎRŞITUL VÎRSTEI UN SECERIŞ DE 40 ANI
Luc. 10:2,16
PREZENŢA LUI HRISTOS ÎN TRUP CA SECERĂTOR
Ioan 4:35-38
PREZENŢA DOMNULUI NOSTRU ŞI CARACTERUL DE SACRIFICIU AL MORŢII SALE, PIATRA DE POTICNIRE

37 ANI ÎN CĂDERE PÎNĂ LA A.D. 1915
SFÎRŞITUL VÎRSTEI, UN SECERIŞ DE 40 ANI*
Mat. 13:24-30; 36-43
PREZENŢA SPIRITUALĂ A LUI HRISTOS CA SECERĂTOR
Apoc. 14:14,15
PREZENŢA DOMNULUI NOSTRU ŞI CARACTERUL DE SACRIFICIU AL MORŢII SALE, PIATRA DE POTICNIRE

El va fi o piatră de poticnire, o stîncă de cădere pentru *amîndouă casele lui Israel* (nominale)
Isa. 8:14

EI N-AU CUNOSCUT VREMEA CERCETĂRII LOR
Luc. 19:44, Mat. 24:38,39

DOMNUL NOSTRU PREZENTAT ÎN TREI CALITĂŢI - CA MIRE, SECERĂTOR ŞI REGE
Ioan 3:29; 4:35,38; Mat. 21:5,9,4; 2 Cor 11:2; Apoc: 14:14,15; 17:14

O MIŞCARE ADVENTISTĂ PE TIMPUL NAŞTERII LUI ISUS, 30 DE ANI ÎNAINTEA VENIRII ŞI UNGERII SALE CA MESIA LA BOTEZ
Mat. 2:1-16; Fapt. 10:37,38
PREZENŢA REALĂ A DOMNULUI, CA MIRE ŞI SECERĂTOR - OCTOMBRIE A.D. 29
PUTEREA ŞI TITLUL DE REGE ASUMATE TREI ANI ŞI JUMĂTATE MAI TÎRZIU - A.D. 33

O MIŞCARE ADVENTISTĂ ÎN 1844, 30 DE ANI ÎNAINTEA TIMPULUI REAL AL PREZENŢEI SALE PENTRU A TREZI ŞI ÎNCERCA BISERICA
Mat. 25:1
PREZENŢA REALĂ A DOMNULUI CA MIRE ŞI SECERĂTOR - OCTOMBRIE A.D. 1874
PUTEREA ŞI TITLUL DE REGE ASUMATE TREI ANI ŞI JUMĂTATE MAI TÎRZIU - A.D. 1878

PRIMA LUCRARE A REGELUI, JUDECATA

CASA NOMINALĂ EVREIASCĂ RESPINSĂ; TEMPLUL LITERAL CURĂŢAT - Mat. 20:18; 21:5-15; 23:37; 24:2
ÎNTREAGA NIMICIRE A STATULUI EVREU ÎNDEPLINITĂ ÎN 37 ANI DUPĂ CE AU FOST LEPĂDAŢI - SAU 40 DE ANI DE LA ÎNCEPUTUL SECERIŞULUI - A.D. 70

CASA NOMINALĂ CREŞTINĂ RESPINSĂ; TEMPLUL SPIRITUAL CURĂŢAT - 1 Pet. 4:17; Apoc. 3:16, Mal. 3:2
ÎNTREAGA NIMICIRE A CREŞTINĂTĂŢII NOMINALE ÎNDEPLINITĂ ÎN 37 ANI DUPĂ CE A FOST LEPĂDATĂ - SAU 40 ANI DE LA ÎNCEPUTUL SECERIŞULUI - A.D. 1915*

* Vezi prefaţa autorului (1916)

Cîntare

1. Bucură-te Sioane
Şi tu Ierusalime!
Vezi, împăratul păcii,
Iată, la tine vine.

Corul
Fii voios Sionule
Şi tu Ierusalime,
Mărire fie Tatălui,
Mărire lui Dumnezeu.

3. Fii salutat, o, Rege!
Fii, o, Fiul lui David!
O, Fiul lui Dumnezeu,
În veci va sta tronul Tău.

Capitolul VIII

Întîi va veni Ilie

CUM SE RAPORTEAZĂ ACEASTĂ IMPORTANTĂ PROFEŢIE LA A DOUA VENIRE - O ÎMPLINIRE PARŢIALĂ ŞI TIPICĂ ÎN IOAN BOTEZĂTORUL - ÎMPLINIREA REALĂ - VIZIUNEA PE MUNTELE SFÎNT - CORESPONDENŢE REMARCABILE ÎNTRE ILIE, TIPUL, ŞI ANTITIPICUL ILIE - A SOSIT TIMPUL - PERSPECTIVA - SUCCESORUL LUI ILIE, ELISEI**

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua cea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva (altfel), la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem" - Mal. 4:5,6.

483. În timp ce examinăm dovezile că timpul stabilirii Împărăţiei lui Mesia pe pămînt a sosit** nu trebuie să neglijăm această profeţie care arată că mai întîi trebuie să vină Ilie.

484. Textul nostru are o exprimare deosebită. Ideea pare a fi că lucrarea lui Ilie va fi să *întoarcă* părinţii la o stare umilă, de copil; că după ce îi va fi făcut ascultători ca pe nişte copii mici, le va întoarce inimile de la eroare, de la păcat şi de la necredinţă şi-i va aduce în armonie cu „părinţii" lor - nume dat de evrei *credincioşilor* lor patriarhi şi profeţi.

485. Profeţia lui Maleahi, ultimul mesaj trimis de Iehova israeliţilor, pare să-i fi mişcat adînc - în special ultimele două capitole care vorbesc în mod cu totul particular despre venirea lui Mesia şi despre probele speciale pe care ziua prezenţei Domnului le va aduce cu

ea (vezi Mal. 3:1-3,13,18; 4:1-6). Deducînd din ea că probarea va fi deosebită ei scoaseră o mîngîiere din ultimele versete menţionate mai sus care spun că profetul Ilie, care odinioară a convertit naţiunea întreagă de la cultul lui Baal la Dumnezeu, va veni iarăşi să-i pregătească înainte de acest aspru timp de încercări pe care îl va aduce venirea lui Mesia.

486. Această profeţie nu s-a *împlinit* la prima venire a Domnului nostru - nici partea care priveşte venirea lui Mesia, nici cea privitoare la Ilie. Profeţia priveşte în mod vădit a doua venire, venirea „Solului legămîntului" în glorie şi putere, precum şi încercarea şi marea strîmtorare a zilei Domnului din acest timp. Cu toate acestea prezentarea lui Christos la Israelul tipic şi marea strîmtorare care a venit peste acest popor, ca naţiune, atunci cînd ei l-au respins, au fost, aşa cum prevăzuse şi plănuise Dumnezeu, o altă umbră pentru a ilustra în multe amănunte lucrurile înfăţişate în această profeţie. Ioan Botezătorul a făcut pentru Israel, în spiritul lui Ilie, o lucrare asemănătoare aceleia promisă a lui Ilie, însă fără succes, iar urmarea a fost necazul (un blestem) asupra acestei naţiuni. Adevăratul Ilie, despre care vorbeşte profetul, trebuie să facă o mare lucrare pe întreg „pămîntul", adică să pregătească toată omenirea pentru a doua venire. El, deopotrivă, nu va avea succes pentru un timp, iar rezultatul ce va urma va fi marele timp de strîmtorare (blestemul) care va lovi lumea întreagă - Luc. 1:17.

487. Venirea lui Ilie, menţionată de profet, este „*înainte*" de „marea şi înfricoşata zi a lui Iehova".* Deoarece, după cum am arătat, ziua cea mare a lui

*Vezi volumul I, cap. 15

Iehova a început în A. D. 1874, va continua timp de patruzeci de ani şi se va sfîrşi cu expirarea timpurilor neamurilor în răsturnarea completă a stăpînirii lumeşti şi satanice a pămîntului şi prin investitura deplină a lui Emanuel - Christos Isus şi sfinţii Săi - cu toată puterea şi stăpînirea, este de mare însemnătate pentru noi să arătăm aici că *Ilie a venit*. El n-a izbutit să întoarcă inimile oamenilor spre asemănarea cu copiii şi spre înţelepciunea (adevărată) a celui drept. De aceea marele timp de strîmtorare va veni aşa cum l-a prevăzut şi prezis Dumnezeu. În strîmtorare Dumnezeu va învăţa oamenii, prin aspre şi amare experienţe, lecţii de care ei au nevoie să le înveţe amănunţit, să-i pregătească să accepte pe Christos cu recunoştinţă - pe Solul lui Iehova, al Noului Legămînt - cu toate dreptele aranjamente, legi etc. ale acestui legămînt.

488. După cum am văzut, multe făgăduinţe şi proiecte ale lui Dumnezeu s-au îndeplinit pe o scară mică, pentru o naţiune, Israel, la prima venire, ca o ilustraţie a marilor, grandioaselor realităţi de împlinit la a doua venire a lui Christos. Şi după cum minunile, vindecările etc. reprezentau lucrările mai mari din Epoca Milenară, după cum intrarea Domnului nostru ca Rege călare pe un măgar reprezenta pe Isus asumîndu-şi mai marea putere, maiestate şi onoare la a doua Sa venire, ca Rege al regilor şi Domn al domnilor, tot aşa „*omul* Christos Isus" şi „turma sa mică" de ucenici reprezentau pe Domnul slavei mult înălţat, asociat cu sfinţii, mireasa Sa şi împreună moştenitori cu El, la a doua Sa venire. Şi *în acest fel* Ioan Botezătorul şi ucenicii săi, angajaţi în aceeaşi lucrare cu el şi sub conducerea sa, încercînd a converti pe Israel şi a-i pregăti să primească pe Mesia,

au reprezentat pe adevăratul Ilie (adevărata Biserică creştină), a cărui muncă a fost *să încerce* să convertească lumea înainte de venirea lui Mesia pentru lume - Domnul spiritual al slavei şi Regele regilor. Ioan Botezătorul în spiritul şi puterea lui Ilie n-a izbutit să reformeze pe Israel şi, ca urmare (Mat. 17:12), acesta l-a respins pe Isus în trup şi şi-a atras asupră-şi o mare *„zi de răzbunare"*, de strîmtorare şi de mînie (Luc. 21:22). Asemănător, însă pe o scară mai largă, *adevăratul şi marele Ilie* n-a izbutit să convertească lumea şi s-o pregătească pentru a-l primi pe Regele slavei şi acum, drept urmare, va trebui să vină ziua cea mare a mîniei asupra lumii ca să topească şi să înmoaie, să umilească şi să pregătească pe toţi să strige din adîncul inimii lor: Osana! Binecuvîntat este cel ce vine în numele lui Iehova! - Ioan 12:12,13.

489. Vedem astfel că *Biserica în carne* (Christosul în carne, Cap şi Corp) este Ilie sau premergătorul *Bisericii în slavă*, Unsul lui Iehova. Nu biserica nominală, ci Biserica cu adevărat consacrată, care dincolo de mormînt va fi marele Eliberator uns - aceasta constituie pe Ilie. Misiunea ei este să condamne eroarea şi păcatul şi să arate Împărăţia viitoare a slavei. Domnul nostru Isus, apostolii şi după ei toţi credincioşii în Christos Isus fac parte din acest mare antitipic Ilie, profet sau învăţător - aceeaşi clasă (Cap şi Corp) care în curînd va constitui pe Regele slavei. Lucrarea în care Biserica se află angajată acum este numai preliminară lucrării ei viitoare în ceea ce priveşte reformarea lumii. În oficiul ei regal Biserica va îndeplini pentru lume ceea ce ea n-a izbutit să facă în calitate de învăţătorul Ilie.

490. Să nu fim rău înţeleşi, pînă aici am arătat că

planul lui Dumnezeu nu prevedea convertirea lumii în Vîrsta Evanghelică. Dumnezeu nu şi-a propus să facă acest lucru acum, ci El a plănuit numai alegerea şi încercarea Bisericii acum, iar binecuvîntarea lumii prin Biserică - Christosul - în vîrsta ce urmează acesteia. Noi nu contrazicem aceste lucruri cînd spunem că Ilie (Christos în carne) a încercat să convertească lumea şi n-a reuşit decît să aducă reforme parţiale. Dumnezeu ştia şi prevestise că misiunea noastră faţă de lume va fi în mare parte o nereuşită şi nu va servi decît la alegerea unei turme mici, dar, ştiind totodată că această strădanie va influenţa favorabil asupra noastră, însărcinarea pe care ne-a dat-o prin Domnul nostru a fost de a converti lumea, cînd zice: „Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură" (Marc. 16:15). Văzînd că Dumnezeu prevestise nereuşita noastră în prezent, precum şi izbînda noastră viitoare, cînd El ne va glorifica şi ne va înzestra cu putere divină, putem să ne bucurăm, chiar văzînd insuccesul relativ al celor nouăsprezece veacuri trecute, dîndu-ne seama că munca acestei clase a adevăratului Ilie n-a fost zadarnică, ci a servit scopului divin, pregătind Biserica adevărată şi servind in acelaşi timp de mărturie înaintea lumii, care va trage foloase din ea la timpul cuvenit - Mat. 24:14.

491. Ioan Botezătorul n-a fost în realitate Ilie întors pe pămînt şi nu este nici Biserica. Dar, după cum a fost adevărat despre Ioan că el a făcut o lucrare în spiritul lui Ilie în Israel (Luc. 1:17) pentru a-i pregăti şi a-L introduce pe Domnul în trup, aşa este acest lucru adevărat despre Biserică - ea face pentru lume lucrarea prezisă a lui Ilie, în „spiritul şi puterea lui Ilie", şi vesteşte a doua venire a Domnului nostru folosindu-se

aproape de aceleaşi cuvinte de care s-a folosit Ioan la întîia venire: „. . . În mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-l cunoaşteţi; El este Acela care vine după mine, . . . care este înaintea mea" - Ioan 1:26,27.

492. Toţi cei ce n-au putut primi mărturia lui Ioan nu şi-au dat seama că el era înainte mergătorul Regelui în trup. Dacă ar fi primit-o ar fi fost pregătiţi în felul acesta să primească pe Isus ca pe Mesia lor. Pentru toţi aceia dintre ei care au putut accepta şi au acceptat acest mesaj al lui Ioan şi l-au primit pe Christos pentru aceştia Ioan *a făcut* lucrarea lui Ilie. Aşa cum le-a spus Domnul vorbind despre Ioan (Mat. 11:14; Cornilescu rev.), „Dacă vreţi să *primiţi*, el este Ilie, care trebuia să vină", deşi Ioan şi lucrarea lui n-au îndeplinit deplin prezicerea cu privire la Ilie, aşa cum nici Domnul nostru în *trup* n-a îndeplinit tot ceea ce era prezis despre Mesia. El a fost, pentru toţi cei ce au putut să-L primească, Unsul lui Iehova, chiar înainte de a-şi fi terminat lucrarea de jertfă sau de-a fi fost glorificat sau de a fi venit să exercite marele oficiu de Mesia sau Eliberator. La întîia venire Ioan a fost, într-o anumită măsură, cu adevărat încheierea tipului început în persoana şi lucrarea lui Ilie şi lucrarea lui Ioan la întîia venire a preumbrit lucrarea de încheiere a Bisericii la a doua venire. Membrii acesteia, picioarele lui Christos în trup - picioarele lui Ilie -, vestesc Împărăţia (Isa. 52:7). Acestora care *o pot primi* le vestim ca fiind sosită** domnia Christosului glorificat şi la fel arătăm celor ce *pot s-o primească* cine este Ilie antitipic prezis. Unii, probabil, n-o „vor primi", dar vor fi mereu în aşteptarea unui om care să îndeplinească profeţia lui Maleahi şi nu vor cunoaşte „timpul cercetării lor" pînă în ziua cînd marele timp de strîmtorare va arde ca un cuptor - Mal. 4:1; Luc. 19:41,44.

493. Se va vedea atunci că nereuşita de a converti şi restaura lumea prin Ilie (Christos în trup) a fost un rezultat prevăzut, tot atît de bine ca şi eşecul lui Ioan de a converti pe Israel. Cu toate acestea, aceeaşi clasă a lui Ilie, însă glorificată şi plină de putere, în Epoca Milenară va binecuvînta şi învăţa lumea şi va restabili toate lucrurile după cum a fost făgăduit prin gura tuturor sfinţilor profeţi (Fapt. 3:19-21). Numai ca nume şi ca asemănare încetează tipul Ilie odată cu cariera noastră pămîntească. În armonie cu aceasta avem răspunsul dat de Domnul la întrebarea ucenicilor Săi: „Pentru ce zic cărturarii că trebuie să vină întîi Ilie?" Răspunzîndu-le, Domnul nostru nu caută să le explice pe deplin cum era Ilie un tip, nici cum Ioan era continuarea acestui tip şi totodată o îndeplinire întunecoasă a lui, etc., - lucruri pe care ucenicii nu erau atunci pregătiţi să le înţeleagă şi care de altfel nici nu erau cuvenite să fie înţelese atunci. De aceea, chiar dacă arată că *nereuşita* lui Ioan este ca o împlinire parţială a profeţiei, Domnul nostru adaugă: „Într-adevăr, Ilie ve veni* . . . şi va *restabili toate lucrurile*" (Mat. 17:11 - Cornilescu rev.). El se gîndea evident la propria sa lucrare măreaţă din epoca viitoare, în asociaţie cu „corpul" Său glorificat pe care Vîrsta Evanghelică îl alege şi îl probează. El privea dincolo de văl, în Epoca Milenară, şi vedea clasa Ilie răpită în carele de foc în putere şi mare slavă - înălţare spirituală.

494. Ilustraţia care se întrebuinţează cînd este vorba de Biserica singură, separată de Domnul şi Capul ei, este o *femeie*. Separată şi distinctă de Domnul ei, Mirele, ea este o fecioară logodită. Dar în cazul de faţă ilustraţia este un bărbat, Ilie, fiindcă lucrarea prefigurată nu este

*În manuscrisele cele mai vechi nu este cuvîntul „întîi".

lucrarea Bisericii separată de Domnul ei, ci a Christosului întreg, Capul şi Corpul. Domnul nostru a fost Capul şi Înaintemergătorul Bisericii în trup (Ilie), întocmai cum este Capul Bisericii triumfătoare - Christosul. Sînt multe alte exemple în care un bărbat este ilustraţia folosită pentru a tipifica lucrarea *comună* a lui Christos Isus, unit cu corpul Său, Biserica. De exemplu Aron şi toţi urmaşii săi în slujba de Mare Preot reprezentau pe Domnul iar subpreoţii pe membrii corpului Său. Melhisedec reprezintă în mod asemănător *corpul întreg* în glorie, la fel şi Moise, David şi Solomon. Aşa că folosirea lui Ilie ca ilustraţie pentru a reprezenta o lucrare *unită* a lui Christos şi a Bisericii este în armonie cu uzanţa Scripturii.

495. În legătură cu clasa reprezentată de Ilie, cît de puternic semnificativă a fost *"vedenia"* pe care Domnul le-a arătat-o celor trei ucenici de pe muntele schimbării la faţă (Mat. 17:1-9). Apostolul Petru spune că a fost o vedenie a Împărăţiei viitoare (2 Petru 1:16-18). Domnul Isus, schimbat, a apărut strălucitor înaintea ochilor lor, în timp ce figura lui Moise a reprezentat Dispensaţia Mozaică sau a Legii iar figura lui Ilie Dispensaţia Evanghelică sau Creştină. Amîndouă aceste dispensaţii privesc spre, scot în evidenţă şi vorbesc despre jertfa şi suferinţele lui Christos şi gloria care urmează.

496. Înainte de a părăsi acest subiect vom arăta unele trăsături şi întîmplări din viaţa profetului Ilie, tipul, comparîndu-le cu istoria Bisericii, antitipicul Ilie. Aceste comparaţii vor uimi desigur pe toţi cei care nu le-au observat. Pentru ca să poată fi văzute mai bine le aşezăm în coloane paralele.

ILIE	BISERICA
Ilie a fost persecutat din cauza credincioşiei sale faţă de adevăr şi dreptate.	Biserica a fost persecutată din cauza credincioşiei sale faţă de adevăr şi dreptate.
Principalul său persecutor a fost Izabela, cruda regină a lui Israel al cărei nume este menţionat ca tip al duşmanului sfinţilor. - Apoc. 2:20.	Principalul persecutor a fost Biserica apostată a Romei, care a pretins că este „împărăteasă" şi conducător asupra Israelului spiritual - Apoc. 18:7.
Puterea persecutoare a Izabelei s-a exercitat prin bărbatul ei, regele Ahab.	Puterea persecutoare a papalităţii s-a exercitat prin Imperiul Roman, cu care a fost unită.
Ilie a fugit de Izabela şi de Ahab în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, unde a fost hrănit în mod miraculos - 1 Regi 17:5-9	Adevărata Biserică a fugit în pustiul simbolic - starea de izolare - în locul ei pregătit de Dumnezeu, unde a fost susţinută - Apoc. 12:6,16.
Ilie a petrecut „trei ani şi şase luni" în pustiu. În acest timp n-a plouat de loc şi a fost o mare foamete în ţară. - Iac. 5:17; 1 Împ. 17:7; 18:2.	Biserica a petrecut 3,5 ani simbolici (o zi pentru un an - 1260 ani literali) într-o stare de pustiu. În acest răstimp a fost o foamete spirituală din cauza lipsei adevărului - a apei vindecătoare. -Comp. Apoc.12:6;11:3; Amos 8:11.
Dupa 3,5 ani sau 1260 de zile, cînd Ilie s-a întors din pustiu, erorile preoţilor Izabelei au fost scoase la iveală, adevăratul Dumnezeu a fost onorat şi o mare ploaie a urmat. - 1 Împ. 18:41-45.	La sfîrşitul celor 1260 de ani (în 1799) puterea adevărului şi a martorilor săi s-a manifestat. De atunci adevărul se revarsă în lume în proporţie de milioane de Biblii pe an, înviorînd lumea şi producînd roade.
La început regele şi poporul s-au bucurat şi Ilie şi Dumnezeul său au fost onoraţi, dar spiritul Izabelei nu s-a schimbat; ea căuta încă să-i ia viaţa lui Ilie care a fost din nou silit să fugă în pustiu - 1 Împ. 18:40,45,46; 19:1-4.	Biblia a adus asemenea binecuvîntări încît imperiile pămîntului recunosc în ea mîna lui Dumnezeu. Dar *principiile* papalităţii - Izabela - în aşa zisele secte protestante, îi obligă pe credincioşii adevăraţi să se retragă din nou în starea de pustiu.
Cariera lui Ilie s-a termin.. prin luarea lui de pe pămî- ..	Sfinţii vor fi schimbaţi de la stările pămînteşti la cele cereşti.

497. Acestea sînt coincidenţe izbitoare şi nu sînt întîmplătoare. Faptul că Ilie urma să vină înainte de ziua cea mare şi că *acum* am găsit în Biserică antitipul lui Ilie, prezis de profetul Maleahi şi tipificat ulterior prin Ioan Botezătorul, trebuie socotit ca o *altă* dovadă că timpul a sosit** - că ziua mare a Domnului a venit. Dar, mai presus decît atît, acest tip conţine sugestii, susţinute de alte scripturi, desemnate să călăuzească, să pregătească sfinţii să-şi facă bine partea lor, să-i întărească şi să-i susţină în ziua furtunoasă care se află chiar asupra noastră.

498. Nu avem dorinţa să punem înaintea minţii un tablou întunecat, preferăm mai degrabă să ne gîndim şi să arătăm spre gloria ce trebuie să urmeze după ziua mare a mîniei şi la bucuriile din Ziua Milenară care intră, decît să ne gîndim la necazurile şi descurajările viitorului mai apropiat care preced răsăritul Soarelui (Isa. 21:12; Marc. 13:19,20; Mal. 4:1-3). Este necesar ca sfinţii să fie în oarecare măsură înştiinţaţi mai dinainte despre evenimentele care sînt iminente pentru ca atunci cînd se vor produce să nu se sperie sau să se descurajeze, ci, fiind înarmaţi din timp, să poată şti cum să le întîmpine; de asemenea, ca să poată preţui cu atît mai deplin binecuvîntările prezentului, astfel încît să lucreze cu sîrguinţă pînă i *se zice* „ziuă", căci „vine noaptea (un timp mult mai întunecat în comparaţie cu cel prezent căruia i *se zice* ziuă), cînd *nimeni nu mai POATE SĂ LUCREZE*" - Ioan 9:4.

499. Scurta perioadă prezentă, înainte ca norii grei ai vijeliei să se ivească pe neaşteptate asupra lumii, este timpul cel mai favorabil pentru lucrarea clasei Ilie; ea corespunde zilelor încununate de succes, atît ale lui Ilie

cît şi ale lui Ioan. Este un timp favorabil pentru creşterea personală în har şi cunoştinţă şi la fel pentru răspîndirea adevărului - cel mai favorabil timp cunoscut vreodată. Cît de mult s-ar fi bucurat primii căutători ai adevărului, de exemplu cei din Berea, dacă ar fi avut la îndemînă mijloacele de studiu pe care le avem noi astăzi! Biblii cu trimiteri, complete şi tipărite, concordanţe, istorii, enciclopedii, dicţionare şi preţioase lucrări de referinţă ale căror preţuri sînt accesibile tuturor şi care se pot consulta chiar gratuit în bibliotecile publice, pînă şi în oraşe de mărime mijlocie. Adăugaţi la toate acestea lumina crescîndă a aurorei Zilei Milenare şi posibilitatea ce-o au toate clasele sociale de a citi şi gîndi inteligent pentru ele însele. Cu astfel de ajutoare astăzi putem învăţa din Cuvîntul şi planul lui Dumnezeu într-o singură zi mai mult decît puteau să înveţe într-un an cei din vremuri mai puţin favorizate. Nici n-a fost vreodată un timp atît de prielnic pentru strădaniile creştinilor sau care să fi îndemnat mai mult la zel şi la acţiune creştinească precum este acest timp al mesajului de glorios seceriş al prezenţei Domnului şi al veştilor de bucurie ale Împărăţiei care se apropie.

500. Dacă dorim să călătorim din loc în loc spre a ne întîlni cu alţi fraţi în credinţă putem face tot atîta drum într-o săptămînă şi chiar mai mult decît putea să facă Pavel într-o lună şi cu mult mai mult confort decît el. Dacă vrem să vorbim în public o putem face fără să fim supăraţi sau terorizaţi de cineva. Trăim într-un timp cînd masele populare ştiu să citească şi să scrie, parte ce n-a fost decît a unui mic număr de oameni în vremurile trecute, putem să ne procurăm cu uşurinţă şi ieftin Evanghelia tipărită, care adesea are mai mult efect

decît predicile. Inimile binevoitoare pot să facă mult mai mult acum decît au putut face Acuila şi Priscila în zilele lor, cu aceleaşi eforturi. Putem predica şi cu ajutorul tipăriturilor şi ziarelor folosindu-ne de minunatul sistem al poştei din zilele noastre care le face să ajungă aproape fără cheltuieli la prietenii noştri şi la străinii din lumea întreagă.

501. Dar apostolul, vorbind despre biserica nominală din zilele din urmă, afirmă că „va veni vremea cînd oamenii *nu vor putea să sufere* învăţătura sănătoasă" (2 Tim. 4:3). Dacă acest cuvînt este acum adevărat, cum adevărat a fost timp de veacuri, în viitor el va avea o împlinire şi mai convingătoare şi mai clară. Este sigur acum că biserica nominală nu poate suferi pe cei care, nesocotind crezurile ei, „predică Cuvîntul" - „întreg sfatul (planul) lui Dumnezeu" -, dar, pentru că le „gîdilă urechile", ei iubesc mai curînd speculaţiile omeneşti în dezvoltare şi filozofiile, pe nedrept numite astfel, decît Cuvîntul lui Dumnezeu. Totuşi, pentru că n-o pot împiedica, ei suportă doctrina sănătoasă într-o oarecare măsură - mult mai mare decît ar fi suportat-o Roma în zilele ei de înflorire - 2 Tim. 4:2; Fapt. 20:27; 2 Tim. 4:3,4.

502. Chiar înaintea cuvintelor pe care le-am citat, apostolul se referă direct la timpurile periculoase din zilele din urmă ale acestei vîrste (2 Tim. 3:1-13), scoţînd în relief îngîmfarea, iubirea de plăceri şi dispreţuirea binelui, cu formalismul, zgîrcenia, mîndria şi nerecunoştinţa lor. El declară că (*în Biserică*) oameni răi şi conducători ce duc în rătăcire (de la adevăr) vor merge din rău în mai rău, înşelînd pe alţii şi fiind ei înşişi înşelaţi de sofismele lor. Din moment ce apostolul a gîndit şi a scris special despre zilele din urmă şi nu

despre Evul Mediu, sîntem desigur îndreptăţiţi să ne întrebăm dacă nu cumva timpul este la mică distanţă în faţa noastră, în aceste „zile din urmă" cînd învăţătura sănătoasă nu va mai fi *suferită* sau permisă în nici un chip - 2 Tim. 3:1-13.

503. Deşi este adevărat acum, într-o mare măsură, că nu mai este permis nimănui să cumpere sau să vîndă (să facă negoţ cu adevărul) în pieţele sau sinagogile obişnuite, cu excepţia celor ce au semnul fiarei sau numărul numelui ei (Apoc. 13:17), totuşi cei pe deplin consacraţi au învăţat că măreţele temple din lumea bună, numite biserici, nu sînt mai necesare pentru predicarea evangheliei decît în timpul apostolilor şi că marile orgi şi coruri dirijate nu sînt necesare pentru a atrage atenţia poporului, căci astăzi, ca şi în primele zile, poporul de rînd ascultă cu plăcere Evanghelia la colţuri de străzi şi în pieţe publice, primită prin poştă şi din pagina tipărită. Ni se pune o întrebare: oare această declaraţie a Apocalipsei n-ar putea să însemne ceva mai mult decît ceea ce am văzut noi pînă în prezent? Oare declaraţia lui Pavel nu înseamnă că va veni vremea, în zilele din urmă, cînd învăţătura sănătoasă nu va mai fi *suferită deloc*? Nu cumva cazul nostru, în privinţa aceasta, este oarecum în asemănare cu experienţa lui Ioan Botezătorul (ca tip), cînd a fost aruncat în temniţă? Cu alte cuvinte, ce putem aştepta între timpul de astăzi, relativ favorabil - cu toate că nu este lipsit de dificultăţi -, şi timpul binecuvîntat din viitor cînd nimic nu va stînjeni dreptatea? Va continua el să fie tot atît de favorabil pentru lucrarea în vie ca cel din prezent? Va fi mai favorabil sau mai nefavorabil? Să vedem ce indică aceste tipuri, căci sîntem îndreptăţiţi să considerăm ca

tipuri tot ceea ce găsim în viaţa şi experienţele lui Ilie, precum şi ale lui Ioan, ce pare să se potrivească cu experienţele Bisericii şi cu mărturia privitoare la mersul ei pământesc viitor, fiindcă Domnul ne-a atras atenţia asupra lor.

504. Ilie a fost despărţit de scenele pământeşti printr-un car de foc (2 Împ. 2:1,11, compară cu Ioan 3:13), simbolizînd gloria spirituală şi înălţarea ce-i aşteaptă la sfîrşitul alergării lor pământeşti pe cei din Biserică care trăiesc pe pămînt şi rămîn pînă în ultimele zile. Dar trebuie să ne amintim, de asemenea, că el a fost ridicat într-un vîrtej de vînt sau furtună şi că furtuna este simbolul strîmtorării, după cum carul de foc simbolizează biruinţa şi glorioasa lor scăpare din această strîmtorare.

505. Experienţele de la sfîrşit ale lui Ioan Botezătorul au fost şi mai clar marcate prin ilustraţia strîmtorării. Deşi poporul nu l-a urmat (Mat. 17:12), el l-a recunoscut totuşi pentru scurtă vreme ca pe un slujitor şi profet al lui Dumnezeu (Mat. 14:5; Ioan 5:35). Cu toate acestea, cînd a vestit prezenţa lui Mesia influenţa lui a început curînd să scadă, aşa cum a spus el vorbind despre Christos: „El trebue să crească iar eu să scad" (Ioan 3:30). Aşa şi la sfîrşitul acestei vîrste: lucrarea clasei Ioan (clasa Ilie) se termină prin vestirea că Împărăţia cerului a venit** şi că Regele este prezent. Este ceea ce se întîmplă acum; da, cuvintele exacte ale mărturiei lui Ioan se aplică cu o egală forţă acestui timp al venirii a doua a Domnului: „În *mijlocul vostru* stă (este prezent) unul pe care voi nu-l cunoaşteţi". El „îşi are vînturătoarea în mînă şi îşi va curăţi (treiera) cu desăvîrşire aria, şi îşi va strînge grîul în grînar; dar pleava o va arde într-un foc

care nu se stinge" - marele timp de strîmtorare - Ioan 1:26; Mat. 3:12 - Diaglott.

506. După cum Ioan a scăzut - lucrarea sa specială fiind îndeplinită cînd şi-a transmis ultimul mesaj - tot aşa Biserica în carne trebuie să scadă cînd ultimul ei mesaj este dat, pînă cînd cel din urmă membru îşi va fi terminat viaţa lui consacrată şi va fi trecut dincolo de văl, în „slavă", pentru a fi un membru al Christosului glorios, domnind. După cum Ioan a spus că Isus trebuie să crească, tot aşa acum, cînd Împărăţia adevărată este pe punctul de a fi stabilită, putem şi noi să spunem cu încredere că Regele este prezent şi că Împărăţia Lui trebuie să crească pînă cînd va umplea pămîntul. Ceea ce vestea Ioan despre lucrarea „secerişului" - adunarea grîului şi venirea strîmtorării peste pleavă - îşi găseşte de asemenea paralela în timpul prezent.

507. Libertatea lui Ioan a fost restrînsă la puţin timp după transmiterea mesajului său care anunţa *pe Cel prezent* şi lucrarea care-i stătea în faţă; el a fost aruncat în temniţă pentru că-l dezaprobase pe rege pentru legătura lui nepotrivită cu o femeie (Mat. 14:4). Cu toate că credincioşii copii ai lui Dumnezeu au scos în evidenţă adesea că această legătură dintre biserică şi puterea politică este o nelegiuire şi este numită de Scripturi curvie (Apoc. 17:5; 18:3) şi cu toate că lumea s-a retras în mare parte din biserici, legătura continuă să existe totuşi şi Scripturile par să evidenţieze că în timpul de strîmtorare ce se apropie bisericile nominale, pretinsele fecioare ale lui Christos (2 Cor. 11:2,3), vor fi de partea regilor pămîntului şi unite cu aceştia, în timp ce Biserica adevărată, întocmai ca tipul ei, Ioan Botezătorul, va fi nepopulară şi restrînsă în libertate din pricina credincioşiei

sale de a se împotrivi erorii şi de a o condamna.

508. În cazul lui Ioan, ca şi în cel al lui Ilie, cea care persecuta era o femeie iar cel care acţiona ca agentul şi instrumentul ei era un rege: cu adevărata Biserică aşa a fost în trecut şi fără îndoială aşa va fi în viitor - biserica nominală este reprezentată printr-o femeie iar puterea civilă printr-un rege. Profeţia evidenţiază nu numai o unire mai strînsă între aceştia decît cea care există acum, dar oricare observator apropiat poate să vadă că *pîrghia* principală prin care aristocraţia regală conduce masele este credinţa că Dumnezeu a ales pe aceşti „oameni mari", adesea atît slabi cît şi vicioşi, ca să domnească asupra lor şi că a te răzvrăti împotriva tiraniei şi nedreptăţii pentru a cere dreptate, libertate şi drepturi egale înseamnă a te împotrivi voinţei lui Dumnezeu. Astfel, tendinţa guvernelor şi a bisericilor este spre o unire deschisă sau secretă, pentru binele lor reciproc în furtuna care vine.

509. Nu numai atît, dar conflictul ce se apropie între aristocraţie şi masele populare din fiecare ţară civilizată va fi atît de neobişnuit şi atît de diferit de orice experienţă de pînă aici, încît persoanele moderate, conservatoare, cu tendinţă religioasă, temîndu-se de naufragiul total al societăţii în haos şi anarhie, vor prefera în mod natural monarhia, opresiunea şi robia, oricărui alt sistem, care, după părerea lor, ar fi cu mult mai rău. Iată pentru ce aceştia se vor solidariza cu biserica şi cu statul, cu bogăţia şi cu aristocraţia, în efortul lor general de a reprima şi a preîntîmpina acest conflict de nestăpînit, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic" - Apoc. 16:14.

510. În cele din urmă, probabil, dintre cei care iubesc

pacea şi adevărata religie, numai cei cărora Regele regilor va binevoi să le descopere planurile Sale prin Cuvîntul Său (Ioan 16:13) şi care au o deplină încredere în înţelepciunea şi iubirea Sa, precum şi în puterea Sa de a face ca toate să se ducă la bun sfîrşit, potrivit făgăduinţelor Sale, vor face excepţie şi nu vor urma acelaşi drum. Dintre oamenii conservatori, iubitori de ordine, numai cei care văd rolul care *trebuie* să-l aibă în planul lui Dumnezeu revoluţia socială viitoare, înlăturînd sistemele sterpe a căror vreme a trecut şi pregătind lumea printr-un mare proces de nivelare pentru domnia milenară de dreptate, vor fi capabili să înţeleagă situaţia şi să ia o atitudine corespunzătoare. Dar aceştia vor fi rău înţeleşi, străduinţele lor de a arăta adevărata stare de lucruri şi adevăratul şi singurul remediu vor fi amestecate, probabil, cu ale celor care nu văd marele lor rezultat şi care, nedorind să-şi supună propria voinţă, propriile idei şi planuri, sînt incapabili să vadă planurile lui Dumnezeu. Cînd măsuri represive, restrictive şi de constrîngere vor fi socotite necesare, ele vor cuprinde, probabil, nu numai organizaţiile muncitoreşti şi publicaţiile care susţin drepturile lor adevărate şi neadevărate, ci şi pe acelea care vor învăţa planul lui Dumnezeu, cauza adevărată a marii suferinţe a naţiunilor şi singurul ei remediu. Da, probabil nu mai sînt mulţi ani pînă cînd vor fi luate măsuri represive împotriva tuturor eforturilor sfinţilor de a răspîndi vestea bună a Împărăţiei, sub pretextul că interesele generale şi binele public cer asemenea măsuri.

511. În acest mod se vor îndeplini profeţiile Psalmului 2, poate chiar cu mai multă amărăciune la sfîrşit decît ne putem închipui acum, cu toate că ele

s-au îndeplinit deja în parte cu Capul corpului - Fapt. 4:25-29.

512. Aceeaşi necesitate de a restrînge libertăţile în chestiuni politice şi sociale va fi probabil aplicată şi în ce priveşte libertatea cuvîntului asupra chestiunilor religioase, care stau în realitate la baza oricărei libertăţi. Nu va fi deci surprinzător dacă, într-o bună zi, un „guvern energic", o monarhie, va înlocui marea republică (a Americii de Nord - n. e.). Un lucru este în orice caz foarte probabil, şi anume că o religie comună va fi socotită eficientă şi va fi promulgată. Faptul de-a învăţa ceva deosebit de această dogmă universală va fi tratat şi pedepsit ca o ofensă politică. O atare persecuţie de la sfîrşitul sau secerişul Vîrstei Evanghelice, nu numai că ar fi o altă paralelă a secerişului Vîrstei Iudaice (Fapt. 4:10-13,23-30; 5:29-41; 11:19), ci, de asemenea, ar da o semnificaţie mai largă şi mai adîncă cuvintelor apostolilor Pavel şi Ioan (2 Tim. 4:3; Apoc. 13:17) şi evenimentelor tipice ale sfîrşitului carierei pămînteşti a Bisericii adevărate, înfăţişate prin plecarea lui Ilie într-un vîrtej şi prin întemniţarea şi decapitarea lui Ioan Botezătorul.

513. Două lecţii putem extrage de aici, fie că am interpretat corect mărturiile profetice fie că nu: întîi, va trebui ca noi să fim astfel pregătiţi, înarmaţi şi atît de perfect echipaţi cu nebiruitul adevăr încît persecuţiile să nu facă altceva decît să ne mărească zelul şi să nu ne facă să coborîm steagul surprinşi sau apucaţi de frică şi nici să cedăm cînd regii pămîntului se vor ridica şi se vor uni cu conducătorii religioşi ai poporului împotriva noastră şi împotriva adevărurilor pentru care Dumnezeu ne-a dat privilegiul să punem mărturie, ca slujitorii şi amba-

sadorii Săi (1 Ioan 3:1; 2 Cor. 5:20; Ps. 2). În al doilea rînd, astfel de consideraţii privind viitorul, în opoziţie cu privilegiile din prezent, ar trebui să îndemne pe fiecare copil consacrat al lui Dumnezeu să se folosească cu sîrguinţă de marile posibilităţi şi privilegii prezente, amintindu-şi că „cine seceră primeşte o plată" (Ioan 4:36; 1 Cor. 3:6), ca şi cel ce a sădit şi a udat, şi că acum este un timp excelent de a *strînge roade* spre viaţă veşnică. Liniştea relativă a timpului favorabil prezent, cu toate libertăţile şi avantajele mai mari în toate domeniile, este îngăduită de Dumnezeu şi este menită să pecetluiască pe frunte (în minte cu adevărul) pe adevăraţii Săi slujitori - Apoc. 7:3.

Hai să privim „puţina vreme" de pînă atunci
În lumina ei de aur.

514. Învăţătorul a spus: „lucrez cît este (*„i se zice"*) ziuă; vine noaptea cînd nimeni nu mai poate să lucreze." „Lucraţi nu pentru mîncarea pieritoare, ci pentru mîncarea care rămîne pentru viaţa veşnică" - Ioan 9:4.; 6:27.

515. Astfel, deci, în timpul prezent cuvenit vedem că profetul Ilie a venit, aşa cum a fost prezis, înainte de marea şi importanta zi a Domnului. Auzim ultima lui mărturie, ca şi pe cea a lui Ioan, zicînd: „În mijlocul vostru stă unul pe care voi nu-l cunoaşteţi"; - care-şi are vînturătoarea în mînă şi îşi va curăţa cu desăvîrşire aria de treierat: El îşi va strînge grîul în grînar iar pleava (ca pleavă nu ca oameni) va arde-o cu foc nestins în marele timp de strîmtorare (Ioan 1:26; Mat. 3:12-Diaglott) - nenorocire ce din necesitate trebuie să vină pentru a pregăti calea marelui Rege al regilor. El trebuie să crească, dar Ilie trebuie să scadă (Ioan 3:30) pînă cînd, în

final, va fi cu totul oprit. Nu numai că auzim această mărturie din gura cîtorva din clasa lui Ilie acum, dar nu peste mult timp fiecare din clasa Ilie va fi găsit proclamînd acest mesaj şi angajîndu-se în lucrarea lui Ilie. Numai unii ca aceştia vor aparţine lui Ilie glorificat şi vor putea participa la opera de restabilire a tuturor lucrurilor, care, în decursul Mileniului, va fi un mare succes. Adîncimea semnificaţiei se află în înţelesul numelui *Ilie*. El înseamnă *Dumnezeul* (puternicul) *lui Iehova*. Este un nume potrivit pentru unsul lui Iehova, a cărui măreaţă lucrare va fi de a restaura toate lucrurile despre care Dumnezeu a vorbit prin gura sfinţilor Săi profeţi de la începutul lumii - Fapt. 3:20-24; King James.

516. Concluzionînd acest subiect, vom aminti pe scurt faptul că profetul Ilie, la sfîşitul carierei sale, a chemat pe Elisei, care după ce a adus jertfă părăsi totul, îl urmă şi deveni urmaşul său ca profet cînd Ilie fu luat într-un vîrtej de vînt - primind mantaua lui de autoritate şi o mare parte din spiritul şi puterea lui (2 Împ. 2:9-16). Deoarece Ilie reprezenta corpul lui Christos în carne, Biserica victorioasă, o companie, un număr, trebuie să deducem în mod rezonabil că şi Elisei reprezenta o clasă, o clasă care va ajunge la o adîncă simpatie pentru clasa Ilie şi va urma împreună cu ea conducerea Domnului; totuşi o clasă care nu va aştepta să fie glorificată. Ea va fi separată de clasa Ilie prin „vîrtejul de vînt" al cumplitelor tulburări (2 Împ. 2:11), dar va păstra totuşi un interes şi va primi o binecuvîntare. După plecarea lui Ilie Elisei a devenit îndrăzneţ şi puternic, în aşa măsură încît teologii din acea epocă („fiii profeţilor") au putut spune: spiritul lui Ilie a venit peste Elisei - 2 Împ. 2:15.

517. Numele Elisei înseamnă *Eliberator puternic* iar

cariera lui Elisei a fost o lucrare de restabilire. Ea a prefigurat, fără îndoială, lucrarea unei clase ai cărei membri vor fi în viitor agenţi activi printre oameni, continuînd lucrarea de restabilire în puterea Bisericii, atunci glorificată. Printre alte lucrări minunate ale lui Elisei remarcăm că a vindecat apele astfel că ele n-au mai pricinuit moartea nici n-au mai făcut pămîntul sterp, a înmulţit untdelemnul văduvei sărmane ca să-şi poată plăti datoriile, a ridicat la viaţă pe fiul Sunamitei şi cînd în ţară era foamete şi s-a descoperit că ciorba teologilor („fiii profeţilor") era otrăvită încît nimeni nu putea să mănînce din ea, Elisei a făcut-o nevătămătoare şi bună de mîncat. A inmulţit pîinile încît erau de prisos pentru un mare număr de oameni, a vindecat lepra lui Naaman. El a fost de asemenea agentul lui Dumnezeu pentru ungerea lui Iehu, prin mîna căruia, după Cuvîntul lui Dumnezeu dat lui Ilie, familia regală a lui Ahab, inclusiv Izabela, a fost în întregime nimicită şi toţi preoţii ei de asemenea. - 2 Împ. 2:19-22; 4:1-7; 18:44; 5:1-14; 9:1-37; 10:28.

518. Nu este greu a întrevedea în aceste fapte minunate ale lui Elisei o asemănare strînsă cu adevărata lucrare de restabilire care poate fi aşteptată peste puţin timp. Atunci apele adevărului nu vor mai fi sălcii din pricina erorii, fiind curăţate chiar la izvor printr-o mai clară înţelegere a Cuvîntului lui Dumnezeu. Atunci cel sărac va fi ajutat să primească untdelemnul bucuriei în locul unui spirit întristat; atunci cei morţi vor fi restabiliţi; atunci, în mijlocul foametei, hrana (adevărul) va fi sănătoasă şi abundentă şi atunci puterile şi sistemele reprezentate prin Ahab şi Izabela, împreună cu toţi cei ce sînt uniţi cu ele împotriva lui Dumnezeu,

vor fi cu desăvîrşire şi definitiv răsturnate Apoc. 19:20; 20:14.

Cîntare

1. Pe vîrf de munte apare
Vestitorul de veşti bune,
Veste bună pentru Sion,
Sioane bucură-te!
Dumnezeu vine la Tine
De doliu să te scape.

2. Ai avut o noapte lungă?
Toţi prietenii te-au lăsat?
Vrăjmaşii tăi sînt îngîmfaţi?
De lacrimi nu ţi-a păsat?
Sfîrşească-se acum doliul!
Nădejde ai căpătat!

3. Dumnezeu te va înălţa,
El îţi întinde mîna,
Vrăjmaşii s-or da în lături
Şi-ncontră nu-ţi vor mai sta,
Al tău mare crai din ceruri
Îţi trimite scăparea.

4. Pace şi voie te aşteaptă,
Lupta este pe sfîrşit,
El îţi va fi apărător
Cel care te-a mîntuit;
De toate necazurile
Vei fi de-acuma scutit.

Capitolul IX

Omul păcatului - Antichrist

ANTICHRIST TREBUIE SĂ FIE DEZVOLTAT, DESCOPERIT ŞI NIMICIT ÎNAINTE DE ZIUA DOMNULUI - DISCUTAREA UNEI VEDERI OPUSE ASUPRA ACESTUI SUBIECT - DESCRIERE PROFETICĂ - NAŞTEREA LUI ANTICHRIST - DEZVOLTAREA SA RAPIDĂ - PORTRETUL SĂU ISTORIC ŞI DESCRIEREA BIBLICĂ SÎNT ÎN ACORD - ÎMPĂRĂŢIA SA, O CONTRAFACERE - CAPUL ŞI GURA SA, REMARCABILE - MARILE SALE CUVINTE TRUFAŞE DE BLASFEMIE - ÎNVĂŢĂTURILE SALE BLASFEMATOARE - ASUPRIREA SFINŢILOR CELUI PREA ÎNALT - DOMNIA SA MILENARĂ - ANTICHRIST NIMICIT CU SABIA SPIRITULUI - LUPTA SA FINALĂ ŞI SFÎRŞITUL SĂU

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun un chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării" - 2 Tes. 2:3.

519. În faţa acestor cuvinte clare ale apostolului Pavel care arată că un caracter pe care îl numeşte „omul fărădelegii" trebuie să preceadă venirea Zilei Domnului, care după cum am dovedit a început deja să mijească, este important să privim în jurul nostru ca să vedem dacă nu cumva un asemenea caracter a apărut deja. Căci dacă un asemenea caracter ca cel descris atît de atent de Pavel şi ceilalţi apostoli n-a venit încă, atunci cuvintele de mai sus ar trebui înţelese ca un veto (împotrivire -

n. e.) al lui Pavel faţă de toate celelalte mărturii privitoare la prezenţa Domnului şi la stabilirea Împărăţiei sale *acum*. Acest veto trebuie să stea ca un argument de necombătut pînă cînd acest om al păcatului va fi recunoscut şi va corespunde în toate amănuntele descrierii profetice.

520. Se spune limpede nu numai că acest om al păcatului trebuie mai întîi să se ridice, ci şi că el se va dezvolta şi va prospera înainte ca ziua Domnului să vină. *Înainte* de ziua lui Christos prosperitatea şi influenţa acestei puteri vor fi ajuns la culme şi vor fi în declin, iar completa nimicire a acestui om al păcatului se va face prin strălucirea *prezenţei* Domnului la a doua Sa venire. Spre a putea şti dacă acest avertisment dat Bisericii în zilele lui Pavel este aplicabil şi în zilele noastre, trebuie să observăm aceste împrejurări prezise. Astăzi, după optsprezece veacuri, se pretinde din nou că ziua lui Christos a venit şi se pune o importantă întrebare: Este ceva ce să stea ca obiecţie la această pretenţie acum din ceea ce Pavel a spus tesalonicenilor pentru a le corecta eroarea?

521. Din îndemnurile apostolului către Biserică, să vegheze pentru întoarcerea Domnului şi să ia aminte la cuvîntul sigur al profeţiei (2 Pet. 1:19 - Cornilescu rev.), şi din grija cu care arată semnele prezenţei lui Christos, caracterul lucrării Sale în acest timp etc., este evident că el avea tot atîta grijă ca Biserica să poată recunoaşte prezenţa Domnului atunci cînd va fi venit, ca şi pentru ca ea să nu cadă în eroarea de a crede că El a venit deja înainte de timpul prezenţei Sale. Acei care, la începutul acestei vîrste, au căzut în această din urmă greşeală, au fost expuşi înşelătoriilor *principiului* lui Antichrist care

lucra chiar şi atunci, în timp ce lipsa de a recunoaşte ziua Domnului şi prezenţa Sa în ziua cînd ea este cuvenită expune pe cei ce nu-L recunosc la continue înşelătorii, la învăţăturile false ale lui Antichrist şi îi orbeşte faţă de marile adevăruri şi faţă de privilegiile speciale din această zi. Iată pentru ce apostolul era atît de îngrijorat pentru Biserica de la început ca şi pentru cea de la sfîrşitul acestei vîrste. De aceea a dat avertismentul: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip" (2 Tes. 2:3,7). De aceea a făcut o descriere exactă a Omului păcatului ca el să poată fi recunoscut la timpul său.

522. În timp ce creştinii de la sfîrşitul acestei vîrste sînt înclinaţi să uite pînă şi făgăduinţa întoarcerii Domnului sau chiar dacă şi-o amintesc se gîndesc la ea cu presimţiri de groază şi teamă, Biserica timpurie o aştepta cu nerăbdare şi cu bucurie anticipată, ca fiind realizarea tuturor speranţelor ei şi răsplata întregii sale credincioşii ca şi sfîrşitul tuturor necazurilor ei. De aceea primii credincioşi erau dispuşi să asculte cu atenţie orice învăţătură care susţinea că ziua Domnului este foarte aproape sau prezentă. Ei erau prin urmare în pericolul de a fi înşelaţi în această privinţă dacă nu studiau cu grijă învăţăturile apostolilor cu privire la acest subiect.

523. Biserica din Tesalonic, influenţată de învăţăturile greşite ale unora cum că Domnul ar fi venit din nou şi că ei trăiau în ziua Lui, presupunea în mod evident că această idee era în armonie cu învăţăturile lui Pavel din prima epistolă ce le-o scrisese şi care spune (1Tes.5:1-5) că ziua Domnului va veni pe furiş, în linişte şi neobservată, aşa cum vine hoţul noaptea şi că, deşi alţii vor fi în necunoştinţă de cauză, sfinţii vor fi în lumină în privinţa ei. Aflînd despre serioasa eroare în care

căzuseră, de a crede că ziua prezenţei Domnului sosise deja, Pavel le-a scris o a doua epistolă al cărei gînd central este de a corecta această greşeală. El spune: „Acum vă rugăm fraţilor în privinţa venirii Domnului nostru Isus Christos şi a strîngerii noastre laolaltă la El, să nu fiţi repede agitaţi în minte, nici tulburaţi; nici prin spirit, nici prin cuvînt, nici prin scrisoare ca venită de la noi, ca şi cum Ziua Domnului *este prezentă*. Nimeni să nu vă amăgească cu nici un chip. Căci căderea (apostazia) *trebuie să vină întîi*, şi trebuie să fie descoperit acel Om al păcatului, Fiul nimicirii, Potrivnicul, înălţîndu-se deasupra tuturor, fiind numit un dumnezeu (conducător puternic) sau ce primeşte omagiu - aşa încît să se aşeze el însuşi în Templul lui Dumnezeu, arătîndu-se în mod deschis că este un dumnezeu. Nu vă amintiţi că în timp ce încă eram cu voi v-am spus aceste lucruri? Şi acum voi ştiţi ce se interpune pentru ca El (Christos) să poată fi descoperit în sezonul său propriu (cuvenit). Dar nesupunerea (faţă de Christos) lucrează deja, însă ca un lucru secret, pînă cînd cel ce împiedică va fi luat din drum şi *atunci* va fi descoperit cel nesupus, pe care Domnul îl va ucide cu spiritul gurii Sale şi-l va nimici prin strălucirea *prezenţei (parousiei)* Sale" (vezi 2 Tes. 2:1-9). Pavel a putut scrie astfel în mod sigur despre dezvoltarea Omului păcatului înainte de ziua Domnului, din cauză că a studiat profeţia lui Daniel, despre care şi Domnul nostru vorbeşte (Mat. 24:15), şi probabil şi pentru că lui Pavel însuşi în „vedeniile şi descoperirile" sale i s-a arătat marele dezastru pe care acest caracter îl va produce în Biserică.

524. Trebuie observat că Pavel nu s-a folosit de argumente ca acelea pe care unii sînt dispuşi să le

întrebuinţeze astăzi contra afirmaţiei că ziua Domnului a început. El n-a zis: O tesaloniceni necugetaţi nu ştiţi voi că atunci cînd vine Christos ochii voştri îl vor vedea şi urechile voastre vor auzi înfricoşătorul sunet al trîmbiţei lui Dumnezeu şi că veţi avea în plus dovadă puternică despre acest fapt in cutremurul mormintelor şi în învierea sfinţilor? Nu este oare evident că dacă o asemenea critică ar fi fost potrivită Pavel s-ar fi grăbit să se folosească de un argument atît de simplu şi uşor de înţeles? Mai mult decît atît, faptul că el nu s-a servit de el nu dovedeşte că un asemenea argument nu este şi nu poate fi întemeiat pe adevăr?

525. Prin faptul că în energicele lui sforţări de a le corecta eroarea Pavel nu opunea pretenţiei lor decît această singură obiecţie, el susţine în mod evident că este corectă ideea lor generală despre ziua Domnului - că ea poate fi începută în timp ce mulţi pot să fie în necunoştinţă despre ea şi că această zi poate să vină fără să fie semnalată prin semne exterioare. Singurul temei al obiecţiei lui Pavel era că ***mai întîi*** trebuie să vină apostazia şi, ca urmare a acesteia, dezvoltarea Omului păcatului - care (fie că este un simplu individ sau un mare sistem Antichrist personificat în modul acesta) - trebuia să se ivească, să prospere şi să înceapă să decadă - *înainte* de ziua prezenţei Domnului. Astfel, deci, dacă această singură obiecţie făcută de Pavel nu mai este în drum - dacă putem vedea clar un caracter în existenţă reală al cărui istorie corespunde în toate privinţele descrierilor profetice de la începutul existenţei lui pînă în timpul prezent - atunci obiecţia lui Pavel, care era potrivită în timpul său şi era singura lui obiecţie, nu mai este o obiecţie valabilă împotriva pretenţiei din prezent

că noi trăim în ziua Domnului, în ziua prezenţei Sale. Ceva mai mult, dacă Omul păcatului poate fi cu uşurinţă deosebit, dacă ridicarea, dezvoltarea şi declinul lui sînt văzute clar, atunci acest fapt devine o altă dovadă care confirmă învăţăturile capitolelor precedente care arată că noi sîntem acum în Ziua Domnului.

Descrierea profetică a Omului păcatului

526. Cel ce studiază profeţia va găsi că Omul păcatului este în mod deosebit arătat în Scrierile Sfinte, care nu numai că-i descriu clar caracterul, ci arată şi timpurile şi locurile începutului, prosperităţii şi declinului său.

527. Acest Caracter este descris cu multă vigoare chiar prin numele atribuite lui de către scriitorii inspiraţi. Pavel îl numeşte „Acel nelegiuit", „Omul păcatului", „Taina fărădelegii", „Antichristul" şi „Fiul pierzării". Profetul Daniel îl numeşte „urîciunea pustiirii" (Dan. 11:31; 12:11). Domnul vorbeşte despre acelaşi caracter ca despre „urîciunea pustiirii despre care a vorbit profetul Daniel" (Mat. 24:15), şi din nou ca despre o „fiară" (Apoc. 13:1-8). Acelaşi caracter a fost prefigurat de asemenea printr-un corn mic - sau putere - ieşit dintr-o înspăimîntătoare fiară, pe care Daniel a văzut-o în vedenia sa profetică, avînd ochi şi o gură care vorbea lucruri mari; ea prospera, făcea război sfinţilor şi-i biruia. - Dan. 7:8,21. Ioan, de asemenea, a văzut acest caracter şi a prevenit Biserica cu privire la el, zicînd: „Aţi auzit că vine Antichrist". El i-a sfătuit apoi cum pot să scape de influenţa lui - 1 Ioan 2:18-27. Cartea Apocalipsei, la fel, este într-o largă măsură o profeţie simbolică amănunţită asupra aceluiaşi Antichrist - deşi noi nu

putem decît s-o atingem în treacăt acum, lăsînd examinarea ei mai deosebită pentru un volum următor.

528. Aceste diferite denumiri şi scurte descrieri indică un caracter josnic, subtil, făţarnic, amăgitor, tiranic şi crud care s-a dezvoltat în mijlocul bisericii creştine. Acest caracter s-a strecurat şi s-a ridicat mai întîi în mod treptat, pentru ca apoi puterea şi influenţa lui să crească cu repeziciune şi să ajungă culmea puterii, bogăţiei şi gloriei pămînteşti - între timp exercitîndu-şi influenţa împotriva adevărului şi împotriva sfinţilor şi pentru propria lui mărire, pretinzînd, pînă la urmă, că a primit de la Dumnezeu sfinţenie, autoritate şi putere speciale.

529. În acest capitol ne propunem să arătăm că Omul păcatului este un sistem şi nu un simplu individ, aşa cum mulţi par să presupună; că, după cum Christos se compune din adevăratul Domn şi adevărata Biserică, aşa şi Antichrist este un sistem contrafăcut (o falsificare, n. e.) care se compune dintr-un domn fals şi dintr-o biserică apostată căreia i s-a îngăduit cîtva timp să denatureze adevărul, să practice înşelăciunea şi să *contrafacă (falsifice, n. e.)* autoritatea şi domnia viitoare a adevăratului Domn şi a Bisericii Sale şi să îmbete naţiunile cu pretenţii şi cu presupuneri false.

530. Nădăjduim să dovedim, spre mulţumirea cititorului conştiincios, că această mare apostazie sau lepădare a credinţei menţionată de Pavel a venit şi că acest om al păcatului s-a dezvoltat, s-a aşezat pe sine „în templul lui Dumnezeu" (templul adevărat, nu cel tipic); că el a împlinit toate prezicerile apostolilor privitoare la caracterul său, la lucrarea sa etc., că el a fost descoperit şi că acum, de la A. D. 1799, el este mistuit de spiritul

gurii Domnului (adevărul) şi că el va fi *cu desăvîrşire nimicit* în decursul acestei zile a mîniei şi a descoperirii Domnului cu flacăra focului răsplătitor, care începe deja.

531. Fără nici o dorinţă de a considera cu uşurinţă părerile altora, socotim totuşi necesar să vorbim despre ele pentru a arăta cititorului cîteva din absurdităţile în legătură cu ceea ce se crede în general despre Antichrist, pentru ca astfel demnitatea şi caracterul raţional al adevărului asupra acestui subiect să poată fi corect apreciate, în contrast cu îngusta pretenţie că tot ce au prezis Scripturile cu privire la acest caracter va fi îndeplinit printr-un *om*.

532. După cum se pretinde, acest om va fermeca într-atît întreaga lume încît în puţini ani el îşi va cîştiga omagiul şi *închinarea* tuturor oamenilor, care vor fi aşa de uşor înşelaţi încît să-l considere pe acest om ca fiind Dumnezeu şi să-l venereze într-un templu evreiesc reclădit, ca pe Atotputernicul Iehova. Toate acestea se vor petrece, zic ei, cu o repeziciune fulgerătoare - în trei ani şi jumătate - răstălmăcind timpul simbolic întocmai cum răstălmăcesc „omul" simbolic.

533. Născocirile literaturii şi cele mai absurde închipuiri ale copilăriei nu se pot asemăna cu aceste vederi extreme ale unor iubiţi copii ai lui Dumnezeu care se poticnesc de o interpretare *literală* a limbajului lui Pavel şi, prin aceasta, se orbesc pe ei înşişi şi orbesc şi pe alţii faţă de multe adevăruri preţioase, pe care, din pricina erorilor asupra acestui subiect, nu sînt pregătiţi să le vadă într-o lumină lipsită de prejudecăţi. Oricît am simpatiza cu ei, „credinţa lor oarbă" ne face să zîmbim atunci cînd ne vorbesc pe un ton serios despre diferitele

simboluri ale Apocalipsei, pe care ei nu le înţeleg, atribuindu-le literalmente *omului lor extraordinar*. Ei vor să ne convingă că în acest cel mai sceptic veac pe care l-a cunoscut lumea vreodată el va aduce în trei ani şi jumătate pe toată lumea la picioarele sale, venerîndu-l ca Dumnezeu, pe cînd Cezarii, Alexandru, Napoleon, Mahomed şi alţii au trebuit să treacă prin mări de sînge şi să întrebuinţeze de multe ori cîte trei ani şi jumătate fără să fi împlinit nici a mia parte din ceea ce se pretinde pentru acest *om*.

534. Şi totuşi aceşti cuceritori aveau ca ajutor toate avantajele ignoranţei şi ale superstiţiei, în timp ce astăzi noi trăim în condiţii mult mai neprielnice pentru o asemenea desfăşurare de amăgire şi de înşelăciune, într-un timp cînd lucrurile *ascunse* ies la lumină ca niciodată înainte, într-un timp cînd o înşelătorie de felul acesta ar fi mult prea absurdă şi ridicolă ca să fie luată în considerare. Tendinţa din zilele noastre este, într-adevăr, mai curînd în direcţia unei lipse de respect faţă de oameni, nu contează cît de buni, de talentaţi şi de capabili ar fi şi ce funcţii de încredere şi de autoritate ar ocupa. Atît este de adevărat acest lucru, ca nicicînd înainte, încît lumea mai degrabă va tăgădui că există *vreun Dumnezeu* decît s-o vedem că se închină unuia dintre oameni ca Dumnezeului Atotputernic.

535. Un mare obstacol pentru mulţi, cînd consideră acest subiect, este ideea greşită ce domneşte în general în privinţa cuvîntului *dumnezeu*; ei nu pot vedea că cuvîntul *theos* (*dumnezeu*) nu se aplică numai lui Iehova. Acest cuvînt înseamnă *un puternic*, un conducător şi mai cu seamă un conducător religios sau preoţesc. În Noul Testament cuvîntul *theos* este rareori întrebuinţat, afară

de cazul cînd este vorba de Iehova, pentru că apostolii în cuvîntările lor vorbeau foarte rar şi puţin despre sistemele false religioase şi încă şi mai rar despre sacrii lor conducători sau dumnezei. În textele următoare, cuvîntul *dumnezeu* (*theos*) este totuşi întrebuinţat pentru a fi aplicat la alţii decît la fiinţa supremă, Iehova: Ioan 10:34,35; Fapte 7:40,43; 17:23; 1 Corinteni 8:5.

536. Recunoscînd larga semnificaţie a cuvîntului grecesc *theos* se va vedea de îndată că declaraţia apostolului privitoare la Antichrist - că se va aşeza în templul lui Dumnezeu dîndu-se pe sine drept *un dumnezeu* - nu înseamnă neapărat că Antichrist va încerca să se înalţe pe sine deasupra lui Iehova, nici chiar că va încerca să se pună în locul lui Iehova. Ea vrea să spună doar că acesta se va înălţa pe sine drept un conducător religios, pretinzînd şi exercitînd autoritatea asupra şi deasupra oricăror alţi conducători religioşi, mergînd chiar pînă la a se înălţa pe sine în Biserică, care este adevăratul templu al lui Dumnezeu, şi acolo să pretindă şi să exercite o autoritate arogantă ca şeful sau conducătorul ei autorizat. În greceşte pretutindeni unde semnificaţia cuvîntului *theos* ar putea fi neclară el este precedat de articolul grecesc cînd se referă la Iehova, ca şi cum s-ar spune în englezeşte (ca şi în româneşte - n. e.) Dumnezeul. În textele de mai sus, care vorbesc despre *alţi* dumnezei, şi în acesta (2 Tes. 2:4), care vorbeşte despre Antichrist, nu există o atare accentuare.

537. Dacă acest lucru se vede clar, o mare piatră de poticnire este înlăturată iar mintea va fi pregătită să caute lucrurile adevărate ca împliniri ale acestei preziceri: nu pentru un Antichrist pretinzînd că este Iehova şi cerînd să fie adorat ca atare, ci pentru unul care pretinde

a fi principalul şi supremul învăţător religios in Biserică şi care încearcă astfel să uzurpe autoritatea lui Christos, Capul, Domnul şi Învăţătorul numit de Dumnezeu.

538. Este de asemenea destul de ciudat că cei care au aceste vederi literale despre Omul păcatului sînt îndeobşte cei care cred în venirea premilenară a Domnului, care se uită să vadă şi aşteaptă pe Domnul să vină *în orice moment acum*. De ce nu pot toţi să vadă intenţia apostolului cînd declară hotărît că Ziua Domnului (ziua prezenţei Sale) nu poate veni şi nu trebuie aşteptată pînă după ce Omul păcatului să fi fost descoperit? Au trebuit mai bine de patruzeci de ani pentru clădirea primului templu evreiesc şi ar trebui desigur cel puţin zece pînă la douăzeci de ani pentru construirea noului templu la Ierusalim, de o splendoare mai mare decît a precedentului, unde ei aşteaptă să vadă ca un om literal al păcatului să fie instalat şi adorat ca Dumnezeu. Cum pot deci, acei ce cred astfel, să aştepte ca Domnul să vie *în orice moment acum*? Un asemenea mod de a vedea nu este în armonie cu raţiunea şi nici cu profeţia apostolului. Ei ar trebui, în mod logic, ori să înceteze să mai aştepte pe Domnul *în orice moment*, ori să nu mai aştepte un viitor om al păcatului; pentru că ziua prezenţei Domnului nu poate să vină înainte de lepădarea de credinţă (apostazia) şi înainte de a fi dezvoltat Omul păcatului şi de a fi fost descoperit prin această apostazie.

539. Dar cînd obţinem o vedere corectă a cuvintelor apostolului împreună cu idei corecte despre *felul* venirii Domnului, atunci nu găsim în ele nepotriviri şi contradicţii de felul acesta, ci o armonie şi o potrivire convingătoare. O asemenea vedere prezentăm acum. Cititorul să constate el însuşi scripturalitatea ei.

540. Diferitele titluri aplicate acestui sistem sînt evident simbolice. Ele nu se referă ca nume la un singur individ, ci ca descrieri ale caracterului se referă la o combinaţie coruptă, religioasă şi civilă, care s-a dezvoltat în biserica creştină nominală şi care, prin opoziţia ei subtilă faţă de Christos, Capul, şi adevărata Sa Biserică, corpul Său, merită cu prisosinţă numele de *Antichrist*. Un asemenea *sistem* putea îndeplini toate prezicerile făcute cu privire la Antichrist sau Omul păcatului, pe cînd un singur om nu putea. Este evident, mai departe, că acest sistem al lui Antichrist nu este unul dintre sistemele păgîne religioase, ca mahomedanismul sau brahmanismul, pentru că biserica creştină n-a fost niciodată sub autoritatea unui asemenea sistem şi nici unul dintre aceste sisteme nu-şi are obîrşia în biserica creştină. Ele sînt şi au fost întotdeauna independente de biserica creştină.

541. Sistemul care să corespundă în toate privinţele descrierii date prin inspiraţie trebuie să fie un sistem pretins creştin şi trebuie să cuprindă o largă majoritate dintre cei care pretind că sînt creştini. El trebuie de asemenea să-şi aibă începutul printr-o apostazie, adică printr-o îndepărtare de adevărata credinţă creştină - o apostazie, de asemenea, care a fost tainică şi ascunsă pînă în ziua cînd împrejurările i-au favorizat ridicarea la putere. Începutul ei ascuns trebuie căutat în zilele apostolilor - în dorinţa unor învăţători de a fi cei mai mari.

542. Nu trebuie să căutăm prea mult pentru a găsi un asemenea caracter care să corespundă perfect tuturor acestor cerinţe, un caracter a cărui consemnare în istorie, făcută de istoricii laici ca şi de propriii lui slujitori

înşelaţi, vedem că se potriveşte întocmai cu descrierile profetice ale lui Antichrist. Dar, cînd declarăm că singurul şi unicul sistem al cărui istorie se potriveşte acestor profeţii este papalitatea nu vrem să spunem că fiecare romano-catolic este un om al păcatului şi nu afirmăm că preoţii sau chiar papii bisericii Romei sînt sau au fost Antichristul. Nici un *om* nu este „Antichristul" sau „Omul păcatului" descris în profeţii. Papii, episcopii şi alţii sînt cel mult părţi sau membri din sistemul Antichrist, după cum toţi cei din preoţimea regală nu sînt decît membri ai adevăratului Christos, sub Isus, Capul lor, şi în acelaşi fel în care aceştia în starea lor prezentă sînt în totalitatea lor Ilie antitipic, cu toate că nici unul din ei nu este Ilie sau Christosul prezis. Să remarcăm mai departe că biserica Romei, considerată numai ca sistem bisericesc, nu este „*Omul* păcatului" şi nu este niciodată prezentată printr-un *om*. Dimpotrivă, simbolul întrebuinţat pentru a arăta o biserică separată de Domnul şi Capul ei este întotdeauna o *femeie*. Biserica adevărată este simbolizată printr-o „fecioară curată", în timp ce biserica apostată care a căzut din puritatea ei de la început şi din credincioşia ei faţă de Domnul este numită simbolic „prostituată". După cum adevărata Biserică „fecioară" continuă să fie aşa pînă la sfîrşitul vîrstei, cînd se va uni cu Domnul ei şi va lua numele Său - Christos, tot aşa biserica apostată n-a fost Antichristul sau Omul păcatului pînă nu s-a unit cu domnul şi capul ei, papa, pretinsul locţiitor al lui Christos, şi pînă n-a devenit un *imperiu* religios, fals numit creştinătate - ceea ce înseamnă Împărăţia lui Christos. (În englezeşte „Christendom" - „creştinătate"- provine din Christ's Kingdom - „regatul lui Christos" -

n. e.).

543. Papalitate este numele acestei false împărăţii; ea a fost întemeiată pe un adevăr greşit aplicat - pe acel adevăr că membrii bisericii sînt chemaţi să fie regi şi preoţi ai lui Dumnezeu şi să domnească pe pămînt. Dar timpul acestei domnii nu sosise încă: Vîrsta Evangheliei n-a fost orînduită pentru acest scop, ci pentru alegerea, dezvoltarea, disciplinarea, umilirea şi jertfirea Bisericii, mergînd pe urmele Domnului ei, veghind şi suferind cu răbdare pînă la timpul hotărît pentru înălţarea şi glorioasa domnie făgăduită - Vîrsta Milenară.

544. Domnul a prevăzut că creştinismul nominal se va răspîndi în lume şi că, devenind popular, el va fi îmbrăţişat de un mare număr de oameni care îi vor aprecia forma fără să intre în spiritul întemeierii lui. El a prevăzut că pe măsură ce foarte mulţi oameni de acest fel se vor identifica cu biserica, spiritul lumesc - care este opus spiritului de negare de sine şi de jertfire de sine - va pătrunde în Biserică odată cu ei; că egoismul şi dorinţa de a fi mare şi de a domni, intrînd astfel în sînul Bisericii, nu vor trebui să aştepte prea mult un prilej favorabil şi că astfel biserica va căuta să domnească asupra lumii înainte de vreme sau, mai degrabă, că elementul lumesc care va intra în sînul Bisericii va face să i se simtă influenţa şi, *în numele* adevăratei Biserici, va pune mîna pe puterea civilă a pămîntului pe care Dumnezeu a lăsat-o pe seama neamurilor şi care nu poate trece pe deplin în mîinile Bisericii adevărate înainte de a se încheia „timpurile neamurilor", în A. D. 1914.

545. În realitate lucrurile s-au petrecut astfel: Biserica nominală a început să se lapede de credinţă pe

măsură ce creştea în număr sub învăţăturile şi exemplul oamenilor ambiţioşi, ale căror idei au devenit tot mai favorabile influenţei şi puterii lumeşti care aduceau cu ele mulţimi şi bogăţie. Spiritul Bisericii deveni treptat lumesc şi lucrurile din lume deveniră rîvnite. Sugestia ambiţiei a fost: „Dacă marele Imperiu roman, cu toată puterea şi influenţa lui, cu armatele şi bogăţiile lui, ar deveni măcar sprijinul Bisericii, atunci cît ar fi de onorabil şi de nobil să fii creştin! Cît de repede ar înceta atunci persecuţiile păgîne! Atunci nu numai că am putea să-i impresionăm, dar am putea şi să-i constrîngem să se alipească la biserică, la cruce şi la numele lui Christos. Este evident că nu era intenţia lui Dumnezeu ca Biserica să fie pentru totdeauna supusă lumii şi persecutată de ea. Cuvintele apostolului „nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?" (1 Cor. 6:2), precum şi făgăduinţele Domnului nostru că vom domni împreună cu El şi multele profeţii care vorbesc despre domnia Bisericii arată clar că acesta este planul lui Dumnezeu. Este adevărat că apostolul scrie că mai întîi va veni Domnul şi va înălţa Biserica, şi că el ne îndeamnă să-L *aşteptăm*; dar au trecut mai multe veacuri şi nu vedem nici un semn al venirii Domnului. Trebuie să înţelegem deci că apostolii au fost întrucîtva în eroare. Cît despre noi, este limpede că putem şi că trebuie să folosim toate mijloacele pentru a cîştiga puterea asupra guvernelor civile şi să cucerim lumea pentru Domnul. Ar trebui, mai departe, ca Biserica să aibă un *cap* - pe cineva care să reprezinte pe Domnul în lipsă şi pe Biserică în faţa lumii, pe unul care să poată primi omagiul lumii, să exercite autoritatea lui Christos şi să guverneze lumea cu un toiag de fier, aşa cum a prezis profetul David" (Ps. 2:8,9). Astfel, încetul

cu încetul, printr-un lent proces de gîndire care a dăinuit mai multe veacuri, adevărata speranţă a Bisericii de înălţare pentru a conduce şi binecuvînta lumea - adică a doua venire a Domnului - a fost pierdută din vedere şi o nouă speranţă i-a luat locul: speranţa succesului fără Domnul, sub supremaţia şi conducerea unui şir de papi. Şi astfel, prin convenienţă, uneltiri şi schimburi de favoare cu lumea, speranţa Bisericii a devenit o speranţă falsă, o cursă înşelătoare prin care Satan a condus-o din rău în rău şi din eroare în eroare, atît în învăţătură cît şi în practică.

546. Punctul de la care apostazia s-a transformat în „Omul păcatului" a fost atunci cînd ierarhia papală s-a înălţat pe sine sub supremaţia unui şir de papi, cînd a pretins şi a încercat să ia conducerea pămîntului în numele şi pretinzînd că este Împărăţia Milenară a lui Christos. Aceasta era o pretenţie falsă şi necinstită, indiferent cît de profund credeau în ea unii dintre susţinătorii ei. Era o împărăţie necinstită, contrafăcută (falsă - n. e.) oricare ar fi fost sinceritatea unora dintre organizatorii şi susţinătorii ei. Ea a fost împărăţia lui Antichrist, indiferent cît de mult pretindeau şi credeau ei că era gloria, împărăţia şi puterea lui Christos pe pămînt. Este o greşeală a crede că a fi conştiincios înseamnă întotdeauna a fi drept. Nu încape îndoială că orice sistem al erorii are tot atîţia susţinători conştiincios înşelaţi pe cît are şi ipocriţi, sau chiar mai mulţi. Conştiinciozitatea este onestitate morală şi ea nu depinde de cunoştinţă. Păgînii, induşi în eroare, se închină idolilor şi le aduc jertfe în mod conştiincios. Saul, indus în eroare, persecuta pe sfinţi în mod conştiincios şi tot aşa mulţi papişti, induşi în eroare, au forţat profeţiile,

au persecutat pe adevăraţii sfinţi şi au organizat marele sistem al lui Antichrist. Timp de sute de ani papismul, nu numai că a înşelat pe regii pământului cu privire la puterea sa, a pretins autoritate divină şi a domnit peste ei, dar s-a aşezat pe sine în Biserică, „templul lui Dumnezeu" (2 Tes. 2:4), în care numai Isus Christos trebuie recunoscut ca şi Cap şi Învăţător, pretinzînd că este singurul învăţător şi legiuitor. Aici ea a înşelat pe toţi, cu excepţia unui mic număr de credincioşi, prin succesul său fenomenal şi prin trufaşa sa pretenţie. „Tot pământul se mira" - surprins, înşelat, tulburat - „toţi locuitorii pământului al căror nume n-a fost scris în cartea vieţii Mielului" (Apoc. 13:1-8) şi mulţi dintre cei ale căror nume sînt scrise ca sfinţi ai lui Dumnezeu au fost grav dezorientaţi. Această amăgire a fost cu atît mai puternică cu cît aceste planuri ambiţioase nu s-au format deodată, ci puţin cîte puţin iar înfăptuirea lor s-a făcut în mod încă şi mai treptat. Această amăgire a ţinut timp de veacuri, ea exista deja în ascuns, ca ambiţie, în zilele lui Pavel (2 Tes. 2:7). A fost un proces de adăugare, puţin cîte puţin, eroare la eroare - declaraţiile unui om ambiţios adăugîndu-se la declaraţiile altui om şi aşa în şir necurmat în decursul timpului. Astfel, în mod viclean, Satan a semănat şi a udat seminţele erorii şi a dezvoltat sistemul cel mai mare şi cel mai influent pe care lumea l-a cunoscut vreodată - Antichrist.

547. Numele „Antichrist" are o dublă semnificaţie: întîi, el vrea să spună *împotriva* (adică opus) lui Christos, al doilea, înseamnă *în locul* (sau o contrafacere) a lui Christos. În primul sens expresia este una generală care se aplică oricărui duşman care se împotriveşte lui Christos. În acest sens Saul (care mai tîrziu a fost numit

Pavel), fiecare iudeu, fiecare mahomedan, toţi împăraţii păgîni şi tot poporul roman au fost antichrişti - împotrivitorii lui Christos (Fapt. 9:4). Dar nu în acest sens întrebuinţează Scripturile numele de *Antichrist*. Ele trec cu vederea asemenea duşmani şi aplică termenul *Antichrist* în al doilea sens dat mai sus - ca *împotriva* în sensul de a denatura, de a contraface, de *a lua locul* adevăratului Christos. Astfel, Ioan observă: „Aţi auzit că vine Antichrist*ul*. Chiar acum sînt mulţi antichrişti" (1 Ioan 2:18,19 - Diaglott). (Textul grecesc face deosebire între Antichrist*ul* special şi ceilalţi mai mici, numeroşi.) Iar observaţiile următoare ale lui Ioan arată că el nu vorbeşte despre toţi cei ce se împotrivesc lui Christos şi Bisericii, ci despre o anumită clasă a acelora care, deşi mărturisesc că sînt Corpul lui Christos, Biserica, au părăsit principiile fundamentale ale adevărului şi prin aceasta nu numai că au denaturat adevărul, ci au luat, în ochii lumii, locul şi numele adevăratei Biserici - contrafăcînd astfel în realitate pe sfinţii adevăraţi. Ioan zice, vorbind despre ei: „Ei au ieşit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noştri"; ei nu ne reprezintă, chiar dacă se pot înşela pe ei înşişi şi pot înşela lumea în această privinţă. În aceeaşi epistolă Ioan declară că cei amintiţi de el ca mulţi antichrişti au spiritul Antichrist*ului*.

548. Aici, deci, este ceea ce trebuie să aşteptăm şi ceea ce găsim în papalitate: nu o împotrivire faţă de *numele* lui Christos, ci un duşman sau oponent al lui Christos prin faptul că în mod fals îi poartă numele, îi contrafac Împărăţia şi autoritatea şi îi denaturează caracterul, planurile şi învăţăturile înaintea lumii - un adversar şi un duşman mult mai primejdios,

într-adevăr, - mult mai rău decît un duşman făţiş. Acest lucru este adevărat chiar şi atunci cînd unii din cei ce sînt în legătură cu acest sistem sînt în mod conştiincios rătăciţi - „amăgind şi fiind amăgiţi" (2 Tim. 3:13).

549. Cu aceste indicaţii privind identitatea şi caracteristicile Omului păcatului şi cînd, unde şi în ce împrejurări să-l aşteptăm, vom trece la cercetarea unor date istorice care dovedesc, gîndim noi dincolo de orice îndoială, că fiecare prezicere cu privire la Antichristul s-au împlinit în sistemul papal, într-un fel şi într-o măsură încît la lumina acestei zile toţi trebuie să admită că aceste lucruri nu s-ar mai putea repeta niciodată. Spaţiul limitat de care dispunem ne obligă să ne mărginim la o simplă schiţă din marea cantitate de mărturii istorice. Ne-am mărginit la istoricii cunoscuţi ca cei mai vrednici de încredere şi în multe cazuri am citat ceea ce au mărturisit sau recunoscut chiar scriitorii romano-catolici.

Împrejurările care au dat naştere Omului păcatului

550. O MARE CĂDERE DE LA CREDINŢĂ. Mai întîi întrebăm: arată istoria o îndeplinire a profeţiei lui Pavel cu privire la o mare decădere de la simplitatea şi puritatea originară a învăţăturilor şi a vieţii Bisericii primitive şi cu privire la lucrarea secretă a unei influenţe nedrepte şi ambiţioase în Biserică, înainte de dezvoltarea papismului, Omul păcatului - adică înainte ca papa să fi fost recunoscut ca şi capul bisericii?

551. Da, foarte clar: ierarhia papală s-a născut abia la cîteva secole după ce Domnul şi apostolii au întemeiat

biserica. Cu privire la acest interval citim:*

552. „Deoarece biserica creştea în număr şi în bogăţie, edificii costisitoare au fost construite pentru cult; slujbele religioase au devenit din ce în ce mai amănunţite şi pentru a stimula rugăciunile au fost introduse sculpturi şi picturi. Moaştele de sfinţi şi de martiri erau preţuite ca moşteniri sfinte; ceremoniile religioase se inmulţeau iar biserica sub împăraţii creştini (veacul al IV-lea), cu mulţimea preoţilor ei şi cu ceremoniile ei impunătoare, căpătă mult din maiestatea şi splendoarea vizibilă a sistemului păgîn, al cărui loc îl luase".

553. Un alt istoric spune**: „Contemporan cu stabilirea (creştinismului ca religie a imperiului, în veacul al IV-lea) a progresat o *mare* şi *generală corupţie care începuse înainte cu două veacuri*. Superstiţia şi ignoranţa investeau preoţii cu o putere pe care ei o exercitau pentru propria lor mărire".

554. Rapin observă că „în veacul al cincilea creştinismul era corupt de o mulţime de plăsmuiri omeneşti; simplitatea cîrmuirii şi disciplinei sale au fost reduse la un sistem de putere clericală; cultul lui era profanat cu ceremonii împrumutate de la păgînism".

555. Mosheim, în a sa „History of Christianity" („Istoria Creştinismului") urmăreşte Biserica în despărţirea sa de puritatea şi simplitatea ei primitivă, coborînd treaptă după treaptă în adînca ei degradare care a culminat în dezvoltarea „Omului păcatului". Nu reiese din această lucrare dacă autorul ei a recunoscut sau nu pe Antichrist, dar el a descris în chip magistral uneltirile

*Fisher, Universal History (Istorie universală), pag. 193

**White, Universal History (Istorie universală), pag. 156

„tainei fărădelegii" în Biserică pînă la începutul veacului al IV-lea - unde lucrarea i-a fost întreruptă subit prin moarte. Locul de care dispunem nu ne permite să dăm alte extrase din această excelentă şi voluminoasă lucrare, dar o recomandăm cititorului în întregime ca fiind foarte instructivă în această materie.

556. Citām o scurtă şi incisivă schiţă extrasă din „Old Roman World" („Vechea lume romană") de Lord, privind istoria Bisericii din primele patru veacuri, care arată limpede şi concis declinul ei treptat şi rapida ei degenerare după ce piedica despre care vorbeşte apostolul Pavel a fost înlăturată. El spune:

557. „*În secolul întîi* nu mulţi înţelepţi şi nobili au fost chemaţi; nu ni s-au transmis nume mari; nici filozofi, nici bărbaţi de stat, nici nobili, nici generali, nici guvernatori, nici judecători, nici magistraţi. Creştinii nu erau atît de importanţi în secolul întîi încît să fie în general persecutaţi de cîrmuire. Ei nu şi-au atras nici măcar atenţia publică. Nimeni n-a scris împotriva lor, nici chiar filozofii greci. Nu găsim proteste sau apologii din partea creştinilor înşişi. Nu aveau în rîndurile lor oameni mari, fie de ştiinţă, de talent, bogaţi sau cu poziţie socială înaltă. Nu există nimic mai arid în istorie decît analele Bisericii din primul secol, atunci cînd este vorba de nume mari. Cu toate acestea, în acest veac, convertiţii se înmulţeau în fiecare oraş iar tradiţiile arată martirajul celor care erau mai remarcabili, printre care s-au aflat aproape toţi apostolii".

558. „*În secolul al doilea* nu erau nume mai mari decît ale lui Polycarp, Ignatius, Iustin martirul, Clement, Melito şi Apollonius, episcopi modeşti sau martiri neînfricaţi care îşi învăţau turmele în încăperi ascunse

şi care nu aveau nici un rang omenesc, renumiţi numai prin sfinţenie sau prin simplitatea lor de caracter şi menţionaţi numai pentru suferinţele şi credinţa lor. Citim despre martiri, dintre care unii au scris valoroase tratate şi apologii, dar nu găsim printre ei oameni de rang înalt. În ochii celor din lumea bună şi ai celor puternici era o ruşine să fii creştin. Prima literatură creştină este în principal apologetică; caracterul doctrinal este simplu şi practic. Erau păreri contrare *în* Biserică, o viaţă religioasă intensă, mari activităţi, mari virtuţi, dar nu conflicte exterioare, nu istorie laică. Ei nu asaltaseră încă guvernul sau marile instituţii sociale ale imperiului. Erau un corp mic de oameni curaţi şi nevinovaţi care nu aspirau să *controleze societatea*. Dar atraseseră atenţia stăpînirii şi erau acum de o importanţă suficientă pentru a fi persecutaţi. Erau priviţi ca nişte fanatici care căutau să distrugă respectul datorat instituţiilor existente".

(Organizată pentru putere)

559. „În acest secol politica bisericii *s-a organizat în linişte*. O asociere organizată avea loc între membrii ei; episcopii deveniseră influenţi, nu în societate, ci printre creştini; au fost stabilite dioceze şi parohii; se făcea deosebire între episcopii de la oraşe şi cei din provincie; delegaţi ai bisericilor se adunau să dezbată puncte de credinţă sau să suprime erezii care se năşteau; sistemul diocezan a fost dezvoltat şi a început centralizarea clericală; diaconii începură să fie consideraţi ca făcînd parte din înaltul cler; au fost inventate armele excomunicării, au fost intreprinse eforturi misionare; au fost create sărbătorile bisericii, gnosticismul fu îmbrăţişat de multe minţi conducătoare; şcoli catehetice învăţau

credinţa în mod sistematic; formula botezului şi sfintele taine deveniră de o mare importanţă şi monahismul deveni popular. Biserica *punea astfel temelia politicii şi puterii sale viitoare".*

560. *„Al treilea secol* arată Biserica mai puternică, ca o instituţie. În marile oraşe ale imperiului aveau loc sinoade regulate; sistemul arhiepiscopal era copt; canoanele Bisericii au fost stabilite definitiv; şcoli înalte de teologie atrăgeau minţile cercetătoare; doctrinele au fost *sistematizate* (definite, limitate şi formulate în crezuri şi mărturisiri de credinţă). Creştinismul se răspîndise în aşa măsură încît se impunea fie prigonirea fie recunoaşterea lui legală. Mari episcopi cîrmuiau biserica în creştere; înalţi doctori (în teologie) emiteau ipoteze în probleme (de filozofie şi de ştiinţă fals numită astfel) care frămîntaseră şcolile greceşti; clădirile bisericilor au fost mărite şi s-au instituit ospeţe în cinstea martirilor. Biserica înainta astfel cu repeziciune spre o poziţie ce atrăgea atenţia omenirii".

561. *„Abia în veacul al patrulea* - cînd persecuţia imperială încetă, cînd Constantin (împăratul roman) se converti, *cînd biserica se alie cu statul*, cînd credinţa de la început fu ea însăşi coruptă, cînd superstiţia şi filozofia deşartă pătrunseseră în rîndurile credincioşilor, cînd episcopii deveniră curteni iar bisericile bogate şi splendide, cînd sinoadele ajunseră sub influenţa politică, cînd monahii (călugării) stabiliseră principii false de virtute, cînd politicienii şi dogmaticii mergeau mînă în mînă şi cînd împăraţii aplicau decretele conciliilor (bisericeşti) - abia atunci oameni *din înalta societate* intrară în Biserică. Cînd creştinismul deveni religia curţii şi a claselor culte el fu întrebuinţat să susţină tocmai relele contra cărora

a protestat la început. Biserica nu numai că fu impregnată de erorile filozofiei păgîne, ci adoptă multe din ceremoniile cultului răsăritean care erau atît amănunţite cît şi măreţe. Bisericile deveniseră, în veacul al IV-lea, tot atît de impunătoare ca şi vechile temple ale idolilor. Sărbătorile erau dese şi impresionante. Poporul ţinea la ele fiindcă îi ofereau emoţie şi-i aduceau o încetare a lucrului. Cultul martirilor se desăvîrşi în introducerea icoanelor - un viitor izvor de idolatrie populară. Creştinismul fu înnobilat prin ceremonii pompoase. Cultul sfinţilor se apropia de zeificarea lor şi superstiţia înălţă pe mama Domnului în obiect al unei absolute veneraţii. Mesele de împărtăşanie deveniră impunătoare altare în genul altarelor tipice de jertfă ale iudeilor, iar osemintele martirilor erau păstrate ca nişte talismane sacre. Viaţa de mănăstire se dezvoltă de asemenea într-un mare sistem de penitenţă şi de rituri ispăşitoare. Cete de călugări se retrăgeau în locuri sumbre şi izolate şi se abandonau psalmodierilor, posturilor şi ispăşirilor de sine. Ei formau un deprimant şi fanatic grup de oameni care nesocoteau scopurile practice ale vieţii".

562. „Clerul, ambiţios şi lumesc, căuta rang şi onoare. Ei chiar aglomerau curţile prinţilor şi aspirau la onoruri temporale. Nu se mai susţineau din contribuţiile benevole ale credincioşilor, ci din venituri acordate de stăpînire sau din proprietăţile moştenite de la vechile temple (păgîne). Moşteniri considerabile erau dăruite bisericii de către cei bogaţi şi administrarea lor fu încredinţată clerului. Aceste testamente deveniră izvorul unei bogăţii nelimitate. Şi cum aceste bogăţii creşteau mereu şi erau încredinţate preoţilor, aceştia deveniră indiferenţi faţă de nevoile poporului - nemaifiind

susţinuţi de el. Deveniră leneşi, aroganţi şi independenţi. Poporul fu exclus de la conducerea Bisericii. Episcopul deveni un mare personaj care controla şi numea clerul. *Biserica s-a aliat cu statul* iar dogmele religioase se impuneau prin spada magistratului".

„O impozantă ierarhie fu stabilită, cu grade diferite, avînd în fruntea ei pe episcopul Romei".

563. „Împăratul decidea asupra punctelor de credinţă iar clerul era scutit de dări către stat. După ce clerul dobîndise o putere atît de mare şi deveni atît de bogat, mulţime de oameni năvăleau către slujba de preot; oamenii erau ridicaţi la poziţii înalte (episcopi) nu pentru evlavia sau talentul lor, ci ca urmare a influenţei ce-o aveau asupra celor mari. *Misiunea bisericii fu pierdută din vedere printr-o alianţă degradantă cu statul*. Creştinismul deveni un grandios spectacol public, un ritualism, o armă a statului, o filozofie zadarnică, o superstiţie, o formulă".

564. Astfel marea lepădare de credinţă prezisă de apostolul Pavel este un fapt stabilit de istorie. Toţi istoricii mărturisesc acest lucru, chiar şi cei care aprobă ridicarea la putere şi laudă pe principalii realizatori ai programului. Regretăm că spaţiul de care dispunem ne obligă să ne mărginim numai la cîteva din expresiile cele mai semnificative. Lepădarea de credinţă, cuprinzînd o perioadă de veacuri, s-a dezvoltat atît de încet încît pentru cei ce vieţuiau în timpul dezvoltării ei era mult mai puţin perceptibilă decît pentru noi care o vedem astăzi în întregul ei şi a fost cu atît mai înşelătoare cu cît fiecare pas făcut înainte spre organizare şi spre

influenţă şi putere în biserică şi asupra lumii era făcut *în numele lui Christos* şi se pretindea că este pentru a-L glorifica şi a-I îndeplini planurile descrise în Scripturi. Aşa s-a dezvoltat marele Antichrist - cel mai periculos, cel mai subtil şi cel mai stăruitor adversar al adevăratului creştinism şi prigonitorul cel mai drăcesc al adevăraţilor sfinţi.

Piedica înlăturată

565. Apostolul Pavel a prezis că acest principiu nedrept va lucra în ascuns cîtva timp, cîtă vreme ceva împotrivitor îi va sta în cale, pînă cînd, piedica fiind înlăturată, să poată avea curs liber şi să progreseze repede către dezvoltarea Antichristului. El zice: „Numai cel ce împiedică acum va împiedica, pînă se va lua din drum" (2 Tes. 2:7 - King James). Ce spune istoria despre îndeplinirea acestei preziceri? Ea ne spune că ceea ce împiedica dezvoltarea grabnică a Antichristului era faptul că locul la care rîvnea el era deja ocupat de altul. Imperiul roman nu numai că cucerise lumea şi-i impusese politica şi legile sale, ci, recunoscînd că superstiţiile religioase erau cele mai puternice lanţuri prin care poate fi ţinut şi controlat un popor, el adoptase un plan care îşi avea originea în Babilon în timpul măreţiei lui ca şi conducător al lumii. Acest plan era că împăratul trebuia să fie considerat ca diriguitorul şi conducătorul atît al afacerilor religioase cît şi al celor civile. Pentru a sprijini aceasta s-a pretins că împăratul era un semizeu, coborîtor întrucîtva din divinităţile lor păgîne. Ca atare el era venerat şi statuile sale adorate şi ca atare era numit *Pontifex Maximus* - Preot Principal sau Cel Mai Mare Conducător Religios. Chiar acesta este

titlul pretins de pontifii sau papii ierarhiei romane şi dat lor de cînd Antichristul a căpătat „puterea, scaunul de domnie şi marea autoritate" a primilor conducători ai Romei - Apoc. 13:2; Cornilescu rev.

566. Dar vechea Romă păgînă şi Babilonul nu mai erau decît simplul schelet al puterii preoţeşti în comparaţie cu complexul şi amănunţitul mecanism şi cu născocirile doctrinei şi practicii Romei papale, succesorul triumfător al planului lor, care acum, după veacuri de viclenie şi de abilitate, era atît de puternic întărit încît chiar astăzi, cînd puterea lui este sfărîmată pe dinafară şi este mărginit în stăpînire civilă, el conduce lumea şi dirijează împărăţiile în secret, sub învelitoare, mult mai complet de cum au condus vreodată împăraţii romani pe regii subordonaţi lor.

567. Spre cinstea lor fie spus, nici unul dintre împăraţii romani n-a aplicat, ca Pontifex Maximus sau Conducător Principal Religios, tirania exercitată de unii dintre urmaşii lor pe tronul papal. În această privinţă Gibbon spune:*

568. „Trebuie să admitem că numărul protestanţilor executaţi într-o singură provincie şi sub o singură domnie *depăşea cu mult* pe cel al primilor martiri în decursul celor trei veacuri sub Imperiul Roman (întreg)". După obiceiul timpului ei favorizau zeii cei mai populari, dar pretutindeni unde pătrundeau armatele lor zeii şi cultul popoarelor cucerite erau în general respectate. Acest lucru s-a văzut în Palestina, în care, deşi sub control roman, libertatea religioasă şi libertatea de conştiinţă erau în general respectate de către *Pontifex Maximus-ul* imperial, care îşi arăta astfel, ca şi conducător

*Vol II, pag. 85

religios, clemenţa faţă de popor şi armonia sa cu toţi zeii populari.

569. Vedem, prin urmare, că ceea ce împiedica timpuria dezvoltare a Antichristului era faptul că scaunul rîvnit al supremaţiei spirituale era ocupat de reprezentanţii celui mai solid imperiu pe care lumea l-a cunoscut vreodată şi că toţi cei care ar fi încercat să desfăşoare pe faţă vreo ambiţie în această direcţie s-ar fi expus mîniei stăpînitorilor lumii. Astfel, această nedreaptă ambiţie a lucrat mai întîi în ascuns, tăgăduind orice intenţie de a cuceri puterea sau autoritatea, pînă cînd s-a ivit un prilej favorabil, după ce biserica nominală s-a mărit şi şi-a cîştigat influenţă şi după ce puterea imperială a fost fărîmiţată prin neînţelegeri politice şi a început să scadă.

570. Puterea Romei decădea cu repeziciune şi puterea şi unitatea ei au fost împărţite între cei şase pretendenţi la onorurile imperiale, cînd Constantin deveni împărat. El adoptă atunci creştinismul, cel puţin în parte, şi este rezonabil a presupune că a făcut-o în scopul de a-şi întări şi unifica imperiul. Asupra acestei chestiuni istoria spune:

571. „Faptul de a şti dacă Constantin a îmbrăţişat creştinismul din convingere sau din motive politice este o chestiune de discutat. Este sigur că această religie, deşi dispreţuită în ascuns sau activ persecutată, se răspîndise în popor, astfel că Constantin cîştigă o mai mare simpatie din partea ostaşilor săi adoptînd-o . . . Contantin se mărturisi creştin din ambiţie lumească şi nu din spiritul lui Christos, care zice: „Împărăţia mea nu este din lumea aceasta" (Ioan 18:36). Constantin făcu din creştinism religia imperiului şi din acel moment influenţa

lui fu murdărită cu lucruri pămînteşti . . . Nici un episcop nu era privit în mod special ca şeful bisericii întregi, pe cînd împăratul era privit ca atare. În această calitate *el convocă conciliul de la Nicea*, luînd poziţie contra lui Arius în controversa acestuia cu Atanasie. *Conciliul a fost de partea împăratului*"".*

572. „Oricare ar fi fost avantajele rezultate din achiziţia unui prozelit imperial, acesta se distingea între miile de supuşi ai săi care îmbrăţişaseră creştinismul mai mult prin splendoarea purpurei decît prin superioritatea înţelepciunii sau a virtuţilor sale . . . Acelaşi an al domniei lui, în care convocă conciliul de la Nicea, a fost profanat prin execuţia fiului său mai mare. Recunoştinţa bisericii a preamărit virtuţile şi a scuzat greşelile unui patron atît de mărinimos care aşezase creştinismul pe tronul lumii romane".**

573. Astfel, deci, sub domnia lui Constantin opoziţia imperiului faţă de creştinism dădu loc favorii, iar Pontifex-Maximus-ul imperial deveni patronul *pretinsei* biserici a lui Christos, dar care în realitate era biserica apostată a lui Christos; luînd-o de mînă i-a ajutat să ocupe un loc de popularitate şi de splendoare de la care fu în stare mai tîrziu, cînd puterea imperială slăbise, să-şi pună proprii ei reprezentanţi pe tronul religios al lumii, ca principali conducători religioşi - *Pontifex-Maximus*.

574. Dar este o greşeală a presupune, aşa cum fac mulţi, că biserica era în aceea vreme o biserică curată (fecioară), ridicată pe neaşteptate la o demnitate şi putere care i-a devenit capcană. Tocmai contrariul este

*Willard, Universal History (Istorie Universală), pag. 163
**Gibbon, vol. II, pag. 269

adevărat. După cum am spus deja, o mare lepădare de credinţă avusese loc de la puritatea ei de început, de la simplitatea şi libertatea ei la robia crezurilor şi la facţiuni ambiţioase. Erorile şi ceremoniile lor, semănînd cu cele ale filozofiilor păgîne, garnisite cu cîteva adevăruri şi întărite şi ţintuite cu doctrina chinului veşnic, au adus în biserică o uriaşă hoardă ale cărei număr şi influenţă deveniră *preţioase* pentru Constantin şi au fost respectate şi folosite în consecinţă. Nici unul din aceşti oameni lumeşti nu s-a gîndit vreodată în mod serios să îmbrăţişeze cauza umilei „turme mici" asemănătoare lui Christos - Biserica cu adevărat consacrată, ale căror nume sînt scrise în cer. Popularitatea ce o avea printre soldaţii săi, pomenită de istorici, se deosebeşte cu totul de popularitatea ce trebuie să existe între adevăraţii soldaţi ai crucii.

575. Ca dovadă citäm aici din istorie privitor la starea societăţii religioase sub Diocleţian, predecesorul lui Constantin, care, către sfîrşitul domniei, crezînd că creştinii încercaseră să-i ia viaţa, deveni furios împotriva lor şi îi persecută, poruncind distrugerea Bibliilor, exilarea episcopilor şi în cele din urmă hotărînd moartea celor care se împotriveau acestor hotărîri. Gibbon scrie* despre această epocă:

576. „Diocleţian şi colegii săi încredinţau adesea funcţiile cele mai importante persoanelor care-şi mărturiseau aversiunea faţă de cultul zeilor, dar care dădeau dovadă de aptitudini adecvate în slujba statului. Episcopii ocupau ranguri de cinste în provinciile lor şi erau trataţi cu distincţie şi respect nu numai de popor, dar chiar şi de magistraţi. Aproape în fiecare oraş vechile

*Vol. II, pag. 53 şi 57

biserici au devenit neîncăpătoare pentru numărul crescînd al prozeliţilor şi în locul lor se ridicau clădiri mult mai impunătoare şi mai spaţioase pentru cultul public al credincioşilor. Corupţia moravurilor şi a principiilor, pe care Eusebiu o deplîngea atît de mult, trebuie socotită nu numai ca o consecinţă, ci ca o dovadă a libertăţii de care se bucurau creştinii sub domnia lui Diocleţian şi de care ei au abuzat. Prosperitatea slăbise regulile disciplinei. Înşelăciunea, invidia şi răutatea stăpîneau în fiecare congregaţie. Prozeliţii rîvneau scaune episcopale care deveneau din zi în zi un obiect mai demn de ambiţia lor. Episcopii, care luptau unii contra altora pentru superioritatea clericală, păreau că urmăresc prin conduita lor o putere lumească şi tiranică în biserică, iar *credinţa* vie, care deosebea încă pe creştini de neamuri, se arăta mult mai puţin în viaţa lor decît în controversatele lor scrieri".

577. „Istoria lui Pavel din Samosata, care ocupa scaunul de mitropolit (episcop) în Antiohia în timpul cînd Răsăritul era în mîinile lui Odenatus şi ale Zenobiei, poate servi la ilustrarea stării şi caracterului acelor vremuri (A. D. 270). Pavel considera serviciul bisericii ca o profesiune foarte bănoasă. Jurisdicţia sa eclesiastică era coruptă şi hrăpăreaţă; el storcea dese biruri de la cei mai avuţi dintre credincioşi şi folosea pentru sine o parte considerabilă din veniturile publice (criticii pretind, spune Gibbon, că Pavel ocupa funcţia de *Ducenarius* sau procurator cu un salariu anual de 200 sestertia (un sestertia = 1000 sesterţi - n. e.) - 77.000 dolari). Prin trufia şi luxul lui Pavel religia creştină deveni respingătoare în ochii neamurilor. Sala lui de conciliu, tronul său, splendoarea cu care apărea în

public, mulţimea rugătoare care-i solicita atenţie, multitudinea scrisorilor şi petiţiilor cărora le dicta răspunsurile sale, graba perpetuă a afacerilor în care era amestecat, erau situaţii care se potriveau mai bine cu funcţiile unui magistrat civil decît cu umilinţa unui episcop timpuriu. Cînd cuvînta poporului de la amvon Pavel folosea stilul figurativ şi gesturile teatrale ale sofiştilor asiatici, în timp ce catedrala răsuna de aclamaţii lăudînd divina sa elocvenţă. Prelatul din Antiohia era arogant, aspru şi neînduplecat faţă de cei ce se împotriveau puterii sale sau refuzau să-i linguşească orgoliul, dar slăbea disciplina şi împărţea cu dărnicie din tezaurele bisericii pentru preoţii dependenţi de el".

578. Astfel, sub domnia lui Constantin orice piedică a fost în cele din urmă înlăturată şi, după cum vedem, organizarea papalităţii - biserica nominală sub supremaţia episcopului Romei ca papă - s-a efectuat foarte repede.

Dezvoltarea rapidă a lui Antichrist

579. Dezvoltarea rapidă a ierarhiei papale după ascensiunea lui Constantin este o foarte remarcabilă trăsătură a istoriei acesteia. „Prinţul acestei lumi" şi-a ţinut făgăduiala de a da puterea şi stăpînirea ca răsplată pentru închinarea şi supunerea faţă de el (Mat. 4:8,9). Prin Edictul din Milano Constantin dădu securitate legală posesiunilor bisericii şi creştinii intrară din nou în stăpînirea pămînturilor ce le fuseseră confiscate mai înainte. Un al doilea edict, din A. D. 321, dădea libertatea de a lăsa prin testament proprietăţi bisericii, în timp ce Constantin însuşi dădu un exemplu de liberalitate acordînd cu mînă largă bogăţii clerului creştin. Acest exemplu dat de împărat fu urmat de mii de supuşi

ai săi, ale căror ofrande făcute în timpul vieţii şi moşteniri lăsate în ceasul morţii se îngrămădeau în tezaurele bisericeşti. White spune:*

580. „Biserica Romei, din cauza poziţiei sale în oraşul capitală cît şi a numărului şi bogăţiei convertiţilor ei, începu de timpuriu să-şi asigure autoritatea asupra altora (asupra bisericilor din alte oraşe şi ţări). Numeroase împrejurări contribuiră la mărirea influenţei episcopului Romei, cu toate că ambiţia şi uzurparea lui fură cîtva timp energic respinse. Transferarea (de către Constantin, a scaunului puterii din Roma la Constantinopol, A. D. 334) mări puterea bisericii din apus, conferind episcopului magistratura principală. Trebuie adăugată la acest fapt aprobarea dată de Graţian şi Valentinian obiceiului de a face apel la Roma şi pelerinajele frecvente la mormintele sfîntului Petru şi sfîntului Pavel şi ale altor martiri".

581. După moartea lui Constantin împrejurările diferite din Imperiul roman par să fi contribuit la propăşirea bisericii apostate şi la dezvoltarea lui Antichrist, căci biserica nu fusese încă unificată sub un şef care să fie privit ca reprezentantul sau locţiitorul lui Christos. Împăraţii care urmară lui Constantin pînă la Theodosius continuară să se considere capii bisericii, în care se concentra autoritatea divină. Cu toate că nici unul din cei 1800 de episcopi ai imperiului nu era încă pregătit să *pretindă recunoaşterea* ca şi capul sau papa, totuşi mulţi îşi îndreptară privirea asupra acestui premiu şi arătară împăraţilor şubredul temei al pretenţiei lor la titlul de *Pontifex-Maximus*, argumentînd că de vreme ce ei se închină sfinţilor morţi sînt datori să aibă un respect

*White, Universal History (Istorie universală), pag. 155

asemănător pentru reprezentanţii lor vii - episcopii. Totuşi, în edictele lor împăraţii făceau adesea aluzie la imperiu ca la o *ierarhie divină* şi la ei înşişi ca la nişte personaje divine.*

582. Puterea şi supremaţia episcopului Romei creştea văzînd cu ochii. Cincizeci de ani după ce creştinismul fusese legal stabilit bogăţia şi demnitatea lui ca episcop al capitalei şi oraşului principal al lumii era foarte mare. Ammianus, istoric contemporan, descriind belşugul şi ostentaţia sa, zice: „El întrecea pe regi în strălucire şi măreţie, se plimba în cele mai impunătoare trăsuri, se înveşmînta în cele mai fine straie şi se deosebea prin lux şi trufie". Transferarea la Constantinopol a scaunului imperial, ameninţarea cetăţii Romei cu invazia barbarilor din nord, schimbările necontenite de generali şi de guvernatori ai imperiului aflat în rapidă decadenţă făceau din episcopul bisericii Romei oficialitatea cea mai stabilă şi cea mai onorată; prestigiul său, în creştere treptată, se mări încă, atît prin transferarea strălucirilor rivale ale curţii imperiale la Constantinopol, cît şi prin veneraţia pe care toate popoarele lumii o aveau chiar şi pentru numele Romei.

583. Spre a ilustra cele spuse amintim că în A. D. 455, cînd Roma fu invadată şi prădată de vandali şi cînd toate împrejurimile erau în suferinţă şi pustiire, Leo, episcopul Romei, socoti momentul prielnic de a proclama peste toţi, barbari şi romani, pretenţia sa de putere spirituală. El se înfăţişă barbarilor necivilizaţi şi superstiţioşi, deja viu impresionaţi de ceea ce vedeau în jurul lor din măreţia Romei şi din bogăţiile ei, îmbrăcat în haina-i pontificală şi le strigă, zicînd: „Băgaţi de

*Vezi Gibbon, Vol. II, pag. 108

seamă, eu sînt urmaşul sfîntului Petru căruia Dumnezeu i-a încredinţat cheile Împărăţiei cerurilor şi împotriva căruia porţile iadului nu pot birui; eu sînt reprezentantul viu al puterii divine pe pămînt; sînt Cezar, un Cezar creştin, care cîrmuiesc în dragoste şi căruia toţi creştinii îi datorează supunere; ţin în mîinile mele blestemele iadului şi binecuvîntările cerului; dezleg pe toţi supuşii de ascultarea faţă de regi; dau şi iau prin dreptul divin toate tronurile şi toate principatele creştinătăţii. Luaţi aminte acum şi feriţi-vă să pîngăriţi moştenirea dată mie de regele vostru nevăzut; plecaţi-vă capetele înaintea mea şi rugaţi-vă ca mînia lui Dumnezeu să poată fi îndepărtată".

584. Episcopul Romei se grăbi să profite de avantajele oferite de veneraţia locului şi a numelui; el pretinse curînd întîietate asupra tuturor celorlalţi episcopi, guvernatori şi conducători. Curînd el pretinse nu numai stăpînirea eclesiastică a lumii, ci şi stăpînirea civilă: că dreptul de a da şi a lua coroana, de a face şi degrada pe oricare conducător şi pe toţi conducătorii vechiului Imperiu Roman era dreptul şi moştenirea bisericii Romei, pe care, se pretindea, Dumnezeu a investit-o cu stăpînirea pămîntului. Aceste pretenţii arogante erau atît de des emise şi de des respinse de episcopi potrivnici, încît este aproape cu neputinţă a stabili exact data cînd au început. Cît despre sine, papalitatea pretindea că a fost organizată în zilele apostolilor şi că Petru a fost cel dintîi papă; dar acest fapt nu numai că este nedovedit, ci este cu hotărîre contrazis de întreaga istorie, care arată că deşi *fărădelegea ambiţiei* a lucrat în ascuns un timp destul de îndelungat, ea a fost totuşi împiedicată să se dezvolte în Antichrist şi să aibă

în mod deschis asemenea pretenţii, pînă cînd Imperiul Roman a început să se descompună.

585. De aici încolo avem de a face cu Antichristul ale cărui *dezvoltare* şi *organizare* treptată, provenind dintr-o ambiţie care lucra în ascuns, au fost un preludiu pe măsură al teribilului caracter dezvoltat după ce mult rîvnita putere fu cucerită - de la A. D. 539 pînă la A. D. 1799, adică timp de 1260 de ani. Din această perioadă primii 300 de ani marchează creşterea puterii sale temporale. Ultimii 300 de ani marchează declinul sub influenţa Reformei şi a civilizaţiei, perioada intermediară de şapte veacuri cuprinde timpul de glorie al papalităţii şi „secolele întunecate" (Evul Mediu timpuriu - sec. VI - XII sau IV - X, n. e.), pline de înşelăciuni şi de amăgiri în numele lui Christos şi în numele adevăratei religii.

586. Un scriitor romano-catolic sprijină întru totul concluziile noastre asupra acestui subiect şi mai jos redăm cuvintele sale, fără să luăm în seamă lustrul lor, ca fiind o mărturie întăritoare. Cu un entuziasm inflăcărat el descrie ridicarea papalităţii la putere temporală şi o descrie ca pe o plantă de origine cerească şi, prin urmare, de creştere rapidă şi de înaltă proslăvire în lume, zicînd:

587. „Creşterea puterii temporale a papilor prezintă minţii unul din fenomenele cele mai extraordinare pe care analele neamului omenesc le-a oferit uimirii şi admiraţiei noastre. Printr-un neobişnuit concurs de împrejurări o nouă putere, o nouă stăpînire s-a ridicat, în tăcere şi continuu pe ruinele acelui Imperiu Roman care şi-a întins stăpînirea peste aproape toate naţiunile, popoarele şi rasele care vieţuiau în perioada puterii şi a

gloriei sale, sau s-a făcut respectat de ele. Această nouă putere, de origine umilă, s-a înrădăcinat mai adînc şi a exercitat curînd o mai mare autoritate decît imperiul ale cărui uriaşe ruine le văzu prăbuşindu-se în bucăţi şi prefăcute în pulbere. Chiar în Roma puterea urmaşului sfîntului Petru a crescut alături de cea a împăratului şi sub umbra lui ocrotitoare; influenţa crescîndă a papilor a fost în aşa fel încît majestatea suveranului pontif promitea să estompeze foarte repede strălucirea împărătească".

588. „Transferarea de către Constantin a tronului Imperiului din Apus în Răsărit, de pe malurile istorice ale Tibrului pe frumoasele coaste ale Bosforului, fu baza *unei suveranităţi care începu în realitate in timpul acelei importante schimbări*. Practic cam din ziua aceea Roma, care fusese martora naşterii, tinereţii, strălucirii şi declinului acelui neam puternic care-i dusese numele cu vulturii săi (drapelele romane - n. e.) în regiunile îndepărtate ale lumii cunoscute atunci, fu încet-încet abandonată de moştenitorii renumelui ei; acest popor roman, părăsit de împăraţi, lăsat pradă ieftină pustirii barbarilor împotriva cărora nu mai avea curajul să ţină piept, văzu în episcopul Romei păzitorul, protectorul, părintele său. Din an în an autoritatea temporală a papilor creştea în formă şi se întărea în putere, fără violenţă, fără vărsare de sînge, fără înşelăciune, prin forţa împrejurărilor copleşitoare, modelate, atît cît se vedea, de mîna lui Dumnezeu".

589. În timp ce romano-catolicii infăţişează ridicarea papalităţii pe ruinele Romei păgîne ca un triumf al creştinismului cei care cunosc adevăratul spirit al creştinătăţii caută în zadar să găsească vreo urmă din

acest spirit în desfrînarea bisericii şi în legătura ei nesfîntă cu lumea. Adevăratul creştin nu poate vedea în avantajele date de ignoranţă, de superstiţie, de nenorocirile şi diversele împrejurări ale timpurilor din care biserica Romei trăgea folos vreo dovadă a intervenţiei divine în favoarea ei. Şi nici nu poate descoperi în înălţarea bisericii Romei la putere şi la glorie pămîntească vreo dovadă a împlinirii făgăduinţei Domnului făcute adevăratei Biserici, că o va înălţa *la timpul cuvenit* - după ce Antichristul va fi venit şi se va fi dus, pentru că înălţarea adevăratei Biserici nu se va face pe un tron pătat de sînge şi mînjit de crime, aşa cum a fost tronul papalităţii chiar de la început, şi adevăratul Christos nu va avea niciodată nevoie să cheme regii pămîntului ca să-i stabilească sau să-i apere puterea. Semnele care deosebesc împărăţia falsă de adevărata Împărăţie a lui Christos sînt uşor de recunoscut de cei ce se cunosc prin Scripturi cu adevăratul Christos şi corpul Său, adevărata Biserică, cu principiile pe care această Împărăţie se va stabili, cu obiectivul pentru care ea trebuie să se ridice.

590. Dar nimeni nu trebuie să presupună că Biserica adevărată a lui Christos, chiar în acele vremuri corupte, s-ar fi stins vreodată sau că ar fi fost pierdută din vedere, „Domnul cunoaşte pe cei ce sînt ai Lui" (2 Tim. 2:19) în fiecare vîrstă şi în orice stare. Dumnezeu a permis ca ei să crească, ca grîu, în mijlocul unui cîmp plin de neghină şi, ca aur, să fie în cuptor spre a fi încercaţi şi purificaţi şi făcuţi „potriviţi pentru moştenirea sfinţilor în lumină" (Col. 1:12 - Diaglott). Este adevărat că drumul mulţimii, care s-au numit pe ei înşişi creştini, ocupă locul cel mai proeminent în paginile istoriei, dar nu încape nici o îndoială că un mic număr de credincioşi,

prin toate persecuţiile şi în mijlocul tuturor vicleniilor tainei fărădelegii, au umblat vrednici de înalta lor chemare, au fost lăsaţi să se odihnească şi au fost înregistraţi de Dumnezeu ca moştenitori ai coroanei care nu se veştezeşte şi care este păstrată pentru ei în cer.

591. Astfel, în paginile istoriei se arată clar că acest Om al păcatului, Antichrist, s-a născut la Roma; că, cu toată opoziţia ce i s-a făcut la început, el s-a ridicat treptat la putere sau, aşa cum este exprimat în profeţia lui Daniel, s-a ridicat ca „un corn mic", ieşind din capul acelei vechi fiare romane, acea „înspăimîntătoare şi puternică" fiară căreia Daniel nu i-a găsit nume care să aibă o asemenea putere de a răni şi de a nimici. Şi, prin urmare, vedem că această istorie a lui Antichrist corespunde exact nu numai cu profeţia lui Daniel, ci cu toate profeţiile care se referă la el - Dan. 7:7,8.

Caracterul lui Antichrist în istorie

592. După ce am identificat pe Antichrist vom încerca mai întîi să comparăm caracterul papalităţii cu profeţiile care vorbesc despre el şi care descriu caracterul şi faptele lui Antichrist sau Omul păcatului.

593. Unii ar putea obiecta că n-ar fi drept să lăsăm la o parte pe împăraţii Romei (care pretindeau că sînt conducători religioşi supremi), să nu numim sistemul lor Antichrist şi să aplicăm complet şi în întregime acest titlu exclusiv organizaţiei sistemului papal. Răspundem că în mod sigur este drept aşa şi trimitem din nou pe cititor la definiţia dată deja lui Antichrist, aşa cum este folosită în Scripturi, adică *în locul, în loc de,* un imperiu spiritual; el trebuie să pretindă conducerea împărăţiilor

lumii prin autoritatea sa spirituală; el trebuie să fie nu numai un opozant, ci o contrafacere (un fals, n. e.), denaturînd-o şi pretinzînd că este Împărăţia lui Christos şi exercitînd ceea ce la timpul cuvenit va fi domnia adevăratului Christos, Biserica glorificată şi completă sub adevăratul Cap şi Domn - adevăratul *Pontifex Maximus*.

594. Papalitatea nu numai că pretinde că este Împărăţia glorificată a lui Christos, făgăduită de Domnul, de apostoli şi de profeţi, ci ea îşi aplică ei însăşi şi şefilor ei succesivi (papi, care se pretinde că ţin locul lui Christos, ca Pontif, Şef sau Rege al acestei împărăţii) toate acele pasaje ale profeţilor care descriu gloria milenară a lui Christos. „Amăgind (pe alţii) şi fiind amăgiţi ei înşişi" (2 Tim. 3:13) (de falsele teorii, dezvoltate încetul cu încetul în decursul veacurilor de o ambiţie păcătoasă pentru mărire), papii au rînduit încetul cu încetul titlurile tuturor celor care fac parte din această ierarhie, veşmintele strălucitoare, ceremoniile impunătoare, măreţele şi solemnele lor catedrale ce inspiră respect, pe o scară care să corespundă pe cît posibil pretenţiilor lor - ambianţe strălucite, veşminte şi ceremonii pe măsură.

595. Citim, de exemplu, în Psalmul 2:10-12 (Cornilescu rev.): „sărutaţi pe fiul, ca să nu Se mînie şi să nu pieriţi pe calea voastră, căci mînia Lui este gata să se aprindă". Nu este o poruncă de a săruta în mod literal, ci de a se supune de bună voie şi cu bucurie Domnului nostru şi se aplică orei prezente, cînd, în pregătirea marii şi adevăratei domnii milenare a adevăratului Christos, împăraţii şi cei mari ai pămîntului, din punct de vedere politic, social, financiar şi biseri-

cesc, sînt în încercare prin faptul că sînt sau nu dispuşi să se aplece în faţa reglementărilor drepte, cuvenite acum să intre în acţiune. Cei ce se împotrivesc dreptăţii se împotrivesc sceptrului acestui Rege al slavei şi toţi aceştia vor fi doborîţi în marele timp de strîmtorare care introduce domnia milenară a noului Rege: toţi cei care nu vor vrea ca El să domnească vor fi tăiaţi (Luca 19:27). „Vrăjmaşii lui vor linge ţărîna" - vor fi invinşi - Ps. 72:9 - Cornilescu rev., Apoc. 19:11,21; 17:14.

596. Aplicînd greşit această profeţie la împărăţia sa falsă, capul reprezentant al lui Antichrist, papa, în zilele de înflorire ale prosperităţii sale, a făcut pe regi şi pe împăraţi să se închine înaintea lui ca înaintea lui Christos şi să-i sărute degetul mare de la picior - aplicînd acest lucru ca o împlinire a acestei profeţii.

597. Asemenea pretenţii sînt în general neglijate de cei ce studiază profeţiile şi de cei ce scriu despre ele, deşi ei găsesc şi notează cu grijă imoralităţile; făcînd aşa ei greşesc foarte mult, căci criminalităţile au fost destul de abundente în toate timpurile şi nu necesită asemenea descrieri profetice speciale, ca acelea ce au fost date despre Antichrist. Dar, chiar dacă s-ar fi dovedit că cei aflaţi în legătură cu marele sistem papal au fost adevărate modele de moralitate, acest sistem n-ar fi mai puţin identic cu caracterul indicat în Scripturi ca fiind marele Antichrist - falsul care şi-a atribuit titlurile, privilegiile, puterile şi reverenţa aparţinînd Unsului Domnului. Ca un fals, el a denaturat planul lui Dumnezeu în ceea ce priveşte alegerea unei „turme mici" sau a Bisericii în timpul prezent şi a dat cu totul la o parte adevărata speranţă a Bisericii şi pregătirile Domnului pentru binecuvîntarea lumii în timpul domniei milenare

a lui Christos - pe care el (Antichrist - n.e.) o prezintă ca împlinită în propria sa domnie.

598. Efectele dăunătoare ale unei asemenea stricări şi denaturări a planului lui Dumnezeu sînt greu de estimat. Ele au fost sursa directă din care au ţîşnit toate doctrinele stricate care au fost introduse unele după altele pentru a sprijini pretenţiile şi a spori demnitatea Antichristului. Cu toate că Reforma, cu trei secole în urmă, a introdus într-o eră de studiere a Bibliei şi de libertate a gîndirii şi a dus la respingerea multor rele şi erori, totuşi contrafacerea (falsul, n. e.) fusese elaborată atît de complex în toate părţile şi aranjamentele ei şi amăgise atît de profund întreaga lume, încît, chiar după ce papalitatea a fost recunoscută de către Luther şi mulţi alţii ca rezultatul marii lepădări a credinţei - Antichristul profeţiei -, totuşi, în timp ce o denunţau ca sistem ţineau cu tărie la falsa teorie care a condus la erorile ei particulare de doctrină şi de practică. Pînă în ziua de azi marea majoritate a protestanţilor de toate confesiunile acceptă teoria lui Antichrist, că Împărăţia lui Christos *a fost ridicată*. Unii s-au străduit să facă ce-a făcut papalitatea - să-şi organizeze biserica sub conducerea unei persoane ca şi cap - pe cînd alţii înlocuiesc acest cap cu un conciliu sau sinod, dar toţi sînt stăpîniţi de iluzia impusă de falsa şi amăgitoarea interpretare a învăţăturilor Sfintei Scripturi, lansată de Antichrist - că *domnia Împărăţiei lui Christos* este acum şi nu într-un timp viitor şi, tăgăduind vîrsta viitoare, cum o face Antichrist, ei, ca şi sistemul, sînt nepăsători faţă de deplina dezvoltare a sfinţeniei între credincioşi şi sînt mai degrabă zeloşi să îndeplinească acum lucrarea vîrstei viitoare (convertirea lumii) - aşa de mult încît adesea denaturează cu bună ştiinţă

planul lui Dumnezeu şi Cuvîntul Său şi inventează teorii pentru a speria lumea şi a o conduce la o pretenţie de evlavie; tot cu bună ştiinţă au recurs la metode îndoielnice şi lumeşti care se adaugă la mijloacele lor de atracţie pentru a face mai ademenitoare diferitele lor sisteme pentru cei *neconvertiţi*, pe care ei, ca Antichrist, sînt dispuşi să-i numere în rîndurile lor din mîndrie, ca să facă impresie bună.

599. Unii ca aceştia greu pot să vadă că papalitatea este Antichrist. Cum ar putea, atîta timp cît credinţa lor nu este eliberată de otravă şi judecata lor este încă puternic orbită de însăşi esenţa erorii lui Antichrist. Mărimea, măreţia şi necesitatea Împărăţiei milenare a lui Christos şi a operei Sale de binecuvîntare a tuturor familiilor de pe pămînt trebuie să fie văzute înainte ca mărimea contrafacerii lui Antichrist să poată fi apreciată sau înainte ca daunele ce le-a pricinuit adevărului şi ca influenţa lui înşelătoare şi profanatoare în biserica nominală sau templul lui Dumnezeu să poată fi exact evaluate.

600. Nu putem fi surprinşi de perfecţiunea acestei contrafaceri dacă ne gîndim că ea este *opera lui Satan* şi că a fost copiată după tipurile şi ilustraţiile gloriei viitoare înfăţişată în Scripturi. Văzînd că timpul pentru alegerea Bisericii venise şi că adevărurile sădite de Domnul nostru şi de apostoli cîştigau cu repeziciune teren asupra tuturor religiilor păgîne, căutînd pe cei umiliţi în tot locul unde se găseau, marele adversar încerca să distrugă puritatea Bisericii şi să întoarcă pe alte căi, pe căi false, ceea ce nu mai putea opri. Astfel triumful lui Antichrist, cît şi puterea lui actuală, a fost în realitate un succes a lui Satan. Dar vedem aici

BISERICA LUI DUMNEZEU
PREOȚIMEA REGALĂ

REALITATEA

TIPUL ADEVĂRAT	ÎN TIMPUL MILENIULUI	CONTRAFACEREA
AARON	ISUS CHRISTOS	PAPII
și urmașii săi - preot principal sau mare preot, cap, reprezentant și purtător de cuvînt.	Domnul, Capul și reprezentantul nostru; Marele Preot al mărturiei noastre sau al ordinului nostru.	fiecare la rîndul său mare preot al ierarhiei papale; domnul, capul și purtătorul ei de cuvînt.
Subpreoții, a căror demnitate oficială, drepturi și privilegii în serviciu rezultă prin Aaron, al cărui corp ei îl reprezintă, tipificau Biserica lui Christos.	Biserica glorificată, Corpul lui Christos, părtași ai gloriei, majestății și oficiului Său de conducător, ale căror oficii vor diferi, după cum stea de stea se deosebește în slavă.	Biserica Romei constînd din episcopi și prelați care iau parte la demnitatea ierarhiei, deși diferențiindu-se în grade de onoare - cardinali, episcopi, etc.

Supuse ierarhiei sînt ajutoarele, după cum urmează:

Leviții	Faza pămîntească a Împărăției lui Dumnezeu prin care Biserica glorificată va avea contact mai direct cu lumea, învățînd-o, guvernînd-o, etc. și care, de asemenea, va avea comuniunea cea mai strînsă cu Biserica spirituală în glorie.	Subpreoții papalității care nu sînt părți sau membri ai bisericii sau ierarhiei, ci sînt denumiți „frați" și „surori". Dintre ei sînt învățătorii, infirmierele, etc., în contact direct atît cu poporul cît și cu ierarhia.
care făceau servicii legate de Tabernacolul tipic - învățarea, etc., etc. Un ordin inferior de preoți cărora nu le era permis să intre sau să privească în Sfînta Sfintelor (tipică pentru natura spirituală).		
Întregul Israel a fost învățat și îndrumat de ierarhia descrisă mai sus. În Moise, care a fost un tip al Christosului complet, ei au avut profet, preot și rege tipic pentru activitatea Milenială a lui Christos (Fapt. 3:22).	Lumea va fi învățată, îndrumată, condusă și ajutată de Împărăția lui Dumnezeu descrisă mai sus și reprezentanții ei pămînteșți care vor avea toată puterea și vor trebui să fie ascultați; toți cei care vor asculta nu vor fi „nimiciți" (Fapt. 3:23).	Papalitatea *pretinde* ascultarea datorată Cuvîntului față de conducerea și învățăturile sale - ca fiind Împărăția lui Dumnezeu. Preoțimea de rînd este agentul său. Cînd era în putere încerca să-și impună legile și să-i „nimicească" pe cei ce nu ascultau.

înţelepciunea lui Dumnezeu, căci în timp ce succesul lui Antichrist părea să prezică înfrîngerea planului lui Dumnezeu, în realitate el contribuia, deşi pe neştiute, la asigurarea succesului acestui plan, pentru că *adevăraţii consacraţi* n-ar fi putut în nici un alt mod să fie atît de complet încercaţi şi credincioşia lor faţă de Cuvîntul lui Dumnezeu atît pe deplin pusă la probă decît prin permisiunea acestei mari contrafaceri.

601. Tabela de alături arată cît de completă a fost contrafacerea (falsificarea - n. e.) organizării viitoare a Împărăţiei lui Christos şi cum a fost ea scoasă din tipul preoţesc evreiesc.

602. *Mosheim*, explicînd ridicarea sistemului ierarhic în biserică, arată foarte clar această contrafacere cînd zice, Volumul 1, pagina 337:

603. „Cîtă vreme rămînea cea mai mică probabilitate că Ierusalimul ar putea într-un moment sau altul să-şi ridice capul din ţărînă, învăţătorii şi bătrînii creştini nu-şi dădură nici un titlu sau distincţie, cei mai modeşti şi mai umiliţi dintre ei, cel puţin. Dar cînd soarta acestui oraş fu pecetluită de către Hadrian (A. D. 135) şi cînd evreii nu mai puteau nutri nici o speranţă că vor vedea vechiul guvernămînt restabilit, aceiaşi pastori şi slujitori *au conceput dorinţa să fie crezuţi de turma lor că ei sînt urmaşi la drepturile preoţimii iudaice*. În consecinţă episcopii şi-au făcut o ocupaţie din a încetăţeni noţiunea că ei erau investiţi cu un caracter asemănător cu cel al marelui preot al iudeilor şi *aveau prin urmare toate drepturile ce fuseseră recunoscute ca aparţinînd pontifului iudeu*. Funcţiile preoţilor ordinari iudei au fost declarate că revin, în acelaşi fel, dar sub o formă mai strălucitoare, presbiterilor din biserica creştină şi în cele dim urmă diaconii au

fost aşezaţi pe aceeaşi treaptă cu leviţii sau slujitorii inferiori".

Capul şi gura lui Antichrist. Marile sale cuvinte trufaşe

604. Papa (fiecare papă la rîndul său) este *capul* bisericii false, care este corpul său, întocmai după cum Isus Christos este *capul* Bisericii adevărate, care este corpul Său. Deoarece capul este reprezentantul corpului şi *gura* lui vorbeşte pentru corp, aflăm, după cum şi trebuie să ne aşteptăm, că Scripturile se referă în mod proeminent la această trăsătură a lui Antichrist. În Daniel 7:8,11,25 şi în Apocalipsa 13:5,6 gura lui Antichrist ne este arătată în mod special ca una din principalele sale caracteristici. Daniel spune că acest corn „avea ochii ca ochii de om" - simbolul inteligenţei şi al unei politici clarvăzătoare. Acest „*corn*" trebuia să fie deosebit de toate celelalte puteri; el trebuia să fie mai înţelept, mai iscusit decît celelalte imperii care au încercat să guverneze lumea, dar puterea sa era mai degrabă cea a gurii sale (cunoştinţa), călăuzită de ochii săi (inteligenţa), decît forţa fizică. Cine cunoaşte istoria papalităţii nu poate tăgădui că figurile de stil întrebuinţate pentru a ilustra puterea sa şi metodele sale sînt izbitor de bune.

605. *„I s-a dat o gură care rostea vorbe mari. . . Şi-a deschis gura şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, Să-i hulească Numele, cortul şi pe cei ce locuiesc în cer". „El va rosti cuvinte mari împotriva Celui Prea Înalt"* - Apoc. 13:5,6; Dan. 7:8,25-King James.

606. Nu trebuie să uităm că aceste cuvinte sînt figurative şi descriu caracterul şi pretenţiile unei „fiare"

simbolice (guvernămînt) şi ale unui „corn" (putere) care iese din vechea fiară sau vechiul Imperiu Roman. În unele privinţe papalitatea a fost un nou guvernămînt, „fiară", deosebit de vechiul Imperiu Roman, şi în alte privinţe ea a fost un corn sau o putere printre altele ieşite din acest imperiu şi care, cîtva timp, a exercitat un control superior asupra celorlalte coarne sau puteri. Ea este prezentată în simbol din aceste două puncte de vedere, astfel încît să fie cît mai complet localizată şi indicată.

607. Cuvintele mari, trufaşe ale lui Antichrist sau blasfemiile (hulele, n. e.) acoperă întreaga perioadă a îndelungatei sale cariere. Expresia „blasfemie" este întrebuinţată în zilele noastre de obicei cu sens grosolan şi este aplicată numai celor mai vulgare forme ale blestemului şi blasfemiei. Însă cuvîntul „blasfemie" în adevăratul lui sens se aplică *oricărei ofense* aduse lui Dumnezeu. *Bouvier* îl defineşte astfel: *„blasfemia* înseamnă a atribui lui Dumnezeu ceea ce este contrar naturii Sale, ceea ce nu-i aparţine - şi a tăgădui ceea ce-i aparţine". (Vezi dicţionarul lui *Webster* pentru cuvintele *blasfemie* şi *blasfemator*). Acesta este înţelesul în care cuvîntul „blasfemie" este întrebuinţat în Scripturi, după cum ne arată modul cum Domnul nostru şi fariseii întrebuinţau acest cuvînt: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în tine, ci pentru *hulă* şi pentru că tu care eşti un om, te faci pe tine însuţi Dumnezeu". Isus le-a răspuns: „Cum ziceţi voi Aceluia pe care Tatăl L-a sfinţit şi L-a trimis în lume: „Huleşti!, *pentru că am spus*: sînt Fiul lui Dumnezeu?"" - Ioan 10:33,36; vezi Marc. 14:61-64.

608. Avînd astfel înaintea noastră definiţia potrivită a cuvîntului „blasfemie", cît de evident este pentru cele

mai simple minţi că marile cuvinte trufaşe şi pretenţiile lăudăroase ale papalităţii au fost toate blasfemii. Stabilirea unei Împărăţii contrafăcute (false, n. e.) a lui Dumnezeu a fost o defăimare împotriva guvernămîntului lui Dumnezeu, o grosolană blasfemie şi o denaturare a caracterului Său, a planului Său şi a cuvîntului Său. Caracterul lui Dumnezeu, adică *„numele"* Său, a fost hulit prin miile de edicte monstruoase, de bule şi decrete date în numele Său de către lungul şir al celor care au pretins că-L reprezintă pe Fiul Său, ca locţiitor. Tabernacolul (cortul) lui Dumnezeu, *adevărata* Biserică, a fost hulit prin sistemul fals care pretindea că îi ţine locul - care pretindea că credincioşii lui erau adevăratul şi singurul tabernacol sau Biserică a lui Dumnezeu. Dar să lăsăm să ne vorbească istoria despre aceste mari cuvinte trufaşe, despre aceste pretenţii blasfematoare pe care diferiţii papi le-au rostit şi aprobat ca şi capi ai lui Antichrist.

609. Într-o lucrare intitulată „Papa, vicarul (locţiitorul - n. e.) lui Christos, capul Bisericii", scrisă de un celebru romano-catolic, monseniorul Capel, se găseşte o listă cuprinzînd nu mai puţin de şaizeci şi două de titluri blasfematoare aplicate papei şi, după cum se poate observa, acestea nu sînt doar nişte titluri moarte din trecut, dat fiind că ele au fost puse în ordine de unul din cei mai mari scriitori ai lor care trăieşte încă.

610. Citäm din această listă următoarele, după cum urmează:

„Cel mai divin dintre toţi capii";
„Sfîntul Părinte al părinţilor";
„Pontif suprem peste toţi prelaţii";
„Supraveghetorul religiei creştine";

„Păstorul suprem - păstorul păstorilor";
„Christos prin ungere cu mir (prin miruire - n.e.)";
„Avraam prin patriarhat";
„Melhisedec după rînduială";
„Moise în autoritate";
„Samuel în oficiu de judecător";
„Mare preot, episcop suprem";
„Prinţul episcopilor";
„Moştenitor al apostolilor; Petru în putere";
„Purtătorul cheilor Împărăţiei cerurilor";
„Pontif rînduit cu deplinătatea puterii";
„Vicarul (locţiitorul - n. e.) lui Christos";
„Preot-suveran";
„Capul tuturor sfintelor biserici";
„Şeful bisericii universale";
„Episcop al episcopilor, ce este Pontif Suveran";
„Conducătorul casei Domnului";
„Domn apostolic şi părinte al părinţilor";
„Păstor şi învăţător principal";
„Medicul sufletelor";
„Stîncă pe care porţile iadului nu o biruie";
„Papă infailibil";
„Capul tuturor sfinţilor preoţi ai lui Dumnezeu".

611. Autorul adaugă la lunga listă de titluri, dintre care cele de mai sus nu sînt decît exemple, citatele următoare dintr-o scrisoare pe care sfîntul Bernard, abate de Clairvaux, a scris-o papei Eugen al III-lea, în A. D. 1150.

612. „Cine eşti tu? Marele preot, supremul episcop. Tu eşti prinţul episcopilor, tu eşti moştenitorul apostolilor. Tu eşti Abel în întîietate, Noe în stăpînire, Avraam în rang patriarhal, Melhisedec în rînduială,

Aaron în demnitate, Moise în autoritate, Samuel în oficiul de judecător, Petru în putere şi *CHRISTOS ÎN UNGERE*. Tu eşti cel căruia îi sînt date cheile împărăţiei cerurilor, căruia ţi s-a încredinţat turma. Sînt într-adevăr şi alţi portari ai cerului şi alţi păstori ai turmelor, dar tu eşti cel mai glorios prin aceea că ai moştenit în alt chip aceste două nume înaintea tuturor celorlalţi . . . Puterea altora are margini bine hotărîte, a ta se întinde chiar şi asupra acelora care au primit autoritatea peste ceilalţi. Nu poţi tu, atunci cînd ai temeinice motive, să închizi cerurile unui episcop, să-l destitui din funcţia sa episcopală şi să-l predai Satanei? Astfel, privilegiul tău este neschimbător, atît în privinţa cheilor ce ţi s-au dat cît şi în cea a oilor încredinţate grijii tale".

613. Toate aceste titluri linguşitoare şi blasfematoare au fost aplicate pontifului roman şi primite de el cu mulţumire şi cu o vie satisfacţie, ca şi cum i-ar aparţine pe drept.

614. De la papa Bonifaciu al VIII-lea ne-a rămas următorul decret, care şi astăzi continuă să fie valabil în legea comună: „Declarăm, spunem, definim, pronunţăm că este *necesar pentru mîntuirea* fiecărei făpturi omeneşti să se supună pontifului roman". Papa Grigorie al VII-lea, care în anul 1063 a poruncit ca papa să fie numit părinte al părinţilor, extrase ceea ce urmează din Genesa 1:16 pentru a sprijini pretenţiile sale papale: „Dumnezeu a făcut doi mari luminători pe întinsul cerului; cel mai mare ca să stăpînească ziua iar cel mic ca să stăpînească noaptea; mari sînt amîndoi, dar unul este cel mare. Pe *„întinderea cerului"*, care este Biserica universală, Dumnezeu a făcut doi mari luminători, adică a instituit două demnităţi, care sînt autoritatea pontifi-

cală şi puterea regală, dar cea mai mare este cea spirituală, care cîrmuieşte ziua. Cea care cîrmuieşte lucrurile trupeşti este mai mică, căci, după cum soarele se deosebeşte de lună, tot aşa papii se deosebesc de împăraţi". Alţi papi au adoptat această interpretare care a întărit mult ideea supremaţiei papale.

615. Sfîntul Antoniu, arhiepiscopul Florenţei, după ce citează Psalmul 8:4-8 (Cornilescu rev.):

616. „L-ai făcut cu puţin mai prejos decît îngerii" etc. şi îl aplică lui Christos, îl transferă asupra papei prin cuvintele următoare: „Deoarece el ne-a părăsit cu trupul, a lăsat pe vicarul (înlocuitorul) său pe pămînt, adică pe suveranul pontif, care se numeşte papa şi care înseamnă părintele părinţilor, ceea ce face ca aceste cuvinte să înfăţişeze în mod potrivit pe papa. Pentru că papa, după cum spune Hostiensis, este mai mare decît un om şi mai mic decît un înger, fiind muritor, cu toate acestea este mai mare în autoritate şi în putere. Căci un înger nu poate sfinţi corpul şi sîngele lui Christos, nici să lege sau să dezlege, putere pe care papa o posedă în cel mai înalt grad, un înger nu poate să prescrie sau să acorde indulgenţe. El este încoronat cu glorie şi onoare: gloria laudei, pentru că este numit nu numai binecuvîntat, ci cel mai binecuvîntat. Cine ar mai şovăi să-l numească binecuvîntat, pe el, care a fost înălţat ca adevăratul vîrf al unei asemenea demnităţi? El este încoronat cu onoarea veneraţiei, aşa încît credincioşii pot să-i sărute picioarele. O mai mare veneraţie nu poate exista. *„Închinaţi-vă înaintea aşternutului picioarelor Lui"* (Ps. 99:5). El este încoronat cu mărirea autorităţii, pentru că poate judeca pe oricine şi nu poate fi judecat de nimeni - decît numai dacă se dovedeşte că s-a abătut de

la credinţă (credinţa lui Antichrist, firește). Astfel el este încoronat cu o triplă coroană de aur şi este pus „peste toate lucrările mîinilor sale", pentru a dispune de toţi supuşii. El deschide cerul, trimite pe cei vinovaţi în iad, confirmă imperiile, reglementează întregul cler".

617. Conciliul de la Lateran în prima lui sesiune numea pe papa „principele universului", în a doua sesiune, „Preot şi Rege care trebuie să fie adorat de întreg poporul şi care este într-adevăr asemenea lui Dumnezeu", iar în a cincea sesiune atribuie lui Leo al X-lea profeţiile care se referă la glorioasa domnie a lui Christos, în aceste cuvinte: „Nu plînge, fiica Sionului, căci iată Leul din seminţia lui Iuda, rădăcina lui David; iată, Dumnezeu ţi-a ridicat un mîntuitor" - Apoc. 5:5.

618. Citǎm din „Dicţionarul eclesiastic" al lui Ferrari, autoritate etalon a romano-catolicilor, următoarea prezentare condensată despre puterea papală, la cuvîntul „papa", art. 2:

619. „Papa este o asemenea demnitate şi înălţime, încît el nu este un simplu om, ci, ca să zicem aşa, Dumnezeu şi vicarul (reprezentantul) lui Dumnezeu . . . Astfel, papa este încoronat cu triplă coroană, ca rege al cerului, al pămîntului şi al iadului. Ba mai mult, excelenţa şi puterea papei se întind nu numai în ce priveşte lucrurile cereşti, pămînteşti şi ale infernului, ci el este chiar mai presus decît îngerii şi le este superior, astfel încît dacă ar fi cu putinţă ca îngerii să se abată de la credinţă sau să nutrească sentimente potrivnice acesteia, ei ar putea fi judecaţi şi excomunicaţi de papa . . . El are atît de mare demnitate şi putere încît *ocupă unul şi acelaşi tribunal cu Christos*, astfel încît tot ceea ce face el pare a ieşi din însăşi gura lui Dumnezeu . . . Papa

este, ca să zicem aşa, Dumnezeu pe pămînt, singurul prinţ al credincioşilor lui Christos, cel mai mare rege al tuturor regilor, avînd puterea deplină, *căruia i s-a încredinţat guvernămîntul împărăţiei pămînteşti şi cereşti*". El adaugă mai departe: „Papa are o atît de mare putere şi autoritate încît poate modifica, considera sau interpreta legea divină". „Papa poate uneori neutraliza legea divină, limitînd-o, explicînd-o etc."

620. Astfel, Antichrist nu numai că s-a străduit să stabilească Biserica în putere înainte de *timpul* Domnului, dar a fost şi destul de cutezător ca să „neutralizeze" şi să „modifice" *legile* divine spre a-şi uşura propriile sale planuri. Cît de limpede a împlinit el în acest mod profeţia care, cu peste o mie de ani înainte, declarase: el „se va gîndi să schimbe timpurile şi legea" - Dan. 7:25; Cornilescu rev.

621. Într-o bulă sau edict, Sixtus al V-lea declară:

622. „Autoritatea dată sfîntului Petru şi urmaşilor săi, prin nemăsurata putere a veşnicului Rege, este mai presus de toate puterile regilor şi prinţilor pămînteşti; ea aprobă, dă sentinţă necontrolabilă peste toţi. Şi dacă cineva dintre ei ar îndrăzni să se împotrivească ordinului lui Dumnezeu, ea s-ar răzbuna asupra lor şi mai aspru, alungîndu-i de pe tronuri, oricît de puternici ar fi ei, şi prăbuşindu-i în părţile cele mai de jos ale pămîntului, ca slujitori ai lui Lucifer".

623. O bulă a papei Pius al V-lea, avînd ca titlu „Osînda şi excomunicarea Elisabetei, regina Angliei şi a aderenţilor ei - cu adăugarea altor pedepse", glăsuieşte astfel:

624. „Cel care domneşte în înălţimi, căruia i s-a dat toată puterea în cer şi pe pămînt, care a încredinţat o

sfîntă catolică şi apostolică biserică (în afara căreia nu există mîntuire) unuia singur pe lume, lui Petru, Prinţul apostolilor, şi urmaşului lui Petru, episcopul Romei, pentru a fi guvernată în plinătatea puterii, pe el singur l-a făcut El prinţ peste toate popoarele şi împărăţiile, să smulgă şi să taie, să dărîme şi să distrugă, să zidească şi să sădească"- Ier. 1:10.

625. Sfîntul Bernard afirmă că „nimeni afară de Dumnezeu, *nu este ca papa*, nici în cer, nici pe pămînt."

626. Papa Nicolae I spune că „împăratul Constantin l-a numit pe papa Dumnezeu, care pentru aceasta, fiind Dumnezeu, nu poate fi judecat de om".

627. Papa Inocenţiu al III-lea spune: „Papa ocupă locul adevăratului Dumnezeu", iar legea canonică, în comentariu, îl numeşte pe papa „Domnul Dumnezeul nostru".

628. Inocenţiu şi Iacobaţiu afirmă că „papa poate face aproape tot ce poate face Dumnezeu", în timp ce Decius lasă afară cuvîntul *„aproape"*, ca nefiind necesar (Isa. 14:13,14). Iacobaţiu şi Durand cer ca „nimeni să nu mai cuteze a i se adresa decît ca lui Dumnezeu - „Doamne, ce faci?" (Dan. 4:35), iar Antonius a scris:

629. „Lui (papei) îi aparţine să rînduiască lucrurile care privesc binele public şi să le înlăture pe acelea care îl împiedică, cum sînt viciile şi abuzurile care îndepărtează pe om de Dumnezeu . . . Şi aceasta în conformitate cu Ieremia 1:10 (Aici, iarăşi, o profeţie care aparţine domniei milenare a lui Christos este atribuită lui Antichrist): „Iată te-am rînduit peste popoare şi peste împărăţii, ca să smulgi şi să tai, să dărîmi şi să distrugi" în ce priveşte viciile, „să zideşti şi să sădeşti" în ce priveşte virtuţile . . . Cît despre puterea papei asupra

celor din iad, simbolizaţi prin peştii mării (Ps. 8) - pentru că după cum peştii mării sînt continuu agitaţi de valurile mării aşa cei din purgatoriu sînt mereu frămîntaţi de chinurile pedepsei - Dumnezeu a supus papei deopotrivă peştii mării, adică pe cei din purgatoriu, ca să-i uşureze prin *indulgenţe*.

630. „Păgînii sînt supuşi papei care cîrmuieşte în lume în locul lui Christos. Dar Christos are deplină putere peste fiecare creatură. Papa este vicarul lui Christos şi nimeni nu se poate sustrage legitim de la supunerea faţă de el, după cum nimeni nu se poate sustrage legitim de la supunerea faţă de Dumnezeu . . . Papa poate aplica pedepse păgînilor şi neamurilor barbare . . . Dacă păgînii nu pot fi pedepsiţi cu pedepse spirituale, cu excomunicarea şi altele, ei pot fi totuşi pedepsiţi de Biserică cu pedepse băneşti iar de către prinţi cu suferinţe trupeşti . . . Biserica poate pedepsi indirect pe evrei prin pedepse spirituale, excomunicînd prinţii creştini cărora evreii le sînt supuşi, *dacă ei neglijează să-i pedepsească cu suferinţe vremelnice* atunci cînd fac ceva împotriva creştinilor . . . Dacă convertirea cuiva trebuie *dorită*, el poate fi constrîns prin teroare şi lovituri, nu ca să primească credinţa, ci pentru că ei nu trebuie să pună nici o piedică credinţei printr-o voinţă încăpăţinată. Pentru convertirea necredincioşilor judecata lui Dumnezeu trebuie imitată".

631. Este aici o ilustraţie a modului cum erorile de doctrină produc nedreptate. Oamenii pot fi repede aduşi la orice formă de cruzime şi de asuprire dacă mai întîi pot fi convinşi că făptuind asemenea nelegiuiri ei se aseamănă cel mai mult cu Dumnezeu - imitatori ai lui Dumnezeu (Ioan 16:2). Minunea este că oamenii sînt atît

de buni şi de cumpătaţi, cu toate greşitele idei şi doctrine îngrozitoare, false, privitoare la planul lui Dumnezeu pentru omenire, prin care Satan i-a orbit şi amăgit prin fîntîna papală a erorii, conducîndu-i într-o direcţie care se potriveşte cu natura lor căzută. Acelaşi scriitor continuă astfel:

632. „Puterea papei este exercitată asupra ereticilor şi schismaticilor, indicaţi, de asemenea, prin boi, pentru că ei se împotrivesc adevărului cu cornul trufiei lor. Dumnezeu i-a supus deopotrivă sub picioarele papei spre a fi pedepsiţi *împătrit*, cu excomunicarea, detronarea, pierderea bunurilor temporale şi persecuţia militară. Dar ei nu trebuie socotiţi eretici decît numai după ce refuză să renunţe la învăţăturile lor dăunătoare şi se încăpăţînează să le apere . . . Papa poate alege sau numi pe împărat. Împăratul este slujitorul papei în sensul că el este slujitorul lui *Dumnezeu, al cărui loc este ocupat de papa*, căci Dumnezeu a trimis pe împărat ca slujitor al papei . . . Cred că se poate afirma pe drept cuvînt că papa, vicarul lui Christos, are jurisdicţie universală asupra lucrurilor spirituale şi temporale din lumea întreagă, *în locul Dumnezeului celui viu*".

633. Următoarele proclamaţii ale papilor, spicuite din „Acts and Monuments" a lui Fox de către H. G. Guinness, un scriitor de seamă englez, merită un loc de frunte şi putem simpatiza din inimă cu comentariul acestui scriitor asupra sistemului a cărui gură rosteşte asemenea lucruri, cînd zice: „Dacă cel ce se înalţă pe sine va fi umilit, ce înjosire i s-ar cuveni unei asemenea înălţări de sine?"

634. „De aceea, văzînd că o asemenea putere este dată lui Petru iar prin Petru mie, ca urmaş al său, cine

este acela din lumea întreagă care să nu se supună decretelor mele, care am atîta putere în cer, în iad, pe pămînt, asupra viilor şi morţilor . . . Plinătatea puterii mele este atît de mare, prin jurisdicţia cheilor ce mi s-au dat, încît în timp ce toţi îmi sînt supuşi - da, chiar şi împăraţii trebuie să-mi supună realizările lor - numai eu nu sînt supus nici unei creaturi, nu, nici chiar mie însumi; astfel, majestatea mea papală rămîne pururea întreagă, superioară tuturor oamenilor, pe care toţi trebuie s-o asculte şi s-o urmeze, pe care nici un om nu trebuie s-o judece sau s-o acuze de nici o crimă şi pe care nici un om nu o poate detrona, afară de mine însumi. Nici un om nu mă poate excomunica, da, nici chiar dacă m-aş împărtăşi cu excomunicaţii, căci nici un canon (regulă, n. e.) nu mă leagă. Nimeni nu trebuie să mă mintă, căci dacă cineva mă minte este un eretic şi o persoană excomunicată. Astfel se arată că măreţia preoţiei a început cu Melhisedec, a fost sărbătorită în Aaron, perfecţionată în Christos, reprezentată în Petru, *înălţată în jurisdicţia universală şi manifestată în papa.* Astfel, prin această *proeminenţă a preoţiei mele,* toate lucrurile fiindu-mi supuse, ceea ce s-a zis despre Christos: „Toate le-ai supus sub picioarele Lui", pare să se dovedească în mine" - Evr. 2:8.

635. „Şi, de asemenea, trebuie admis că episcopul acestei biserici este întotdeauna bun şi sfînt. Da, deşi cade în omucidere sau adulter, el poate să păcătuiască, dar totuşi nu poate fi învinuit, ci mai degrabă scuzat prin uciderile lui Samson şi hoţiile evreilor, etc.. Tot pămîntul este dioceza mea şi eu sînt episcopul suprem al tuturor oamenilor, avînd autoritatea Regelui tuturor regilor asupra supuşilor. Eu sînt totul în toate şi deasupra

tuturor, pînă acolo că Dumnezeu însuşi şi eu, vicarul lui Dumnezeu, avem un singur consistoriu (adunare a preoţilor, n. e.), eu sînt în stare să fac aproape tot ceea ce face Dumnezeu. În tot ceea ce doresc voinţa mea ţine locul raţiunii, pentru că eu pot prin lege să fac dreptate deasupra legii şi celui rău să-i fac dreptate corijînd legile şi schimbîndu-le (Dan. 7:25). Prin urmare, dacă se spune că lucrurile pe care le fac eu nu sînt făcute de om, ci de Dumnezeu - CE MĂ PUTEŢI FACE, DECÎT DUMNEZEU? Iarăşi, dacă prelaţii bisericii sînt numiţi şi socotiţi de Constantin drept Dumnezei, se pare că *eu sînt* DEASUPRA TUTUROR dumnezeilor, fiind deasupra tuturor prelaţilor. De aceea nu-i o minune dacă stă în puterea mea să schimb timpul şi timpurile, să stric sau să desfiinţez legi şi să dezleg de toate lucrurile, *da, cu principiile lui Christos*; căci dacă Christos porunceşte lui Petru să-şi bage sabia în teacă şi dacă îndeamnă pe ucenicii Săi să nu facă uz de nici o forţă exterioară pentru a se răzbuna ei înşişi, nu scriu oare eu, papa Nicolae, episcopilor din Franţa îndemnîndu-i să-şi scoată săbiile reale? Dacă Christos a fost de faţă la nunta din Cana Galileii, să nu interzic eu, papa Martin, în distincţia mea, clerului spiritual să ia parte la ospeţe de nuntă şi de asemenea să se căsătorească? Ceva mai mult, dacă Christos porunceşte să împrumutăm fără speranţă de cîştig, nu pot eu, papa Martin, să dau dezlegare de această poruncă? Ce să mai spun despre ucideri, cînd fac să se considere ca nefiind o crimă sau omucidere fapta de a ucide pe excomunicaţi? Mai mult decît atît, eu pot să fac scutire contra legii naturii, contra apostolilor, căci, cu toate că în scrierile lor ei poruncesc ca un preot să fie caterisit pentru păcatul curviei, eu

modific stricteţea acestei constituţii prin autoritatea lui Silvestru, considerînd că minţile ca şi trupurile oamenilor sînt mai slabe azi decît erau atunci . . . Dacă vrei să asculţi pe scurt toate cazurile care aparţin dezlegării mele papale, care se ridică la numărul de cinci zeci şi unu de puncte, în care nici un om nu se poate amesteca, afară de mine singur, le voi expune: (Aici urmează lista)".

636. „După ce am arătat îndeajuns cît de mare este autoritatea mea pe pămînt, în cer şi în purgatoriu, şi ce putere am pentru a lega, a scuti, a porunci, a permite, a alege, a confirma, a dispensa, a face şi a desface, etc., voi vorbi acum puţin despre bogăţiile mele şi despre marile mele proprietăţi, pentru ca fiecare om să poată vedea bogăţia şi belşugul din toate bunurile - rente, dijme şi ofrande, mătăsuri, mitre de purpură, coroane, aur, argint, perle şi diamante, pămînturi şi domenii. Mai întîi, îmi aparţin oraşul imperial Roma, palatul Lateran; regatul Siciliei este proprietatea mea. Apula şi Capua sînt ale mele. De asemenea regatele Angliei şi Irlandei nu-mi sînt sau n-ar trebui oare să-mi fie tributare? Adăugaţi la acestea, alături de alte regiuni şi provincii în Orient şi în Occident, de la miazănoapte la miazăzi, aceste stăpîniri care se numesc (aici urmează o lungă listă de nume). Ce să spun despre veniturile mele zilnice, despre pîrga roadelor, anate*, mantii papale, indulgenţe, bule, spovedanii, favoruri şi rescripte**, testamente, dezlegări, privilegii, alegeri, venituri bisericeşti, case religioase şi atîtea alte lucruri care îmi aduc nu puţini bani, din care se poate presupune, în

*beneficii pe un an plătite papei (n. e.)

**edicte, decrete (n. e.)

parte, ce cîştiguri intră în tezaurele mele . . . Dar ce să mai zic despre Germania, unde toată lumea este dioceza mea, cum spun canonicii mei în care toţi oamenii trebuie să creadă. De aceea termin aşa cum am început şi poruncesc, declar şi pronunţ *că este necesar pentru mîntuire ca fiecare creatură umană să mi se supună"*.

637. În zilele noastre mulţi par să creadă că aceste lăudăroşenii ale papalităţii aparţin trecutului îndepărtat şi că o mare schimbare s-a produs în acest sistem în timpurile din urmă. Dar, puţină judecată şi observaţie ne vor dovedi că aceste sentimente ale papalităţii sînt încă neschimbate. Ar trebui să ne amintim apoi că pretenţia constantă a papalităţii este că doctrinele sale nu pot fi schimbate, că decretele papilor, ale conciliilor sînt *infailibile* şi că aceste decrete, care denotă blasfemie împotriva lui Dumnezeu şi persecuţii împotriva sfinţilor, sînt încă ţinute ca sfinte de către biserica romano-catolică de astăzi. Singura schimbare survenită în papalitate este pierderea puterii, pricinuită prin deşteptarea Reformei. Voinţa ei este încă aceeaşi, dar puterea de executare a fost restrînsă prin înmulţirea cunoştinţei şi a libertăţii, în care Biblia a fost principalul factor. Antichrist este făcut treptat fără putere de către adevăratul Christos - prin „Spiritul gurii Sale", Cuvîntul Său. Nu peste mult lumina strălucitoare a *prezenţei* lui Emanuel va nimici cu desăvîrşire îngîmfarea contrafacerii şi va elibera complet lumea din lanţurile iluzoriilor sale pretenţii şi erori - 2 Tes. 2:8.

638. Spre a ilustra pretenţiile din ultimul timp, reţineţi faptul că papa de acum, cînd s-a urcat pe tronul papal, şi-a luat titlul de Leo al XIII-lea şi puţin după aceea s-a intitulat el însuşi *„Leo de tribus Juda"*, adică

„Leul din seminţia lui Iuda", unul din titlurile adevăratului Cap. Prin aceste pretenţii trufaşe el desigur nu este în urma celor care au ocupat acelaşi oficiu în timpul veacurilor întunecate.

639. Ceea ce urmează, numită *Adoraţia*, este astăzi o parte din ceremonia legată de instalarea unui nou papă. Acesta, îmbrăcat în alb, împodobit cu diamante strălucitoare, cu papuci roşii în picioare garnisiţi cu mari şi frumoase cruci de aur ca şi catarame, este condus la altar unde îngenunchiază. Atunci - „papa se ridică şi punîndu-şi mitra pe cap, este ridicat de cardinali şi aşezat pe altarul - tron. Unul dintre episcopi îngenunchiază şi apoi cîntecul „Te Deum" (Pe tine te slăvim, o Dumnezeule) începe. În acest timp cardinalii sărută picioarele, mîinile şi obrazul papei. „O monedă înfăţişînd această ceremonie şi turnată în monetăria papei, poartă inscripţia „Ei îl adoră pe acela pe care l-au creat"".

640. Cardinalul Manning, reprezentantul principal al papalităţii în Anglia, atrage atenţia publicului asupra clauzei următoare a religiei catolice, confirmînd-o totodată:

641. „Declarăm, afirmăm, precizăm şi pronunţăm că pentru mîntuirea oricărei fiinţe omeneşti este necesară supunerea faţă de pontiful roman". Într-o cuvîntare ce a fost publicată el reprezintă pe papa astfel: „Susţin că sînt Judecătorul Suprem şi Duhovnicul conştiinţelor oamenilor; de la ţăranul ce munceşte pe ogor pînă la domnitorul ce şade pe tron, de la familia ce trăieşte retrasă pînă la legiuitorul ce face legile împărăţiei. Eu sînt singurul, ultimul şi Supremul judecător a ceea ce este drept şi nedrept".

642. În timp ce observăm aceste exemple moderne

de „cuvîntări deşarte, pline de mîndrie" ale papalităţi, n-ar trebui să trecem cu vederea importantul decret al conciliului ecumenic ţinut la Roma în A. D. 1870, care proclama infailibilitatea papei. Este adevărat că, acum ca şi în trecut, încrezuţii papi pretindeau că sînt infailibili şi că episcopi şi prinţi, dornici să le linguşească orgoliul, îi numeau ca atare în declaraţia „Tu eşti un alt dumnezeu *pe pămînt*", dar i-a rămas unui conciliu papal, în acest luminat veac al XIX-lea, să facă cunoscut lumii, cu seninătate şi dinadins, cît este de mare acest „dumnezeu al pămîntului" - că el este *aproape* atît de perfect ca celălalt Dumnezeu din cer, că el, mai mult decît celălalt, nu se mai poate înşela, că în cuvintele sale *ex catedra* (oficiale, n. e.) papa este *infailibil* - fără eroare.

643. Votul conciliului a fost dat la 13 iulie A. D. 1870, iar în 18 decretul a fost promulgat formal, cu ceremonie, în marea catedrală a sfîntului Petru din Roma. Următoarea descriere a acestui eveniment, făcută de dr. J. Cummings din Londra, va fi citită cu interes. El zice: „Papa avea un tron mare, ridicat înaintea ferestrei de răsărit a bisericii Sfîntului Petru şi era înveşmîntat într-o desăvîrşită scînteiere de nestemate şi înconjurat de cardinali, de patriarhi şi de episcopi în veşminte fastuoase, pentru o scenă impresionantă, magnifică. Alese ora timpurie a dimineţii şi fereastra dinspre răsărit - pentru ca răsăritul soarelui să-şi poată împrăştia cu bogăţie razele asupra slavei sale şi, prin aceasta, diamantele, rubinele şi smaraldele să le refracteze şi reflecteze şi să producă o asemenea strălucire încît să pară că nu este un om, ci ceea ce-l proclamă decretul, unul care posedă toată slava lui Dumnezeu . . . Papa se aşează dis-de-dimineaţă la fereastra dinspre răsărit . . . dar soarele refuză . . . să

strălucească. Zorile posomorîte se întunecară repede spre un tot mai adînc întuneric. Orbitoarea măreţie n-a putut fi produsă. Ochii istoviţi ai aceluia care se pretindea Dumnezeu nu puteau să vadă îndeajuns ca să citească la lumina zilei şi a trebuit să se aducă lumînări. Luminile de ceară obosind şi mai mult nervii săi vizuali, papa ceru unui cardinal să citească. Acesta începu lectura în mijlocul unei întunecimi mereu crescînde, dar abia citise cîteva rînduri cînd o lumină orbitoare a unui foc prevestitor de furtună şi o lovitură zdrobitoare explodă din cerul negru, cum niciodată nu s-a mai văzut la Roma. O mare groază apucă pe toţi. Un cardinal sări de pe scaun tremurînd şi zise: „Este vocea lui Dumnezeu care vorbeşte, tunetele de la Sinai"".

644. Printre pretenţiile blasfematoare ale lui Antichrist sînt multe învăţături care ar trebui amintite, îndeosebi cea a liturghiei, despre care vom vorbi într-un alt volum. Trecînd peste cultul sfinţilor şi cel al Mariei, ne propunem să arătăm cîteva erori încă şi mai grave.

645. *Infailibilitatea Bisericii* a fost una din primele erori şi a pregătit calea celorlalte. Proclamată înainte ca papa să fi fost recunoscut ca atare aceasta a fost o greşeală dintre cele mai serioase şi a închis calea spre corectarea erorilor care au fost descoperite după aceea. Ea a pus decretele conciliilor bisericii mai presus de contradicţie sau întrebare, fie din partea raţiunii fie din cea a Scripturii, şi a făcut din ignoranţa, din slăbiciunile şi din concepţiile greşite omeneşti *standardele credinţei*, în locul Cuvîntului lui Dumnezeu - Biblia, căci după ce s-a stabilit că glasul conciliului bisericii este *infailibil* (fără greşeală), a trebuit ca toate lucrurile să fie forţate să se potrivească acestei idei şi fiecare conciliu se simţea

legat să nu aducă nici o hotărîre contrară hotărîrilor conciliilor precedente; cei care ar fi făcut altfel s-ar fi expus situaţiei de a fi repudiaţi. Astfel, o dată ce o eroare fusese afirmată, ea nu mai putea fi negată, nici chiar micşorată. Biblia şi raţiunea au trebuit să fie interpretate şi deformate în aşa fel ca să se potrivească cu decretele *infailibile* ale oamenilor failibili. Nu este de mirare dacă din această cauză era nevoie de un foarte priceput teolog care să interpreteze Scripturile şi să le facă de acord cu aşa zisele decrete infailibile. Şi iarăşi nu este de mirare dacă, pentru a servi scopului, Antichrist *a interzis Biblia*. Istoria papalităţii arată clar că, în timp ce pretindea respectul faţă de Biblie ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu, ea o aşeza pe ultimul plan şi punea în primul rînd propriile sale *cuvinte infailibile*. Nu numai atît, dar papa proscrise în întregime Cuvîntul lui Dumnezeu, ca fiind nepotrivit de a fi citit şi primejdios pentru popor, pentru ca propriul său cuvînt infailibil să poată avea deplin control. El ştia prea bine că Biblia era primejdioasă pentru puterea sa şi o permanentă denunţare a pretenţiilor sale blasfematoare.

646. În zilele puterii papale faptul de a poseda sau de a citi Biblia de către popor era considerat ca ofensă criminală. Arta tiparului, în jurul secolului al XVI-lea, şi renaşterea generală a învăţăturii, ce rezultă din ea, au asigurat învierea Bibliei din mormîntul limbilor moarte (latina, ebraica şi greaca veche - n. e.), în care Antichrist o ţinuse atîta vreme ascunsă, interzicînd traducerea ei sub ameninţarea cu pedepse aspre. Cînd o deşteptare a spiritului de independenţă a început s-o răspîndească în popor în limbile vii (vorbite) arderea Bibliilor nu era un lucru neobişnuit şi lungi şi neîndurătoare blesteme ieşiră

de la Vatican împotriva încrezuţilor păcătoşi care aveau îndrăzneala să traducă, să publice sau să citească Cuvîntul lui Dumnezeu.

647. Cînd Wycliffe (se pronunţă Wiklif - n. e.) îşi publică traducerea (în limba engleză - n. e.) papa Grigorie trimise o bulă la Universitatea din Oxford, condamnînd pe traducător că „a căzut într-un fel de răutate detestabilă". Traducerea lui Tyndale fu deopotrivă condamnată iar cînd Luther îşi publică traducerea în germană papa Leo al X-lea emise o bulă împotriva lui. Cu toate acestea lucrarea mergea înainte pe scară largă şi în mod sigur. Biblia trebuia să aibă o înviere deplină şi era hărăzită să-şi reverse lumina asupra oamenilor de orice neam şi de orice limbă. Biserica Romei îşi dădu încet seama de acest lucru şi hotărî să permită traducerea Scripturilor în limbi moderne, de către traducători catolici, însoţită de comentarii catolice. A făcut aşa, de altfel, nu pentru a o pune în mîinile poporului, cu excepţia cazurilor cînd acesta era în pericol să primească traduceri protestante. Traducerea Rhemish mărturiseşte aceast lucru.

648. Cele ce urmează arată caracterul unora dintre *notele* traducerii Rhemish - care a fost înlocuită totuşi în anii din urmă cu traducerea Douay, foarte asemănătoare însă cu comentarii mai puţin virulente. În nota la Matei 3 se spune: „ereticii pot fi pedepsiţi şi reprimaţi, ei pot şi trebuie să fie pedepsiţi sau executaţi de către autoritatea spirituală sau temporală". O altă notă, la Galateni 1:8, spune: „catolicii n-ar trebui să cruţe nici pe propriii lor părinţi dacă sînt eretici". La Evrei 5:7 nota afirmă: „traducătorii Bibliei protestante ar trebui să fie trimişi în adîncurile iadului". Privitor la Apocalipsa 13:6 comen-

tariul zice: „dar sîngele protestanţilor nu este numit sîngele sfinţilor, el nu valorează mai mult decît sîngele hoţilor, al criminalilor sau altor răufăcători, pentru vărsarea căruia din ordinul justiţiei nici un guvern nu va răspunde".

649. Dăm aici cîteva din restricţiile care au fost impuse cînd s-a văzut că citirea Bibliei nu poate fi cu totul împiedicată. Articolul 4 din *Index Expurgatoris* spune: „Dacă cineva îndrăzneşte să citească sau să deţină Biblia fără permisiune scrisă, acela nu va primi iertare de păcate pînă ce nu va preda această Biblie trimisului Bisericii. Librarii care vor vinde sau răspîndi în alt mod Biblii în limba vulgară oricărei persoane care nu are o asemenea permisiune vor pierde costul cărţilor . . . şi vor fi supuşi de către episcop şi la alte pedepse pe care acesta le va socoti potrivite, după gravitatea păcatului".

651. Conciliul din Trent, în sesiunea sa din A. D. 1546, hotărî:

652. „Pentru a restrînge minţile nerăbdătoare, conciliul decretează că în materie de credinţă şi de morală şi de orice altceva ce priveşte menţinerea doctrinei creştine nimeni să nu aibă îndrăzneala, încrezîndu-se în propria sa judecată, să interpreteze Scripturile sacre după înţelegerea sa proprie, contrar aceleia care a fost ţinută şi este încă ţinută de sfînta biserică mamă, care are dreptul să judece asupra înţelesului adevărat".

653. Ceea ce urmează este extras din bula papei Pius al VII-lea, trimisă primatului Poloniei la 29 iunie 1816, împotriva Societăţilor biblice:

654. „Am fost într-adevăr şocaţi de acest şiretlic abil prin care însăşi temeliile religiei sînt subminate şi, dată

fiind marea importanţă a acestei chestiuni, după ce am conferit în conciliu cu venerabilii noştri fraţi, cardinali ai sfintei biserici romane, am deliberat cu extremă grijă şi atenţie asupra măsurilor potrivite ce trebuie adoptate de autoritatea noastră pontificală pentru a remedia şi a elimina pe cît este cu putinţă *această molimă* . . . Aţi arătat deja o arzătoare dorinţă de a depista şi a răsturna intrigile profanatoare ale acestor inovatori. Cu toate acestea, în conformitate cu oficiul nostru, vă îndemnăm din nou şi din nou ca tot ceea ce aţi putea face prin *putere*, prescrie prin *povaţă* şi îndeplini prin *autoritate*, să executaţi zilnic cu cea mai mare rîvnă . . . Biblia tipărită de eretici trebuie pusă în rîndul altor cărţi prohibite, potrivit regulilor Indexului".

655. Acelaşi papă, în anul 1819, a emis o bulă împotriva celor ce se serveau de Biblie în şcolile din Irlanda. Extragem din ea următoarele:

656. „Sfînta congregaţie a fost informată că în aproape toate părţile Irlandei au fost înfiinţate şcoli de Biblie susţinute din fondurile ereticilor (heterodocşilor) prin care persoanele fără experienţă, de ambele sexe, au fost infectate cu otrava fatală a doctrinelor depravate. Pentru aceasta toate eforturile posibile trebuie făcute spre a îndepărta tineretul de aceste şcoli destructive . . . Munciţi din toată puterea voastră pentru a feri coruperea tineretului ortodox prin ele, ceea ce se va putea face cu uşurinţă, nădăjduiesc, prin înfiinţarea de şcoli catolice în toată dioceza voastră".

657. Avem aici recunoaşterea sinceră a scopului real al înfiinţării de şcoli parohiale catolice în Anglia şi în America de Nord, pentru a-şi proteja sistemul. Antichrist n-a urmărit alt scop atunci cînd a oferit educaţia

poporului. Ignoranţa şi superstiţia sînt bastioanele papalităţii, şi secolele puterii sale, inclusiv cele cunoscute sub numele de „veacurile întunecate" (Evul mediu timpuriu, n. e.), dovedesc acest lucru. Educaţia clerului sub „restricţii" n-a fost neglijată. Dar că nici o străduinţă nu s-a făcut pentru educaţia poporului o dovedeşte puternic ignoranţa profundă din toate vechile ţări catolice. Şcolile şi Biblia au fost din totdeauna duşmanii de nesuferit ai lui Antichrist şi n-au fost tolerate decît atunci cînd au devenit necesităţi - asupra cărora a trebuit să fie aruncată o falsă lumină pentru a păstra existenţa lui Antichrist.

658. Citim cele ce urmează dintr-o bulă a lui Leo al XII-lea, emisă în A. D. 1825 către clerul romano-catolic din Irlanda:

659. „Nu este un secret pentru voi, venerabili fraţi, că o anumită societate, vulgar numită Societatea Biblică, se întinde cu insolenţă în lumea întreagă. Dispreţuind tradiţiile sfinţilor părinţi şi în opoziţie cu decretul bine cunoscut al Conciliului din Trent, această societate şi-a concentrat toate forţele şi-şi îndreaptă toate mijloacele spre un singur scop: traducerea sau mai degrabă stricarea Bibliei în limba maternă a tuturor naţiunilor".

660. Chiar papa Pius al IX-lea şi-a exprimat îngrijorarea văzînd în toate părţile triumful marelui duşman al lui Antichrist - Biblia, zicînd:

661. „Blestemate fie aceste societăţi viclene şi mincinoase, numite „Societăţi Biblice", care pun Biblia în mîinile tineretului neexperimentat".

662. Este adevărat că în A. D. 1886 Conciliul plenar romano-catolic din Baltimore a hotărît că o Biblie aprobată va fi îngăduită în şcolile catolice din Statele Unite.

Dar acest lucru nu înseamnă vreo schimbare în sentimentele adevărate ale lui Antichrist, ci este doar o altă lovitură a politicii sale clarvăzătoare, pentru a-şi arăta bunăvoinţa faţă de spiritul de libertate din această ţară care nu poate suferi asemenea restricţii. Ei ştiau prea bine că *libertatea* era căutată şi nu *Biblia*. O anchetă arată că acum, după doi ani, Biblia nu se mai găseşte deloc în şcolile catolice de pe aici.

663. Doctrina nemuririi naturale, inerente a omului (că o existenţă umană care a început odată nu poate să înceteze) a fost o altă rodnică eroare împrumutată din filozofia greacă. Odată admisă ea a dus fireşte la concluzia că dacă existenţa *trebuie să continue la nesfîrşit* atunci expresiile din Biblie care afirmă că păcătoşii cu voia vor fi nimiciţi în cele din urmă în a doua moarte, etc., trebuie explicate în aşa fel încît să *semnifice* tocmai contrariul a ceea ce *spun* ele, adică viaţă veşnică într-o anumită stare. A fost uşor după aceea să se decreteze că pentru cel rău această existenţă va fi o viaţă de suferinţă şi adesea au fost zugrăvite pe pereţii bisericilor chinurile iadului aşa cum erau descrise de preoţi şi călugări zeloşi. Această eroare s-a imprimat cel mai uşor asupra convertiţilor pentru că filozofii greci (pe atunci stăpînii lumii în materie de ştiinţă, de religie şi de filozofie - ale căror idei, după cum arată Iosefus, începuseră chiar să coloreze iudaismul) susţinuseră şi învăţaseră de mult timp o pedeapsă pentru cei răi, în moarte. Trebuie să spunem, totuşi, spre cinstea lor, că ei n-au mers niciodată pînă la respingătoarele *blasfemii (hule - n.e.)* împotriva caracterului lui Dumnezeu şi a guvernămîntului Său, propovăduite lumii de Antichrist. Urma apoi să se fixeze un loc pentru acest chin, să fie

numit „iad" şi să se caute pasajele din Scripturi referitoare la *sheol, hades şi gheena* care descriu adevărata plată a păcatului - întîia şi a doua moarte - şi să fie aplicate cu îndemînare, inclusiv parabolele Domnului nostru şi simbolurile Apocalipsei, în aşa fel ca să se înşele pe ei înşişi şi să înşele şi lumea întreagă în privinţa acestui subiect şi, fapt şi mai grav, să defaime şi să hulească caracterul şi planul lui Dumnezeu Atotînţeleptul, iubitorul şi îndurătorul nostru Tată Ceresc - Apoc. 16:10,11; Isa. 28:17,18.

664. *Purgatoriul* a fost introdus ca să aline şi să facă suportabilă această teribilă pastilă de doctrină (a chinului veşnic, n. e.) şi, în acelaşi timp, să dea lui Antichrist un mijloc de a-şi ţine mai bine poporul sub stăpînire. El pretindea că deţine cheile cerului şi ale iadului şi că are puterea să uşureze durerile din purgatoriu, nu numai pedeapsa adamică şi slăbiciunile ce decurg din ea, ci şi pedepsele pentru păcatele cu voia, plănuite. Se poate uşor imagina ce pîrghie puternică a fost aceasta asupra unui popor ignorant - în special cînd împăraţii şi stăpînitorii pămîntului îl recunoscură şi se înclinară înaintea amăgitorului.

665. Urmară *slujbele pentru morţi*; pentru a le avea bogaţii şi săracii socotiră de datoria lor să le plătească generos. Eficacitatea slujbelor pentru uşurarea suferinţelor din purgatoriu este pretinsă ca atotputernică - pînă acolo că nici Iehova nici Christos nu le pot împiedica. Acestea deveniră un izvor de mari venituri pentru Antichrist, căci preoţii nu întîrziau să reamintească muribunzilor, dacă erau bogaţi, că se cuvine să lase moşteniri generoase pentru propriile lor slujbe - ca nu cumva moştenitorii lor să neglijeze s-o facă. Într-adevăr, pînă

în acest an (A. D. 1889, n. e.) preveniri de felul acesta au apărut în ziarele romano-catolice, unde se recomandă să se cheltuiască mai puţini bani pentru coroanele de flori la înmormîntare şi ceva mai mulţi pentru slujbele morţilor.

666. *Indulgenţele* s-au introdus cu ceva înainte de „cruciade". Ştim că indulgenţele au fost oferite ca premii pentru a asigura voluntari în aceste „cruciade" sau „războaie sfinte". Prin edict papal oricine voia să se angajeze în aceste războaie sfinte urma să fie iertat nu numai de păcatele sale din trecut, dar merita ca şi păcatele viitoare să-i fie compensate şi să fie astfel asigurat împotriva anumitor suferinţe din purgatoriu. Romano-catolicii ne spun că aceste indulgenţe nu sînt acordate ca autorizaţii de a săvîrşi păcate, ci sînt răsplăţi pe merit care compensează sau anulează un anumit număr de zile sau de ani de chinuri în purgatoriu; astfel că dacă păcatele unui om îl făceau pasibil de o mie de ani de suferinţe şi dacă acest om şi-a sigurat, dintr-o dată sau în mai multe rînduri, indulgenţe pentru o mie de ani, fie cumpărîndu-le cu bani fie prin servicii făcute papalităţii sau prin ispăşirile (pedepsele, n. e.) făcute, el va fi liber şi dacă ar avea în creditul său indulgenţe pentru nouă sute de ani el n-ar avea de îndurat decît o sută de ani de suferinţe. Şi este probabil că dacă numărul indulgenţelor i-ar depăşi cu mult pedepsele ar fi considerat drept un sfînt, cu influenţă specială în cer pentru a fi rugat şi adorat. Avem un exemplu în acest sens în Ludovic, rege al Franţei, Cruciatul. El a fost canonizat (trecut în rîndul sfinţilor, n. e.) şi acum lumea catolică i se roagă lui şi i se închină sub numele de sfîntul Ludovic.

667. Este într-adevăr o diferenţă între acest mod de a vedea indulgenţele şi o autorizaţie de a comite păcate şi totuşi ea este foarte mică, căci papalitatea a fixat pentru diferite păcate obişnuite o anumită cantitate de suferinţe. Dar nu numai păcatele din trecut puteau fi astfel compensate şi şterse, ci persoanele care aveau motive să creadă că ar putea săvîrşi anumite păcate în viitor puteau să-şi asigure dinainte meritul pentru ştergerea lor. Ceva mai mult, unele din aceste indulgenţe, numite *„plenare"* (complete, întregi), sînt considerate că acoperă cu siguranţă toate păcatele din trecut sau din viitor.

668. Practicarea acestor lucruri chiar şi astăzi pare greu de crezut. Romaniştii au anumite rugăciuni a căror repetare constituie o bază pentru indulgenţă o perioadă limitată şi multe rugăciuni laolaltă, pretind ei, îi va ocroti multă vreme împotriva mîniei. Astfel celor ce zic rugăciunea *„Ave sfîntă regină"* li se acordă 40 de zile de indulgenţe, în timp ce pentru spunerea *„Litaniei binecuvîntatei Fecioare"* se acordă o indulgenţă de 200 de zile. Cei ce spuneau *„Binecuvîntată fie sfînta, neprihănita şi prea curata zămislire a Fecioarei Maria"* aveau 100 de ani de indulgenţe, etc.. Ne putem cu uşurinţă imagina gradul de corupţie la care a condus această doctrină blasfematoare cînd, în „veacurile întunecate", indulgenţele erau acordate pe bani sau pentru serviciile făcute în persecutarea necredincioşilor şi ereticilor.

669. Pedepse enorme erau fixate pentru crimele săvîrşite în general de cei bogaţi, care *puteau* plăti cu dărnicie, pe cînd cele mai josnice violări ale justiţiei, mai obişnuite la clasele sărace, erau cu uşurinţă scuzate. Astfel căsătoria între veri primari costa 5.000 de dolari,

în timp ce uciderea soţiei sau a unui părinte costa numai 20 de dolari. Spanheim spune: „Instituţia Indulgenţei a fost pentru biserica romano-catolică fabrica de bani, mina de aur pentru nepoţii depravaţi şi pentru copiii din flori ai papilor, nervul războaielor papale, mijlocul de a lichida datoriile şi nesecata fîntînă de lux a papilor".

670. Pentru reglementarea acestui trafic a fost stabilită o scară gradată de pedepse pentru diferitele păcate - un număr de zile sau ani de purgatoriu pentru fiecare şi o scară de preţuri corespunzătoare a fost de asemenea aranjată pentru ca cei ce obţineau indulgenţă pentru o crimă, un furt, o pruncucidere, un adulter, un jurămînt fals sau alte păcate să poată fi taxaţi după caz. Prin acest mijloc păcatele erau şterse şi chinurile din purgatoriu erau alinate sau anulate după plăcerea agenţilor lui Antichrist. Nu ne miră deci faptul că poporul a înţeles repede că mulţi bani răscumpărau multe păcate.

671. Crimele se înmulţiseră în aşa măsură prin aceste indulgenţe încît cele mai bune clase ale societăţii s-au ridicat la revoltă împotriva Bisericii. Ochii oamenilor începură să se deschidă şi au văzut clerul, începînd de la cei mai înalţi demnitari ai Bisericii pînă la ordinele cele mai de jos de oficiali, afundat în nedreptate.

672. După cum furtuna este precedată de un ceas de întunecime, tot aşa ceasul celui mai adînc întuneric moral al domniei lui Antichrist a fost chiar înainte de începerea marii mişcări a Reformei. Traficul public şi ruşinos cu indulgenţe produsese dezgust şi l-a condus pe Luther şi pe alţi papişti zeloşi la discutarea şi examinarea întregului sistem, atît sub aspectul moral cît

şi sub aspectul doctrinal. În cele din urmă Luther a găsit adevărata idee - că papalitatea era într-adevăr Antichristul. O dată ce a descoperit aceast lucru el a scos în evidenţă fără teamă unele din simbolurile Apocalipsei şi a arătat aplicarea şi împlinirea lor parţială în ierarhia papală.

673. Cu privire la aceasta citim cele ce urmează din pana binecuvîntatului preot Lyman Abbott:

674. „Nevoia de bani pentru biserică era unul din motivele pentru care indulgenţele erau acordate altădată mai mult decît acum. Acest trafic atinse apogeul la începutul veacului al XVI-lea, sub Leo al X-lea care a pus în circulaţie indulgenţe pentru toţi cei care urmau să contribuie la ridicarea catedralei Sfîntul Petru din Roma. Principalul său agent pentru vînzarea indulgenţelor în Germania a fost Johannes Tetzel. Viciile notorii ale lui Tetzel n-au împiedicat alegerea sa ca purtătorul acestor iertări către alte suflete mai curate. Nimic nu i se părea prea extravagant pentru a-şi umple cuferele cu bani. El mărturisea că crucea roşie care-l însoţea peste tot unde se ducea avea o eficacitate tot atît de mare ca şi crucea lui Christos - că nu există păcate atît de mari pe care el să nu le poată ierta. „Indulgenţele mîntuiesc nu numai pe cei vii, ci şi pe cei morţi. Chiar în momentul cînd banul atinge fundul cufărului sufletul scapă din purgatoriu şi zboară liber spre cer". Acestea erau unele din declaraţiile sale blasfematoare. O scară a preţurilor fu stabilită. „Poligamia costă şase ducaţi, profanarea şi mărturia falsă nouă omorul opt, vrăjitoria doi". Acest trafic neruşinat în văzul tuturor a condus, mai mult ca orice, la Reformă. Indulgenţele continuară să fie acordate nu numai pentru fapte de cult, ci şi pentru

contribuţiile în bani făcute bisericii, dar vînzarea publică şi deschisă este acum în cea mai mare parte înlăturată din biserica Romei".

675. Un alt scriitor citează limbajul lui Tetzel, astfel:

676. „Apropiaţi-vă de mine şi vă voi da scrisori în regulă prin care chiar şi păcatele ce aţi dori să le săvîrşiţi în viitor vă vor fi toate iertate. Nu există păcate atît de mari pe care indulgenţele să nu le poată şterge. Plătiţi, plătiţi numai cu dărnicie şi veţi fi iertaţi. Voi preoţilor, voi nobililor, voi negustorilor, voi femeilor, voi fetelor, voi flăcăilor, ascultaţi glasul părinţilor şi prietenilor voştri care s-au dus dintre voi şi care vi se adresează din abisul fără fund: Îndurăm groaznice chinuri, o mică milostenie poate să ne scape. Voi o puteţi da. Oare veţi refuza? Cu zece groşi vă puteţi elibera părintele din purgatoriu. Domnul Dumnezeul nostru nu se mai interesează de noi ca Dumnezeu. El a dat toată puterea papei".

677. Redăm mai jos copia unui formular întrebuinţat de Tetzel, cu numele cumpărătorului, păcatele sale, etc.:

678. „Domnul nostru Isus Christos să aibă milă de tine . . . şi să te ierte prin meritul sfintelor sale suferinţe. În virtutea puterii apostolice ce ne-a fost dăruită, te iert de toate . . . excesele, păcatele şi crimele ce le vei fi săvîrşit, oricît de mari ar fi ele şi de orice fel . . . Te iert de pedepsele pe care ar fi trebuit să le înduri în purgatoriu . . . Te aşez din nou în nevinovăţia şi în curăţenia botezului tău, pentru ca în clipa morţii porţile iadului să fie închise pentru tine iar cele ale paradisului să ţi se deschidă. Şi dacă vei trăi încă mult timp acest har să rămînă neschimbat pînă la timpul sfîrşitului tău. În numele Tatălui al Fiului şi al Sfîntului Duh, Amin.

Fratele Johannes Tetzel, comisar, a semnat aceasta cu propria lui mînă ------".

Nu putem şti cu privire la prezentul imediat, dar cunoaştem că acum cîţiva ani, numai, continuau să se vîndă indulgenţe tipărite cu preţuri fixe, la mese, în unele dintre marile biserici romano-catolice din Mexic şi Cuba.

„I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască"
„Va asupri pe sfinţii celui Prea Înalt"
- Apoc. 13:7; Dan. 7:25

679. Oare contrafacerea papală a Împărăţiei lui Christos a deţinut şi a exercitat putere asupra adevăraţilor fii consacraţi ai lui Dumnezeu? I-a asuprit, i-a *„zdrobit"* pentru o lungă perioadă, după cum dă de înţeles textul ebraic? Răspundem: da, toate mijloacele ce pot fi imaginate au fost folosite pentru a înăbuşi spiritul adevăratului creştinism (Ioan 8:36; Gal. 5:1; 2 Cor. 3:17) şi a-l înlocui cu spiritul, învăţăturile şi formele lui Antichrist. La început n-a fost un atac deschis împotriva credincioşilor, ci mai ales o lentă, persistentă şi *zdrobitoare* asuprire, îndeosebi împotriva învăţătorilor contrari, punînd la grea încercare răbdarea şi distrugînd credinţa multora. Această strîmtorare şi asuprire stăruitoare este bine ilustrată în instituţia spovedaniei, prin care Antichrist nu numai că lua cunoştinţă despre orice critică şi orice cuvinte de împotrivire faţă de acest sistem, spuse la urechea unui duhovnic, dar, sub ameninţarea pedepselor viitoare, impunea mărturisirea şi căinţa de propriile gînduri sau fapte contrare. Această conduită fu în curînd atît de susţinută de puterea civilă încît orice protest împotriva bisericii era privit ca trădare împotriva

puterii civile, care era susţinută de autoritatea papală.

680. În primele începuturi ale înălţării papale poporul ca întreg era recunoscut nominal ca membru al bisericii, sau, dacă nu, era păgîn şi toţi cei care mărturiseau pe Christos erau datori să se conformeze ierarhiei care se ridica treptat. Eroarea, întotdeauna mai populară decît adevărul, urmărea, interzicea şi făcea nume rău adevărului şi tuturor celor ce-l respectau. Acesta a fost timpul cînd, după cum este ilustrat în Apocalipsa, adevărata Biserică (femeia) a fugit în pustiu - în singurătate (Apoc. 12:6) - proscrisă din pricina credincioşiei sale faţă de adevăr şi faţă de adevăratul Domn şi Cap al Bisericii. În acest timp, cînd apostaţii erau înălţaţi ca prinţi, sfinţii adevăraţi, umili, au experimentat ceea ce Domnul le-a spus mai dinainte, că toţi cei care vor voi să trăiască cu evlavie (în prezent) să se aştepte la persecuţii (2 Tim. 3:12). Soacra se va scula împotriva nurorii, părintele împotriva fiului, fratele împotriva fratelui şi duşmanii omului vor fi cei din casa sa (Luca 12:52, 53). Oare s-ar putea imagina ceva mai potrivit pentru a *asupri* sau *zdrobi* pe sfinţii celui Prea Înalt, decît asemenea mijloace folosite de-alungul veacurilor?

681. Pentru a ne putea face o idee despre ferocitatea acestei persecuţii trebuie să ne întoarcem la paginile istoriei.

682. Persecuţiile creştinilor sub Roma păgînă nu sînt vrednice să fie comparate cu cele ale Romei papale, fiind mai rare, mai restrînse şi mult mai puţin severe. S-a constatat, din cuvintele vrednice de crezare ale primilor creştini, că majoritatea magistraţilor romani care exercitau în provincii autoritatea Imperiului sau a Senatului şi

care aveau în mîinile lor puterea vieţii şi a morţii se purtau ca nişte oameni cu maniere politicoase şi cu educaţie liberală, care respectau regulile justiţiei. Ei refuzau adesea odioasa îndatorire de a persecuta, respingînd cu dispreţ acuzaţiile împotriva creştinilor (cum au încercat să facă Pilat şi Irod în cazul Domnului nostru - Luca 23:14-16,20,22; Mat. 27:24), sau sugerau creştinilor acuzaţi un mijloc legal de scăpare. Adesea, cînd era posibil, îşi foloseau puterea pentru a-i ajuta pe creştini în loc să-i pedepsească. Tribunalele păgîne erau adesea pentru ei cel mai sigur refugiu împotriva acuzatorilor evrei.* Cruda persecuţie sub groaznicul tiran Nero, care a ars pe unii creştini pentru a îndepărta suspiciunile publice împotriva lui, formează una din paginile cele mai întunecate ale istoriei Romei păgîne, dar, *prin comparaţie*, victimele lui au fost puţine. În general victimele persecuţiilor păgîne n-au fost comunităţi, ci mai curînd personalităţi de vază. Dar chiar aceste persecuţii împotriva principalilor reprezentanţi erau nu atît o hotărîre de împotrivire fixă şi persistentă din partea guvernului, cît mai ales rezultatul unei vociferări populare de necontrolat, aţîţată de superstiţie, şi ele păreau necesare stăpînitorilor pentru asigurarea ordinii şi păcii. Cîteva momente ilustrative în acest sens găsim în cariera lui Pavel şi a altor apostoli (vezi Fapt. 19:35-41; 25:24-27; 26:2,3,28). Chiar şi persecuţiile cele mai crude de sub împăraţii romani n-au fost decît de scurtă durată, cu excepţia celei de sub Diocleţian şi care a continuat cu mai multă sau mai puţină severitate timp de zece ani. Între aceste persecuţii au fost adesea lungi perioade de pace şi linişte. Sub împăraţi, deşi

*Gibbon, Vol. II, pag. 31-33

foarte apăsată, creştinătatea n-a fost nimicită, ci, după cum am văzut, a prosperat mult.

683. Cît de diferite au fost persecuţiile papalităţii, care se dezlănţuiau nu numai împotriva împotrivitorilor importanţi, ci împotriva tuturor creştinilor, şi care au durat nu cîteva luni, ci necurmat! Ceea ce sub împăraţi nu era decît o furie sau nebunie trecătoare a devenit sub papi un sistem organizat, însufleţit de fanatismul religios, de planuri ambiţioase - şi inspirate de un zel, o energie şi o cruzime satanice, fără corespondent în analele istoriei. Biserica apostată puse deoparte sabia spiritului şi înşfăcînd braţul imperiului îşi îndreptă armele carnale cu o furie necruţătoare împotriva tuturor duşmanilor care stăteau în calea ambiţiilor ei, în timp ce curta, linguşea şi amăgea pe cei ce deţineau autoritatea, pînă cînd le-a cîştigat încrederea şi le-a uzurpat locul şi puterea.

684. Păgînismul cît şi erezia deveniră atunci motive de persecuţie, în special erezia. Clerul aşa zis creştin, zice Edgar, „folosea greşit legile teocraţiei iudaice şi procedeele analelor iudaice în scopul necreştinesc şi josnic de a deştepta demonul persecuţiei împotriva rămăşiţelor în descompunere ale superstiţiei (păgînă) greacă şi romană . . . Ei dizolvară vechea structură a politeismului şi făcură ca biserica, statul şi armata să beneficieze de veniturile lui". . . Păgînismul fu dat afară din teritoriul roman . . . Constrîngerea luă locul convingerii şi teroarea locul evangheliei.

685. După ce Constantin a fost înălţat la suveranitatea Romei el fu dispus să tolereze toate religiile, după cum arată celebrul edict din Milano care acorda libertatea religioasă fiecărui individ din Imperiul Roman. O

asemenea măsură trebuia să fie primită cu bucurie de biserica creştină care suspinase atît de mult după libertate în decursul persecuţiilor păgîne, dar nu s-a întîmplat aşa. Adevăratul spirit al creştinismului fusese stins şi acum ambiţia bisericii era să se înalţe pe sine cît mai repede posibil, zdrobind orice fărîmă de libertate şi supunîndu-şi toate lucrurile. De aceea Gibbon spune*: „Slujbaşii bisericeşti (ai lui Constantin) reuşiră în curînd să reducă obiectivitatea magistratului şi să trezească zelul prozelitului . . . şi din clipa cînd adună trei sute de episcopi între zidurile palatului său, speranţa de pace şi de toleranţă fu nimicită". Împăratul fu convins acolo să declare că cei ce s-ar împotrivi în materie de credinţă acestui corp clerical să se pregătească imediat de exil. Hotărîrile lor au fost declarate ca fiind de autoritate divină. Acest spirit de intoleranţă a dus în scurtă vreme la amare şi neîndurătoare persecuţii. Constantin promulgă două legi penale împotriva ereziei şi exemplul său fu imitat de împăraţii care au urmat după el: Valentinian, Graţian, Theodosius, Arcadius şi Honorius. Theodosius publică cincisprezece, Arcadius douăsprezece şi Honorius nu mai puţin de optsprezece legi. Ele sînt redate în Codicele Theodosian şi în cel Justinian spre ruşinea autorilor lor, preoţeşti şi împeriali.

686. Ceea ce-i plăcea lui Antichrist să numească erezie (din care mult era adevăr şi dreptate străduindu-se să-şi menţină temelia) era clasat drept mai rău decît necredinţa; ambelor li se opuneau regii, împăraţii şi teologii şi amîndouă (erezia şi necredinţa - n. e.), în special prima, au fost persecutate prin Inchiziţie. Cînd, pe la începutul veacului al XIII-lea, s-a produs o

*Vol. II, pag. 236

renaştere a învăţăturii şi cînd oamenii începură să se trezească din somnul şi din visurile neplăcute ale „secolelor întunecate", cei din mintea cărora adevărul nu fusese în întregime extirpat fură stimulaţi şi stindardul adevărului fu ridicat împotriva marilor erori ale lui Antichrist. Atunci spiritul prigonitor al lui Antichrist se puse cu furie în acţiune pentru a zdrobi pe împotrivitori.

687. Regii şi prinţii, care tremurau pentru siguranţa coroanelor lor dacă îşi atrăgeau în vreo măsură nemulţumirea papei şi ale căror domenii puteau fi puse sub o interdicţie de temut dacă ei sau supuşii lor refuzau o supunere absolută poruncilor papei, erau sub jurămîntul de a *extermina erezia* şi erau îndemnaţi să-şi purifice provinciile de „perversitatea eretică", sub ameninţarea că li se vor lua prin forţă domeniile. Nobilii care neglijau să contribuie la persecuţii îşi pierdeau starea. De aceea regii şi prinţii nu întîrziau să se supună mandatelor papalităţii, iar baronii şi slujitorii lor erau la datoria de-a ajuta în lucrarea de nimicire.

688. Încă înainte de această deşteptare, deja în anul 630, conciliul din Toledo sili pe regele Spaniei, la urcarea pe tron, să jure că nu va tolera „erezia" printre supuşii săi şi în toate posesiunile spaniole, cu specificarea că suveranul care va viola un asemenea jurămînt va „fi blestemat în ochii veşnicului Dumnezeu şi va fi ars în focul veşnic". Dar teribila însemnătate a unor asemenea pretenţii fu mult mai bine recunoscută cînd începu deşteptarea şi cînd Antichrist atinsese culmea puterii sale.

689. Conciliul din Oxford, în 1160, dădu un grup de valdenzi care emigraseră din Gasconia (o provincie franceză - n. e.) în Anglia pe mîna puterii laice pentru

a fi pedepsiţi. În consecinţă regele Henric al II-lea porunci ca aceştia, bărbaţi şi femei, să fie biciuiţi în public, însemnaţi pe obraz cu fierul roşu şi alungaţi pe jumătate goi din oraş, în toiul iernii, şi nimănui nu-i era îngăduit să le arate milă sau să le acorde cel mai mic ajutor.

690. Împăratul Frederic al Germaniei, în A. D. 1224, condamnă ereticii de orice categorie să fie arşi de vii, să li se confişte averile şi posteritatea să le fie dezonorată, în afară de cazul că ei înşişi ar deveni prigonitori. Ludovic, regele Franţei, publică în A. D. 1228 legi pentru extirparea ereziei şi le puse în vigoare. El sili pe Raymond, conte de Toulouse, să se însărcineze cu exterminarea ereziei pe domeniul său, fără să cruţe pe prieten sau pe vasal.

691. De la primele uzurpări a puterii, ce se dezvoltau treptat în sistemul papal, s-a opus rezistenţă, dar această rezistenţă era făcută numai de un mic număr de credincioşi şi făcea puţină impresie faţă de valul zdrobitor de deşertăciune lumească ce năvălea în biserică. Unii, pe măsură ce observau eroarea, se retrăgeau în linişte din marea apostazie pentru a se închina lui Dumnezeu după cum le dicta conştiinţa, chiar cu riscul persecuţiei. Cei mai însemnaţi au fost valdenzii, albigenzii, viclifiştii şi hughenoţii. Toţi, cu toate că erau cunoscuţi sub nume diferite, au avut, după cît putem noi judeca, o origine şi o credinţă comună. „Valdenzianismul", zice Rainerous (3.4), faimosul inchizitor din veacul al XIII-lea, „este cea mai veche erezie; ea exista, după unii, de pe timpul papei Silvestru, iar după alţii din zilele apostolilor". Silvestru era papă cînd Constantin a adoptat creştinismul. Vedem prin urmare că de

la început adevărul n-a rămas fără aderenţi, care, deşi foarte umili şi fără popularitate, au rezistat cu hotărîre papalităţii şi doctrinelor papale ale purgatoriului, închinării la icoane, rugăciunilor către sfinţi, închinării la Fecioara Maria, rugăciunilor pentru morţi, transsubstanţierii, celibatului clerului, indulgenţelor, liturghiei, etc., şi au dezaprobat pelerinajele, sărbătorile, arderea de tămîie, înmormîntările sacre, folosirea apei sfinţite, veşmintele preoţesti, monahismul, etc. Ei au înţeles că învăţătura Sfintei Scripturi trebuie menţinută, în opoziţie cu tradiţiile şi pretenţiile bisericii Romei. Ei îl priveau pe papa drept capul tuturor erorilor şi susţineau că iertarea păcatelor se obţine numai prin meritele Domnului nostru Isus Christos.

692. Credinţa şi faptele lor au fost un suport pentru Reformă şi un protest împotriva erorii mult timp înainte de Luther. Ei şi alţi opozanţi ai catolicismului roman au fost vînaţi, urîţi şi persecutaţi cu o furie nemiloasă de către emisarii papali. Valdenzii şi albigenzii au fost grupurile cele mai numeroase de protestanţi împotriva papalităţii şi, cînd sosi deşteptarea literară din veacul al XIII-lea, de la ei, mai cu seamă, a strălucit adevărul, deşi Wycliffe, Huss, Luther şi alţii l-au reflectat şi intensificat în exprimare. Învăţăturile lor, sprijinite pe simplitate şi pe moralitate, străluceau şi mai tare prin contrastul cu mîndria încrezută şi cu imoralităţile flagrante ale papalităţii, înălţate atunci.

693. S-a întîmplat atunci că papii, conciliile, teologii, regii, cruciaţii şi inchizitorii îşi combinară puterea diabolică pentru a extermina orice şi a stinge şi cea mai slabă rază din lumina ce se ivea. Papa Inocenţiu al III-lea trimise mai întîi misionari în districtele unde

învăţăturile albigenzilor prinseseră rădăcini, pentru a propovădui romanismul, a face minuni, etc., dar văzînd că aceste metode sînt ineficace, el proclamă o cruciadă împotriva lor şi oferi tuturor celor ce se vor angaja în această cruciadă iertarea tuturor păcatelor şi un paşaport imediat spre cer, fără să treacă prin purgatoriu. Cinci sute de mii de oameni - francezi, germani şi italieni - plini de încredere în puterea papei de a le da răsplata făgăduită, se adunară sub steagul crucii pentru apărarea catolicismului şi exterminarea „ereziei". O serie de bătălii şi de asedieri se succedară atunci timp de 20 de ani. Cetatea Beziers fu asaltată şi luată în 1209, şi cetăţenii, în număr de 60.000, fără deosebire de vîrstă sau sex, pieriră de sabie, după cum raportează mai mulţi istorici. Sîngele celor ce se refugiaseră prin biserici şi care au fost ucişi de sfinţii cruciaţi stropea altarele şi curgea pe străzi.

694. Lavaur a fost asediat în 1211. Guvernatorul fu spînzurat iar nevasta lui aruncată într-o fîntînă şi ucisă acolo cu pietre. Cetăţenii fură ucişi fără nici o cruţare, 400 fiind arşi de vii. Înfloritorul ţinut al Langhedocului fu devastat, cetăţile arse iar locuitorii trecuţi prin foc şi sabie. Se crede că 100.000 de albigenzi au căzut într-o singură zi; trupurile lor au fost adunate grămezi şi arse.

695. Toate aceste orgii în sînge şi ticăloşie au fost săvîrşite în numele religiei, în mod declarat pentru gloria lui Dumnezeu şi onoarea bisericii, dar în realitate pentru a susţine pe Antichrist, aşezat în templul lui Dumnezeu (biserica), dîndu-se pe sine însuşi ca fiind un dumnezeu - un puternic capabil să cucerească şi să distrugă pe duşmanii săi. Clerul mulţumi lui Dumnezeu pentru lucrarea de distrugere şi un imn de laudă lui Dumnezeu

fu compus şi cîntat pentru glorioasa victorie de la Lavaur. Groaznicul măcel de la Beziers fu considerat ca o „vizibilă judecată a cerului" împotriva ereziei albigenzianismului. Cruciaţii participară la înalta liturghie de dimineaţă iar restul zilei pustiiră ţinutul Langhedocului şi-i asasinară locuitorii.

696. Să ne aducem aminte totuşi că aceste cruciade împotriva valdenzilor şi albigenzilor au fost dezlănţuite numai pentru că aşa zisa „erezie" luase un avînt considerabil în cea mai mare parte din aceste comunităţi. Ar fi o mare greşeală să se creadă că aceste cruciade au fost singurele persecuţii: tăcuta, neîntrerupta zdrobire a indivizilor, cu miile în totalitate în vastul imperiu al papalităţii, mergea înainte - punînd la încercare pe sfinţii Celui Prea Înalt - Dan. 7:25.

697. Carol al V-lea, împărat al Germaniei şi rege al Spaniei şi al Ţărilor de Jos, a persecutat prietenii Reformei în toate întinsele sale domenii. Susţinut de Dieta din Worms el proscrise pe Luther, pe discipolii săi şi scrierile sale, condamnă pe toţi cei ce l-ar ajuta sau i-ar citi cărţile la confiscarea proprietăţii, la izgonirea din imperiu şi la pedeapsa pentru înaltă trădare. În Ţările de Jos adepţii lui Luther urmau să fie decapitaţi iar femeile îngropate de vii sau, dacă se încăpăţînau, să fie predate flăcărilor. Deşi această lege de a executa oamenii în masă fu suspendată, opera morţii a continuat totuşi sub toate formele ei odioase. Ducele de Alva se mîndrea că a executat 18.000 de protestanţi în şase săptămîni. Paolo evaluează la 50.000 numărul celor executaţi în Ţările de Jos din pricina credinţei lor, iar Grotius ne dă o listă a martirilor din Belgia, care se ridică la o sută de mii. Pe patul de moarte Carol îl îndemnă pe fiul său, Filip

al II-lea, să ducă la desăvîrşire opera de persecuţie şi de exterminare a ereziei începută de el. Filip nu întîrzie să urmeze aceste sfaturi, stimulînd cu furie spiritul persecuţiei şi condamnînd protestanţii la ardere pe rug fără nici o deosebire sau milă.

698. Francisc şi Henric, regi ai Franţei, urmară exemplul lui Carol şi al lui Filip în zelul lor pentru catolicism şi în exterminarea ereziei. Masacrele de la Merindol, Orange şi Paris sînt izbitoare ilustraţii despre zelul lor în cauza lui Antichrist. Masacrul de la Merindol, plănuit de regele Franţei şi aprobat de parlamentul francez, fu încredinţat spre executare preşedintelui Oppeda. Preşedintele fu însărcinat să masacreze populaţia, să ardă oraşele şi să dărîme castelele valdenzilor, care locuiau în mare număr în partea aceea. Istoricii romano-catolici socotesc că executarea acestei sarcini pricinui moartea a mii de persoane, atît bărbaţi cît şi femei şi copii; 24 de oraşe au fost ruinate iar ţara fu devastată şi pustiită. Bărbaţi, femei şi copii căutară să se salveze refugiindu-se prin păduri şi munţi, dar au fost urmăriţi şi ucişi cu sabia. Mulţi dintre cei care au rămas în oraşe au avut de îndurat aceeaşi soartă sau una şi mai rea. Cinci sute de femei au fost aruncate într-un hambar căruia i s-a dat apoi foc şi cînd unele au sărit pe fereastră au fost întîmpinate de vîrfurile suliţelor. Femeile erau violate iar copiii ucişi sub privirile părinţilor lor, în neputinţă de a-i apăra. Unele au fost aruncate în prăpastii iar altele au fost tîrîte în pielea goală pe străzi.

699. Masacrul de la Orange, în 1562, a avut un caracter asemănător celui din Merindol şi a fost descris cu precizie de istoricii catolici. Oastea italiană, trimisă de

papa Pius al IV-lea, avea ordinul să ucidă bărbaţii, femeile şi copii, şi acest ordin fu executat cu o înspăimîntătoare cruzime. Ereticii fără apărare erau ucişi cu spada, aruncaţi de pe înălţimile stîncilor, repeziţi peste ascuţişuri de securi sau peste vîrfuri de baionete, spînzuraţi, prăjiţi la foc mic şi expuşi ruşinii şi torturilor de toate felurile.

700. Masacrul de la Paris, din noaptea Sfîntului Bartolomeu, 24 august 1572, a fost egal în cruzime, dar a depăşit în întindere masacrele de la Merindol şi Orange. Acesta, de asemenea, a fost descris amănunţit de către scriitorii catolici, unul dintre ei, Thuanus, îl înfierează drept o „feroce cruzime, fără pereche în toată antichitatea". La 23 august, la miezul nopţii, sunetul clopotului de alarmă dădu semnalul nimicirii şi groaznicele scene de la Merindol şi Orange izbucniră din nou împotriva hughenoţilor nesuferiţi. Carnavalul morţii ţinu şapte zile; cetatea era plină de sînge omenesc. Curtea fu umplută de morţi, pe care regele şi regina îi priveau cu extremă satisfacţie. Corpul amiralului Coligny fu tîrît pe străzi iar Sena fu acoperită de cadavre plutitoare. Numărul evaluat al celor ucişi variază între cinci şi zece mii. Lucrarea de nimicire n-a fost limitată numai la Paris, ci s-a extins foarte mult în toată Franţa. Cu o zi înainte mesageri speciali au fost trimişi să ducă în toate părţile ordinul pentru masacrarea generală a hughenoţilor. Aceleaşi scene au avut loc în aproape toate provinciile şi estimarea numărului morţilor variază între 25.000 şi 70.000.

701. Antichrist simţea o extremă satisfacţie în aceste groaznice scene de măcel. Papa şi curtea lui exaltau la victoria catolicismului asupra valdenzianismului la Me-

rindol, iar nelegiuitul Oppeda fu numit „apărător al credinţei şi erou al creştinismului". Regele Franţei luă parte la liturghie şi aduse lui Dumnezeu solemne mulţumiri pentru victoria asupra hughenoţilor la Paris şi pentru masacrarea lor. Acest măcel, aprobat de regele Franţei, de parlament şi de supuşii romano-catolici, a avut loc probabil sub instigaţia directă a papei şi a ierarhiei papale. Faptul că ştirea fu primită la curtea papală cu mare bucurie dovedeşte cel puţin că a fost foarte aprobat. Papa Grigorie al XIII-lea se duse în mare procesiune la biserica Sfîntul Ludovic ca să aducă mulţumiri lui Dumnezeu pentru această victorie însemnată. El proclamă numaidecît un jubileu şi trimise un nunţiu (reprezentant diplomatic - n. e.) la curtea Franţei, care, în numele papei, lăudă „faptele vitejeşti atît de îndelungat meditate şi atît de fericit executate spre binele religiei". Regele a bătut o medalie în amintirea măcelului, cu următoarea inscripţie: *„Pietas Excitavit Justitiam"* - Pietatea (evlavia - n. e.) stîrneşte dreptate.

702. Medalii comemorative au fost de asemenea bătute în monetăria papală, din ordinul papei. Una dintre ele este expusă în muzeul din Filadelfia. Aversul ei conţine o figură în relief a papei, cu această inscripţie prescurtată: *„Gregorius XIII, Pontifex Maximus Anno 1"*, adică primul an al pontificatului său, 1572. Pe reversul acestei medalii este înfăţişat un înger nimicitor ţinînd în mîna stîngă o cruce iar în dreapta o sabie, înaintea căruia este reprezentat un grup de hughenoţi, bărbaţi, femei şi copii, doborîţi la pămînt şi pe moarte, ale căror feţe exprimă groază şi disperare. Sub această scenă se găsesc cuvintele: *„Ugonottorum Strages 1572"*, ceea ce înseamnă

„Masacrul hughenoţilor, 1572".

703. Un tablou înfăţişînd masacrul Sfîntului Bartolomeu fu atîrnat în Vatican, cu această inscripţie în limba latină: *„Pontiful aprobă moartea lui Coligny"*. Coligny era conducătorul hughenoţilor şi unul din primii care trebuia să cadă. După ce a fost ucis, capul i-a fost tăiat şi trimis reginei, care, după ce a poruncit să fie înbălsămat l-a trimis la Roma ca trofeu, în timp ce corpul i-a fost tîrît de către populaţie pe străzile Parisului. Regele a fost apucat la scurtă vreme de groaznice remuşcări şi nu şi-a mai revenit niciodată. Se povesteşte că spunea medicului său particular: „Nu ştiu ce este cu mine, dar mintea şi trupul îmi sînt agitate ca de febră. Fie că dorm, fie că sînt treaz, parcă văd înaintea mea trupuri mutilate, cu feţe oribile şi pline de sînge". A murit după o grea agonie, acoperit de o sudoare de sînge.

704. În 1641 Antichrist a proclamat un „război al religiei" în Irlanda şi făcu apel la populaţie să măcelărească protestanţii prin toate mijloacele la îndemînă. Poporul amăgit ascultă porunca lui Antichrist ca venind de la Dumnezeu şi se grăbi să execute acestă însărcinare. Sîngele protestanţilor curgea nestingherit în toată Irlanda. Casele fură prefăcute în cenuşă, oraşele şi satele aproape nimicite. Unii au fost siliţi să-şi ucidă mai întîi rudele şi apoi să se sinucidă - ultimele cuvinte pe care urechile lor le auzeau erau asigurările preoţilor că agonia nu le era decît începutul chinului veşnic. Mii şi mii muriră de frig şi de foame încercînd să emigreze în alte ţări. La Cavan, drumul, pe o lungime de aproape 20 kilometri, era stropit de sîngele fugarilor răniţi. Şaizeci de copii au fost abandonaţi de părinţi în fuga lor şi s-a dat porunca că

oricine le va veni în ajutor să fie înmormîntat alături de ei. Şaptesprezece adulţi au fost îngropaţi de vii la Fermaugh şi şaptezeci şi doi la Kilkenny. Numai în provincia Ulster peste 154.000 de protestanţi au fost măcelăriţi sau expulzaţi din Irlanda.

705. O'Niel, primatul Irlandei, numi aceasta „un război pios şi legal" iar papa (Urban al VIII-lea) emise o bulă, datată mai 1643, prin care acorda „deplină şi absolută iertare de toate păcatele" tuturor acelora ce luaseră parte la acest război, „făcîndu-şi vitejeşte datoria de a stîrpi şi smulge din rădăcini fermentul contagios al molimei eretice".

Inchiziţia sau „Sfîntul Oficiu"

706. Lui Dominic, spiritul conducător al acestei cruciade, i se atribuie cinstea de a fi născocit infernala Inchiziţie, deşi Benedict, în zelul său de-a atribui lui Dominic cinstea de a fi primul Inchizitor General, nu este sigur dacă *idea* i-a venit mai întîi papei Inocenţiu sau sfîntului Dominic. Ea a fost instituită de către papa Inocenţiu al III-lea, la A. D. 1204.

707. Sfîntul Dominic era un monstru lipsit de orice sentiment de compătimire, care se părea că-şi găseşte principala desfătare în scenele de tortură şi de mizerie. În timpul cruciadei împotriva albigenzilor el conducea şi încuraja cu un crucifix în mînă pe sfînţii războinici în isprăvile lor de omoruri şi de nimicire. Inchiziţia sau Sfîntul Oficiu este astăzi un tribunal al bisericii romano-catolice pentru descoperirea, reprimarea şi pedepsirea ereziei şi a altor insulte împotriva bisericii Romei*. Dar în zilele lui Dominic biserica nu avea tribunal legal

*The Chair of St. Peter (Scaunul Sf. Petru), pag. 589

şi nici instrumentele de tortură nu fuseseră aduse la perfecţiunea demonstrată în ultima vreme. Cu toate acestea Dominic, deşi nu avea la îndemînă asemenea maşinării, a găsit numeroase mijloace de tortură, ca dislocarea încheieturilor, smulgerea nervilor, frîngerea membrelor victimelor şi arderea pe rug a celor ale căror convingeri rămîneau neclintite prin alte proceduri şi care nu voiau să renunţe la credinţa şi libertăţile lor.

708. Cu împuternicirea din partea papei Inocenţiu de a pedepsi cu confiscarea averii, cu exilul şi cu moartea pe ereticii care nu voiau să primească evanghelia sa, Dominic stimula zelul magistraturii civile şi a populaţiei de a masacra pe valdenzi. Odată el încredinţă flăcărilor 180 de albigenzi. Pentru o asemenea credincioşie în slujba lui Antichrist el fu canonizat (trecut în rîndul sfinţilor) şi astăzi romano-catolicii i se închină şi-i înalţă rugăciuni. Breviarul roman (un fel de carte de rugăciuni), vorbind de sfîntul Dominic, laudă „meritele şi învăţăturile lui care au luminat biserica, iscusinţa şi bravura sa care au înfrînt ereticii din Toulouse, şi numeroasele sale minuni care au mers chiar pînă la a învia morţii". Misalul roman (carte de rugăciuni care cuprinde serviciul legat de distribuirea cinei Domnului) face elogiul meritelor sale şi arată rugăciunile ce trebuie făcute pentru a fi ajutat vremelnic prin mijlocirea făcută de el. Aşa susţine şi cinsteşte Antichrist pe eroii săi credincioşi.

709. Ar fi cu neputinţă a realiza în cîteva cuvinte o înţelegere exactă a ororilor Inchiziţiei sau a fricii cumplite pe care ea o inspira poporului. Cei care nu lăudau în gura mare pe Antichrist sau cei care îndrăzneau să-i critice metodele erau de îndată suspectaţi de erezie şi, fără prevenire sau corectare, erau pasibili de întemniţare

pe o durată nelimitată, pînă la timpul convenabil pentru judecată - de cele mai multe ori acuzatorul şi acuzaţia (sau vina) nefiindu-le cunoscute. Procedurile acestor judecăţi se ţineau în secret şi adesea se întrebuinţa tortura pentru a stoarce mărturisiri. Torturile aplicate erau de obicei atît de înspăimîntătoare încît abia dacă pot fi crezute în acest veac şi în această ţară (America - n. e.) a libertăţii. Cu toate acestea, realitatea lor este confirmată atît de evident încît nici chiar istoricii romano-catolici nu o pot tăgădui, iar zadarnicele încercări de a le scuza nu fac decît să le confirme. Instrumentele de tortură, relicve ale Inchiziţiei, au rămas pînă astăzi, astfel că orice tăgăduire rămîne fără valoare. „Sfîntul Oficiu" se folosea chiar şi de medici pentru a supraveghea mersul torturii şi a o întrerupe cînd moartea părea să elibereze victima; medicul avea menirea să vindece parţial condamnatul ca apoi tortura să-i poată fi aplicată a doua şi chiar a treia oară. Aceste schingiuiri nu erau întotdeauna impuse ca pedeapsă pentru erezie, ele aveau de obicei menirea să forţeze învinuitul să facă mărturisiri, să retracteze sau să denunţe alte persoane, după cum era cazul.

710. Inchiziţia, cu toate că-şi pierduse cea mai mare parte din orori, era încă groaznică în secolul nostru (al 19-lea - n. e.). Istoricul războaielor lui Napoleon, descriind cucerirea oraşului Toledo (în Spania) de către armata franceză, menţionează în treacăt deschiderea temniţelor Inchiziţiei şi zice:

711. „Părea că se deschiseseră nişte morminte şi chipuri palide ca de fantome ieşeau din celulele temniţei care răspîndeau un miros de mormînt. Bărbi stufoase atîrnînd lung pe piepturi şi unghii crescute ca ghiarele

de păsări desfigurau scheletele ale căror piepturi respirau aerul proaspăt pentru prima oară după un lung şir de ani. Mulţi dintre ei deveniseră schilozi, cu capul aplecat înainte, cu braţele şi mîinile spînzurînd rigide şi neajutorate. Fuseseră închişi în nişte subterane atît de scunde încît nu se putea sta în picioare şi cu toate îngrijirile doctorilor (armatei) mulţi dintre ei muriră chiar în aceeaşi zi. În ziua următoare generalul Lasalle însoţit de mulţi ofiţeri din statul-major inspectă minuţios locul. Numărul instrumentelor de tortură cutremură chiar şi pe aceşti oameni deprinşi cu grozăviile cîmpurilor de luptă".

712. „Într-un colţ, într-o pivniţă subterană învecinată cu sala de interogatoriu, se găsea o statuie din lemn făcută de călugări, înfăţişînd fecioara Maria. O glorie aurie îi încunjura capul şi în mîna dreaptă ţinea un steag. Chiar de la prima vedere au fost cuprinşi cu toţii de bănuiala că deşi rochia de mătase îi cădea în largi falduri de pe umeri ar fi îmbrăcată cu un fel de cuirasă de fier. O examinare mai de aproape a arătat că partea dinainte a corpului era plină de lame mici de cuţit înguste şi de cuie foarte subţiri, cu vîrfurile şi tăişurile îndreptate spre privitor. Braţele şi mîinile aveau încheieturi şi un mecanism de după peretele despărţitor punea figura în mişcare. Unul din servitorii Inchiziţiei fu chemat din ordinul generalului ca să manevreze *maşina*, cum o numea el. Cînd figura îşi întinse braţele, ca pentru a strînge cu dragoste pe cineva la piept, i se puse în braţe raniţa bine umplută a unui grenadier polonez, pentru a înlocui victima vie. Statuia o strînse din ce în ce mai tare iar cînd servitorul desfăcu, la poruncă, braţele figurii şi o readuse în poziţia de mai înainte,

raniţa era străpunsă pe o adîncime de doi pînă la trei inci şi rămase suspendată în vîrfurile cuielor şi a lamelor de cuţit".

713. „Instrumente de tortură" de diferite feluri au fost născocite şi aplicate ca mijloace de schingiuire. Una din metodele cele mai simple este explicată astfel: victimei, dezbrăcată de toate hainele, i se legau mînile la spate cu o funie puternică şi cu ajutorul unui scripete era ridicată pe propriile picioare, de care erau atîrnate greutăţi. Condamnatul era lăsat să cadă şi era ridicat brusc de mai multe ori, ceea ce-i producea dislocarea încheieturilor braţelor şi picioarelor, în timp ce funia îi pătrundea în carne pînă la oase.

714. O aluzie la astfel de atrocităţi comise în numele lui Christos a ajuns de curînd în atenţia publică. Fiind în lipsă de spaţiu, imprimeria unei societăţi biblice din Roma închiriase o cameră mare aproape de Vatican. Un mare şi ciudat inel fixat în plafonul casei atrase atenţia şi după o examinare s-a ajuns la concluzia sigură că locul unde se tipărea acum Biblia - „sabia Spiritului, care este Cuvîntul lui Dumnezeu" (Efes. 6:17), prin care Antichrist a fost deja făcut „neputincios" de a mai asupri şi nimici pe sfinţi, era chiar camera de tortură de pe vremea Inchiziţiei, veriga scripetelui fiind probabil uzată de ridicarea numeroşilor sărmani condamnaţi.

715. Cei socotiţi eretici de către Antichrist erau uneori condamnaţi la ceea ce se numea un „fapt al credinţei". Autoritatea bisericească transfera pe cel condamnat autorităţii civile, în timp ce clerul, sub pretextul milei, cerea judecătorilor să arate compătimire pentru condamnat şi, arătînd crucea, stăruia pe lîngă victimă să se dezică şi să-şi mîntuiască viaţa prezentă şi

pe cea viitoare. Judecătorii ştiau bine ce au de făcut şi nu arătau milă decît pentru cei care retractau (se deziceau - n. e.); în acest fel îşi cîştigau titluri de „Apărător al credinţei" şi „Exterminator al ereticilor". „Ereticul" condamnat, îmbrăcat într-o haină galbenă împestriţată cu desene de cîini, şerpi, flăcări şi demoni, era condus la locul de execuţie, apoi era legat pe rug şi încredinţat flăcărilor.

716. Torquemada, un alt faimos Inchizitor General, ne dă o ilustraţie marcantă a spiritului lui Antichrist. Scriitorii romano-catolici admit că el a trimis să fie arse de vii 10.220 de persoane, bărbaţi şi femei. Llorente, care a fost Secretarul General al Inchiziţiei timp de trei ani şi avea acces la toate probele documentare, arată în Rapoartele sale (în 4 volume) publicate în 1817 că de la 1481 pînă la 1808 au fost nu mai puţin de 31.912 persoane arse de vii şi aproape 300.000 torturate şi condamnate la diferite alte pedepse *numai* din ordinul acestui „Sfînt Oficiu". Fiecare ţară catolică din Europa, din Asia şi din America îşi avea propria Inchiziţie.

717. Nu putem expune aici persecuţiile lui Antichrist împotriva a orice semăna a reformă, libertate a conştiinţei sau libertate politică. Este suficient să spunem că aceste persecuţii se întindeau peste tot unde papalitatea îşi pusese piciorul - în Germania, Olânda, Polonia, Italia, Anglia, Irlanda, Scoţia, Franţa, Spania, Portugalia, Abisinia, India, Cuba, Mexic şi în cîteva state din America de Sud. Spaţiul nu ne permite să redăm cazuri individuale care ar putea să arate că mulţi dintre martiri erau adevăraţi sfinţi şi eroi, care, în cele mai oribile suferinţe, au avut har suficient şi adesea în timp ce mureau încet, încet erau în stare să cînte imnuri de laudă

şi de mulţumiri adevăratului Cap al adevăratei Biserici şi, ca şi El, să se roage pentru duşmanii lor, care, după cum fusese prezis, îi persecutau din cauza Lui.*

719. Din aceleaşi motive nu vom prezenta în amănunt toate torturile oribile, dezgustătoare, chinuitoare la care au fost supuşi unele dintre giuvaerele Domnului din pricina statorniciei şi convingerilor lor. Cei ce au făcut cercetări mai amănunţite asupra acestei chestiuni socotesc că în decurs de 1300 de ani papalitatea, direct sau indirect, a pricinuit moartea a *cincizeci de milioane de persoane*. Şi se poate spune cu toată siguranţa că geniul uman şi cel satanic au fost solicitate la maximum în inventarea de noi şi groaznice torturi împotriva adversarilor religioşi şi politici ai lui Antichrist. „Ereticii", mai ales, erau urmăriţi cu o furie înzecită. În afară de formele obişnuite ale persecuţiei şi uciderii, fiind traşi pe roată, arşi, înecaţi, înjunghiaţi, înfometaţi şi împuşcaţi cu arcuri sau puşti, oameni diabolici căutau să afecteze părţile cele mai sensibile şi mai delicate ale trupului omenesc ca să cauzeze victimelor durerea cea mai chinuitoare. Se turna plumb topit în urechi, se smulgea limba şi se turna plumb topit în gură, lame de cuţite erau fixate pe roţi în aşa fel ca victimele să poată fi încet, încet tăiate în bucăţi; ghiare şi cleşti înroşite în foc se aplicau pe părţile cele mai sensibile ale

*Celor care doresc o descriere mai completă a acestor timpuri şi scene cumplite le recomandăm Macaulay's History of England (Istoria Angliei, de Macaulay), Motley's Dutch Republic (Republica germană, de Motley), D'Aubigne's History of the Reformation (Istoria Reformei, de D'Aubigne), White's Eighteen Christian Centuries (Optsprezece secole de creştinism, de White), pe Elliot în probleme de romanism şi Fox's Book of Martyrs (Cartea martirilor, de Fox).

trupului; ochii erau scoşi iar unghiile smulse cu fier roşu. Victimele erau spînzurate făcîndu-li-se găuri în călcîie prin care se trecea cîrligul spînzurătorii. Unii martiri erau siliţi să se arunce de la înălţime în lungi ţepuşe aşezate dedesubt, unde, tremurînd de durere, mureau încet. Altora li se umplea gura cu praf de puşcă căruia i se da foc, prefăcîndu-li-se astfel capul în ţăndări. Alţii erau bătuţi pe nicovală iar alţii erau umflaţi cu foiul pînă crăpau sau erau sufocaţi cu părţi tăiate din propriul lor trup sau cu urină, excremente, etc., etc..

720. Ar fi cu neputinţă de crezut unele din aceste atrocităţi diabolice, dacă ele n-ar fi bine dovedite. Ele servesc să arate în ce depravare îngrozitoare poate cădea inima omului şi cît de orbi faţă de bine şi faţă de orice instinct bun pot să devină oamenii sub influenţa religiei *false, contrafăcute*. Spiritul lui Antichrist a degradat şi înjosit lumea, după cum Spiritul adevărului lui Christos, puterea şi influenţa adevăratei Împărăţii a lui Dumnezeu ar fi ridicat şi înnobilat inimile şi faptele oamenilor - aşa cum o vor face în cursul Mileniului. Acest lucru este înfăţişat într-o mică măsură prin progresul civilizaţiei şi creşterea justiţiei şi milei de cînd puterea lui Antichrist a început să scadă şi de cînd Cuvîntul lui Dumnezeu începe să fie ascultat şi luat în seamă, întrucîtva.

721. Într-adevăr, nici un plan pe care-l putem noi concepe n-ar fi putut să fie mai bine calculat pentru a înşela şi asupri omenirea. Se trăgea folos din orice dispoziţie depravată şi din orice slăbiciune a oamenilor decăzuţi. Orice patimă josnică era încurajată şi folosită şi satisfacerea acestor pasiuni era răsplătită. Vicioşii erau astfel atraşi şi înrolaţi ca devotaţi, pe cînd oamenii cu structură mai nobilă erau prinşi prin alte mijloace -

printr-o aparenţă de cucernicie exterioară şi ipocrită, negare de sine şi milostenie manifestată in instituţiile mănăstireşti, dar care nu făceau altceva decît să îndepărteze pe mulţi, tot mai mult, de calea virtuţii. Petrecăreţii şi uşuraticii îşi găseau mari satisfacţii în paradă şi înfăţişare, în pompă şi ceremonii, vitejii şi curajoşii în misiuni şi cruciade, depravaţii în indulgenţe şi bigoţii cruzi în acţiunile de oprimare a împotrivitorilor.

722. Plini de groază şi de mirare ne întrebăm: cum se face că regii şi domnitorii, împăraţii şi întreg poporul au îngăduit asemenea atrocităţi? Cum de nu s-au ridicat mai demult şi nu l-au doborît pe Antichrist? Răspunsul este dat în Scripturi (Apoc. 18:3): neamurile au fost *îmbătate* (ameţite), ele şi-au pierdut simţurile bînd *vinul amestecat* (doctrină, falsă şi adevărată în amestec) ce le-a fost dat de biserica apostată (Apoc. 17:2), au fost înşelate de pretenţiile papalităţii. Şi, ca să spunem adevărul, ele nu s-au trezit încă decît în parte din insensibilitatea lor, căci, deşi ambasadorii regilor îndoindu-şi genunchii înaintea papei, nu i se mai adresează ca altădată, zicîndu-i: „Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii" (Ioan 1:29) şi nu-l mai privesc ca pe un „Dumnezeu avînd toată puterea în cer şi pe pămînt" (Mat. 28:18), ei sînt încă departe de a înţelege adevărul - că papalitatea a fost şi este contrafacerea (falsificarea - n. e.) de către Satan a adevăratei Împărăţii.

723. În timp ce regii şi ostaşii se oboseau în această operă inumană nu tot aşa era cu sfînta (?) ierarhie şi găsim Conciliul General din Sienna declarînd în 1423 că propagarea ereziei în diferite părţi ale lumii, datorită *neglijenţei inchizitorilor*, era o insultă împotriva lui Dumnezeu, o înjurie adusă catolicismului şi pierzania

sufletelor. Prinţii erau atenţionaţi ca prin mila lui Dumnezeu să *extermine* erezia dacă vor să scape de răzbunarea divină. Indulgenţe plenare erau acordate tuturor celor care se angajau în opera de distrugere sau procurau arme pentru acest scop. Aceste hotărîri erau făcute publice în fiecare duminică în biserică. Mulţi teologi şi istorici romano-catolici şi-au pus condeiul în slujba acestei cauze nedrepte, justificînd, recomandînd şi lăudînd prigonirea ereziei. Cardinalul Bellarmine, de pildă, declară că „dacă apostolii s-au abţinut de la chemarea în armata laică, este pentru că în zilele lor nu erau domnitori creştini". Cărturarul Dens, un vestit teolog romano-catolic, a publicat în 1758 o lucrare de teologie care este considerată de către papiştii din zilele noastre ca o autoritate standard, îndeosebi în colegiile lor, şi are acelaşi rang pe care-l are Blakestone în dreptul civil englez. Această lucrare respiră de la un capăt la altul spiritul persecuţiei. Ea condamnă pe conducătorii ereziei la confiscarea bunurilor, la exil, la închisoare şi la pedeapsa cu moartea fără drept de înmormîntare creştinească.

724. *Unul din blestemele autorizate*, întrebuinţat contra protestanţilor şi publicat în Pontificalul roman, este conceput astfel:

725. „Dumnezeu Atotputernicul şi toţi sfinţii lui să-i blesteme cu blestemul cu care diavolul şi îngerii lui sînt blestemaţi. Să fie nimiciţi din pămîntul celor vii. Moartea cea mai netrebnică să vină peste ei şi să-i coboare de vii în adînc. Sămînţa să le fie nimicită de pe faţa pămîntului - de foame şi de sete, de goliciune sau de orice altă nenorocire. Vie peste ei tot necazul, toată molima, tot chinul. Blestemat să fie tot ce au. Blestemul

să-i urmărească peste tot şi totdeauna. Blestemaţi fie cînd vorbesc şi cînd tac. Înlăuntru şi înafară fie blestemaţi. Blestemaţi să fie din creştetul capului pînă în tălpile picioarelor. Ochii să le orbească şi urechile să le asurzească, gura să le amuţească şi limba să li se desfacă de fălci. Să nu mai pipăie cu mîinile, să nu mai umble cu picioarele. Blestemate să le fie toate membrele trupului. Blestemul să fie asupra lor cînd stau în picioare sau sînt culcaţi, de acum şi pînă în veac, şi aşa lumina lor să se stingă în faţa lui Dumnezeu în ziua judecăţii. Mormîntul să le fie la un loc cu al cîinilor şi al măgarilor. Lupi flămînzi să le mănînce trupurile. Diavolul şi îngerii lui să le fie tovarăşi în veci! Amin, Amin; aşa este, aşa să fie!"

726. Acesta este spiritul papalităţii şi toţi cei ce au spiritul adevăratului Christos vor recunoaşte cu uşurinţă o contrafacere atît de ordinară.

727. Deoarece însăşi la baza tuturor acestor erori de comportament stau erori de doctrină, nu încape nici o îndoială că dacă împrejurările ar fi din nou favorabile, învăţăturile fiind aceleaşi, spiritul lor rău şi roadele lor rele ar apărea din nou în curînd prin fapte asemănătoare de nedreptate, de asuprire, de superstiţie, de ignoranţă şi de persecuţie şi s-ar recurge la orice şi la toate mijloacele pentru restaurarea, susţinerea şi întinderea *falsei* Împărăţii a lui Dumnezeu. Ca dovadă vom cita cîteva întîmplări, ajunse recent la cunoştinţa noastră:

728. În ziua de 7 august 1887, la Ahuehuetitlan, Guererro, Mexic, un misionar protestant indigen, cu numele Abraham Gomez, împreună cu două din ajutoarele sale au fost omorîţi cu sînge rece de către indigeni, la îndemnul unui preot romano-catolic, părintele

Vergara, care cu o zi înainte în timpul slujbei recomandase poporenilor săi să facă „un exemplu din trimisul satanei" care venise în mijlocul lor; mai adăugase că puteau „să-l omoare" fără nici o teamă, avînd asigurată protecţia şefului de poliţie şi pe a sa însuşi. Cuvîntul preotului fu lege pentru acest popor ignorant, ca şi pentru autorităţile civile. Corpul mutilat al bietului misionar fu tîrît pe străzi şi supus la tot felul de ticăloşii, *ca un avertisment pentru alţii*. Nici o reparaţie nu s-a putut obţine pentru această crimă.

729. Cînd ziarul „*Independent*" din New-York a atras atenţia asupra acestui masacru sîngeros, un influent ziar romano-catolic din New York, anume „Freeman" (Omul liber), a dat următorul răspuns:

730. „Ei (misionarii protestanţi) văd oameni cinstiţi că îngenunchiază ascultînd *Angelus* în onoarea Bunei Vestiri şi a Întrupării. Biblia, spun ei, va desfiinţa în curînd asemenea „superstiţii". O lumină arde în faţa unei icoane a Maicii Domnului, „oho" - strigă misionarul - „îl vom învăţa în curînd pe ignorant să sfărîme acest simbol!", şi aşa mai departe. Dacă uciderea cîtorva misionari de acest fel i-ar face să stea acasă pe toţi cei ca ei, am fi aproape înclinaţi să spunem - noi papiştii sîntem aşa de cruzi - „să continue dansul, fie bucuria fără margini"".

731. Un preot cu numele C. G. Moule povesteşte o dureroasă istorie publicată de întreaga presă despre persecuţia de la Madeira împotriva lui Robert Kelley şi a persoanelor ce fuseseră convertite prin el, cam o mie de oameni, care au fost pedepsiţi cu exilul pentru că au primit o fărîmă de adevăr.

732. În aşa zisa „Prusie protestantă" pastorul Thum-

mel a fost arestat pentru „insulte aduse bisericii romano-catolice". Într-un pamflet pe care l-a publicat el critica papalitatea şi una din observaţiile sale „insultătoare" era că papalitatea este o apostazie „întemeiată pe superstiţie şi idolatrie".

733. Nu de mult a existat un diferend între Prusia şi Spania asupra insulelor Caroline şi papa a fost ales ca arbitru sau judecător pentru a tranşa disputa (acest fapt ne aminteşte de puterea sa de odinioară şi de politica sa ca arbitru sau judecător suprem al naţiunilor). El decise în favoarea Spaniei. Un vapor de război cu cincizeci de soldaţi şi şase preoţi a fost trimis numaidecît de Spania; la sosirea lor un misionar american, domnul Doane, fu arestat şi izolat de convertiţii săi fără alt motiv decît acela al refuzului său de a-şi abandona în mîinile preoţilor misiunea, lucrarea şi proprietăţile, pe motiv că insulele aparţineau de acum Spaniei iar Spania aparţinea papei şi nici o altă religie nu putea fi tolerată acolo decît cea a papei.

734. Un prieten al autorului, fost romano-catolic, spunea că nu de mult călătorind prin America de Sud a fost atacat cu pietre şi silit să fugă pentru a-şi salva viaţa fiindcă nu voise să-şi ridice pălăria şi să îngenunchieze împreună cu mulţimea în locul unde treceau preoţii romani purtînd crucea şi anafura. Un caz asemănător, în care pentru o ofensă asemănătoare trei americani au fost loviţi de preoţi, îngrămădiţi de popor şi arestaţi de poliţie în oraşul Madrid din Spania, este încă, fără îndoială, în mintea multora din cei ce citesc ziarele.

735. *„The converted catholic"* („Catolicul convertit") citează următoarele din *„Watchman"*, ziar romano-catolic ce apare la Saint Louis:

736. „Protestantismul! Îl vom doborî şi-l vom face bucăţi! Îl vom trage în ţeapă şi vom face din el cuiburi de corbi. Îl vom sfîşia cu cleştele şi-l vom arde cu fierul roşu! Îl vom umple cu plumb topit şi-l vom cufunda în focul iadului la 100 de stînjeni adîncime".

737. Este cu totul probabil, dacă privim în trecut, că dacă editorul lui *„Watchman"*, cu un asemenea spirit, ar fi avut putere, el şi-ar fi întins în curînd ameninţările nu numai la „protestan*tism*", ci şi la toţi protestanţii.

738. Acum cîtva timp la Barcelona, în Spania, un mare număr de Biblii au fost arse din ordinul guvernului - fireşte la instigaţia bisericii Romei. Cele ce urmează, traduse din *„Catholic banner"* (*„Stindardul Catolic"*), organul papalităţii în acest oraş, arată că papalitatea a aprobat şi apreciat această faptă. Se spune:

739. „Mulţumim lui Dumnezeu că ne întoarcem în sfîrşit la vremurile cînd cei ce răspîndeau erezia erau pedepsiţi în mod exemplar. Sfîntul tribunal al Inchiziţiei va trebui în curînd restabilit. Stăpînirea lui va fi mai măreaţă şi va aduce mai multe roade decît în trecut. Inima noastră catolică este plină de încredere şi de entuziasm şi imensa bucurie ce ne cuprinde cînd începem să culegem roadele campaniei noastre actuale întrece orice închipuire. Ce zi de bucurie va fi pentru noi cînd vom vedea pe anticlericali zvîrcolindu-se în flăcările Inchiziţiei".

740. Pentru a încuraja o altă cruciadă acelaşi ziar spune:

741. „Credem că este drept să publicăm numele oamenilor sfinţi, în mîinile cărora au suferit atîţia păcătoşi, pentru ca bunii catolici să poată *cinsti memoria lor*:

Prin Torquemada

Bărbaţi şi femei arşi de vii 10.220
Arşi în efigie* 6.840
Osîndiţi la alte pedepse 97.371

Prin Diego Deza

Bărbaţi şi femei arşi de vii 2.592
Arşi în efigie* 829
Osîndiţi la alte pedepse 32.952

Prin Cardinalul Jiminez de Cisneros

Bărbaţi şi femei arşi de vii 3.564
Arşi în efigie* 2.232
Osîndiţi la alte pedepse 48.059

Prin Adrian de Florencia

Bărbaţi şi femei arşi de vii 1.620
Arşi în efigie* 560
Osîndiţi la alte pedepse 21.835
Numărul total al bărbaţilor şi femeilor arşi de vii sub dregătoria celor 45 de sfinţi Inchizitori Generali 35.534
Total arşi în efigie* 18.637
Total osîndiţi la alte pedepse 293.533
Total . . . . . 347.704"

Mileniul papal

742. După cum adevărata Împărăţie a adevăratului Christos trebuie să dureze o mie de ani tot aşa şi contrafacerea papală priveşte în urmă perioada celei mai mari prosperităţi a ei, de la A. D. 800 pînă în zorii acestui

*Arderea imaginii unei persoane reprezentată printr-o păpuşă sau printr-un desen făcut pe o placă de lemn. Erau arşi în efigie cei condamnaţi la ardere pe rug, dar care muriseră în închisoare în urma torturilor (notă la prima ediţie românească).

secol (1800, n. e.), ca fiind împlinirea domniei milenare prezisă în Apocalipsa, capitolul 20. Catolicii privesc perioada de la 1800 încoace, în care papalitatea a pierdut treptat întreaga ei putere temporală, cînd a suferit numeroase umilinţe din partea naţiunilor care altădată o susţineau şi cînd a fost în mare măsură despuiată de teritorii, cîştiguri şi privilegii, atîta vreme pretinse şi stăpînite de ea, ca fiind acel „puţin timp" din Apocalipsa 20:3,7,8 în care Satan trebuie să fie dezlegat, la încheierea Mileniului.

743. Datele care marchează începutul şi sfîrşitul mileniului papal de ignoranţă, superstiţie şi înşelăciune sînt clar arătate în istorie. Un scriitor romano-catolic* vorbeşte astfel despre începutul acestui imperiu religios: „Încoronarea lui Carol cel Mare ca împărat al Apusului de către papa Leo în A. D. 800 a fost în realitate începutul Sfîntului Imperiu Roman".** Cu toate că papalitatea, ca sistem religios, a fost organizată mult timp înainte şi a fost „înălţată" la putere în A. D. 539, totuşi primul care a aşezat în realitate şi a recunoscut formal *stăpînirea temporală* a papei a fost Carol cel Mare (Charlemagne). După cum Carol cel Mare a fost primul

*The Chair of St. Peter (Scaunul Sfîntului Petru)

**„*Sfîntul Imperiu Roman*" a fost titlul marii instituţii politice din Evul Mediu. El a început cu Carol cel Mare. Fisher's Universal History (Istoria Universală, de Fisher) pag. 262, îl descrie astfel: „în teorie acesta a fost unirea lumii-stat cu lumea-biserică, o comunitate indivizibilă sub Împărat şi Papă, capii ei, laic şi spiritual, numiţi divin (?)"; deoarece papii, ca locţiitori ai lui Christos, ungeau pe împăraţi, rezultă că ei erau capii adevăraţi ai acestei comunităţi.

împărat al „Sfîntului Imperiu Roman" în anul 800, tot astfel Francisc al II-lea a fost ultimul şi şi-a abandonat de bună voie acest titlu în A. D. 1806*. După cum înainte de A. D. 800 papalitatea se ridica, ajutată de „fiara" romană (poporul) şi de „coarnele" (puterile) ei, tot aşa, de la A. D. 1800 încoace ea a fost izgonită de la autoritatea temporală asupra regilor şi popoarelor şi a fost sfîşiată şi jefuită de cei care o susţineau altădată (Apoc. 17:16,17). Astăzi, cu toate că mai primeşte onoruri şi are încă o mare influenţă asupra conştiinţelor oamenilor, papalitatea se plînge de pierderea a tot cea ce seamănă a stăpînire temporală.

744. Cine studiază cu grijă acest subiect va observa că există patru perioade, mai mult sau mai puţin distinct marcate, în dezvoltarea şi înălţarea lui Antichrist şi acelaşi număr care marchează căderea lui.

745. În dezvoltarea sa, cele patru date sînt:

1. În zilele lui Pavel, pe la A. D. 50, o lucrare tainică a unei ambiţii nelegiuite a fost începutul.

2. Papalitatea, „Omul păcatului", a fost *organizată* ca o ierarhie; biserica ajunge la o stare organizată şi papii ajung să fie recunoscuţi ca şi Cap, reprezentînd pe Christos, domnind în biserică şi peste naţiuni, treptat, începînd cu A. D. 300 pînă la A. D. 494**.

*Prin bătălia de la Marengo, 1800, şi prin cea de la Austerlitz, 1805, Germania era de două ori la picioarele lui Napoleon. Principalul rezultat al acestei din urmă înfrîngeri a fost stabilirea Confederaţiei Rinului, sub protectoratul conducătorului francez. Acest eveniment *a pus capăt vechiului Imperiu German sau (sfîntul) Imperiu Roman,* după o durată de o mie de ani" - White's Universal History („Istoria Universală", de White), pag. 508.

**Papalitatea a luptat multă vreme pentru locul de cap al

3. Timpul cînd papii au început să exercite autoritate şi putere civilă, după cum va fi arătat, A. D. 539 (Vol. III, cap. 3).

4. Perioada de înălţare, A. D. 800, cînd, după cum am arătat deja, s-a format „Sfîntul Imperiu Roman" şi cînd papa, încoronînd pe Carol cel Mare împărat, a fost recunoscut el însuşi ca rege al regilor, împărat al împăraţilor, „un alt Dumnezeu pe pămînt".

746. Cele patru perioade ale decăderii influenţei papale sînt următoarele:

1. Perioada Reformei, despre care se poate spune că a început în jurul anului 1400 prin scrierile lui Wycliffe - urmat de Huss, Luther şi alţii.

2. Perioada succesului lui Napoleon, degradarea papilor şi renunţarea în final la titlul de împărat al

---

bisericii şi a dobîndit treptat recunoaştere şi dominaţie; faptul că această dominaţie a fost în general recunoscută încă din A. D. 494 este clar arătat de scriitorul romanist al lucrării „The Chair of St. Peter" („Scaunul Sfîntului Petru"), pag. 128. După ce dă în detaliu recunoaşterea episcopului roman ca pontif suprem de către diferite concilii, diferiţi episcopi, împăraţi, etc., scriitorul rezumă astfel: „Aceste cuvinte au fost scrise la o dată foarte îndepărtată, deja în anul Domnului nostru 494 . . . în definitiv, reiese clar din dovada autentică menţionată mai înainte că primatul scaunului Sfîntului Petru (episcopia Romei) se *dezvoltase* el însuşi atît de mult în veacul al V-lea, încît universal papa era privit ca centrul unităţii creştine - Conducătorul Suprem şi Învăţătorul Bisericii lui Dumnezeu, Prinţul episcopilor, Ultimul Arbitru la care se apela în cauzele eclesiastice din toate părţile lumii şi Judecătorul şi Moderatorul Conciliilor generale, pe care le prezida prin legaţii (nunţii, trimişii - n. e.) săi".

Sfîntului Imperiu Roman de către Francisc al II-lea, de la A. D. 1800 la A. D. 1806.

3. Respingerea definitivă a papei ca şi conducător al Romei şi al aşa numitelor state papale ale Italiei, de către supuşii săi şi de către regele Italiei în A. D. 1870, prin care Antichrist a rămas fără cea mai mică autoritate temporală.

4. Stingerea finală a acestei ierarhii false, aproape de sfîrşitul „zilei mîniei" şi a judecăţii care a început deja - care se va termina, după cum am arătat în „Timpurile neamurilor", cu anul A. D. 1914*.

Mai încape îndoială?

747. Am urmărit ridicarea lui Antichrist dintr-o apostazie sau „lepădare de credinţă" în biserica creştină. Am auzit pretenţiile lui blasfematoare de a fi Împărăţia lui Christos iar papa, vicarul lui Christos - „un alt Dumnezeu, pe pămînt". Am auzit cuvintele lor trufaşe de hulă, atribuindu-şi titluri şi puteri ce aparţin adevăratului Domn al domnilor şi Rege al regilor; am văzut cît de înfiorător a împlinit el profeţia: „Va asupri pe cei sfinţi (Dan. 8:25 - Cornilescu rev.); am văzut că adevărul aruncat la pămînt (Dan. 8:12), strivit şi deformat ar fi fost în întregime înmormîntat sub eroare, superstiţie şi intrigi clericale dacă Domnul n-ar fi intervenit la momentul potrivit, făcînd să se ridice reformatori, ajutînd astfel pe sfinţii Săi, cum este scris: „înţelepţii poporului vor învăţa pe mulţi. Unii vor cădea loviţi de sabie şi de flacără, de captivitate şi de jaf multe zile. Cînd vor cădea, vor fi ajutaţi puţin!" - Dan. 11:33,34 - Cornilescu rev.

*Vezi prefaţa autorului, (1916)

748. În faţa tuturor acestor mărturii mai încape îndoială că cęea ce profeţii şi apostolii au fost inspiraţi să scrie amănunţit sînt principalele trăsături caracteristice ale papalităţii? Socotim că nu mai încape îndoială în nici o minte lipsită de prejudecăţi faptul că papalitatea este Antichristul, Omul păcatului, şi că este cu neputinţă unui singur om să împlinească aceste preziceri. Succesul fără seamăn al papalităţii ca şi contrafacere (falsificare, n. e.) a lui Christos, amăgind lumea întreagă, a împlinit pe deplin prezicerea Învăţătorului nostru, cînd, după ce vorbise despre respingerea Sa, a zis: „Dacă va veni un altul (îngîmfat) în numele lui însuşi, *pe acela îl veţi primi*" - Ioan 5:43.

749. Se va observa de către mulţi, fără îndoială cu surprindere, că tratînd acest subiect am omis în general să vorbim despre ticăloşiile şi imoralităţile grosolane ale papilor şi ale altor oficiali, şi de asemenea despre faptele întunecate de *„promptitudine"* practicate de iezuiţi şi de alte ordine secrete care fac tot felul de munci de detectiv pentru papalitate. Am omis aceste lucruri intenţionat nu pentru că ele n-ar fi adevărate, de vreme ce înşişi scriitorii romano-catolici recunosc multe din ele, ci pentru că linia noastră de argumentare nu are nevoie de aceste dovezi. Am arătat că ierarhia papală (chiar dacă ar fi compusă din oamenii cei mai morali şi cei mai drepţi - ceea ce nu este cazul, după cum mărturiseşte întreaga istorie) este „Omul păcatului", Antichristul, contrafacerea şi denaturarea Împărăţiei Milenare a lui Christos, pusă la cale cu dibăcie pentru a amăgi.

750. Cuvintele lui Macaulay, istoricul englez, servesc să arate că unii, fără să aibă lumină profetică specială, au putut vedea nimitorul sistem al papalităţii

- *contrafacerea* celui mai uimitor dintre toate sistemele, Împărăţia lui Dumnezeu încă viitoare. El spune:

751. „Este cu neputinţă a tăgădui că organizarea politică a bisericii romane este capodopera înţelepciunii omeneşti (noi am spune demonice). Într-adevăr, nimic nu ar fi putut apăra asemenea doctrine împotriva unor asemenea atacuri decît o organizare de acest fel. Experienţa a 1200 de ani plini de întîmplări, inteligenţa şi îngrijirile perseverente a patruzeci de generaţii de oameni de stat au adus această organizare la un nivel de perfecţiune atît de înalt încît printre născocirile iscusinţei politice ea ocupă locul întîi".

Sfîrşitul definitiv al lui Antichrist

752. Am urmărit dezvoltarea papalităţii pînă în zilele noastre, ziua lui Dumnezeu - timpul *prezenţei* lui Emanuel. Acest Om al păcatului s-a dezvoltat, şi-a isprăvit lucrarea-i teribilă şi a fost lovit de Sabia Spiritului - Cuvîntul lui Dumnezeu.

753. Spiritul din gura lui Christos l-a făcut *neputincios* de a persecuta în mod deschis şi general pe sfinţi, indiferent cît de mult vrea s-o facă. Şi acum ne întrebăm: ce trebuie să aşteptăm? Ce spune apostolul cu privire la sfîrşitul lui Antichrist?

754. În 2 Tesaloniceni 2:8-12 (King James, Diaglott) apostolul Pavel declară despre Antichrist: „Pe care Domnul îl va *consuma* cu spiritul gurii Sale şi-l va anihila cu *strălucirea prezenţei Sale*". Lumina adevărului va pătrunde pe fiecare om. Scoţînd în relief binele şi răul ea va duce la marea luptă între aceste două principii şi între partizanii unuia şi ai celuilalt, cauzînd marele timp de strîmtorare şi de mînie. În această luptă nedreptatea

şi răul vor cădea iar binele şi adevărul vor triumfa. Printre relele ce există acum şi care vor fi definitiv şi complet nimicite se află şi Antichrist, de care sînt legate, mai mult sau mai puţin, aproape toate teoriile şi practicile răului. Această strălucire, această lumină a soarelui prezenţei Domnului va produce „ziua stîmtorării" din cauza căreia şi în care Antichrist şi toate celelalte sisteme ale răului vor fi nimicite. „A cărui prezenţă este (însoţită sau în timpul) cu o energică activitate a lui Satan (energie şi acţiune satanică) cu toată puterea şi cu semne, cu amăgiri mincinoase şi cu orice înşelăciuni nedrepte pentru cei care pier, pentru că n-au primit dragostea de adevăr, ca să poată fi feriţi. Din acest motiv Dumnezeu le va trimite o putere înşelătoare, ca să poată crede eroarea: ca toţi cei care nu cred adevărul, ci îşi găsesc plăcere în nedreptate, să poată fi judecaţi" nevrednici să moştenească Împărăţia Milenară ca împreună moştenitori cu Christos.

755. Înţelegem că aceste cuvinte implică faptul că în timpul *prezenţei* Domnului (timpul prezent - de la A. D. 1874) prin sistemul Antichrist (una din principalele agenţii ale lui Satan pentru înşelarea şi controlarea lumii), ca şi prin toate celelalte agenţii ale sale, diavolul va opune cea mai disperată rezistenţă noii ordini de lucruri care este pe punctul de a fi stabilită. El se va folosi de orice mică împrejurare, de toate slăbiciunile înnăscute ale oamenilor şi de egoismul lor pentru a le înrola inimile, mîinile şi condeiele în această luptă finală împotriva libertăţii şi a elucidării complete a adevărului. Vor fi stîrnite prejudecăţi acolo unde n-ar exista nici una dacă adevărul ar fi clar văzut. Va fi evocat un zel pasionat şi se vor forma uniuni partizane care vor amăgi

şi rătăci pe mulţi. Va fi aşa nu pentru că Dumnezeu n-a făcut adevărul destul de clar ca să poată călăuzi pe toţi cei deplin consacraţi, ci pentru că cei care vor fi înşelaţi vor fi din cauza că nu au fost destul de serioşi în cercetarea adevărului şi nu s-au folosit de adevărul pregătit ca „hrană la timp potrivit". Se va dovedi astfel că clasa rătăcită n-a primit adevărul *din iubire pentru el*, ci numai prin datină, de formă sau de frică. Asigurarea apostolului pare să fie că în această luptă pe moarte a lui Antichrist, chiar dacă s-ar părea că el cîştigă o putere crescîndă în lume prin noi stratageme, înşelăciuni şi combinaţii, totuşi adevăratul Domn al pămîntului, Regele regilor, în timpul *prezenţei* Sale, va triumfa; în cele din urmă, în decursul marelui timp de strîmtorare, El va anihila complet pe Antichrist şi-i va distruge pentru totdeauna puterea şi înşelăciunile.

756. Cît despre forma exactă pe care o va lua această luptă finală nu putem face decît presupuneri, sprijinite în principal pe tablourile simbolice ale unor asemenea lupte, date în Apocalipsa. Anticipăm constituirea treptată în lume a două mari partide - de care sfinţii credincioşi care vor birui se vor ţine la o parte. Cele două mari partide vor fi alcătuite de o parte din socialişti, liberi cugetători, necredincioşi, nemulţumiţi şi din iubitorii libertăţii adevărate, ai căror ochi încep să se deschidă asupra esenţelor situaţiei adusă de despotism şi de nefasta cîrmuire religioasă şi politică. De cealaltă parte se vor alinia treptat potrivnicii libertăţii şi egalităţii umane: împăraţi, regi, aristocraţi iar contrafacerea Împărăţiei lui Christos, Antichristul, se va găsi în strînsă simpatie cu aceştia şi-i va susţine, fiind el însuşi susţinut de despoţii civili ai pămîntului. Ne aşteptăm şi la faptul

ca politica lui Antichrist să se modifice întrucîtva şi să se îndulcească pentru a încerca să-şi recîştige simpatia şi cooperarea practică (nu unirea adevărată) a extremiştilor din toate confesiunile protestante, care tocmai acum caută o *unire* nominală unele cu altele şi cu Roma - uitînd că singura şi adevărata unire este cea produsă şi perpetuată de adevăr şi nu de crezuri, convenţii şi legi. Această cooperare între protestanţi şi catolici poate părea improbabilă unora, dar vedem semne evidente că ea se apropie cu repeziciune. Ea este grăbită de activităţile secrete ale papalităţii printre adepţii săi, prin care politicieni doritori de a coopera cu ea ocupă locuri importante în afacerile guvernamentale.

757. Se pot aştepta în curînd legi prin care libertatea personală să fie încetul cu încetul restrînsă sub pretextul *necesităţii* şi binelui public, pînă cînd, pas cu pas, va fi necesar în cele din urmă să se formuleze doar cîteva *„simple legi ale religiei"* şi astfel biserica şi statul vor putea fi într-o măsură unite pentru a guverna Statele Unite ale Americii. Aceste legi, cît se poate de simple, pentru a conveni tuturor vederilor religioase aşa zise *„ortodoxe"* (sau populare), vor fi astfel calculate încît să reprime şi să prevină o creştere mai departe în har şi cunoştinţă, ceea ce este acum „hrana la timp potrivit". Pretextul va fi, probabil, de a pune stavilă socialismului, necredinţei şi izbucnirilor politice ale claselor inferioare şi ale celor independente.

758. Este evident că într-un viitor apropiat, ca parte a necazului şi chiar înainte ca asprimea marelui necaz din această „zi a mîniei" să se dezlănţuie cu toată furia asupra lumii şi să dărîme întreaga ordine socială de pe pămînt (ca pregătire în vederea pămîntului nou şi mai

bun, promis sub adevăratul Christos), va veni un ceas greu de ispită şi de încercare pentru Biserica adevărată consacrată, cum a fost în zilele de triumf a papalităţii, cu deosebirea că în zilele de astăzi metodele de persecuţie vor fi mai rafinate şi mai blînde, potrivite cu metodele mai civilizate din timpul nostru. Ţepuşele, cleştii şi roţile de tortură vor avea mai mult forma sarcasmului, a restricţiilor de la libertăţi şi a boicotării sociale, financiare şi politice. Dar privitor la aceste lucruri şi la noile combinaţii pe care Antichrist le va forma în această luptă finală împotriva stabilirii adevăratei Împărăţii milenare vom vorbi mai pe larg în altă parte.

759. Încheind acest capitol am dori încă o dată să fixăm în mintea cititorului faptul că papalitatea este Antichristul nu din cauza devierii sale morale, ci pentru că este *contrafacerea* (falsificarea, imitaţia - n. e.) adevăratului Christos şi a adevăratei Sale Împărăţii. Datorită neînţelegerii acestui fapt mulţi protestanţi vor coopera cu papalitatea în împotrivirea faţă de adevăratul Rege al Slavei.

Capitolul X

A sosit** timpul

NIMIC NU INTERVINE - STABILIREA ÎMPĂRĂŢIEI LUI CHRISTOS, LUCRAREA CARE PROGRESEAZĂ ACUM - MĂRTURIA PROFEŢIEI ESTE DE ACORD - ÎNŢELEPŢII LUMII VĂD MULTE - SFINŢII VEGHETORI VĂD MAI CLAR - IMPORTANT PENTRU TOŢI ESTE SĂ-ŞI DESCHIDĂ OCHII ÎN DIRECŢIA BUNĂ

760. A sosit** timpul pentru stabilirea Împărăţiei Răscumpărătorului nostru. Aceasta este mărturia unanimă a capitolelor precedente. Nimic nu intervine. Sîntem deja în al şaptelea mileniu - din octombrie 1872. Arendarea puterii la împărăţiile neamurilor trebuie să se termine cu anul 1914. Marele Jubileu antitipic - Timpurile de Restabilire a tuturor lucrurilor, a început în anul 1874, cînd prezenţa marelui Restaurator a fost de asemenea cuvenită. Felul venirii precum şi natura lucrării Sale pînă în timpul prezent corespunde întocmai cu amănuntele profeţiei pînă aici. Trăsăturile de încheiere a acestei dispensaţii, vizibile acum, sînt în perfect acord cu cele ale tipului lor iudaic. Ilie a venit şi a fost primit aşa cum se vestise mai dinainte iar blestemul prezis - marele timp de strîmtorare - este deja iminent. Omul păcatului a fost dat pe faţă în toată diformitatea lui odioasă şi aproape şi-a terminat cariera prezisă. Stabilirea îndelung făgăduitei Împărăţii a lui Mesia este deci

marele eveniment chiar înaintea noastră. Nu numai atît, dar stabilirea ei este acum în progres. Necesara şovăire şi răsturnare a împărăţiilor acestei lumi sub prinţul întunericului - „prinţul acestei lumi" - sînt acum vizibile într-o anumită măsură chiar şi ochiului natural al copiilor acestei lumi, dar sînt mult mai clar văzute, atît cît trebuie, de ochii celor care privesc evenimentele care se petrec prin luneta Cuvîntului lui Dumnezeu, care, dacă este bine reglată, apropie vederii lucruri şi consecinţe îndepărtate şi fac pe copiii lui Dumnezeu în stare să distingă şi cele mai mici amănunte pe care ochiul natural nu le poate distinge, precum şi principalele trăsături pe care oamenii de stat şi filozofii le văd, dar în contur neclar. Înşişi înţelepţii acestei lumi pot să discearnă necazul social aţîţîndu-se, precum şi faptul că ignoranţa dă locul unei mai mari cunoştinţe generale şi independenţei personale. Cu toate că ei speră zadarnic într-o întorsătură favorabilă, necunoscută şi neaşteptată a afacerilor, totuşi, după cum este scris în Scripturi, îşi dau sufletul de groază în aşteptarea lucrurilor care se vor întîmpla pe pămînt - pentru că văd clătinarea cerurilor simbolice în progres acum şi îşi dau seama că dintr-o asemenea zguduire şi înlăturare de către popor a puterii erorii, superstiţiilor şi restricţiilor religioase trebuie să rezulte violenţă şi anarhie.

761. Dar, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, din care cei veghetori din casa credinţei au privilegiul să privească, nu numai severitatea strîmtorării este mai distinctă, ci şi rezultatele binecuvîntate pe care ea le va aduce, sub providenţa lui Dumnezeu, prin introducerea Împărăţiei Milenare. Aceasta este o mîngîiere şi mai mult decît o compensare pentru tot necazul, chiar dacă

noi sau iubiţii noştri vom avea parte de el.

762. Faptul că noi putem avea acum mîngîierea acestei cunoştinţe şi să nu fim în îndoială şi nedumerire a fost doar o parte a scopului pentru care s-au dat profeţiile timpului. Un alt obiectiv a fost ca noi, în calitate de reprezentanţi ai acestei Împărăţii printre oameni, să fim conştienţi de marile schimbări dispensaţionale în progres acum şi să fim în stare să purtăm mărturie înaintea lumii despre planul lui Dumnezeu, etc., care, deşi nu este ascultată acum, în curînd le va folosi mult şi-i va ajuta să recunoască cu atît mai repede prezenţa Domnului în marea zi a mîniei care se apropie. Un alt scop este ca credinciosul, astfel înarmat şi întărit prin Cuvîntul lui Dumnezeu, să poată sta neclintit cînd mulţi vor cădea în necredinţă şi în diferite alte erori amăgitoare, care vor năvăli în curînd peste „creştinătate". Un alt obiectiv este să dea forţă şi să indice spre întregul plan al vîrstelor, căci este o experienţă generală că în timp ce prima privire în preţiosul plan al lui Dumnezeu de binecuvîntare a lumii întregi prin Biserică în decursul Vîrstei Milenare umple inimile şi înrolează zelul copiilor săi credincioşi pînă la maxim, totuşi, pentru că strădaniile lor de a lumina pe alţii sînt primite cu răceală şi află relativ foarte puţini din aceia care au „urechi de auzit", tendinţa este să se dedice bucuriei liniştite datorate preţioasei cunoştinţe aşa încît să sufere cît mai puţin reproş şi împotrivire.

763. Văzînd că aceasta este o slăbiciune înnăscută a omului Domnul a prevăzut profeţiile timpului ca un imbold, ca să ne învioreze şi să ne trezească pe deplin şi să ne ţină activi în serviciul Său. Fiind deja în timpul „secerişului" munca secerişului trebuie să absoarbă

timpul, serviciul şi gîndurile slujitorilor Domnului, care acum, ca şi ucenicii la prima venire, trebuie să facă lucrarea de secerare (Ioan 4:35-38). Fiecare dintre noi să facă tot ce mîinile noastre află de făcut, în supunere faţă de instrucţiunile marelui Secerător Şef. Dar, cu referire mai specială la timpul şi la ordinea evenimentelor în acest „seceriş", trebuie să supunem atenţiei cititorului următorul volum al acestei serii, unde sînt aduse în atenţie concluziile profeţiilor timpului amintite aici şi ale altora şi unde sînt marcate diferitele semne şi mărturii însoţitoare prezise despre prezenţa Domnului şi despre progresul lucrării Sale. Se dovedeşte că „Timpul Sfîrşitului" a venit, că zilele Aşteptării Împărăţiei sînt împlinite, că Curăţirea Sanctuarului este terminată, că marea Lucrare a Secerişului este în progres, că Strîngerea din Nou a lui Israel este evidentă, că Bătălia zilei Mari a lui Dumnezeu cel Atotputernic este iminentă şi că stabilirea completă a glorioasei Împărăţii a lui Dumnezeu la vremea hotărîtă, sfîrşitul Timpurilor Neamurilor, este un fapt sigur, incontestabil. Se arată, mai departe, lucrarea sfinţilor în timpul secerişului, marcînd închiderea „înaltei chemări" şi „schimbarea" acelor sfinţi „vii care rămîn". Se arată, de asemenea, faptul că Marea Piramidă din Egipt este unul dintre martorii lui Dumnezeu (Isa. 19:19,20), al cărui minunat mesaj este o deplină şi completă confirmare a planului vîrstelor al lui Dumnezeu, împreună cu timpurile şi sezoanele sale.

Index biblic
(pe paragrafe)

Genesa

1:16 614
1:28 . 140,184,188
3:15 193
5:3 68
5:6 68
5:9 68
5:12 68
5:15 68
5:18 68
5:21 68
5:25 68
5:28 68
6:1-7,11-13 . . 140
6:13 18
7:4 18
7:6 68
7:11,13 78
8:13 68
9:11 327
11:10 70
11:12 70
11:14 70
11:16 70
11:18 70
11:20 70
11:22 70
11:24 70
11:32 70
12:1,2 73
12:1-3 193
12:1-5,7 72
12:4 73,456
12:5-7 73
12:7,8 72
12:41 456
13:14-18 72
18 256
18:17 10,18
21:5 456
22:15-18 140
25:26 456
26:3,4 72
28:14 1,156
35:9-12 72
46:2-4 72
46:3 420
47:28 . . . 56,456
49:10. . . 155,156
. 164,166
49:28 420
50:24 72

Exod

2:1,2 75
3:2 246
6:16. 75
12:40,41 78
12:40-42 75
12:40-42,51 . . 74
12:41-43,47,50,51
. 73
12:42,43,47,50 . .
. 76
16:20,33 261
19 265
19:5-8 410
20:19-21 265
33:20. 265
34:28 265
34:29-35 265
34:30-33 268

Levitic

23:15,16 356
25:2-4 374
25:2-13 367
25:9 378
25:10 397,399
25:10-16 . . . 361
26:12,17,18,24,28
. 170
26:18,21,24,28. .
. 175
26:33-35,43 . . 388
26:35 381
26:44,45 177
26:45 180

Numeri
4:3 107
10:11-13 78
13:3-26 78
14:33,34 . . 179/a
14:34 174
26:57-60 75
32:8-13 78
33:3 78
Deuteronom
8:2 78
18:15 . . . 156,362
26:5 420,426
29:29 10
33:3 317
34:6 261
Iosua
10:42 78
11:23 78
14:7,10 78
17:12,13 374
18:2,3 374
23:7,13,15 . . 374
Judecători
3:8,14 175
3:9,15 171
4:2,3. 175
6:11-22 256
10:7,8 175
13:1 175
13:3-20 256
1 Regi
6:1 92
9:6-9 425
17:7 496
17:9. 496
18:2 496
18:40,45,46 . . 496
18:41-45 496
19:1-4 496
2 Regi
2:1,11 504
2:9-16 516
2:11 516
2:15 516
2:19-22 517
4:1-7 517
5:1-14 517
8:17 89
9:1-37 517
10:28 517
12:1 90
16:2 90
18:44 517
20:4 125
24:8 93
24:8-16 88
24:14 88
25:12,26 88
1 Cronici
29:27 82
2 Cronici
9:30 82
12:13 82
13:2 82
16:13 82
20:31 82
21:5 89
21:20 82
22:2 82
22:12 82
24:1 82,90
25:1 82
26:3 82
27:1 82
28:1 82,90
29:1 82
33:1 82
33:21 82
34:1 82
36:5 82
36:9 93
36:9,10,17 . . . 88
36:11 78,82
36:17-21 387
36:20,23 83
36:20-23 120
36:21-23 150
Ezra
1:1-14 408
1:3 125
2:70 408
5:13 125
6:1-12 125
7:7-14 125

Neemia
2:3-8 125
4 121
6:15 125
7:1 125
11:1,20 408
Iov
5:18 396
8:6,7 400
12:6 277
33:14-18 309
33:14-30 400
Psalmi
2 511,513
2:8,9 . 199,346,545
2:9 . . . . . 146/2
2:10-12. 595
8:6 317
8 629
8:4-8 615
10:4-11 277
18:12,13 309
25:3 474
37:1-14 277
45:16 272
46:6 298
46:10 . . . . 146/6
47 200
50:5 . . . 208,332,
. 347,451
69:20-28 423
72:1-19 277
72:9 595
72:19 197
73 277
91:12 317
95:8-10 78
99:5 616
104:4 305
110:1 317
110:6 203
115:16 364
137 157
149 200
149:8,9 199
Proverbe
27:6 396
Eclesiastul
7:15 277
8:11-14 277
Cînt. Cînt.
2:10-14 33
Isaia
1:9 422
2:8-21 280
2:19,21 298
2:21 282
6:3 197
8:14 32
. . . . 423,449,473
8:19 252
9:6 446
10:22,23 . 134,422
11:10 39
13:4 296
14:13,14 628
17:7,2,3 400
17:7,8 194
19:19,20 763
21:11,12 95
21:12 498
26:5-11 277
28:10 171
28:17 204,278
28:17,18 663
40:1,2 445
40:2 136
45:13 125
46:10,11 13
52:7 . 286,317,492
52:11 471
53:3 237
53:10-12 122
53:11 400
55:1 59
55:10,11 13
57:16-19 400
62:10 39
63:4 434
66:5 474
Ieremia
1:10 624,629
1:12 13
8:20 33
16:9-13 426
16:14,15 427

16:18 428
25:11 387
29:10 120,387
31:29,30 180
31:33,34 180
52:1 78
52:3-7 78

Ezechiel

4:1-8 . . . . 179/b
4:6 123,174
7:17-19 280
20:49 23
21:25-27 . . . . . .
. . . . 138,144,150
21:27 . . prefaţă,
. 158,166

Daniel

2 120,145
2:34 . . . . 146/7
2:35 283
2:37,38 . 188,198
2:44 . 145,198,346
2:44,45 . . . 146/7
3:19-25 327
4 120,182
4:14-17 183
4:16,23-26 . . 176
4:16,23,25,32 . 175
4:28 187
4:34-37 188,
. 194,400
5:1-4,22,23 . . 413
7 120,145,189
7:7,8 591
7:8,11,25 . . . 604
7:8,21 527
7:8,25 605
7:25 . . 179/d,620,
. . . . 635,679,696
7:27 144
8:12 747
9:2,17-19 . . . 120
9:23-27 117
9:24 131
9:24-27 106,
. . . . . 114,179/c
9:25 . 124,126,464
9:26 128
9:26,27 136
9:27 420,463
10:5-8 247
10:11,12 9
11:31 527
11:33,34 747
12:1 200,277,
. 294,301
12:2 294
12:4,9,10 . . . 3,10
12:4,10 . . . 12,168
12:7 . . . . 179/d
12:8 23
12:8-10 19
12:9,10 10
12:10 39
12:11 527

Osea

3:4 150,371
6:1 396
6:1,2 400
6:3 315

Amos

3:7 10,19
8:11 496

Mica

4:8 194,400

Habacuc

2:3 3
2:14 197

Ţefania

1:14-17 145
1:18 280
3:8 327
3:8,9 145

Hagai

2:7 204

Zaharia

9:9-12 . . . 440,468
9:10,12 441
12:10 . . . 136,261
13:7 220
14:4 317
14:9 155

Maleahi

3:1 297
3:6 18
3:1-3,13,18 . . 485

3:17 332
4:1 304,492
4:1-3 498
4:1-6 485
4:2 . . . . prefaţă,
. 315,318
4:5,6 483
Matei
2:1 114
2:2 18
2:14-16 . . 99,104
2:23 37
3 648
3:2 2
3:11 461,472
3:12 . . . 406,461,
. 505,515
3:16 124
4:8,9 579
5:14 285
5:18 350,379
6:10 . 2,146/1,197
6:33 15
7:21-27 35
9:37 6
9:37,38 321
10:5,6 409
10:5-7 232
10:7 465
10:35-38 465
11:14 492
11:15 7
11:25 37
12:10,13 59
13:10-17 34
13:11 438
13:17 23
13:24,30,39 . . . 6
13:24-30,36-39
. 461
13:24-40 406
13:30 303,
. 332,460
13:36 34
13:39 460
13:39,40 321
13:43 315
14:4 507
14:5 505
14:25-32 385
15:14 34
15:24 409
16:1-4 34
16:27 210,215
17:1-3 495
17:1-9 495
17:11 493
17:12 . . . 488,505
18:10 265
19:28 364
19:38 16
21:4-9,43 . . . 440
21:5,9,4 . . . 470
21:43 236
22:14 419
22:36-40 161
23:2 370
23:37-39 . . . 443
23:38 . . . 132,133,
. 420
24:3 321
24:3,27,37,39 . . .
. 320
24:14 490
24:15 523,527
24:21 282
24:21,22 . . 146/6
24:23-27 334
24:26 318
24:27 292,315
. 323
24:30 290,308
24:31 332
24:37,42 329
24:37-39 . . . . . .
. . . . 311,339,382
24:38,39 . . . 288
24:45-47 . 330,333
24:45-51 331
25:31 215
27 114
27:24 682
27:25 425
28:5-7. 221
28:8-10 222
28:17 231

28:18 166,
. 220,722
28:20 209,403

Marcu

1:15 29,147,
. 465,468
4:10 34
4:11,12 . . . 34,344
7:1-23 34
7:9,13 473
11:9,10 136
11:15-17 470
13:19,20 498
13:32 322
13:32,33,37 . . 11
14:27 220
14:61-64 607
16:1 221
16:15 490

Luca

1:17 486,491
1:26 115
1:26,36 107
1:37 13
2:10,11 397
2:21 114
2:25 165
2:25-38 18
2:34 448
3:1 107,113
3:1-3 113
3:15 . . 18,123,472
3:23 106,107
4:30 251
5:4,11 234
11:36 315
12:29,30 . . . 235
12:32 383,406
12:36,37 311
12:37 . . . 347,394
12:51-53 465
12:52,53 680
13:6-9 181
13:11-16 59
13:30 407
14:1-5 59
16:17 366
17:20,26,27 . . 288
17:24 315
17:26 . . . 289,303,
. 311,339
17:26-29 326
17:28 . . . 212,325
18:18-30 34
19:10 400
19:12 237
19:27 595
19:40-42 440
19:41,42 443
19:41,44 492
19:41-46 470
19:44 32,466
21:22 488
21:24 . . prefaţă,
. . 138,146/4,166,
. . . . 172,425,432
21:26 . . . 196,345
21:27 276
21:28 28,383
21:34 319
21:34-36 21
21:36 327
22:20 130
23 114
23:14-16,20,22 . .
. 682
24:1,10 221
24:13-35 225
24:13-49 34
24:18-45 249
24:22,23 222
24:31 255
24:32 80
24:36-49 229
24:38,39 257
24:45-48 244
24:48 242
24:48-52 237
24:50,51 313

Ioan

1:14,18 271
1:18 . . . 241,265
1:26 . 467,505,515
1:26,27 491
1:29 . . . . . .
. 353,399,722

1:45 362
1:45-51 34
1:46 37
1:47 406
2:4 319
2:19,21,22 . . 225
3:13 504
3:29 470,472
3:30 505,515
4:23 39
4:35,38 470
4:35-38 460
4:36 513
5:6-9 59
5:35 505
5:37 241
5:39,40 10
5:43 748
5:46 362
6:27 514
6:51 259
6:51-58 261
7:19 160
7:23 59
7:30 29
7:39 236,261
8:33-39 159
8:36 679
8:59 251
9:4 498,514
10:33,36 607
10:34,35 535
10:39 251
12:1-12 440
12:1,12-19 . . 219
12:12,13 488
12:12-15 440
14:2,3 209
14:3 313
14:7 241
14:9 271
14:10 272
14:19 237,313
14:26 218
14:30 264
15:1-6 461
15:15 18
16:2 631
16:12,13 . 218,236
16:13 . 6,342,510
16:22 313
17:17,19 20
17:22-24 402
18:36 571
18:36,37 2
18:39,40 421
19:23,24 256
19:30 130
19:37 261
20:1,2 222
20:5-7 256
20:15 249
20:17 224
20:19,26 . 229,254
20:24 229
20:24-28 34
20:27-29 250
20:26-28 230
21:1-12 . . 34,249
21:3 232
Fapt. Apostolilor
1:4,5 236
1:6 236
1:6-15 237
1:7 11,147
1:7,8 236
1:10 80
1:11 292,312
1:14 238
2:1 238
2:27,31 261
2:36 409
2:41 134
3:18-24 13
3:19 147
3:19-21 354,
. . . . 380,417,493
3:20,21 347
3:20-24 . . 16,515
3:21 . 130,364,369
4:4 134
4:10-13,23-30 . . .
. 512
4:25-29 511
5:29-41 512
7:2 73

7:2-5 72
7:4 73
7:36 78
7:40,43 535
9:4 547
9:17,18 267
10 134,420
10:17 80
10:37,38 124
10:40-42 245
11:19 512
13:19-21 79
13:21 82
13:46 135
15:14 166
15:14-16 428
17:11 348
17:23 535
17:26 147
19:35-41 682
20:27 501
25:24-27 682
26:2,3,28 . . . 682
26:7 409
26:13 247

Romani

2:5,6,9,10 . . . 277
3:20 160
4:17 446
5:6 29
5:6,8 363
6:9 314,469
8:10 272
8:14 405
8:17 402,468
8:19-21 176
8:19-22 362
8:21 8
8:22 59
8:29 267
8:38 319
9:6 166,406
9:27 406,409
9:28 . 132,134,196
9:28,29 422
9:32,33 423
10:1-3 409
10:4 163
11:5 406,422
11:5-12,20-25 . 409
11:7 236,423
11:9,10 423
11:25 . . . . 146/5
11:25,26 . 180,422
11:25-27 177
11:25-29 416
11:26 428
11:27 417
11:28 180
12:1 411
13:1 . 139,153,198
13:11,12 2
14:9 266
15:4 23
15:21 241

1 Corinteni

2:12 370
2:12-16 243
3:6 513
3:16 470
3:16,17 413
3:22 319
6:2 545
6:15,19 470
7:27 319
8:5 535
9:27 35
10:11 381
10:18 405
11:18 319
11:25 130
15:4 29
15:8 267
15:21,22 213
15:22 399
15:23 320
15:25,26 . 210,278
15:27 215
15:42-51 . . . 266
15:43,44 214
15:45 . . . 213,252
15:50,51 258
15:51 496
15:52 299
16:17 320

2 Corinteni
3:17 679
5:7 57,479
5:16 38,213,
. 314,317
5:20 513
7:6,7 320
10:10 319,320
11:2 470
11:2,3 507
11:13,14 318

Galateni
1:8 648
1:14 319
2:20 272
3:16 1
3:17 . . . 72,75,454
3:29 144
4:4 29
4:19 272
5:1 679
6:16 405,450

Efeseni
1:9,10 13
2:7 194
3:2,5,6 402
4:1 35
5:23 402
6:13 39
6:15 317
6:17 200,714

Filipeni
1:26 320
2:7 266
2:7-11 214
2:9 215,469
2:12 319

Coloseni
1:12 590
1:18 267
1:24 402
2:14 124,163
2:17 350

1 Tesaloniceni
2:19 320
3:13 320
4:15 320
4:16 290,294,
. 299,301
5:1-4 17
5:1-5 21,523
5:1-6 14
5:2-6 311
5:4 . . 239,303,342
5:5 20
5:23 320

2 Tesaloniceni
1:7,8 290
1:8 304,306
1:9 307
1:10 138,209
2:1,8,9 320
2:1-9 523
2:2 319
2:3 519
2:3,7 521
2:4 536,546
2:7 546,565
2:7-11 745
2:8 200,637
2:8-12 754

1 Timotei
2:5,6 214,266
2:6 33,213
3:16 271
6:15 147
6:15,16 265

2 Timotei
2:11,12 468
2:19 590
3:1 319
3:1-13 502
3:12 277,680
3:13 548,594
3:16,17 40
3:17 57
4:1 294
4:2-4 501
4:3 512

Evrei
1:3 215,265
1:7 305
1:14 403
2:4 238
2:8 634

2:9 . . . . prefaţă,
. . . . 214,215,265
2:9,15 469
3:1 402
3:5,6 405
3:8,9 78
4:16 319
5:7 648
5:14 394
7:9,10 75
7:26,27 412
8:2 412
8:5 350
8:6 410
9:1,2,9,10 . . . 412
9:4 261
9:8 402
9:9 319
9:9,23 414
9:23 363,412
9:26 129
10:1 350,414
10:4,5 213
10:5 314
10:12,13 . . . . .
. . . . prefaţă,166
10:16,17 180
10:19,20 402
11:8,9 75
11:38-40 16
12:2,3 241
12:21 265

Iacov

1:1 409
1:18 20
5:7,8 320
5:17 496

1 Petru

1:7,8 242
1:10-12 23
1:11 174
1:12 19,403
2:5,9,10 . . . 411
2:9 144
2:21 402
2:25 59
3:8 384
3:18 . 213,214,260

2 Petru

1:4 . 214,402,410
1:16 16,320
1:16-18 . 242,495
1:19 10,
. 16,285,521
1:20 287
2:9 196
3:3,4,10,12 . . 338
3:4,12 320
3:7,10 196
3:8-10 60
3:10,12 . . 341,343

1 Ioan

2:2. 363
2:18,19 547
2:18-27 527
2:28 320
3:1 513
3:2 205,214,
. 215,258

Iuda

6 140
9 261

Apocalipsa

1:1 403
1:7 278,282,
. 290,310
1:18 399
2:7 7
2:20 496
2:26,27 . . 144,199
2:27 . . . . 146/2
3:3 311
3:7 25
3:12 413,470
3:16 464
3:17 503
3:18 382,468
3:21 402
5:5 164,617
6:14 343
6:15-17 279
6:17 202
7:1-3 342
7:3 464,513
9:13,14 413
10:7 300,397

11:3 496
11:15 299,301
11:15,18 300
11:15-18 . prefaţă
11:15-19 294
11:17,18 . prefaţă
. . . 166,200,470
12:6 . . . . 179/d,
. 496,680
12:6,16 496
12:14 . 147,179/d
13:1-8 . . . 527,546
13:2 565
13:5 . . . . 179/d
13:5,6 . . . 604,605
13:6 648
13:7 679
13:17 503,512
14:1-4 347
14:14,16 303
14:14-20 470
14:18-20 347
16:10,11 663
16:12 413
16:14 201,
. 283,509
16:15 . . . 288,311
17:2 722
17:5 507
17:5,6 413
17:14 470,595
17:16,17 743
18:3 507,722
18:4 471
18:7 496
18:10,17,19 . . 481
19:11 595
19:11-16 298
19:15 200
19:16 164
19:20 518
19:21 595
20:3,7,8 . . . 742
20:4-6 144
20:6 210,402
20:11 283
20:14 518
21:8 . prefaţă,310
22:17 59

Index tematic

A Paragraful

activ în vestirea evangheliei chiar dacă vestea nu este primită cu încredere 762, 763
adevărul se dezvoltă treptat 3
adventiştii şi profeţiile lor 37, 41
" şi calculele lor greşite 472, 477
agurida 180
Ahab şi Izabela ca simboluri 508
amăgiţii (cine vor fi . . .) 755
anarhia universală culmea marii strîmtorări . . 146/6
" şi violenţa ei poate fi întrezărită 760
Antichristul omul fărădelegii 519, 758
" descrierea lui de către apostolul Pavel 521
" schiţa profetică a lui 526, 549
" caracterul lui 527, 528
" descris de istorie 592, 603
" este un sistem nu un individ 520, 539, 540
" data cuceririi puterii religioase şi politice a lui 585
" a îndeplinit tot ce este scris despre el 530
" - sfîrşitul lui a început în 1799. 530
" - păreri absurde despre el 531, 539
" s-a dat drept Dumnezeu 535, 537, 549
" este papalitatea, nu însuşi sistemul bisericesc 542, 549
" - momentul manifestării lui 546
" dezvoltarea lui înceată, o eroare după alta 546
" are dublu înţeles 547
" a părăsit principiile fundamentale ale adevărului 547

Antichristul - falsificarea (contrafacerea) Christosului, a Împărăţiei şi a planului de mîntuire etc. 548
" - (împrejurările care i-au dat naştere) 550, 564
" - adversarul creştinismului adevărat şi prigonitorul cel mai crud al sfinţilor adevăraţi 564, 719, 720
" - rapida lui dezvoltare 579, 591
" - pretenţia trufaşă a papei Leo faţă de barbarii vandali 583
" - nemărginita lui putere atestată de un scriitor papist 586, 589
" - ridicarea lui treptată la această putere 591
" - majoritatea protestanţilor susţin că Împărăţia lui Christos a fost deja stabilită 598
" ridicat în slavă şi putere de Satan 600
" rosteşte hule 604, 642, 747
" schimbă legile şi timpul domniei lui Christos 620
" înfiinţează şcoli în Anglia şi în America pentru îndoctrinare şi pentru a-şi conserva sistemul 657
" - şcoala şi Biblia duşmanii nesuferiţi ai lui 657
" - (cel mai adînc întuneric al domniei lui înainte de începutul marii Reforme) 672
" a nimicit pe sfinţii Celui Prea-Înalt . . 679, 741, 747
" în decurs de 1300 de ani a nimicit 50 de milioane de oameni 719
" numea adevărul divin „erezie" 686
" - (cel mai diabolic inventator de torturi) 719

Antichristul n-a schimbat nimic din doctrină şi dacă împrejurările i-ar fi favorabile ar săvîrşi şi astăzi aceleaşi atrocităţi şi crime . 727, 739
" - 4 perioade de dezvoltare a lui 744
" - 4 perioade ale decăderii influenţei lui 746
" s-a născut din tolerarea apostaziei în biserici . 747
" a îndeplinit ceea ce a spus Isus în Ioan 5:43 . . 748
" - sfîrşitul deplin şi definitiv al lui 752, 758
" va fi nimicit odată cu sistemele răului (Apoc. 19:20), datorită luminii prezenţei lui Christos 754, 758
" va recurge la diferite combinaţii, viclenii, în lupta sa finală 755, 758
anul sabatic, cînd pămîntul se odihnea 357
apele adevărului vor fi curăţate de către clasa Elisei 517, 518
apostazie, (marea . . .) care a dus la papism . . 550,564
aşteptări neîmplinite .prefaţa pag. IV,V par. 2 pag. VI
avantajele şi privilegiile de astăzi, să le folosim din plin 499

B

Babilonul literal şi cel mistic 413
batjocoritorii din timpul prezenţei Domnului 338, 341
bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu este inevitabilă 509
Biblia, o descoperire divină. . . . . pag. 2
" Septuaginta tradusă de egipteni 58
" interzisă de papism 645, 646, 652
" papismul pretinde că numai el are dreptul s-o interpreteze 652
" - (posesia ei socotită o crimă de papism) 646, 652, 654

Biblia înviată din mormîntul limbilor moarte . . . 646
" - traducerea ei de către Wiclyffe socotită o crimă de papism 647
" - Antichrist i-a făcut comentarii catolice . . . 647
" - catolică de Rheimish interpretează că „ereticii trebuie nimiciţi", etc. 648
" - interpretări catolice la Mat. cap. 3, Gal. 1:8, Evrei 5:7, Apoc. 13:6 648
" - Antichrist afirmă că cine citeşte nu va fi iertat de păcate, etc. 649, 650
" pusă la Index de Antichrist 654
" interzisă în şcolile catolice 653, 656, 662
" îl înspăimîntă pe Antichrist 658, 662
" - papismul laudă arderea unui mare număr de Biblii în Spania 738, 739
Biserica adevărată va fi împuternicita lui Iehova pentru executarea planului Său milenar 402
" - (experienţele şi instrucţiunile ei au fost prefigurate) 404
" evanghelică numită „Israelul lui Dumnezeu" iar cea iudaică „Israel după trup" 405
" în trup, separată de capul ei, este simbolizată prin „femeie", fecioară logodită . . 494
" falsă este simbolizată prin femeie „prostituată". 542
" adevărată va fi lipsită de libertate, ca şi Ioan Botezătorul 507, 508
" nominală a fost şi va fi reprezentată printr-o femeie 508
" - căderea din curăţenia ei 555
" - istoria căderii ei din primele 4 veacuri . . 556, 563

Biserica se organizează pentru a guverna . . . 559, 562
" pune temelia politicii sale 559
" instituie sinoade, canoane, doctrine, crezuri etc. 560
" nu mai este prigonită; Constantin se converteşte, biserica se uneşte cu statul; mănăstiri, icoane, etc. 561
" - clerul caută rang şi onoare 562
" - împăratul decreta punctele de credinţă . . . 563
" - starea societăţii religioase sub Diocleţian 575, 576
" primeşte danii (daruri) mari 579
" - influenţa episcopilor în continuă creştere . . . 580
" - puterea episcopilor din Roma creşte cu repeziciune 581, 584
" papistă pretinde a fi „sfînta biserică mamă" (vezi Apoc. 17:1-5) 652
" adevărată a fost tot timpul printre cea falsă şi stricată (vezi Mat. 13:24-34 şi Apoc. 18:4) 590
" a fost probată prin falsificarea papală 600
bisericile false vor fi totdeauna de partea regilor . . 507
blasfemie - vezi *hulă*
blestemele rostite de papişti contra protestanţilor 724, 726
botezul Domnului Isus - (data . . .) 127
" născocirea formelor false ale 559

C

Casa trupească şi cea spirituală 407
casă (una singură nu două) a lui Israel 409
case (cele două . . .) ale lui Israel se vor poticni 32, 467, 408

case (cele 2 . . .) cea trupească are făgăduinţe pământeşti, cea spirituală numai cereşti 410
" - (căderea ambelor . . .) 449, 450
ceasul încercării pentru Biserica adevărată 758
Cerul şi pământul nou vor fi descoperite oamenilor în marea strîmtorare 146/6
Cerurile simbolice vor trece cu vuiet mare 349, 345
" reprezintă biserica catolică - afirmă papismul . . 614
chemarea cerească - cînd se va sfîrşi? (a început chemarea la binecuvîntarea restabilirii pământeşti?) 419, 420
Christoşi mincinoşi (falşi) 312, 318, 334
comoditate şi linişte (a căuta . . .) pentru a ocoli suferinţele 762, 763
comunismul stîrneşte mare îngrijorare puternicilor acestei lumi 196
" nu este contrar cu ceea ce aşteptăm noi 62
confederaţia Rinului 743
congresul de la Berlin (1878), o dovadă a întoarcerii favorii lui Dumnezeu la Israel 430
Constantin I adoptă creştinismul din motive politice, nu din convingere 571, 577
conştiincios (a fi . . .) nu înseamnă a avea dreptate 546
copacul din visul lui Nebucadneţar 182, 200
cornul papal al fiarei a patra 155, 156
coroană şi sceptru - deosebirea 155, 158
corpul lui Isus - ce s-a întîmplat cu el? 261
credinţa apostolilor a fost restabilită de Isus prin dovezile pe care le-a dat după învierea Sa 238

creştinismul a devenit din veacul al 4-lea un ritualism, o filozofie deşartă, o superstiţie, un braţ al statului (al puteri lumeşti) 563
cronologia biblică . . . . . 43 - 115
" arată că din anul 1873 sîntem în a şaptea mie de ani de la crearea omului . . . . . prefaţa, pag.II
" - la ce foloseşte 44
" - un rezumat pînă la anul lumii 6000 . . . . 64, 65
" întreruptă - punte de legătură în Noul Testament 66, 67, 77, 81
" detaliată pînă la 1873 . . . . . 68, 86
" lui Usher greşită 87, 95
cruciada împotriva „ereticilor" 693, 694
cunoaşterea adevărului de toţi în Mileniu 387
curvia spirituală - legătura dintre biserică şi stat 507

D

Daniel 9:25 - începutul împlinirii 125, 126
dispensaţiile paralele . . . . . 401 - 482
domnia lui Christos va fi recunoscută, mai întîi de o clasă de oameni 146/6
2500 de ani (ciclul jubileelor tipice) 367, 368
2500 ani (perioada „timpurilor neamurilor") 149, 151, 167, 170, 181, 189, 191
dovadă a prezenţei lui Christos este şi sentimentul general al unei salvări 472
dovezi că am intrat în Mileniul lui Christos sînt şi nvenţiile etc. . . . . prefaţa, pag. II III
dreptate şi echitate (cine luptă pentru . . .) este de partea Domnului) 283

dreptatea şi echitatea vor începe să fie favorizate in mijlocul marii strîmtorări 306
drepturile omului, lupta pentru cucerirea lor . . . 203
dumnezeu - înţelesul biblic 535, 536
" - Antichrist s-a dat drept 546
duşmanii omului (credincios) vor fi cei din casa lui 680

E

eliberarea din urmările păcatului se apropie 383
Elisei - (pe cine simboliza) 516, 518
" - minunatele fapte săvîrşite de 517
" reprezintă o clasă care va executa lucrările restabilirii, în puterea lui Ilie 517, 518
epistolele apostolilor şi profeţiile sînt pentru membrii Bisericii 403
Epoca Evanghelică şi epoca Iudaică se deosebesc 402
" Iudaică o perioadă de 1845 ani 452, 453
" Evanghelică are aceeaşi lungime 414, 415
" Evanghelică s-a sfîrşit în 1878 . . . . . 438, 457, 459
" Milenară a început în 1878 438
" Evanghelică corespunde tipului ei iudaic 760
eroarea este întotdeauna mai populară decît adevărul 680
evenimentele prezente îngrijorează lumea 345
evreii nu vor putea reintra în deplina favoare divină decît după anul 1915 432
evul mediu cuprinde şapte secole de mare întuneric în care gloria şi trufia papismului s-au manifestat din plin 585, 657
excomunicarea, papismul a inventat „armele" de excomunicare a celor ce nu se supuneau lui, etc. 559

F

facem (să . . .) tot ce găsim că trebuie făcut . . . 763
fariseii - fățărnicia pentru care Isus *i*-a mustrat aspru 160
făgăduința avramică n-a fost înțeleasă înainte 140, 143, 156, 157
" casei pământești a lui Israel 140, 412
" casei spirituale 411, 412
focul (simbolic) care va mistui lumea rea își face deja lucrarea 41
fulger (cuvîntul . . .) tradus greșit din grecescul „astrape" 315
furtună (lumea, care a semănat vînt, va secera . . .) 347

G

grîul și neghina din Epoca Evanghelică 406

H

hrana la timp potrivit, în grija Domnului 149
hula sau blasfemia, înțelesul biblic al acestui cuvînt 607, 608

I

Iadul - cauzele pentru care a fost inventat 663
Ierusalimul nu va mai fi călcat în picioare de neamuri după 1914 . . . . . 146/4
Ilie va veni înainte de ziua cea mare a Domnului 483, 486
" a și venit, dar n-a avut succes, la fel ca și Ioan Botezătorul 487, 490
" reprezintă Christosul întreg - clasa Ilie 489
" va avea succes în Epoca Milenară 493
" și Moise în vedenia de pe munte 495

Ilie şi Biserica - experienţe asemănătoare în viaţa lor 496, 497
" despărţit de Elisei prin car şi cai de foc şi ridicat apoi în atmosferă de un vîrtej de vînt 504
imperiu (sfîntul . . .) roman-german a dăinuit 1000 de ani: 800-1800 743
inactivitate (inclinaţia spre . . .) a unora din poporul Domnului - cauza 762, 763
Inchiziţia sau „sfîntul oficiu" 706, 741
" unelte şi metode diabolice de tortură 707, 711, 716, 721
" instrumente de tortură păstrate în muzeu 709
" - subteranele mănăstirii din Toledo 710, 712
" - mulţi dintre martiri erau sfinţi adevăraţi . . 717
" - peste tot unde stăpînea papismul 717
" - istorii care descriu amănunţit grozăviile Inchiziţiei 718
" - cum au putut tolera asemenea torturi împăraţii şi domnitorii lumii 722, 723
Inchiziţia - (un ziar catolic cere reactivarea „Sfintei Inchiziţii" 739
" - sfinţii catolici care au torturat şi au ars de vii sute de mii de aşa numiţi „eretici" 740, 741
" - numărul victimelor ei 347, 704, 741
Indulgenţele născocite de Antichrist, înainte de cruciade, cu un scop politic . . . 666, 672
" - traficul nelegiuit cu indulgenţe 673, 674
" - a fost întocmită o scară de preţuri pentru iertarea păcatelor 674

Indulgenţele au stîrnit dezgust şi mişcarea Reformei 672, 674
" - plenare celor ce aveau grijă să nimicească „erezia" 723
" şi minciunile lui Tetzel, vînzătorul lor . . . 675, 678
infailibil este numai Dumnezeu şi Cuvîntul său; infailibilitatea (pretinsă) a papei şi a bisericii papale, una din cele mai grave erezii 645
invenţiile - dovadă că trăim în ziua Domnului . . . . . prefaţa, pag. II, III
Ioan Botezătorul a făcut o lucrare asemănătoare cu a lui Ilie 485, 491
" - lucrarea lui în poporul lui Israel 492
" un tip continuator al lui Ilie pentru Biserică . . . 492
" reprezintă pe membrii Bisericii aici în trup .505, 506
" după ce a mărturisit despre prezenţa lui Mesia libertatea i-a fost suprimată 507
" a fost aruncat în temniţă pentru că osîndise legătura lui Irod cu o femeie 507
Iosefus Flavius (datele lui cronologice sînt îndoielnice) 91, 104, 108
Israel nu va intra în moştenirea sa înainte de trecerea celor 7 timpuri de pedeapsă . . 154, 159, 174
" orbirea lui va începe să dispară de la anul 1914 . . . . . 146/5, 154
" - robia lui la popoarele vrăjmaşe 175
" - sfîrşitul celor 7 timpuri de pedeapsă . . 177, 181
" - legile şi rînduielile lui simbolice - vezi *umbra*)
" - numai o rămăşiţă va dobîndi ce caută 409

Israel a fost lepădat tot timpul alegerii Bisericii 416, 417, 422, 425
" - data întoarcerii favorii asupra lui 418, 420, 437
" - împrăştierea lui printre toate neamurile 426, 446
" va fi restabilit în ţara lui, după perioada de pedeapsă 427, 428
" - pedeapsa, ca şi favoarea, este de 1845 de ani şi se va sfîrşi în anul 1878 . . . . . 429, 439
" - dovezi de întoarcere a favorii în 1878 . . . . . 429, 432, 437
" - dublul - pedeapsa şi favoarea 429, 451
" - vezi şi la cuvîntul *evrei*
Israeliţii aşteptau să stăpînească pămîntul 143
Israelul trupesc, un tip al Israelului spiritual . . 405
Israelul - casa slugilor, casa fiilor 405
" adevărat şi cel fals 406
Isus Christos, profeţii despre întîia venire 116
" de la înviere nu mai este fiinţă omenească 213, 215, 262, 266
" - manifestările sale după înviere 216, 238
" caută să convingă pe apostoli că a înviat, dar nu ca om cum a fost şi cum l-au cunoscut 220, 247
" - va mai lua El trup omenesc la a doua Sa venire? 240
" după înviere s-a arătat în diferite trupuri, dar nu asemănătoare cu cel pe care l-a jertfit pentru viaţa lumii . . . 248, 250, 262, 263
" - nici unul din trupurile în care s-a arătat nu era trupul Lui adevărat 251, 253

Isus Christos - cum se făcea „nevăzut" înainte de înviere 251
" după înviere putea să se arate în trup şi să dispară într-o clipeală de ochi 255, 258
" a fost omorît trup (om) dar a fost înviat „spirit" (fiinţă cerească divină). . 259, 260
" după înviere părea mai rezervat, mai distanţat 264
" nu mai poate fi văzut de ochi omeneşti . . . 265
" - cum se va descoperi oamenilor în Vîrsta Mileniului 269, 276
Iudeea a fost pustiită complet în A. D. 135 . . 602, 603

Î

Împărăţia cerurilor a venit 2
" - (simbolizată de împărăţia lui Israel) 144
" luată dela Israel şi dată neamurilor . 144, 146, 155
" se va stabili treptat (pînă va umplea tot pămîntul) 145, 506
Împărăţia a început deja în 1878 şi Armaghedonul se va termina în 1915 . . . 201, 346
" este pe pragul de a fi întemeiată 506, 760
" a început în 1914 . . . . . 153, 154, 763
" va fi organizată înainte de 1914 146
" va nimici împărăţiile acestei lumi . . . 198, 204, 346
" nu vine în mod vizibil 287, 289
" - pregătirile în vederea stabilirii ei 510, 512
" nu poate veni înainte de sfîrşitul „timpurilor neamurilor" 198
" lui Antichrist pretinsă a fi Împărăţia lui Christos 152, 546, 598
împărăţiile neamurilor, începutul nimicirii lor în 1914 . . . . . prefaţa, pag. IV par. 1

împlinit (sau nu) toate literal . . . . . prefaţa pag. II
încercaţi deplin (sfinţii) prin domnia lui Antichrist 456, 598
încercări cu privire la cruce, prezenţa Domnului 467
îngerii îngăduiţi să domnească înainte de potop 140
" se puteau întrupa şi dispăreau într-o clipă . . . 256
înmormîntare creştinească - („ereticii" nu aveau drept la . . .) 723
înţeleagă (cei necredincioşi şi neconsacraţi nu pot să . . .) 344, 345, 348
învăţătura sănătoasă, nu o vor suferi 501
învierea Domnului trebuia dovedită apostolilor prin trup de carne improvizat 243, 245

J

jertfa adevărată a lui Isus Christos a pus capăt jertfelor animale 121, 129, 131
jubilee (calcularea marelui ciclu al jubileelor, 70 de ani de pustiire) 374, 387
jubileu (marele . . .) al Pământului 354, 395,400 (364, 365)
" - (anul . . .) al lui Israel ilustra Marele Jubileu al Pământului. 396, 364
" - (ce lucrări se făceau la început) 397, 400
" a ilustrat restabilirea tuturor lucrurilor 354, 355, 362, 364
" - (profita numai poporul, nu şi preoţii) 363
" antitipic, începutul lui 368
judeca lumea - (ce înseamnă . . .) 206
judecata împăraţilor şi domnitorilor pământului (Ps. 2) 595

L

legătura (corelaţia) logică a profeţiei 478, 479
" bisericii cu puterile lumii acesteia este „curvie" 507
Legea - esenţa şi sfîrşitul ei 161, 163
lepădarea „casei trupeşti" (Israel) pînă se va alege casa spirituală 416, 417
lepădarea de prieteni, rude, etc., pentru a urma pe Isus 465
libertatea cuvenită în chestiuni religioase, suprimată 512, 757
lupta între lumină şi întuneric, bine şi rău, etc., în ce mod va fi dusă 755
" înverşunată de la sfîrşit a lui Antichrist, se va părea uneori că el o va cîştiga - prin planuri şi metode viclene, înşelătoare 755
" finală (în . . .), puterile lumii se vor grupa în două tabere 756, 757
" (cine vor . . .) de partea Domnului? 283

M

mana din chivot, care nu se strica, reprezintă trupul lui Isus 261
marea în furtună pe care umbla Isus reprezintă marea strîmtorare 385
masacrarea hughenoţilor din noaptea Sfîntului Bartolomeu (24 aug. 1572) 700, 703
mărturia despre prezenţa Domnului şi Împărăţia Sa trebuie dată lumii 284, 286
" trebuie dată chiar dacă nu este primită cu încredere 762, 763
mărturii Biblice ce par a se contrazice . . . . 287 - 298

măsuri represive împotriva poporului Domnului 510
Mesia înseamnă Christos, Unsul Domnului . . . 124
" a fost omorît (răstignit) la mijlocul săptămînii a 70-a 122
1799 - începutul sfîrşitului lui Antichrist 530
1844 - mişcarea fecioarelor (Miller) 472, 473
1873 - începutul domniei lui Christos 61
1874 - întoarcerea Domnului şi începutul restabilirii 347, 384, 418, 475, 476
1874 - *începutul* fericirii celor ce veghează 347
" marelui jubileu antitipic 368, 370, 378, 394
" prezenţei Domnului Isus 380, 381
" întoarcerii favorii la evrei 418
" prezenţei Domnului dovedită prin ciclurile jubileului 474
" - „zilei celei mari a lui Dumnezeu". 477
1878 - începutul dovezilor că favoarea s-a intors la evrei 429, 450, 465
" - Babilonul vărsat din gura lui Dumnezeu . . . 464
1878 - judecata regală începe cu „casa lui Dumnezeu" (Efes. 2:19) 470
" - învierea celor morţi în Christos 470
" - începutul strîmtorării, mînia naţiunilor, Christos domneşte spiritual nevăzut 470
" - se proclamă „ieşiţi din Babilon poporul Meu" 471
1881 - sfîrşitul înaltei chemări 464
1914 - stingerea finală a ierarhiei papale 746
" - sfîrşitul timpurilor ingăduite, de domnie a neamurilor 146, 177, 181, 462, 470
" - se aşteaptă glorificarea turmei mici şi începutul Împărăţiei lui Christos 146/1,2

1915 - corespunde anului 70 A. D. 474, 475
Mijlocitorul (Isus Christos) înlocuit de Antichrist cu călugărul Dominic, născocitorul infernului Inchiziţiei 708
mileniul lui Antichrist, de la 800 la 1800 . . . . . 546, 742, 743
" a început; dovezi: înmulţirea cunoştinţei etc. . 595
Moise şi mahrama ce-i acoperea faţa cînd cobora de pe munte 495
" şi Ilie, în vedenia de pe munte 495
" - ce simboliza trupul lui. 261
mîntuirea, numai în biserica catolică - afirma Antichrist 624, 636, 642

N

neamurile sînt îngăduite să-şi experimenteze sistemele lor de conducere 143
necazurile şi suferinţele nu sînt pedepse pentru faptele rele 277
nemurirea sufletului (doctrina) a fost însuşită de la filozofii greci 663
nimiciţi (cei răi incorigibili vor fi . . .) 307, 310
noaptea cînd nimeni nu va putea lucra 498, 499, 513, 514
" Sfîntului Bartolomeu, masacrarea hughenoţilor (vezi *persecuţiile*) 699, 703
Noe (ca în zilele lui . . .) aşa va fi în zilele Fiului Omului 287, 289
nor alb, şi cel ce şedea pe nor 303
nori (El vine cu . . .) 278, 302, 310
norii tulburărilor se îngrămădesc deja vizibil . . . 309

O

oamenii îşi vor da seama că o nouă putere a preluat conducerea lucrurilor în lume 306

oamenii îngrijoraţi în aşteptarea gravelor evenimente 760
ochelarii tradiţiilor, prejudecăţilor dogmatice împiedică pe mulţi să vadă şi să creadă adevărul 382
ochi (orice . . .) îl va vedea 278, 281, 284, 310
omenirea începe a se trezi la drepturile sale fireşti 195
omul perfect va fi în legătură directă cu Dumnezeu 273, 275
" va primi inapoi tot ce a pierdut prin păcat . . . 400
" păcatului a fost descoperit (vezi *Antichrist* şi *papalitatea*) 760
orbirea lui Israel va ţinea pînă se va completa numărul celor aleşi dintre neamuri . . 422, 425

P

Papa -- vicarul (locţiitorul) lui Christos 620, 747
" pretinde a fi capul bisericii şi este, dar al bisericii false, precum Isus Christos este capul Bisericii adevărate 604
" vicarul (locţiitorul) lui Christos şi cele 62 de titluri arogante, hulitoare (blasfematoare) 609, 612, 747
" are putere să trimită în iad şi alte hule (blasfemii) 612, 638
" sfîntul părinte al părinţilor, asemănat cu soarele 614
" mai mare decît un om (Ps. 8:4-8) 615, 616
" îşi aplică lui însuşi profeţiile privitoare la Christos (Ps. 99:5) 616
" îşi aplică sieşi titlurile de „principe al universului", „mare preot", „rege", „leul din seminţia lui Iuda", etc. 617

Papa nu este un simplu om, ci aproape ca Dumnezeu 618, 619
" regele cerului, al pămîntului şi al iadului, simbolizat prin coroana triplă 619
" mai presus decît îngerii, în autoritate (vezi Evr. 2:9) 619
" ocupă scaunul de judecător, al lui Christos . . . 619
" este dumnezeu pe pămînt 619, 632, 635, 747
" poate schimba şi chiar schimbă şi desfiinţează legea divină 619, 620, 635
" poate detrona un rege (nesupus) şi să-l predea „iadului" 622
" singurul prinţ al cerului pe pămînt 623
" deopotrivă cu Dumnezeu (Isa. 14:14) 625
" - împăratul Constantin l-a numit „dumnezeu" 626
" ocupă locul lui Dumnezeu, etc. 627
" poate face tot ce face Dumnezeu 628, 642
" - Ieremia 1:10 şi Psalmul 8 aplicate papei . . . 629
" are puterea şi dreptul să pedepsească pe păgîni şi să-i oblige să primească catolicismul 630, 631
" - aceeaşi putere şi drept îl are şi asupra ereticilor 632
" încoronează pe împăraţi, care sînt slujitorii săi 632
" - alte pretenţii trufaşe, lăudăroase şi hulitoare 634, 636, 747
" este mai mare decît Isus Christos aici pe pămînt 635
" are dreptul să poruncească uciderea de oameni 635

Papa se laudă arogant cu imensele sale bogăţii 636
" pretinde că mîntuirea omului este în puterea lui 636, 640, 641
" - cea mai arogantă şi îndrăzneaţă pretenţie, numindu-se pe sine Leul din seminţia lui Iuda (Apoc. 5:5) 638
" - o ceremonie de instalare a papei 639
" - proclamarea infailibilităţii lui (anul 1870) 642
" - ceremonia cu ocazia acestei proclamări, însoţită de nori negri, tunete şi trăznete care i-au îngrozit pe toţi 642
" ştia că Biblia demască şi osîndeşte pretenţiile lui arogante şi hulitoare, de aceea o considera periculoasă pentru el 645
papalitatea, tirania şi nelegiuirile ei mărturisite în paginile istoriei 568
" reprezentată prin „fiară" 606
" a falsificat adevărul, numindu-se pe sine Împărăţia lui Christos 722
" - începutul căderii ei 743
" este marele Antichrist, nu pentru imoralităţile şi crimele monstruoase şi înfiorătoare săvîrşite de papi, ci pentru că a falsificat profeţiile şi cuvîntul lui Dumnezeu cu privire la adevărata Împărăţie a lui Christos 749, 751, 759
" au făcut regii şi împăraţii să se închine înaintea lor ca lui Dumnezeu şi să le sărute degetul mare de la picior 596
autoritatea, domnia şi tot ce aparţine de drept lui Isus Christos 597

Papalitatea au denaturat şi forţat profeţiile, pentru a le aplica în sistemul lor 546
" a aplicat sistemului său toate profeţiile referitoare la Împărăţia şi domnia lui Christos 594, 597, 742, 747
" pretinde că este Împărăţia lui Christos iar papa vicarul sau locţiitorul Său 593, 594
" a imitat şi imită Împărăţia profeţită a lui Christos (cum arată istoria acest fapt) 600, 601, 602, 603
" nu s-a schimbat, dar i-a fost restrînsă puterea şi merge spre nimicire totală, cum este profeţit 637
" a introdus în sistemul său cultul sfinţilor, a zeificat pe fecioara Maria care a născut după trup pe Isus, etc. 644
" are ca sprijin ignoranţa şi superstiţia 657
" vrăjmaş de moarte al societăţilor pentru răspîndirea Bibliei 654
păreri care nu s-au împlinit întocmai . . . pref. IV,VI
pecetea pe frunte este dovada acceptării ca fiu . . . 342
pecetluirea aleşilor - înlesniri ale timpului prezent. 613
pecetluiţi cu adevărul divin 464
persecutarea creştinilor sub Diocleţian 575
persecuţiile Romei păgîne, mai „blînde" decît cele ale Romei papale 682, 741
" Romei papale 682, 741
" măresc zelul 513
" impotriva valdenzilor 683
" din Germania, Franţa; arşi de vii pe rug etc.. . . 690

persecuţiile contra valdenzilor, albigenzilor, viclifiştilor, hughenoţilor (calviniştilor) 691
" - cruciada împotriva credincioşilor 693, 705
" - masacrul din Paris, din noaptea Sfîntului Bartolomeu (24 aug. 1572) 700, 703
" - masacrul protestanţilor din Irlanda 704
" - în decurs de 1300 ani papalitatea a pricinuit omorîrea a 50 milioane de creştini 719
pescari (şi vă voi face . . .) de oameni 235
piatra de poticnire pentru amîndouă casele lui Israel 473, 474
piedica înlăturată din calea lui Antichrist . . . 556, 578
" - (ce a fost piedica) 589
planul de mîntuire tipificat în Lege (în poporul lui Israel) 704
Pontifex-Maximus cel fals 565, 566, 573, 582
" cel adevărat - Christos 593
poporul Domnului vede clar evenimentele prin luneta Bibliei 760, 763
pregătiţi şi înarmaţi bine cu adevărul; persecuţiile vor mări zelul nostru 513
preţul răscumpărării, dacă ar fi fost luat înapoi prin învierea trupului lui Isus am fi încă sub osînda morţii 260
prezent - (cînd au loc evenimentele trîmbiţei a 7-a Domnul este . . .) 361
prezenţa Domnului la primul şi al doilea seceriş 118, 319
" a 2-a, înainte de 1914 . . . . . 146/2
" se va adeveri prin pedepse şi binecuvîntări 240, 269, 278

prezenţa a 2-a se devereşte prin lucrarea secerişului 303
" ca lumina soarelui, nu ca a fulgerului 315, 316
" sau parousia „Domnului" 316, 337
" - robul credincios şi înţelept şi robul rău . 330, 337
" şi înşelăciunile amăgitoare 334
" Domnului şi „batjocoritorii" 338
" ca „Mire", „Secerător" şi „Împărat" 470
" va fi tăgăduită de o clasă de credincioşi 332
" - prima şi a doua, necunoscute de lume 515
" şi sentimentul general despre nevoia unui eliberator 472
prezenţei (data precisă a . . .) va pierde din importanţă 212
" - dovada este mai clară la a doua venire decît la prima 468, 469
profeţia nu poate fi înţeleasă înainte de timpul ei cuvenit 10, 11
" - exemplul cu închizătoarea cu cifru 23, 27
profeţii - . . . şi credincioşii din vechime nu fac parte din Biserică 402
profeţii împlinite 440
" privite de unii adventişti cu neîncredere 37, 42
protestanţii - majoritatea învaţă că Împărăţia lui Christos este acum, nu in viitor 598
" nu pot vedea că papalitatea este profeţitul Antichrist 599
„purgatoriul" a fost inventat de papism pentru interese murdare 664

pustiirea de 70 de ani - profeţiile care au anunţat-o 120
" Iudeii, la 135 d. Chr. 602, 603

R

răi - (cei . . .) vor fi ţinuţi în frîu prin pedepse (toiagul de fier) 277
rămăşita celor 2 case ale lui Israel 450, 451
" - (numai o . . .) din poporul lui Israel a dobîndit ce căuta 409
rătăci pe mulţi (în vremile din urmă, uniuni, organizaţii, secte, etc., care vor . . .) 751
regii şi împăraţii se credeau aleşii lui Dumnezeu 142
religie comună, unică (o . . .) va fi socotită necesară 512, 513
restabilire (timpurile de . . . au început în 1874) 384, 476
restituirea bunurilor pierdute de om din cauza păcatului 400
roade pentru viaţa veşnică (acum este timpul pentru a strînge . . .) 513
robul înţelept şi credincios, la venirea Domnului 330, 337
" rău, care zice în inima lui: stăpînul meu zăboveşte să vină 331, 332
" tăiat în două 332
Rusaliile, sau a cincizecia zi 367

S

Sabatul din a cincizecia zi (Rusaliile) 357
sabia adevărului a început să lovească (Apoc. 19:15) 203
Satan se va lupta cu disperare pentru a-şi menţine stăpînirea 735

sămînţa prin care vor fi binecuvîntate neamurile n-a fost cunoscută înainte de Christos 156, 157
" lui Avraam - (fariseii pretindeau că sînt . . .) 159, 160
sărbătorile bisericeşti au fost instituite de biserica falsă 559
sceptru şi coroană - deosebirea dintre ele 155
" la care are dreptul Isus Christos 161, 166
secera este adevărul la timpul cuvenit 36, 335, 384, 461
secerişul cuprinde în sine mari şi minunate evenimente 6
" iudeu a avut loc în prezenţa lui Mesia 118
secerişul evanghelic cuprinde o lucrare uriaşă, dublă, în prezenţa lui Christos 461
" iudeu şi evanghelic au asemănări în lucrări 400, 481
" iudeu conţine grîu şi pleavă, cel evanghelic grîu şi neghină 461
" - este sfîrşitul veacului în ambele secerişuri . . . 460
" - (lucrarea . . .) dovedeşte prezenţa Domnului 353, 335
secerişuri (încercările de bază în cele două . . .): prezenţa şi crucea 467
sentimentul general este că o salvare trebuie să vină 475
sfinţii Celui Prea Înalt „daţi în mîinile lui Antichrist" 679, 741
„s-a sfîrşit" - cuvinte rostite de Isus pe cruce . . . 130

slujbele pentru morţi, o erezie a Antichristului şi un izvor de cîştig pentru el 665
smochinul înmugureşte 181
spiritismul, comunicarea cu morţii, o înşelăciune a lui Satan 252
stăpînirile îngăduite de Dumnezeu 139, 153
strîmtorarea (marea . . .) fiecare ar putea-o evita 309
" se află „la uşă" 760
" se pregăteşte în mod vizibil 760
" va culmina în anarhie generală 146/6
" - (în . . .) oamenii vor căuta adăpost în sisteme şi organizaţii puternice 279, 282
" va deschide ochii oamenilor 281, 284
" - (în marea . . .) unii vor vesti prezenţa şi Împărăţia lui Christos 284, 286
" - (în . . .) să nu ne temem, El umblă pe marea furtunoasă 385
" este produsă de prezenţa Domnului şi nu ştim ce formă va lua 754, 758, 756
strugurii viei pămîntului produc egoism, ambiţii, lăcomii, etc. 200
supunere la stăpînirile care sînt 135, 159
şapte timpuri pentru poporul Israel 170, 176
" - sfîrşitul lor 177, 181
" (. . . ani) din vedenia lui Nebucadneţar 183, 187, 189, 191, 193
" - (în a . . .) zi omenirea va ajunge la repausul adevărat 59
şaizeci şi nouă (69) de săptămîni duc le Mesia Domnitorul 124
şaptezeci de ani de robie şi pustiire 120

şaptezeci de săptămîni din Dan. 9:23-27 . . . . 116, 137
" de ani de robie şi pustiire a ţării 387
" ani - jubilee rînduite de Dumnezeu 387, 391
şase sute şase (606) - începe perioada numită „timpul neamurilor" 167, 177
şase mii (6000) ani de la „Facere" împliniţi în 1872 . . . . . 43, 59, 61
Şilo (sceptrul a rămas pînă la venirea lui . . .) 158, 162

T

taina Împărăţiei vouă vi s-a dat s-o cunoaşteţi 34, 35
templul lui Dumnezeu - (Antichrist s-a aşezat în . . .) 546
Tetzel şi indulgenţele 674
timp stabilit pentru fiecare punct din planul lui Dumnezeu 1, 3, 29, 30
timpul de strîmtorare a început deja . . . . . .prefaţa, pag. IV al. 2
" împlinirii profeţiilor (dorinţa de-a cunoaşte . . .) este plăcută lui Dumnezeu . . 6, 10
" cercetării (Israel n-a cunoscut . . . lor) 32
" favorabil de astăzi trebuie folosit 499, 500
timpurile neamurilor - (ce înseamnă . . .) . . . 138, 204
" au început în anul 606 î. Chr. 151
" ce intervenţie reprezintă 138, 147, 152
" prezentate de Daniel 182, 200
" şi sezoanele ţinute ascunse 11, 35
tip şi antitip (umbra şi realitatea) 413
trîmbiţa lui Dumnezeu, a 7-a trîmbiţă cea din urmă trîmbiţă 299

trîmbiţa a 7-a se referă la lucrarea lui Dumnezeu (cele 6 . . .) 299
" a 7-a - sîntem în perioada ei şi va suna o mie de ani 300, 338
trupul lui Isus a fost, probabil, dezagregat . . . 261
turma mică - trecerea în glorie a ultimelor membre 504
" glorificată în 1914 (vezi prefaţa) 146/3
" - (sfîrşitul chemării la . . .) 418, 419

U

ucenicii dezamăgiţi prin crucificarea lui Isus 210
" - starea şi nedumerirea lor după învierea lui Isus 32
umbra lucrurilor viitoare - Israel şi Legea . . . 350, 353
" lucrurilor - realitatea începe cînd tipul încetează 352
" lucrurilor - jertfirea mielului pascal s-a împlinit în moartea lui Isus 353
" - fiecare literă trebuie să se împlinească pe deplin 353
unificarea religiilor va fi socotită necesară . 512, 513
unirea dintre biserici şi stat, cu ce scop 508
uşa s-a închis (cînd . . . o altă uşă s-a deschis) . . 419

V

vedea (orice ochi Îl va . . .) 241, 278, 284, 310
" - există şi alt mod de a vedea, nu numai cu ochii fizici. 241
" (toate seminţiile pămîntului îl vor . . . pe fiul omului venind pe norii cerului . . 290, 308
vedea - este cu neputinţă oamenilor să vadă gloria divină 265

vedenia de pe munte (Isus stînd de vorbă cu Moise şi Ilie) 16
veni - (aşa va şi . . .) cum l-aţi văzut ducîndu-se la cer 292, 293, 312, 314
venire (prima . . .) n-a fost însoţită de evenimente care să atragă atenţia lumii 212
venirea a doua a Domnului Isus Christos 205, 349
" analizarea textelor simbolice cu privire la a 2-a venire a Domnului 287, 311
" nu va fi în chip de om. 240
" - cum a fost aşteptată de Miller 472
" - prima lucrare la a doua venire 208
" nu este necesar să fie vizibilă 274, 275
" ca lumina soarelui (nu a fulgerului) . . 292, 293, 315
" cu un strigăt de arhanghel şi cu trîmbiţă 294, 302
" - (se va descoperi, într-o flacără de foc) 304, 306, 382
" - se va descoperi cu îngerii puterii Lui 305
" - sluga credincioasă şi cea necredincioasă . 330, 333
" - apostolul Pavel spune că îl vor vedea . . 524, 525
" - cu ce scop vine 210
verigile unui lanţ de dovezi 30
via pămîntului, culesul strugurilor ei la sfîrşitul Veacului Evanghelic 461
vin ca un hoţ (iată, Eu . . .) 287, 289, 299, 328
vindecarea omenirii în a 7-a mie de ani 59
vine (Isus Christos . . .) nu ca om . . . pref. pag. I
" cu norii . . . orice ochi îl va vedea, şi cei ce l-au străpuns 310

„vînturile" ţinute pe loc, pînă se va termina pecetluirea 342
Vîrsta Evanghelică şi Vîrsta Milenară merg paralel un timp 302
vîrste . . . (vezi *epoci*)
vremile de înviorare au început în 1874 384

Z

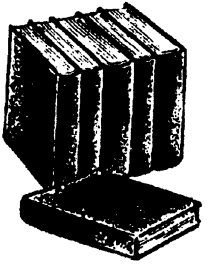
zel şi acţiune (un timp care ne îndeamnă la . . .) 499, 500
zi înseamnă o perioadă mai lungă sau mai scurtă 60, 61
" (o . . .) pentru un an s-a împlinit; exemple . . . 179
zilele (cele 6 . . .) lucrătoare reprezintă 6000 de ani de munci grele 59
zilele Fiului omului (în . . .) va fi ca în zilele lui Noe 303, 324, 327
" din urmă (în . . . vor fi vremuri grele, stricăciuni, învăţătura sănătoasă nu va fi suferită) 502, 503
„Ziua Domnului" (sîntem deja în . . .) . pref. pag. V
" va veni ca un hoţ noaptea pentru cei ce dorm 17, 22, 342
" este de 1000 de ani 340
" este aşteptată cu înfrigurare de credincioşi 520, 523
" - acum trăim chiar în 520, 525
" - tesalonicenii aveau o părere corectă despre venirea Zilei Domnului 525
ziua aceea . . . (despre . . .) nimeni nu ştie, nici Fiul 11, 22
ziua mîniei, a răzbunării se pregăteşte 202
ziua mîniei care va arde ca un cuptor (toate lucrurile făcute de oameni) 304

ziua - ziua mare a mîniei, a
început în 1874 . . . . . 202, 204, 487

Scriitori citaţi

Autori nenumiţi: „Scaunul Sfîntului
Petru din Roma" 707, 743, 745/2
" „Războaiele lui Napoleon" 710, 712
Amian (istoric latin din secolul al 4-lea) 582
Bellarmin (cardinal . . .) 723
Capel: „Papa vicarul lui
Christos, capul Bisericii" 609, 612
Clinton: „Cronologia Greciei" 54
Fisher: „Istoria Universală" 552
Fox: „Fapte şi Momente" 633, 635
Gibbon, Eduard (1737-1794), istoric englez:
„Istoria decăderii şi prăbuşirii
Imperiului roman" 568, 571, 581, 682
Guinnes, scriitor englez 633, 635
Lyman, Abbot: „Traficul cu
indulgenţele" 673, 674
Macaulay, Thomas Babington (1800-1859),
istoric englez: „Istoria Angliei" 750, 751
Merivale: „Istoria Romanilor" 111
Mosheim, Iohan Laurent (1693-1775), teolog
şi istoric german: „Istoria creştinismului" . 555, 603
Rapin: 554
Whitte: „Istoria Universală" 553, 580, 743
Willard: „Istoria Universală" 572

„Studii în Scripturi"

Cel mai cuprinzător studiu biblic!

Vol. I - PLANUL DIVIN AL VÂRSTELOR - oferă o prezentare generală a Planului divin descoperit în Biblie referitor la răscumpărarea şi restabilirea omului.

Vol. II - A SOSIT TIMPUL - tratează cronologia biblică şi profeţiile referitoare la timp. Identifică pe Antichrist şi indică timpul şi felul întoarcerii Domnului nostru.

Vol. III - VIE ÎMPĂRĂŢIA TA - este dedicat profeţiilor referitoare la timp, aşa cum se raportează ele la lucrarea Bisericii la acest sfârşit de veac, la restaurarea lui Israel şi la stabilirea Împărăţiei lui Christos. Unul dintre capitole are ca subiect Marea piramidă din Egipt.

Vol. IV - BĂTĂLIA ARMAGHEDONULUI - arată dezintegrarea ordinii prezente. Pune în discuţie multe profeţii legate de sfârşitul veacului, remarcând în special marea profeţie a Domnului nostru din Matei 24.

Vol. V - ÎMPĂCAREA OMULUI CU DUMNEZEU - este dedicat faptului şi filozofiei operei de ispăşire a lui Christos, naturii omului, pedepsei divine pentru păcat, adevărului despre iad şi lucrării Spiritului Sfînt.

Vol. VI - NOUA CREAŢIE - primul capitol tratează relatarea din Genesa despre creare. Restul cărţii descrie legile, datoriile, privilegiile şi speranţele urmaşilor consacraţi ai lui Isus.

Imprimeria „Ardealul” Cluj